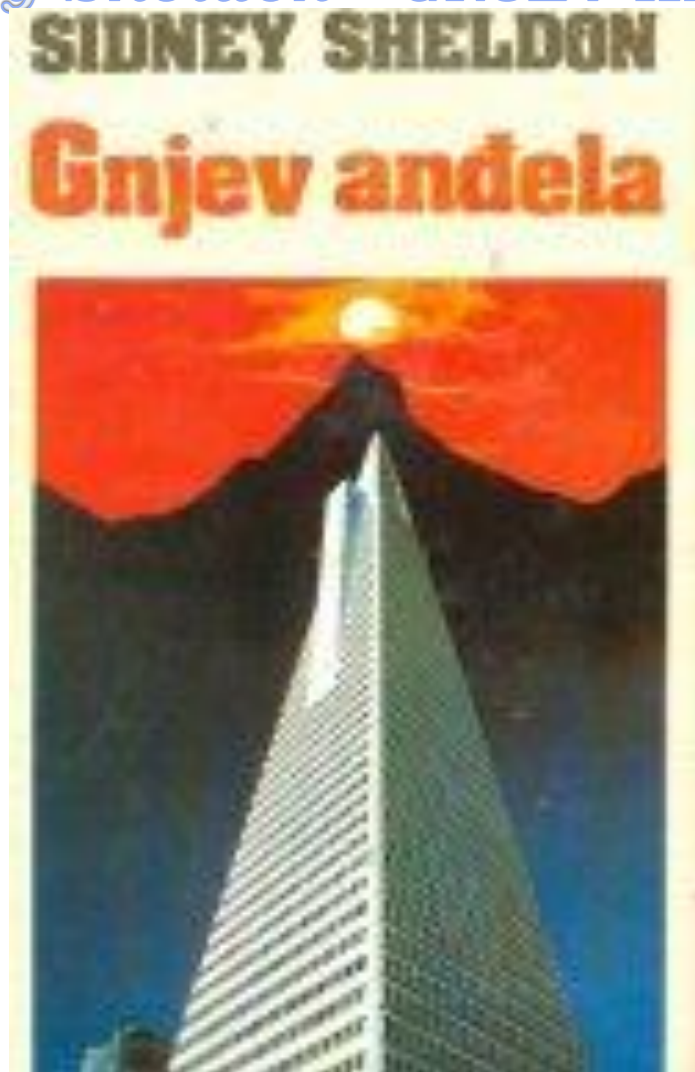

Sidney Sheldon - GNJEV ANDELA

Ovu knjigu s ljubavlju posvećujem Mary,

Lica i događaji u ovom romanu su izmišljeni. Međutim, okvir je stvaran, i zahvalan sa onima koji su mi svesrdno pomogli da ga ispunim. U nekoliko slučajeva uzeo sam sebi pjesničku slobodu za koju mislim da je potrebna. Sve pravne i činjenične greške su samo moje.

Duboko sam zahvalan F. L. Baileyju, Melvinu Belliju, Paulu Carusu, Williamu Hundleyju, Lukeu McKissacku, Louisu Tizeru, Jeromeu Shestacku i Peteru Taftu što su mi iznijeli svoja iskustva u sudnici.

U Kaliforniji mi je najviše pomogao sudac W. Matthew Byrne, sudac Okružnog suda Sjedinjenih Država.

U New Yorku dugujem posebnu zahvalnost Mary de Bourbon iz kancelarije javnog tužioca savezne države New York, koja me uvela u tajne sudskog sistema, Philu Leshinu, bivšem pomoćniku načelnika Odjela za popravne ustanove New York Cityja, koji me proveo kroz Riker's Island, kao i Patu Perryju, pomoćniku upravitelja kaznionice na Riker's Islandu.

Pravne upute i savjeti Barryja Dastina pokazali su se neprocjenjivima.

Zahvaljujem Alice Fisher na pomoći i istraživanju za ovu knjigu.

Napokon, zahvaljujem Catherini Munroe koja je strpljivo i sa zadovoljstvom prepisala i pretipkala ono što je počelo kao rukopis od tisuću stranica više od desetak puta u razdoblju od gotovo tri godine.

Sidney Sheldon

....Pričaj nam o tajnim vojskama zla, o Cimone...

Njihova se imena ne smiju izgovoriti glasno da ne oskrnu usne smrtnika, jer su došle iz bezbožne tame i napale nebo no bijahu istjerane gnjevom anđela...

iz Dijaloga s Hiosa

KNJIGA

PRVA

New York, 4. rujna 1969.

Lovci su se okomili na lovinu.

Prije dvije tisuća godina, u drevnom Rimu, borbu bi priredili u Circusu Heronisu ili u Koloseumu gdje bi se proždrljivi lavovi prikradali žrtvi u areni, krvlju poprskanim pijeskom, žudeći da je rastrgnu. No, ovo je bilo civilizirano dvadeseto stoljeće i cirkus se odvijao u zgradi Krivičnog suda u centru Manhattana, u sudnici broj 16.

Umjesto Suetonija bio je tu sudski stenograf da zabilježi događaj za buduća pokoljenja, a mnoštvo predstavnika štampe i posjetilaca, privučeni naslovima u dnevnim novinama o procesu zbog ubojstva, postavili su se u rep izvan sudnice u sedam ujutro da bi osigurali mjesto za sjedenje.

Lovina, Michael Moretti, sjedio je za optuženičkim stolom; šutljiv, lijep muškarac tridesetih godina. Bio je visok i vitak, a njegovo lice oblikovale su ravnine koje su se sjekle u jednoj točki i davale mu grub, divlji izgled. Kosa mu je bila crna i ošišana po najnovijoj modi, brada istaknuta s neočekivanom rupicom, a maslinasto-crne oči duboko usađene. Nosio je sivo odijelo sašiveno po mjeri, svijetloplavu košulju i svilenu kravatu tamnije plave boje, te ulaštene ručno izrađene cipele. Osim očiju, koje su neprestano nemirno prelazile sudnicom, Michael Moretti bio je miran.

Lav koji ga je napadao bio je Robert Di Silva, vatreni javni tužilac okruga Manhattan, predstavnik Naroda. Dok je iz Michaela Morettija zračio mir, iz Roberta Di Silve zračila je dinamička energija; hitao je kroz život kao da uvijek kasni pet minuta na sastanak, stalno u pokretu kao da trenira boks s nevidljivim protivnicima. Bio je nizak, snažne grade, sa staromodno kratko podšišanom prosijedom kosom. Di Silva je u mladosti bio boksač, i na licu i nosu ostali su mu tragovi tog zanimanja. Jednom je u ringu ubio čovjeka, ali to nikada nije požalio. I u godinama nakon toga suosjećanje mu je ostalo nepoznanica.

Robert Di Silva bio je neobično ambiciozan čovjek koji se do sadašnjeg položaja nije probio ni novcem ni vezama. Za vrijeme tog uspona poprimio je patinu civiliziranog sluge naroda; no, ispod te patine ostao je ulični razbijač, čovjek koji nije nikada zaboravljao ni opraštao.

U normalnim okolnostima okružni javni tužilac Di Silva ne bi tog dana bio u sudnici. Imao je mnogo osoblja i bilo koji od njegovih viših pomoćnika bio je u stanju zastupati optužbu. No, Di Silva je znao od početka da će osobno voditi slučaj Moretti.

O Michaelu Morettiju pisalo se na naslovnim stranicama, bio je zet Antonija Granellija, a Granelli je bio *capo di capi*, glava najveće od pet istočnih mafijaških Obitelji. Antonio Granelli je stario, i pričalo se kako se Michael Moretti priprema da preuzme mjesto svog tasta. Michael Moretti bio je upleten u niz zločina, od nanošenja teških tjelesnih ozljeda do ubojstva, no ni jedan javni tužilac nije mu nikada mogao ništa dokazati. Bilo je previše dobrih odvjetnika između Morettija i onih koji su izvršavali njegove

naredbe, Sam Di Silva utrošio je uzalud tri godine pokušavajući pribaviti dokaze protiv Morettija. A tada mu se odjednom nasmiješila sreća. Camillo Stela, jedan od Morettijevih soldata, bio je uhvaćen pri ubojstvu počinjenom prilikom razbojničke pljačke. U zamjenu za život Stela je pristao da propjeva. Bila je to najljepša muzika što ju je Di Silva ikada čuo, pjesma koja će natjerati na koljena najmoćniju mafijašku Obitelj na istočnoj obali Sjedinjenih Država, poslati Michaela Morettija na električnu stolicu i dovesti Roberta Di Silvu na guvernersku stolicu u Albanyju. I drugi njujorški guverneri probili su se do Bijeke kuće: Martin Van Buren, Grover Cleveland, Teddy Roosevelt i Franklin Roosevelt. Di Silva je namjeravao biti sljedeći.

Proces je uslijedio u pravi čas. Guvernerski izbori bit će iduće godine.

Najmoćniji stranački vođa u saveznoj državi New York već je razgovarao s Di Silvom. - Sa svim publicitetom koji ćete dobiti ovim slučajem sigurno će vas imenovati kandidatom, a zatim izabrati za guvernera, Bobby. Prikujte Morettija i vi ste naš kandidat.

Robert Di Silva nije ništa riskirao. Pripremio je optužnicu protiv Michaela Morettija vrlo pedantno i pažljivo. Angažirao je svoje pomoćnike da rade na prikupljanju dokaza, raščišćavajući svaku nejasnoću, nastojeći preduhitriti svaku pravnu smicalicu koju bi Morettijev branilac mogao iskoristiti. Jedna po jedna sve su rupe bile začepljene.

Trebalo je skoro dva tjedna da se odabere porota, a okružni tužilac insistirao je i na izboru šest „rezervnih guma“ - zamjenika porotnika - osiguravajući se time protiv eventualnog poništenja procesa. Porotnici su znali nestajati, ili bi doživjeli neobjašnjene i fatalne prometne nesreće kad se radilo o sudskom postupku protiv važnih mafijaša. Di Silva se pobrinuo da se porotnici izoliraju od početka, da ih svake večeri doslovna zaključaju u prostorijama do kojih nitko ne može doprijeti.

Ključ optužbe protiv Michaela Morettija bio je Camillo Stela i kao glavni Di Silvin svjedok bio je itekako čuvan. Okružni tužilac se i predobro sjećao Abea „Kid Twist“ Relesa, svjedoka optužbe, koji je „pao“ s prozora šestog kata hotela Half Moon na Coney Islandu iako ga je čuvalo pet-šest policajaca. Robert Di Silva osobno je odabrao stražu za Camilla Stelu, i prije procesa Stelu su svake večeri tajno selili na drugo mjesto. Sada, u toku procesa, Stelu su čuvali u izoliranoj ćeliji četvorica naoružanih stražara. Nitko mu se nije smio približiti jer je Stela bio spreman svjedočiti samo zato što je vjerovao da ga okružni javni tužilac Di Silva može zaštiti od osvete Michaela Morettija.

Bilo je to prije podne petog dana procesa.

Jennifer Parker bio je to prvi dan na procesu. Posjeli su je za stol optužbe s još pet mladih pomoćnika okružnog javnog tužioca koji su tog jutra položili zakletvu.

Jennifer Parker bila je vitka, tamnokosa djevojka od dvadeset i četiri godine, blijede puti, inteligentnog, živahnog lica i zelenih, zamišljenih očiju. To je lice bilo prije privlačno nego lijepo, lice koje je odražavalo ponos, hrabrost i senzibilnost, lice koje bi bilo teško zaboraviti. Sjedila je napeta kao puška, kao da se priprema za napad na nevidljive sablasti prošlosti.

Dan je za Jennifer Parker počeo katastrofalno. Ceremonija polaganja zakletve u kancelariji okružnog javnog tužioca bila je zakazana u osam sati ujutro.

Jennifer je večer prije toga brižljivo priredila odjeću i namjestila budilicu na šest sati tako da stigne oprati kosu.

Budilica nije zazvonila. Jennifer se probudila u pola osam i obuzela ju je panika. U žurbi je navukla čarape i slomila petu na cipeli pa se morala presvući. Zalupila je vrata svog malog stana i u istom se trenu sjetila da je unutra ostavila ključeve. Namjeravala je do zgrade Krivičnog suda poći autobusom, ali to sada nije dolazilo u obzir pa je pojurila da pronade taksi, koji inače sebi nije mogla priuštiti, i nabasala na vozača koji joj je cijelim putem objašnjavao zašto će svijet propasti.

Kad je Jennifer bez daha napokon stigla pred zgradu Krivičnog suda u Leonard Streetu 155, kasnila je petnaest minuta.

U kancelariji okružnog javnog tužioca skupilo se dvadeset i pet pravnika, većina s tek završenim pravnim fakultetom; bili su mladi, i nestrpljivi, i uzbuđeni što će raditi za javnog tužioca okruga Manhattan. Kancelarija je bila impresivna, obložena drvetom i ukrašena neupadljivo i ukusno. Tu je bio veliki pisaći stol s tri stolice ispred i udobnom kožnatom foteljom iza njega, dugi stol za sastanke s desetak stolica i zidni ormari puni pravnih knjiga.

Na zidovima su bile uokvirene i potpisane slike J. Edgara Hoovera, Johna Lindsayja, Richarda Nixona i Jacka Dempseyja.

Kad je Jennifer, ispričavajući se, utrčala u kancelariju, Di Silva je bio usred govora. Stao je, usmjerio pažnju na Jennifer i rekao: - Do vraga, mislite li da je ovo žur?

- Strašno mi je žao, ja se...

- Fućka se meni što vam je žao. Da niste više nikada zakasnili!

Ostali su pogledali Jennifer brižljivo prikrivajući suosjećanje .

Di Silva se obrati skupini i prasne: - Znam zašto ste ovdje. Lijepit ćete se za mene sve dok ne pokupite moje znanje i ne doznate nekoliko smicalica iz sudnice, a zatim, kad budete mislili da sve znate, otići ćete odavde da biste postali važni odvjetnici za krivične slučajeve.

No možda ima netko među vama - možda - koji će biti dovoljno dobar da jednoga dana preuzme moje mjesto. - Di Silva kimne glavom svom pomoćniku. - Neka polože zakletvu.

Položili su zakletvu prigušenim glasom.

Kad je sve bilo gotovo, Di Silva reče: - U redu.

Sada ste zakleti sudski službenici, Bog nam pomogao. Tužilaštvo je najdinamičniji dio pravosudnog sistema, ali neka vas to prerano ne veseli. Naći ćete se do grla u pravnoj literaturi i dokumentima - sudskim pozivima, nalogima za hapšenje - svim tim divnim stvarima kojima su vas učili na Pravnom fakultetu. Rasprave nećete voditi još godinu-dvije.

Di Silva stane da bi pripalio kratku, debelu cigaru.

Upravo vodim sudski postupak. Neki su možda već o njemu čitali. - Glas mu je bio britak od sarkazma.

- Dobro bi mi došlo vas petoro-šestoro da mi obavite neke sitne poslove. - Jennifer je prva digla ruku. Di Silva je trenutak oklijevao, a zatim odabrao nju i još petoricu.
- Otiđite u sudnicu broj šesnaest.

Kad su izišli iz kancelarije, uručili su im legitimacije. Stav okružnog javnog tužioca nije obeshrabrio Jennifer. Mora bit krut, razmišljala je. Na teškom, je poslu. A ona sada radi za njega. Bila je član osoblja javnog tužioca okruga Manhattan! Završile su beskrajne godine mukotrpnog rada na pravnom fakultetu. Profesorima je uvijek uspijevalo prikazati pravo apstraktnim i prastarim, ali je Jennifer uvijek iza toga nazirala obećanu zemlju: stvarno pravo koje se bavi ljudskim bićima i njihovim ludostima. Jennifer je diplomirala kao druga u svom razredu, i objavili su joj ime u Law Review. U prvom pokušaju položila je odvjetnički ispit, dok je trećina onih koji su ga polagali s njom pala. Osjećala je da razumije Roberta Di Silvu, i bila je uvjerena da će biti u stanju obaviti svaki zadatak koji joj bude povjerio.

Jennifer je već sve proučila. Znala je da Okružno javno tužilaštvo ima četiri odjela - procesi, prizivi, organizirani kriminal, prevare - i pitala se kojem će biti dodijeljena. U New York Cityju bilo je pet okružnih javnih tužilaca, po jedan za svaki gradski okrug, s više od dvije stotine pomoćnika. No, najvažniji okrug bio je, naravno, Manhattan: Robert Di Silva.

Jennifer je sada sjedila u sudnici za stolom optužbe promatrajući Roberta Di Silvu na djelu. Nalikovao joj je na moćnog, nepopustljivog inkvizitora.

Letimice je pogledala optuženog, Michaela Morettija.

Usprkos svemu što je pročitala o njemu, nije mogla sebe uvjeriti da je Michael Moretta ubojica. Izgleda kao mlada filmska zvijezda u sceni suđenja, pomisli Jennifer. Sjedio je nepomično, samo su njegove duboko usađene crne oči odavale unutarjni nemir što ga je možda osjećao. Neprekidno su se pokretale ispitujući svaki kut prostorije kao da nastoje iznaći način bijega. Bijega nije bilo. Di Silva se pobrinuo za to.

Camillo Stela je svjedočio. Da je Stela bio životinja, sigurno bi bio lasica. Lice mu je bilo usko i upalo, usne tanke, a zubi žuti i krivi. Oči nemirne i podmukle: čovjek kojemu ne vjeruju i prije nego što otvori usta. Robert Di Silva bio je svjestan nedostataka svog svjedoka, ali oni nisu bili važni. Važno je bilo ono što će Stela reći, stravične priče što ih do tada još nitko nije ispričao, a one su nedvojbeno zvučale istinito.

Okružni javni tužilac prišao je mjestu za svjedoke gdje je Camillo Stela položio zakletvu.

- Camillo Stela, htio bih da porota zna da ste nevoljki svjedok, ali da bi vas nagovorila da svjedočite, država je pristala da priznate ubojstvo iz nehata umjesto kvalificiranog ubojstva za koje ste prvobitno optuženi. Je li točno?

- Da, gospodine. - Desna ruka mu se trzala.

- Camillo Stela, poznajete li optuženoga, Michaela Morettija?

- Da, gospodine. - Izbjegavao je pogledati optuženički stol za kojim

je sjedio Michael Moretti.

- Kakva je bila priroda vaše veze?
- Radio sam za Mikea.
- Kako dugo poznajete Michaela Morettija?
- Desetak godina. - Glas mu je bio gotovo nečujan.
- Hoćete li, molim vas, govoriti glasnije?
- Desetak godina. - Sad mu se trzao vrat,
- Jeste li bili bliski s optuženim?
- Prigovor! - Thomas Colfax je skočio na noge.

Branitelj Michaela Morettija bio je visok muškarac srebrnobijele kose, pedesetih godina, consigliere mafije, jedan od najvještijih odvjetnika za krivično pravo u Americi. - Okružni javni tužilac pokušava utjecati na svjedoka.

- Prigovor se usvaja - reče sudac Lawrence Waldman.
- Preformulirat ću pitanje. U kojem ste svojstvu radili za gospodina Morettija?

- Pa, bio sam, moglo bi se reći, zadužen za sređivanje problema.

- Hoćete li biti malo jasniji?

- Da. Ako iskrсне problem... ako netko postane neposlušan, takvo nešto... Mike bi me poslao da sredim stvari.

- I kako ste to činili?
  - Znate već... silom.
  - Možete li iznijeti poroti neki primjer?
- Thomas Colfax bio je ponovno na nogama.

- Prigovaram, gospodine suče. Ovakvo ispitivanje je nebitno.

- Prigovor se odbija. Svjedok može odgovoriti.

- Pa, Mike se bavi zelenaštvom, jasno? Prije nekoliko godina Jimmy Serrano je zakasnio s plaćanjem, pa me Mike poslao da Jimmyja pozovem na red.

- A kako ste ga pozvali na red?

- Prebio sam mu noge. Znate - ozbiljno objasni Stela - ako jednom tipu progledate kroz prste, svi će to pokušati.

Robret Di Silva je mogao ispod oka vidjeti zaprepaštena lica porotnika.

- U koje je još poslove osim zelenašenja Michael Moretti bio upleten?

- Ti boga! Tko bi sve to nabrojio!

- Samo vi to nabrojite.

- Dobro. Eto, na primjer, u luci je Mike namaknuo priličnu lovu od sindikata. Pa od konfekcijske industrije. Mike ima prste i u kockarnicama... pa muzički automati, odvoženje smeća, prodaja rublja. Eto.

- Camillo Stela, protiv Michaela Morettija podignuta je optužba zbog ubojstva Eddieja i Alberta Ramosa. Jeste li ih poznavali?

- Svakako.
- Jeste li bili prisutni kad su ubijeni?
- Jasno. - Cijelo mu se tijelo trzalo.
- Tko ih je zapravo ubio?
- Mike. - Na sekundu njegov se pogled susreo s Morettijevim i Stela

brzo skrene pogled.

- Michael Moretta?
- Tako je.
- Optuženi vam je rekao da želi ubiti braću Ramos? Zašto ih je želio ubiti?

- Pa, Eddie i Al su vodili oklade za...
- To su kladioničke špekulacije? Ilegalno klađenje?
- Jasno. Mike je otkrio da drpavaju lovu. Morao ih je pozvati na red jer su to njegovi ljudi, znate. Mislio je..

- Prigovor!
- Prigovor se usvaja. Neka se svjedok drži činjenica.
- Činjenice su da mi je Mike rekao da pozovem momke...
- Eddieja i Alberta Ramosa?
- Tako je. Na malu zabavu u Pelikan. To je privatni klub na obali. -

Ruka mu se ponovo stala trzati i Stela, iznenada svjestan toga, stisne je drugom rukom.

Jennifer Parker se okrene da pogleda Michaela Morettija. Držao se nezainteresirano, nepomična lica i tijela.

- Što se tada dogodilo, Stela?
- Otišao sam kolima po Eddieja i Ala i odvezao ih na parkiralište.

Mike je tamo čekao. Kad su momci izišli iz auta, maknuo sam se, a Mike je raspalio.

- Jeste li vidjeli kako braća Ramos padaju?
- Jesam, gospodine.
- I bili su mrtvi?
- Bar su ih pokopali kao da su mrtvi.

U sudnici se začuo žamor. Di Silva je pričekao da ponovno zavlada tišina.

- Camillio Stela, jeste li svjesni činjenice da iskaz koji ste dali u ovoj sudnici tereti i vas?

- Jesam gospodine.
- I da ste pod zakletvom i da je život jednog čovjeka na kocki?
- Jesam, gospodine.
- Bili ste svjedokom kad je optuženi, Michael Moretti, hladnokrvno ustrijelio dva muškarca zato što su mu zatajili novac?

- Prigovor! Tužilac utječe na svjedoka.
- Prigovor se usvaja.

Okružni javni tužilac pogleda lica porotnika i ono što je na njima vidio govorilo mu je da je dobio proces.

Zatim se obrati Camillu Steli.

- Camillo Stela, znam koliko vam je trebalo hrabrosti da dođete u ovu sudnicu i date iskaz. U ime naroda ove države hvala vam. - Di Silva se obrati Thomasu Colfaxu. - Svjedok je vaš.

Thomas Colfax dostojanstveno ustane. - Hvala, gospodine Di Silva. - Pogledao je sat na zidu pa se obratio sucu. - Ako dopuštate, gospodine suče, sada je skoro podne. Ne bih rado prekidao ispitivanje svjedoka. Smijem li tražiti da sud sada prekine raspravu radi ručka, a ja bih u tom

slučaju ispitao svjedoka poslije podne?

- U redu. - Sudac Lawrence Waldman lagano udari čekićem.
- Rasprava se prekida do dva sata.

Svi su u sudnici ustali kad se sudac dignuo i izišao kroz pokrajnja vrata u svoj kabinet. Porotnici su stali jedan za drugim napuštati sudnicu. Četiri naoružana stražara okružili su Camilla Stelu i izveli ga kroz vrata u prednjem dijelu sudnice što su vodila u sobu za svjedoke.

Di Silvu su odmah opkolili reporteri.

- *Hoćete li nam dati izjavu?*
- *Što mislite, gospodine javni tužioče, kako se proces odvija ?*
- *Kako namjeravate zaštita Stelu kad sve završi?*

U normalnim okolnostima Robert Di Silva ne bi dopustio ovakvo nametanje u sudnici, ali sada mu je bilo potrebno, radi njegovih političkih ambicija, da zadrži štampu na svojoj strani, pa je stoga odlučio da bude ljubazan s reporterima.

Jennifer Parker je i dalje sjedila promatrajući kako okružni javni tužilac parira pitanjima reportera.

- Hoćete li postići da bude osuđen?
- Nisam prorok - čula je kako Di Silva skromno odgovara. - Zato, dame i gospodo, imamo porotu. Porotnici će morati odlučiti je li gospodin Moretti kriv ili nedužan.

Jennifer je promatrala kako se Michael Moretti diže, Izgledao je hladnokrvan i opušten. Dječaćki, baš joj je ta riječ pala na um. Bilo joj je teško povjerovati da je kriv za sve te strašne stvari za koje je optužen. Kad bih morala odabrati krivca, pomisli Jennifer, odabrala bih Stely Trzavca.

Reporter su se povukli, a Di Silva se dogovarao sa svojim pomoćnicima. Jennifer bi dala desnu ruku da čuje o čemu razgovaraju.

Promatrala je kako jedan muškarac nešto govori Di Silvi, kako se odvaja od skupine oko okružnog javnog tužioca i žuri prema njoj. Nosio je veliku omotnicu od čvrstog smeđeg papira: - Gospođica Parker?

Jennifer iznenađeno digne glavu. - Da?

- Šef hoće da ovo predate Steli. Recite mu da osvježi pamćenje u vezi s ovim datumima. Colfax će pokušati poslije podne oboriti njegov iskaz, i šef želi biti siguran da se Stela ne splete.

Pružio je Jennifer omotnicu, i ona baci pogled na Di Silvu. Sjetio se mog imena, pomisli. To je dobar znak.

- Bit će bolje da požurite. Okružni tužilac misli da Stela ne kopča lako.

- U redu, gospodine - Jennifer hitro ustane.

Požurila je prema vratima kroz koja je vidjela da je prošao Stela. Stražar joj prepriječi put.

- Mogu li vam pomoći, gospođice?

- Okružno javno tužilaštvo - reče Jennifer žustro. Izvukla je legitimaciju i pokazala je. - Moram predati omotnicu Camilli Steli od gospodina Di Silve.

Stražar pažljivo pregleda legitimaciju pa otvori vrata, i Jennifer se nađe u sobi za svjedoke. Bila je to mala, neudobna prostorija s istrošenim

pisaćim stolom, starom sofom i drvenim stolicama. Stela je sjedio na jednoj od njih, i ruka mu se divlje trzala. U prostoriji su bila četiri naoružana stražara.

Kad je Jennifer ušla, jedan od stražara reče: - Hej! Nitko ne smije ovamo.

Stražar izvana poviče: - U redu je, Al. Dolazi iz Okružnog javnog tužilaštva.

Jennifer uruči Steli omotnicu. - Gospodin Di Silva želi da osvježite pamćenje ovim datumima.

On zatrepće prema njoj i dalje se trzajući.

Dok se Jennifer probijala iz zgrade Krivičnog suda da ode na ručak, prošla je mimo otvorenih vrata napuštene sudnice. Nije mogla odoljeti da načas ne uđe.

U stražnjem dijelu, sa svake strane, bilo je petnaest redova klupa za gledaoce. Sučelice sučevom stolu bila su dva duga stola, jedan s oznakom tužitelj i drugi zdesna s oznakom optuženi. Porotnička loža sastojala se od dva reda po osam stolica. To je obična sudnica, pomisli Jennifer, neugledna - čak ružna - ali ona je srž slobode. Ova sudnica kao i sve takve sudnice predstavlja razliku između civilizacije i divljaštva. Pravo na suđenje pred porotom sebi ravnih leži u srži svake slobodne nacije.

Kad bi američki sudovi bili lišeni svoje ovlasti, pomisli Jennifer, kad bi se građanima oduzelo pravo da im sudi porota, Amerika bi prestala postojati kao slobodna nacija. Sada je i ona bila dio tog sistema i, dok je tu stajala, Jennifer je bila ispunjena silnim osjećajem ponosa. Dala bi sve da bude dostojna tog sistema, da pomogne da se on održi. Dugo je nepomično stajala, a zatim se okrenula da ode.

S drugog kraja predvorja začuo se udaljeni žamor koji je postajao sve glasniji, a zatim se pretvorio u paklensku buku. Počela su zvoniti alarmna zvona. Jennifer je začula topot nogu na hodniku i ugledala policajce s izvučenim revolverima kako jure prema prednjem ulazu sudske zgrade. Prva joj je pomisao bila da je Michael Moretti pobjegao, da je nekako uspio pobjeći mimo barijere stražara. Izjurila je na hodnik. Prava ludnica. Ljudi su uokolo jurili kao ludi izvikujući naredbe da nadglasaju zvonca. Stražari, naoružani kratkim sačmaricama, zauzeli su položaj na izlazima. Reporteri, koji su svojim redakcijama telefonski saopćavali novosti, istrčali su na hodnike da vide što se događa. Na suprotnom kraju predvorja Jennifer je ugledala okružnog javnog tužioca Roberta Di Silvu kako bijesno izdaje naređenja petorici-šestorici policajaca. Lice mu je izgubilo svaku boju.

Bože moj! Udarit će ga kap, pomisli Jennifer.

Probila se kroz gomilu i približila mu se misleći da bi mu mogla biti od koristi. Dok mu je prilazila, jedan od stražara koji su čuvali Camilla Stelu podigne glavu i ugleda Jennifer. Zatim upre prst u nju, i pet sekundi kasnije zgrabili su je, stavili joj lisičine na ruke i uhapsili je.

Bilo ih je četvoro u kabinetu suca Lawrenca Waldmana: sudac Waldman, okružni javni tužilac Robert Di Silva, Thomas Colfax i Jennifer.

- Imate pravo na odvjetnika prije nego što date bilo kakvu izjavu - obavijesti sudac Waldman Jennifer - a imate pravo i šutjeti. Ako...

- Ne trebam odvjetnika, gospodine suče! Mogu sama objasniti što se dogodilo.

Robert Di Silva se prigne tako blizu da je Jennifer vidjela kako mu kuca vena na sljepoočnici. - Tko vam je platio da onaj paket predate Camillu Steli?

- Platio? Nitko mi nije platio! - Jenniferin glas je podrhtavao od ogorčenja.

Di Silva podigne omotnicu od čvrstog smeđeg papira sa sučevog stola.

Činila joj se poznatom. - Nitko vam nije platio? Jednostavno ste prišli mom svjedoku i predali mu ovo? - Stresao je omotnicu i tijelo žutog kanarinca padne na stol. Vrat mu je bio slomljen.

Jennifer se, užasnuta, zagleda u njega. - Ja...jedan od vaših ljudi... dao mi je to...

- Koji od mojih ljudi?

- Ja...ja...ne znam.

- Ali znate da je to bio jedan od mojih ljudi. - U glasu mu se osjećalo da joj ne vjeruje.

- Da. Vidjela sam ga kako razgovara s vama, a zatim je prešao k meni na drugu stranu i predao mi omotnicu, te rekao da želite da je dam Camillu Steli. Čak...čak je znao kako se zovem.

- U to sam uvjeren. Koliko su vam platili?

Sve je to ružan san, pomisli Jennifer. Probudit ću se svakog trena i bit će šest sati ujutro, i ja ću se obući i poći da položim zakletvu kao pomoćnik okružnog javnog tužioca.

- Koliko? - Bijes u Di Silvinom glasu bio je tako silovit da je natjerao Jennifer da skoči na noge.

- Optužujete li me za... ?

- Optužujem!? - Robert Di Silva stisne šake. - Draga moja, nisam još ni počeo. Kad izađete iz zatvora, bit ćete prestari da potrošite taj novac.

- Nema nikakvog novca - Jennifer je prkosno zurila u njega.

Thomas Colfax je mirno sjedio slušajući razgovor, a tada se umiješao: - Oprostite, gospodine suče, ali mislim da ovo nikamo ne vodi.

- Slažem se - odvrati sudac Waldman i obrati se okružnom javnom tužiocu. - Kako stoje stvari, Bobby? Pristaje li Stela još uvijek na ispitivanje obrane?

- Ispitivanje obrane? On je ruina. Izvan sebe je od straha. Neće ponovno svjedočiti.

Thamas Colfax reče mirnim glasom: - Ako ne mogu ispitati glavnog svjedoka optužbe, gospodine suče, morat ću zatražiti poništenje procesa.

Svi su znali što to znači: Michael Moretti izići će iz sudnice kao slobodan čovjek.

Sudac Waldman pogleda okružnog javnog tužioca.

- Jeste li saopćili svom svjedoku da može biti pozvan na odgovornost zbog nepoštivanja suda?

- Jesam. Stela se više boji njih nego nas. - Okrenuo se da bi Jennifer dobacio otrovan pogled. - Misli da ga više ne možemo zaštititi.

Sudac Waldman reče polako : - Onda smatram da ovaj sud nema drugog izbora nego da odobri zahtjev obrane i proglasi poništenje procesa.

Robert Di Silva je samo ukočeno stajao slušajući kako mu lađe tonu. Bez Stele optužnica je ostala bez temelja. Michael Moretti mu je sada bio izvan dohvata, ali ne i Jennifer Parker. Platit će mu za sve što mu je učinila.

- Naredit ću da oslobode optuženog i raspuste porotu - govorio je sudac Waldman.

- Hvala, gospodine suče - reče Thomas Colfax. Na njegovom licu nisu se vidjeli nikakvi znakovi likovanja.

- Ako ima još nešto... - javi se ponovo sudac Waldman.

- Ima još nešto! - Robert Di Silva se okrene prema Jennifer. - Hoću da je uhapsu zbog ometanja pravosudnog postupka, zbog utjecanja na svjedoka u procesu za krivično djelo kažnjivo smrću, zbog udruživanja u protuzakonite svrhe, zbog... - Jedva je suvislo govorio od bijesa.

Jennifer je od gnjeva ponovno smogla glasa: - Ne možete mi dokazati ni jednu jedinu optužbu zato što nisu istinite. Ja. .. možda sam kriva zato što sam glupa, ali kriva sam samo zbog toga. Nitko me nije potplatio da bilo što učinim. Mislila sam da predajem paket za vas.

Sudac Waldman pogleda Jennifer i reče: - Ma kakvi bili vaši razlozi, posljedice su krajnje nesretne. Zatražit ću da Odjel za prizive i žalbe provede istragu i, ako to okolnosti opravdavaju, da se protiv vas povede postupak za isključenje iz Odvjetničke komore.

Jennifer odjednom osjeti slabost. - Gospodine suče, ja...

- To bi za sada bilo sve, gospođice Parker.

Jennifer je načas zastala gledajući neprijateljska lica oko sebe. No, što bi još mogla reći?

Sve je već bilo rečeno sa žutim kanarincem na stolu.

Jennifer Parker ne samo da se pojavila na večernjim vijestima - ona je bila vijest večeri. Reportaža o tome kako je isporučila mrtvog kanarinca glavnom svjedoku okružnog javnog tužioca bila je neodoljiva. Svi televizijski kanali prikazali su snimke Jennifer Parker kako izlazi iz kabineta suca Waldmana probijajući se iz sudske zgrade, opsjednuta novinarima i znatiželjnicima. Jennifer nije mogla vjerovati iznenadnom užasnom publicitetu kojim su je iznenada obasuli. Bombardirali su je sa svih strana: televizijski reporteri, radio-reporteri i novinari. Očajnički je željela pobjeći od njih, ali joj ponos to nije dopuštao.

- *Tko vam je dao žutog kanarinca, gospođice Parker?*

- *Jeste li ikada upoznali Michaela Morettija?*

- *Jeste li znali da je Di Silva namjeravao iskoristiti ovaj proces da se domogne položaja guvernera?*

- *Okružni javni tužilac kaže da vas namjerava isključiti iz Odvjetničke komore. Hoćete li se boriti protiv toga?*

Na svako pitanje Jennifer je stisnutih usnica odgovarala : - O tome ne želim ništa reći.

U večernjim vijestima CBS-a nazvali su je „Stranputicom Parker“, djevojkom koja je krenula krivim pravcem. Reporter ABC-a govorio je o njoj kao o „žutom kanarincu“. Sportski komentator NBC-a usporedio ju je s nogometašem koji puca u vlastiti gol.

U Tony's Ptaceu, jednom od restorana kojih je Michael Moretti bio vlasnik, slavila se pobjeda. Bilo je tu desetak muškaraca koji su pili i bučili.

Michael Moretti sjedio je sam za šankom, u oazi tišine, gledajući Jennifer Parker na televiziji. Podigao je čašu da joj nazdravi i ispio je.

Pravnici su posvuda razgovarali o epizodi s Jennifer Parker. Pola je njih vjerovalo da ju je podmitila mafija, dok je druga polovica bila uvjerena

da je nedužna budala. No, bez obzira na to na kojoj su strani bili, svi su se slagali u jednome: kratka odvjjetnička karijera Jennifer Parker bila je završena.

Trajala je točno četiri sata.

Rodila se u Kelsu, u saveznoj državi Washington, malom gradu u šumovitom kraju što ga je 1847. osnovao neki škotski mjernik koji je patio od nostalgije, pa ga nazvao po svom rodnom gradu u Škotskoj.

Jenniferin otac bio je pravnik, najprije u kompanijama drvne prerađivačke industrije koje su praktički vladale gradom, a zatim je zastupao radnike u pilanama.

Jenniferina najranija sjećanja iz djetinjstva bila su ispunjena radošću. Savezna država Washington bila je za dijete mjesto iz bajke, prepuno spektakularnih planina i glečera i nacionalnih parkova. Bilo je tu skijanja i vožnje kanuom, pa planinarenja po ledenjacima te izleta s naprtnjačom na leđima do mjesta s fantastičnim imenima: Ohanapecosh i Nisqually, jezero Cle Elum i vodopadi Chenius, pa Horse Heaven i Yakima Valley.

Jennifer je s ocem naučila planinariti na planini Rainier, a skijati u Timberlineu.

Otac je uvijek imao vremena za nju, dok je njezina majka, lijepa i nemirna, bila rijetko kod kuće. uvijek zaokupljena tajnovitim poslovima. Jennifer je obožavala oca. U Abneru Parkeru tekla je engleska, irska i škotska krv. Bio je srednje visine, crne kose i zeleno-plavih očiju, čovjek pun suosjećanja za bližnjega i s duboko usađenim osjećajem za pravdu. Nije ga zanimalo novac, zanimali su ga ljudi. Satima bi sjedio i razgovarao s Jennifer pričajući joj o raspravama u kojima je sudjelovao i o problemima ljudi koji su dolazili u njegovu skromnu, malu kancelariju, i Jennifer se tek godinama kasnije dosjetila da je s njom razgovarao samo zato što nije imao nikoga drugoga s kim bi o tome razgovarao.

Poslije škole Jennifer bi odjurila u sudnicu da gleda oca na poslu. Kad sud nije zasjedao, zadržavala bi se u njegovoj kancelariji slušajući ga kako razgovara o pojedinim slučajevima sa svojim strankama. Nikada nisu razgovarali o tome kako će se upisati na Pravni fakultet; bilo je to jednostavno samo po sebi razumljivo.

Kad je Jennifer navršila petnaest godina, počela je provoditi ljetne praznike radeći za oca. U dobi kad se druge djevojke sastaju s momcima i nalaze stalnog momka, Jennifer je bila zaokupljena parnicama i testamentima.

Momci su se zanimali za nju, ali je rijetko izlazila.

Kad bi je otac upitao zašto, odgovorila bi : - Svi su tako mladi, tata. - Znala je da će se jednoga dana udati za pravnika kakav je bio njezin otac.

Na Jenniferin šesnaesti rođendan njezina je majka oputovala iz grada s osamnaestogodišnjim sinom njihovog prvog susjeda, a Jenniferin otac je počeo tiho umirati. Trebalo je sedam godina da mu srce prestane kucati, ali je umro onog trenutka kad je saznao za bijeg svoje žene. Cijeli je grad to znao i suosjećao s njim; a to je, dakako, još pogoršalo stvari, jer Abner Parker je bio ponosan čovjek. Tada je počeo piti. Jennifer je činila sve da ga

utješi, ali to nije koristilo, i više nikada ništa nije bilo kao prije.

Slijedeće godine, kad je došlo vrijeme da upiše koledž, Jennifer je htjela ostati kod kuće s ocem, ali on nije htio ni čuti za to.

- Bit ćemo ortaci, Jennie - rekao joj je. - Ti požuri i diplomiraj pravo.

Kad je maturirala, upisala se na Pravni fakultet Sveučilišta savezne države Washington u Seattleu. Na prvoj godini studija, dok su se njeni kolege koprcali u neprohodnoj močvari ugovora, građanskih delikata, vlasništva, građanskog postupka i krivičnog zakonika, Jennifer se osjećala kao kod kuće. Smjestila se u studentskom domu i pronašla posao u Pravnoj biblioteci.

Jennifer je voljela Seattle. Nedjeljom bi s Ammini Williams, studenticom Indijankom, i Josephine Collins, visokom i neobično mršavom Irkinjom, odlazila veslati na Zeleno jezero u središtu grada ili na takmičenje za zlatni pehar na jezeru Washington, gdje bi promatrale kako munjevito promiču gliseri živih boja.

U Seattleu je bilo izvrsnih džez klubova. Jennifer je bio najomiljeniji Peter's Poop Deck, u kojem su umjesto stolova imali sanduke od letava s daskama na njima.

Dva mladića udvarala su Jennifer: mladi, privlačni student medicine Noah Larkin i student prava Ben Munroe; Jennifer bi se povremeno sastajala s njima, ali je bila prezaposlena da bi ozbiljno mislila na ljubav.

Jesen je bila svježija, vlažna i vjetrovita, i činilo se da vječito pada kiša. Jennifer je nosila kratak kaput od kockaste, zeleno-plave pletene tkanine, na čiju su se grubu vunu hvatale kišne kapi, pa su joj oči blistale poput smaragda. Hodala je kroz kišu utonula u tajne misli i ne znajući da će ih sve podsvjesno zadržati u sjećanju.

U proljeće su sve djevojke procvjetale u svijetlim platnenim haljinama. Na sveučilištu je bilo ni više ni manje nego šest studentskih udruženja, i članovi udruženja bi se skupili na travnjaku i promatrali kako prolaze djevojke, ali Jennifer je, tko zna zbog čega, u njima pobuđivala neočekivani osjećaj plahosti. Zračila je nečim posebnim, što im je bilo teško odrediti, i osjećali su da je već postigla ono za čim su oni još tragali. Jennifer je svakog ljeta odlazila kući da posjeti oca. Prilično se izmijenio. Nije nikada bio pijan, ali ni trijezan. Povukao se u emocionalnu tvrđavu u kojoj ga više ništa nije moglo ganuti.

Umro je kad je Jennifer upisala zadnji semestar.

Grad ga se sjetio, i na sprovodu Abnera Parkera bilo je gotovo stotinu ljudi, ljudi kojima je pomogao i savjetovao ih i s kojima se tokom godina prijatelji. Jennifer je tugovala u sebi. Izgubila je više od oca. Izgubila je učitelja i savjetnika.

Nakon sprovoda Jennifer se vratila u Seattle da završi studij. Otac joj je ostavio manje od tisuću dolara i morala je odlučiti kako će dalje živjeti. Znala je da se ne može vratiti u Kelso da radi kao pravica, jer će tamo uvijek biti djevojčica čija je majka pobjegla s nedoraslim mladićem.

Zbog visokog prosjeka ocjena Jennifer je odlazila na razgovore radi

zaposlenja u desetak vrhunskih odvjetničkih kuća diljem zemlje i primila je nekoliko ponuda. Warren Oakes, profesor krivičnog prava, rekao joj je: - To je velika čast, mlada damo. Ženama je vrlo teško doprijeti u dobru advokatsku tvrtku.

No, njena je dilema bila u tome što više nije imala ni doma, ni korijenja. Nije bila sigurna gdje želi živjeti. Neposredno prije nego što je diplomirala, riješio se i taj problem. Profesor Oakes ju je zamolio da ga potraži poslije predavanja.

- Primio sam pismo od okružnog javnog tužioca u Manhattanu u kojem me moli da mu preporučim svog najbriljantnijeg diplomanta za njegov ured. Zanima li vas to?

New York. - Da, gospodine. - Jennifer je bila toliko zapanjena da joj je odgovor jednostavno izletio iz usta.

Odletjela je u New York da položi odvjetnički ispit, pa se vratila u Kelso da zatvori kancelariju svog oca.

Bio je to i ugodan i neugodan doživljaj, ispunjen sjećanjima na prošlost. Jennifer se činilo da je odrasla u toj kancelariji.

Dobila je posao kao pomoćna bibliotekarka u pravnoj biblioteci sveučilišta da preživi dok ne dozna je li položila odvjetnički ispit za saveznu državu New York.

- To je jedan od najstrožih ispita u Sjedinjenim Državama - upozorio ju je profesor Oakes. Jennifer je znala da će uspjeti.

Primila je obavijest da je položila ispit, a istog dana i ponudu Okružnog javnog tužilaštva.

Tjedan dana kasnije Jennifer je krenula na istok.

Našla je minijturni stan (prostran, s kaminom, dobar položaj - pisalo je u oglasu) u južnom dijelu Treće avenije, s imitacijom kamina, na četvrtom katu u zgradi bez dizala. Prijat će mi gimnastika, govorila je Jennifer samoj sebi. U Manhattanu nije bilo brda kojima bi planinarila, ni brzica kojima bi se vozila kanuom. Stan se sastojao od malog dnevnog boravka s kaučem koji se pretvarao u grbavi krevet, te sićušnom kupaonicom s prozorom koji je netko davno premazao crnom bojom i hermetički ga zatvorio. Namještaj je izgledao kao dar Vojske spasa. Pa, dobro, neću ovdje dugo stanovati, pomisli Jennifer. Ovo je samo privremeno dok se ne iskažem kao pravica.

Sve je to bilo san. U zbilji, bila je u New Yorku manje od sedamdeset dva sata, izbacili su je iz Okružnog javnog tužilaštva i čekali ju je isključenje iz Odvjetničke komore.

Jennifer je prestala čitati novine i ilustrirane časopise, a odustala je i od gledanja televizije jer bi vidjela sebe kamo god se okrenula. Osjećala je da ljudi bulje u nju, na ulici, u autobusu, na tržnici. Stala se skrivati u svom stančiću ne odgovarajući na telefonske pozive i zvuk zvona na vratima. Razmišljala je ne bi li spakirala kovčege i vratila se u Washington, ne bi li pronašla neki drugi posao. Razmišljala je o samoubojstvu. Provodila je sate i sate sastavljajući pisma okružnom javnom tužiocu Robertu Di Silvi.

Pola pisama bile su oštre pismene osude njegove bezosjećajnosti i nedostatka razumijevanja.

Druga polovica bile su ponizne isprike uz molbu da joj pruži još jednu priliku. Nije poslala ni jedno od tih pisama.

Prvi put u životu svladao ju je očaj. U New Yorku nije imala prijatelja, nikoga s kim bi razgovarala. Ostajala je zaključana u stanu cijeli dan, a kasno navečer išuljala bi se da prošeće praznim ulicama grada. Skitnice, stanovnici noći, nikada joj nisu pristupali. Možda su u njezinim očima vidjeli odraz vlastite osamljenosti i očaja.

Dok je hodala, neprestano bi joj se u mislima ukazivala slika iz sudnice, svaki put s drugačijim završetkom. Jedan muškarac izdvojio se iz skupine oko Di Silve i požurio prema njoj. Nosio je omotnicu od čvrstog smeđeg papira.

Gospođica Parker?

Da.

Šef želi da ovo predate Steli.

Jennifer ga hladnokrvno pogleda. Vašu legitimaciju, molim.

Čovjek se uplaši i otrči.

Jedan muškarac izdvojio se iz skupine oko Di Silve i požurio prema njoj. Nosio je omotnicu od čvrstog smeđeg papira.

Gospođica Parker?

Da.

Šef želi da ovo predate Steli. On joj gurne omotnicu u ruke.

Jennifer otvori omotnicu i ugleda u njoj mrtvog kanarinca.

Hapsim vas.

Jedan muškarac izdvojio se iz skupine oko Di Silve i požurio prema njoj. Nosio je omotnicu, od čvrstog smeđeg papira. Prošao je mimo nje do drugog mladog pomoćnika okružnog tužioca i predao mu omotnicu.

Šef želi da ovo predate Steli.

Mogla je prerađivati scenu koliko god je htjela, ali ništa se nije moglo izmijeniti. Uništila ju je jedna glupa greška. Pa ipak - tko kaže da je uništena? Štampa? Di Silva? Nije čula više ni riječi o isključenju iz Odvjetničke komore, i sve dotle dok je tako, ona je još odvjetnica. Nekoliko velikih advokatskih kancelarija nudile su mi posao, reče Jennifer samoj sebi.

Ispunjena novim osjećajem odlučnosti, Jennifer je izvukla popis kancelarija s kojima je razgovarala, pa obavila niz telefonskih razgovora. Nitko od ljudi s kojima je željela razgovarati nije bio u kancelariji niti joj je kasnije telefonirao. Trebalo joj je četiri dana da shvati kako je pala u pravnoj profesiji. Prašina oko njezinog slučaja se slegla, ali su ga se svi još sjećali.

Jennifer je nastavila telefonirati mogućim poslodavcima, obuzeta očajem, gnjevom, razočaranjem, pa opet očajem. Pitala se što da počne sa sobom i svaki put se sve vraćalo na isto: željela se baviti samo jednim jedinim područjem do kojeg joj je doista bilo stalo, a to je pravo. Pravnica sam, i tako mi svega, naći ću načina da se bavim svojim zvanjem sve dok mi to ne zabrane.

Stala je obilaziti odvjetničke kancelarije u Manhattanu. Ušla bi nenajavljena, dala ime tajnici i zatražila da razgovara sa šefom personala. Tu i tamo bi joj dopustili da razgovara, ali Jennifer je osjećala da su to činili samo iz znatiželje. Bila je čudovište, pa su htjeli vidjeti kako izgleda u prirodi. No, uglavnom bi je jednostavno obavijestili da nema slobodnih radnih mjesta.

Potkraj šestog tjedna Jennifer je ostala bez novaca.

Rado bi se bila preselila u jeftiniji stan, ali jeftinijih stanova nije bilo. Počela je izostavljati doručak i ručak, a večerala je u jedinom od malih restorana na uglu gdje je hrana bila loša, a cijene visoke. Otkrila je male lokale gdje je za skromnu svotu mogla dobiti glavno jelo - odrezak ili pečenje - salate koliko god je mogla pojesti i piva koliko god je mogla popiti. Jennifer je mrzila pivo, ali je bilo zasitno.

Kad je iscrpla popis velikih advokatskih firmi, naoružala se popisom manjih i stala ih obilaziti, ali i tamo je glas koji je uživala bio brži od nje. Dobila je mnogo prijedloga od zainteresiranih muškaraca, ali ne i ponuda za posao. Počela je očajavati. U redu, pomislila je prkosno, kad me nitko ne želi zaposliti, otvorit ću vlastitu kancelariju. No, za to je trebalo novaca. Najmanje deset tisuća dolara: za stanarinu, tajnicu, telefon, zakonike, pisači stol i stolice, pisaće potrepštine...a nije mogla sebi priuštiti ni poštanske marke.

Jennifer je svojedobno računala na plaću u Okružnom javnom tužilaštvu, ali to je sada, naravno, bilo zauvijek izgubljeno. U zbrci je zaboraviti i na otpremninu. Kakva otpremnina - da su mogli otpremili bi je s onu stranu brave. Ne, nije bilo načina da otvori vlastitu kancelariju ma kako mala bila. Morala bi pronaći nekoga s kim će dijeliti uredske prostorije.

Kupila je New York Times i pregledala oglase. Tek na dnu stranice naišla je na mali oglas sljedećeg sadržaju: Traži se osoba muškarac ili žena, za malu zajedničku kancelariju

Jennifer su se posebno svidjele dvije posljednje riječi. Njezin spol ne bi smio biti problem. Istrgnula je oglas te se uputila podzemnom željeznicom na naznačenu adresu.

Bila je to ruševna stara zgrada u južnom dijelu Broadwaya. Kancelarija je bila na desetom katu, a na natpisima, čija su se slova ljuštila, pisalo KENNETH BAILEY - DETEKTIVSKA AGENCIJA.

A ispod toga:

AGENCIJA ZA UTJERIVANJE DUGOVA ROCKEFELLER

Jennifer je duboko udahнула, otvorila vrata i ušla.

Našla se usred malog ureda bez prozora. Unutra su nagurali tri izguljena pisača stola i stolice. Dva su bila zauzeta.

Za jednim od pisačkih stolova sjedio je ćelav muškarac srednjih godina i otrcane odjeće zaokupljen nekakvim papirima. Uz suprotni zid, za drugim stolom, bio je muškarac koji je tek prešao tridesetu. Kosa mu je bila riđa,

oči blistave i plave, a put blijeda i pjegava.

Bio je odjeven u uske traperice i majicu kratkih rukava, a na nogama je imao bijele tenisice bez čarapa.

Upravo je telefonirao.

- Ne brinite, gospođo Dresser, moja dva najbolja detektiva rade na vašem slučaju. Svaki dan računamo na informacije o vašem mužu. Međutim, čini mi se da ću vas morati zamoliti za nešto više novaca za troškove... Ne, nemojte se truditi da mi ga pošaljete poštom. Pošta je strašna. Poslije podne ću biti u vašem susjedstvu. Navratit ću k vama po novac.

Spustio je slušalicu, podigao glavu i ugledao Jennifer.

Ustao je, nasmiješio se i pružio joj jaku, čvrstu ruku. - Ja sam Kenneth Bailey. Čime vas ovog lijepog jutra mogu uslužiti?

Jennifer se obazre po malo, zagušljivoj prostoriji i nesigurno izusti: - Došla...došla sam na vaš glas.

- O! - U njegovim plavim očima čitalo se iznenađenje.

Ćelavi muškarac zurio je u Jennifer.

- Ovo je Otto Wenzel - reče Kenneth Bailey. - On je Agencija Rockefeller za utjerivanje dugova. Jennifer kimne glavom. - Drago mi je - Ponovno se obrati Kennethu Baileyu.

- Vi ste privatni detektiv?

- Tako je. A čime se vi bavite?

- Ja? - Zatim doda, shvativši: - Ja sam advokat.

Kenneth Bailey ju je sumnjičavo promatrao: - Vi želite ovdje otvoriti kancelariju?

Jennifer se ponovno obazre turobnom prostorijom : zamisli sebe za praznim pisaćim stolom između te dvojice.

- Možda ću još malo pogledati na drugom mjestu - reče ona. - Ne mogu se odlučiti...

- Vaš dio stanarine bio bi devedeset dolara na mjesec.

- Za devedeset dolara mjesečno mogla bih kupiti ovu zgradu - odvrati Jennifer. Zatim se okrene da ode.

- Hej, čekajte malo!

Jennifer zastane.

Kenneth Bailey pogladi blijedu bradu. - Nagodit ću se s vama za šezdeset dolara. Kad vam se posao uhoda, razgovarat ćemo o povišenju.

Bilo je to vrlo povoljno. Jennifer je znala da nigdje drugdje ne bi našla prostoriju za taj novac. S druge strane, sumnjala je da će ikada moći privući stranke u tu rupetinu. Još je nešto morala razmotriti. Nije imala šezdeset dolara.

- Pristajem - reče Jennifer.

- Nećete požaliti - obeća joj Kenneth Bailey. - Kad želite doseliti stvari?

- One su već ovdje.

***

JENIFFER PARKER ADVOKAT

Jennifer je promatrala natpis obuzeta i ugodnim i neugodnim osjećajima. I u trenucima najveće malodušnosti nije joj nikada palo na um da će njezino ime stajati ispod imena privatnog detektiva i utjerivača dugova. No ipak, dok je gledala pomalo iskrivljeni natpis, nije mogla a da ne osjeti ponos. Bila je advokat. Natpis je to dokazivao.

Sad je imala uredski prostor, samo su joj još nedostajale stranke.

Jennifer više nije mogla sebi priuštiti ni lokale s neograničenom količinom salate i piva. Pripremala je sebi doručak od prepečenca i kave na rešou koji je postavila iznad radijatora u minijaturnoj kupaonici. Nije ručala, a večerala je u Zumnu gdje su posluživali velike komade kobasica, goleme kriške kruha i toplu krumpirovu salatu.

Točno u devet sati svakog jutra sjela bi za pisaći stol, ali posla nije bilo; mogla je samo slušati Kena Baileyja i Otta Wenzela kako telefoniraju.

Činilo joj se da se Ken Bailey uglavnom bavi pronalaženjem odbjeglih muževa i djece, i isprva je bila uvjerena da je on varalica koji se razbacuje obećanjima i naplaćuje visoke predujme. No Jennifer je ubrzo shvatila da Ken marljivo radi i često uspješno izvršava obaveze. Bio je vedar i inteligentan.

Otto Wenzel bio je zagonetan. Njegov je telefon neprekidno zvonio. Dignuo bi slušalicu, promrmljao u nju nekoliko riječi, nešto napisao na komadu papira i nestao na nekoliko sati.

- Otto se bavi vraćanjem u posjed - Ken Bailey objasni Jennifer jednoga dana.

- Vraćanjem u posjed?

- Tako je. Kompanije za utjerivanje dugova ga unajmljuju da im vrati neplaćene automobile, televizore, strojeve za pranje rublja i što sve ne.
- On radoznalo pogleda Jennifer. - A imate li vi što stranaka?

- Imam nešto u vidu - odgovori Jennifer neodređeno.

On kimne glavom. - Nemojte se obeshrabriti. Svatko može pogriješiti. Jennifer osjeti kako je oblijeva rumenilo. Znači, znao je sve.

Ken Bailey razmota veliki sendvič s pečenom govedinom. - Hoćete li malo?

Izgledao je ukusno. - Ne, hvala - odlučno reče Jennifer. - Nikada ne ručam.

- U redu.

Gledala ga je kako je zagrizao sočni sendvič. Vidio je izraz njezina lica i rekao: - Jeste li sigurni da nećete...?

- Ne, hvala. Imam...Imam sastanak.

Ken Bailey pogleda za Jennifer dok je izlazila iz kancelarije i zamisli se. Ponosio se svojim poznavanjem ljudi, ali Jennifer Parker bila mu je zagonetna. Prateći televizijske i novinske izvještaje bio je uvjeren da je netko potplatilo ovu djevojku i time minirao postupak protiv Michaela Morettija. Pošto je upoznao Jennifer, Ken više nije bio toliko uvjeren. Jednom je bio oženjen i doživio pakao, pa nije imao visoko mišljenje o ženama. No nešto mu je govorilo da je ova žena nešto posebno. Bila je lijepa, inteligentna i vrlo ponosna. Isuse! reče on sam sebi. Ne budi glup! Jedno ubojstvo na tvojoj

savjesti je dovoljno.

Emma Lazarus bila je sentimentalna budala, pomisli Jennifer. ..Dajte mi svoje umorne, svoje jadne, svoje zbijene mase koje teže za slobodom...Pošaljite ih k meni, te beskućnike, te očajnike. O! Ma nemoj! Proizvođač prostirki s natpisom „Dobro došli“ bankrotirao bi u New Yorku za jedan sat. U New Yorku nitko nije mario, jesu li živ ili mrtav. Prestani sažalijevati samu sebe! govorila je Jennifer u sebi. No, to je bilo teško. Njezine zalihe smanjile su se na osamnaest dolara, stanarina dospjela, a svoj dio stanarine za kancelariju morala bi platiti za dva dana. Nije imala dosta novca da ostane u New Yorku, ali ni dovoljno da otputuje.

Jennifer je pogledala poslovni dio telefonskog imenika, nazivala advokatske kancelarije abecednim redom pokušavajući naći posao. Nazivala je iz telefonskih govornica zato što joj je bilo i suviše neugodno da Ken Bailey i Otto Wenzel čuju njezine razgovore. Rezultat je uvijek bio isti. Nitko nije bio zainteresiran da je zaposli. Morat će se vratiti u Kelso i naći posao kao pravni savjetnik ili tajnica kod jednog od očevih prijatelja. Kako bi mu to bilo odvratno! Bio je to gorak poraz, ali nije imala drugog izbora. Vratiti će se kući kao promašen čovjek. Neposredni problem bilo je putovanje. Pregledala je popodneвно izdanje New York Posta i pronašla oglas kojim netko traži do Seattlea suputnika s kojim bi podijelio troškove putovanja. Bio je naznačen telefonski broj, i Jennifer ga pozove. Nitko se ni je javio. Odlučila je da ujutro ponovno nazove.

Sutradan je Jennifer posljednji put otišla u kancelariju. Otto Wenzel je bio vani, ali je u uredu bio Ken Bailey i, kao obično, telefonirao. Imao je na sebi plave traperice i pulover od kašmira sa V-izrezom.

- Pronašao sam vašu ženu - govorio je. - Problem je jedino u tome, prijatelju, što se ona ne želi vratiti kući...Znam. Tko može shvatiti žene?...Dobro. Reći ću vam gdje stanuje, pa je pokušajte šarmirati da se vrati. - Dao mu je adresu nekakvog hotela. - Nema na čemu. - On spusti slušalicu i okrene se prema Jennifer. - Danas ste zakasnili.

- Gospodine Bailey, mislim... mislim... da moram otputovati. Čim uzmognem, poslat ću vam novac za stanarinu koju vam dugujem.

Ken Bailey se nasloni na stolicu i stade je promatrati, Jennifer je bilo neugodno od njegovog pogleda.

- Hoće li to biti u redu? - upita ona.

- Vraćate se kući?

Jennifer potvrdi glavom.

- Hoćete li mi napraviti malu uslugu prije nego što otputujete? - reče Ken Bailey. - Jedan moj prijatelj, pravnik, pili me da umjesto njega uručim nekoliko sudskih poziva, a ja nemam vremena. Plaća dvanaest dolara i pedeset centi za svaki poziv plus kilometražu. Hoćete li me izvući iz toga?

Sat kasnije Jennifer Parker se našla u otmjenim kancelarijskim prostorijama firme Peabody & Peabody. Zamišljala je kako će jednoga dana

raditi u takvoj firmi, kao punopravni ortak, u zasebnom kabinetu. Odveli su je straga, u malu prostoriju, gdje joj je od posla izbezumljena tajnica pružila hrpu sudskih poziva.

- Izvolite. I ne zaboravite zabilježiti kilometražu. Sigurno imate auto, zar ne?

- Nemam. Žao mi je, ja...

- U redu, ako idete podzemnom željeznicom, zapamtite cijenu karata.

- Dobro.

Jennifer je provela preostali dio dana isporučujući sudske pozive u Bronxu, Brooklynu i Queensu. Lijevalo je kao iz kabla. Do osam sati te večeri zaradila je pedeset dolara. Vratila se u svoj stančić promrzla i iscrpljena. No, napokon je zaradila nešto, prvi novac otkako je došla u New York. A tajnica joj je bila rekla da ima još mnogo sudskih poziva koje treba uručiti. Bio je to naporan posao, trčati po cijelom gradu, a i ponižavajući.

Pred nosom bi joj zalupili vratima, proklinjali je, prijetili joj, a dvaput su je i napastvovali. Užasavala ju je pomisao na još jedan ovakav dan; pa ipak, sve dok može ostati u New Yorku, bilo je nade, ma kako neznatna ona bila.

Napunila je kadu vrelom vodom i polako ušla u nju, uranjajući i uživajući u vodi što joj je prekrivala tijelo. Nije ni znala koliko je iscrpljena. Činilo joj se da je bole svi mišići. Treba joj još samo dobra večera da je razvedri. Bit će rasipna. Počastit ću se u pravom restoranu sa stolnjacima i ubrusima, pomisli Jennifer. Možda će biti tihe muzike, pa ću popiti čašu vina i... Jenniferine misli prekinulo je zvonce na vratima. Bio je to stran zvuk. Nije imala ni jednog jedinog posjetioca otkako se doselila ovamo prije dva mjeseca. Mogla bi to biti mrzovoljna gazdarica radi dospjele stanarine. Jennifer je mirno ležala nadajući se da će otići. Bila je premorena da se makne.

Zvonce se ponovno oglasilo. Jennifer se protiv volje izvuče iz tople kade. Brzo je obukla kućnu frotirsku haljinu i pošla do vrata.

- Tko je?

S druge strane vrata javi se muški glas: - Gospođica Jennifer Parker?

- Da.

- Ja sam Adam Warner. Odvjetnik.

Zbunjena, Jennifer stavi lanac na vrata i odškrine ih. Muškarcu, koji je stajao pred vratima, moglo je biti oko trideset pet godina; bio je visok, plav i širokih ramena, sivoplavih ispitivačkih očiju iza naočala s okvirom od kornjačevine. Bio je odjeven u odijelo, šivano po mjeri, koje je nedvojbeno stajalo čitav imetak.

- Smijem li ući? - upita.

Provalnici ne nose odijela šivana po mjeri, cipele Gucci i svilene kravate. I nemaju duge, profinjene ruke s brižljivo manikiranim noktima.

- Samo trenutak.

Jennifer skine lanac i otvori vrata. Kad je Adam Warner ušao, Jennifer letimično pogleda svoj jednosobni stan, gledajući ga njegovim očima, i trgne

se. Izgledao je kao čovjek koji je navikao na bolje stvari.

- Izvolite, gospodine Warner?

Još dok je to govorila, Jennifer je odjednom shvatila zašto je došao, pa je iznenada obuzme osjećaj uzbuđenja. Zbog jednog od mjesta za koje je podnijela molbu! Poželjela je da na sebi ima lijepu, tamnoplavu haljinu sašivenu po mjeri, da ima frizuru, da...

- Ja sam član disciplinske komisije njujorške Odvjetničke komore, gospođice Parker - reče Adam Warner. - Okružni tužilac Robert Di Silva i sudac Lawrence Waldman postavili su Odjelu za prizive i žalbe zahtjev da se protiv vas pokrene postupak radi isključenja iz Odvjetničke komore.

Prostorije odvjetničke kuće Needham, Finch, Pierce Warner nalazile su se u Wali Streetu 30 i zauzimale su cijeli najgornji kat zgrade. Tu je radilo stotinu dvadeset i pet pravnika. Kancelarije su odavale bogatstvo niza generacija i bile uređene tihom elegancijom kakva dolikuje organizaciji koja zastupa vodeće američke kompanije.

Adam Warner i Stewart Needham pili su obredni jutarnji čaj. Stewart Needham bio je žustar, pristao muškarac, blizu sedamdesete. Imao je urednu vandajkovsku bradu i bio odjeven u odijelo od tvida s prslukom. Izgledao je kao da pripada nekoj starijoj eri, no kako je stotine njegovih protivnika, na svoju žalost, tijekom godina spoznalo, duh Stewarta Needhama pripadao je i te kako dvadesetom stoljeću. Bio je div, ali je njegovo ime bilo poznato samo u onim krugovima gdje je to bilo važno. Radije je ostajao u pozadini i koristio se svojim znatnim ugledom da utječe na razvoj zakonodavstva, izbor visokih državnih funkcionara i nacionalnu politiku. Bio je tipični stanovnik istočne obale, rođen i odgojen kao šutljiv čovjek.

Adam Warner bio je oženjen Needhamovom nećakinjom Mary Beth i Needhamov štićenik. Adamov otac bio je nekada ugledni senator. Sam Adam bio je briljantni odvjetnik. Kad je diplomirao pravo *magna cum laude* na Harvardskom sveučilištu, dobivao je ponude od najuglednijih odvjetničkih kuća iz cijele zemlje. Odabrao je firmu Needham, Finch & Pierce, i nakon sedam godina postao jedan od ortaka... Adam je bio fizički privlačan i šarmantan, a inteligencija je dodala još jednu dimenziju njegovoj atraktivnosti. Bio je ležerno samopouzdan, i to je izazivalo žene. No, Adam je odavno izgradio sistem kojim je od sebe odvrćao pretjerani interes ženskih stranaka. Bio je u braku s Mary Beth već četrnaest godina i nije odobravao vanbračne izlete.

- Još čaja, Adame? - upita Stewart Needham.

- Ne, hvala. - Adam Warner je mrzio čaj, a pio ga je svakog jutra posljednjih osam godina samo zato što nije htio povrijediti osjećaje svog ortaka. Needham ga je sam priređivao, i bio je odvratan.

Stewart Needham je htio razgovarati o dvjema stvarima koje su mu bile na umu i, tipično za njega, počeo s ugodnim vijestima. - Sinoć sam imao sastanak s nekoliko prijatelja - reče Needham. Nekoliko prijatelja značilo je skupinu najmoćnijih političara u zemlji. - Razmišljaju ne bi li od tebe zatražili da se kandidiraš za senatora, Adame.

Adam osjeti zanos. Poznavajući opreznu prirodu Stewarta Needhama, bio je uvjeren da taj razgovor nije bio samo slučajan jer Needham ga inače ne bi sada pokrenuo.

- Dakako, sada je veliko pitanje da li te to zanima.

To bi donijelo mnogo promjena u tvom životu.

Adam Warner je to znao. Ako pobijedi na izborima, to bi značilo preseliti se u Washington, odreći se advokature, započeti potpuno novi život. Znao je da bi Mary Beth uživala u tome; no, nije bio siguran da li bi se to njemu svidjelo. Doduše, Adam je bio obrazovan za preuzimanje odgovornosti. Osim toga, morao je samome sebi priznati da moć pruža zadovoljstvo.

- To bi me vrlo zanimalo, Stewarte.

Stewart Needham zadovoljno kimne glavom. - Dobro. Bit će im drago. - Natočio je sebi još jednu šalicu odvratnog napitka i ležerno naćeo drugu temu. - Ima jedan mali posao koji bi disciplinska komisija Odvjetničke komore htjela da ti obaviš, Adame. Neće ti oduzeti više od sat-dva.

- O čemu se radi?

- O procesu protiv Michaela Morettija. Po svemu sudeći, netko je dopro do jedne mlade pomoćnice Bobbyja Di Silve i potplatio je.

- Čitao sam o tome. Kanarinac.

- Tako je. Sudac Waldman i Bobby htjeli bi da se njezino ime ukloni s popisa naše časne profesije. Ja također. To mi smrdi.

- Što žele da učinim?

- Samo na brzinu sve provjeri, dokaži da se ta djevojka ponašala protuzakonito ili neetički, a zatim preporuča postupak radi njenog isključenja iz advokatske profesije. Dobit će obavijest da navede razloge, a oni će obaviti ostalo. To je samo rutinski posao.

Adam ga zbunjeno pogleda. - Zašto ja, Stewarte?

Imamo nekoliko desetaka mlađih pravnika koji bi to mogli obaviti.

- Naš cijenjeni okružni javni tužilac je posebno tražio tebe. Želi biti siguran da ništa ne pođe krivim putem. Kao što obojica znamo - doda sarkastično Needham - Bobby nije baš čovjek koji lako oprašta. Najradije bi toj Parkerovoj oderaо kožu i objesio je sebi na zid.

Adam Warner je sjedio razmišljajući o svom pretrpanom programu.

- Nikada ne znaš kad će nam biti potrebna usluga Okružnog javnog tužilaštva, Adame. *Quid pro quo*. Sve je to šablona.

- U redu, Stewarte. - Adam ustane.

- Doista nećeš više čaja?

- Ne, hvala. Bio je dobar kao i obično.

Kad se Adam Warner vratio u kancelariju, pozvao je jednu od svojih pomoćnica, Lucindu, inteligentnu, mladu Crnkinju.

- Cindy, pribavite mi sve moguće informacije o odvjetnici koja se zove Jennifer Parker.

Ona se naceri i reče: - Žuti kanarinac.

Svi su znali za nju.

Kasno tog popodneva Adam Warner je proučavao prijepis sudskog postupka u predmetu Narod New Yorka protiv Michaela Morettija. Robert Di Silva poslao ga je po specijalnom kuriru. Ponoć je već odavno prošla kad je Adam završio. Zamolio je Mary Beth da pođe prijateljima na večeru bez njega i poslao po nekoliko sendviča. Pošto je pročitao prijepis, nije se nimalo dvoumio da bi porota proglasila Michaela Morettija krivim da se nije umiješala sudbina u liku Jennifer Parker. Di Silva je besprijeckorno vodio postupak.

Adam je zatim prešao na Jenniferin iskaz koji je dala u kabinetu suca Waldmana nakon incidenta.

DI SILVA: Završili ste koledž?

PARKER: Da, gospodine.

DI SILVA: I pravo na sveučilištu?

PARKER: Da, gospodine.

DI SILVA: Neznancem vam daje paket, kaže vam da ga predate ključnom svjedoku na procesu koji se vodi zbog ubojstva, a vi to jednostavno činite? Ne čini li vam se da to prelazi sve granice gluposti?

PARKER: To se nije tako dogodilo.

DI SILVA: Rekli ste da jest.

PARKER: Želim reći da ga nisam smatrala neznancom. Mislila sam da on pripada vašem osoblju.

DI SILVA: Što vas je navelo na tu pomisao?

PARKER: Već sam vam rekla. Vidjela sam ga kako razgovara s vama, zatim mi je prišao s tom omotnicom i oslovio me po imenu, te rekao da vi želite da je predam svjedoku. Sve se to desilo tako brzo da...

DI SILVA: Mislim da se to nije desilo tako brzo. Mislim da je trebalo vremena da se to iscenira. Trebalo je vremena da vas netko potplati kako biste je mogli predati

PARKER: Nije istina. Ja...

DI SILVA: Što nije istina? Zar možda niste znali da predajete omotnicu?

PARKER: Nisam znala što je u njoj.

DI SILVA: Znači, istina je da vam je netko platio.

PARKER: Neću vam dopustiti da iskrecete moje riječi. Nitko mi nije ništa platio.

DI SILVA: Učinili ste to iz usluge?

PARKER: Ne. Mislila sam da postupam po vašim uputama.

DI SILVA: Rekli ste da vas je taj čovjek oslovio po imenu.

PARKER : Da.

DI SILVA: Odakle je znao kako se zovete?

PARKER: Ne znam.

DI SILVA: Ma nemojte. Morate imati nekakvog pojma. Možda je imao sreću pa pogodio. Možda se samo obazro sudnicom i rekao: „Eno osobe koja izgleda kao da se zove Jennifer Parker.“ Mislite li da je tako?

PARKER: Već sam vam rekla da ne znam.

DI SILVA: Kako dugo vi i Michael Moretti vodite ljubav?

PARKER: Gospodine Di Silva, sve smo to već proživjeli. Ispitujete me već pet sati. Umorna sam. Nemam što dodati. Smijem li ići?

DI SILVA: Ako se dignete s ove stolice, dat ću vas uhapsiti. U velikoj ste nevolji, gospođice Parker. Ima samo jedan način kako da se izvučete iz toga. Prestanite lagati i počnite govoriti istinu.

PARKER: Rekla sam vam istinu. Rekla sam vam sve što znam.

DI SILVA: Osim imena čovjeka koji vam je uručio omotnicu. Želim njegovo ime i želim znati koliko vam je platio.

Bilo je još trideset stranica prijepisa. Robert Di Silva je učinio sve osim što nije izmlatio Jennifer Parker gumenim pendrekom. Ostala je pri svom iskazu.

Adam sklopi prijepis i umorno protrlja oči. Bila su dva sata poslije ponoći.

Sutra će riješiti predmet Jennifer Parker.

Na Adamovo iznenađenje slučaj Jennifer Parker nije bilo tako lako riješiti. Budući da je bio metodičan, ispitao je i prošlost Jennifer Parker. Koliko je mogao ustanoviti, nije imala veze s kriminalom, niti je u podacima bilo ičega što bi je moglo povezivati s Michaelom Morettijem.

Adama je nešto smetalo u tom slučaju. Obrana Jennifer Parker bila je pretanka. Da je radila za Morettija, on bi je zaštitio razmjerno uvjerljivom pričom. No, njezina je priča bila tako prozirna i naivna da je zvučala istinito.

U podne je Adama nazvao okružni javni tužilac. - Kako ste, Adame?

- Dobro, Roberte.

- Čujem da ste preuzeli dužnost krvnika u slučaju Jennifer Parker.

Adam Warner se trgne na te riječi. - Pristao sam da dadem preporuku, da.

- Namjeravam je maknuti na dugo vremena.

Adama je zaprepastila mržnja u glasu okružnog javnog tužioca.

- Polako, Roberte. Još nije isključena.

Di Silva zahihoće. - To ću prepustiti vama, prijatelju. - Njegov se glas promijenio. - Priča se da se uskoro možda selite u Washington. Ne zaboravite da možete računati na moju punu podršku.

Koja je bila znatna, kako je Adam znao. Okružni javni tužilac bio je dugo u tom poslu. Znao je mnoge tajne i znao je kako se mogu najbolje iskoristiti.

- Hvala, Roberte. Znat ću to cijeniti.

- Nema na čemu, Adame. Javite mi se. Čekat ću.

Da makne Jennifer Parker. *Quid pro quo*, što ga je spomenuo Stewart Needham, s djevojkom kao pionom.

Adam Warner razmišljao je o riječima Roberta Di Silve:

- Namjeravam je maknuti na dugo vremena. Pročitavši prijepis, Adam je ocijenio da nema stvarnih dokaza protiv Jennifer Parker. Ako ne prizna, ili ako se ne pojavi netko s podacima koji dokazuju njeno

suučesništvo s okrivljenim, Di Silva neće moći ni pipnuti djevojku. Računao je na to da će mu Adam omogućiti osvetu.

Hladne, grube riječi iz prijepisa bile su jasne, no Adam je ipak poželio da je mogao čuti ton Jenniferinog glasa dok je nijekala krivicu.

Bilo je hitnih predmeta koji su tražili Adamovu pažnju, važni slučajevi s važnim strankama. Bilo bi lako zaključiti slučaj i postupiti po želji Stewarta Needhama, suca Lawrenca Waldmana i Roberta Di Silve, ali nagon je prisilio Adama Warnera na oklijevanje. Ponovno je uzeo dosje Jennifer Parker, našvrljao nekoliko bilješki i obavio nekoliko dugih međugradskih razgovora.

Adamu su povjerali zadatak i on ga je namjeravao obaviti što bolje bude mogao. I te kako je dobro znao koliko je dugih i napornih sati učenja i teškog rada bilo potrebno da bi se položio odvjetnički ispit i postalo odvjetnikom. Bila je to nagrada za koju se valjalo godinama boriti, i on je nije namjeravao nikome oduzeti dok se ne uvjeri da je takvo rješenje opravdano.

Idućeg jutra Adam Warner je bio u avionu za Seattle, savezna država Washington. Sastao se s Jenniferinim profesorima s Pravnog fakulteta, s direktorom advokatske firme, gdje je dva ljeta radila kao činovnica, i s nekoliko Jenniferinih nekadašnjih kolega.

Stewart Needham telefonirao je Adamu u Seattle. - Što ti tamo gore radiš, Adame? Ovdje te čeka brdo posla.

Slučaj Parker je trebalo da bude lak zadatak.

- Iskrslo je nekoliko problema - reče oprezno Adam. - Vraćam se za dan-dva, Stewarte.

Stanka. - Shvaćam. Ne gubimo s njom više vremena nego što je potrebno.

Kad je Adam otputovao iz Seattlea, osjećao je da poznaje Jennifer Parker gotovo toliko koliko i ona samu sebe. U mislima je stvorio sliku o njoj, sastavio foto-robot od komadića što su ih pridonijeli njeni profesori prava, njena gazdarica, članovi advokatske firme u kojoj je radila kao činovnica, njeni kolege. Slika koju je stvorio Adam nije bila nimalo nalik na sliku koju mu je predočio Robert Di Silva. Osim ako nije bila najsavršenija glumica svih vremena, Jennifer Parker nije ni u kojem slučaju mogla biti upletena u zavjeru za oslobađanje čovjeka Morettijeva kova.

A sada, dva tjedna nakon onog jutarnjeg razgovora sa Stewartom Needhamom, Adam Warner našao se licem u lice s djevojkom čiju je prošlost ispitivao. Adam je vidio u novinama Jenniferine slike, no one ga nisu pripremile na dojam što ga je ostavila na njega. Čak i u staroj kućnoj haljini, bez šminke i vlažne tamnosmeđe kose, bila je neodoljiva.

- Zadužili su me da istražim vašu ulogu u procesu protiv Michaela Morettija, gospođice Parker - reče Adam.

- Ma nemojte! - Jennifer osjeti kako u njoj raste gnjev. Počelo je kao iskra koja se rasplamsala i eksplodirala u njoj. Još nisu završili s njom. Prisilit će je da to plaća do kraja života. No, bilo joj je dosta.

Glas joj je drhtao dok je govorila. - Nemam vam što reći! Vratite se i ispričajte im što god vam drago. Učinila sam glupost, ali koliko mi je poznato, protiv gluposti nema zakona. Okružni javni tužilac smatra da me netko potplatio. - Prezirno je odmahнула rukom. - Mislite li da bih živjela u ovakvom stanu da me netko potplatio? - Počela se gušiti. - Baš... baš me briga što ćete poduzeti. Želim samo da me ostavite na miru.

Idite sada, molim vas!

Jennifer se okrene i, zalupivši vrata za sobom, pobjegne u kupaonicu.

Naslonila se na umivaonik duboko dišući, brišući suze. Znala je da se glupo ponijela. To je već drugi put, pomisli zajedljivo. Trebalo je da drugačije postupi s Adamom Warnerom. Trebalo je da mu pokuša objasniti umjesto da ga napada. Možda je tada ne bi izbacili iz komore. No, znala je da su to isprazna razmišljanja. Poslati nekoga da je ispituje bilo je puko pretvaranje. Idući korak bit će uručenje naloga da navede razloge, a tada će se pokrenuti formalna mašinerija. Sastat će se vijeće od tri odvjetnika koji će dati preporuku disciplinskom odboru, a on će podnijeti izvještaj upravnom odboru.

No, zaključak preporuke bio je neizbježan: isključenje iz Odvjetničke komore. Zabranit će joj da se bavi advokaturom u državi New York. Gorko je razmišljala: U svemu tome ima samo jedna svijetla točka. Ući će u Guinnessovu Knjigu rekorda zbog najkraće odvjetničke karijere u povijesti.

Ponovno je ušla u kadu i legla puštajući toplu vodu da je prekrije i smiri njezinu napetost. U tom trenutku bila je preumorna da se obazire na sve što se s njom događa. Zatvorila je oči i misli su joj odlutale. Zadrijemala je i prenula se od hladnoće vode. Nije imala pojma kako je dugo ležala u kadi. Bezvoljno iziđe iz vode i stane se brisati. Nije više bila gladna.

Razgovor s Adamom Warnerom oduzeo joj je apetit.

Jennifer se počeshlja, namaže lice kremom i odluči da ode spavati bez večere. Sutra će telefonirati zbog onog putovanja u Seattle. Otvorila je vrata kupaonice i ušla u dnevnu sobu.

Adam Warner je sjedio na stolici i prelistavao ilustrirani časopis. Podigao je glavu kad je Jennifer ušla gola u sobu.

- Oprostite - reče Adam. - Nisam...

Jennifer krikne od zbunjenosti i pobjegne u kupaonicu da odjene kućnu haljinu. Kad je ušla u sobu da se ponovno suoči s Adamom, bila je bijesna.

- Dosta mi je saslušavanja. Molila sam vas da odete.

Adam odloži časopis i mirno reče: - Gospođice Parker, mislite li da bismo mogli mirno o tome porazgovarati?

- Ne! - U njoj se razbuktao sav nakupljeni bijes.

- Nemam više što reći ni vama ni vašoj proklesnoj disciplinskoj komisiji. Dosadilo mi je da postupate sa mnom kao...kao da sam nekakva kriminalka!

- Jesam li vam rekao da ste kriminalka? - mirno upita Adam.

- Vi...Niste li zato došli?

- Rekao sam vam zašto sam ovdje. Ovlastili su me da istražim vaš slučaj i dam preporuku za postupak isključenja iz Odvjetničke komore ili protiv njega. Htio bih čuti vašu verziju cijele priče.

- Shvaćam. A kako da vas potkupim?

Adamovo lice se ukoči. - Oprostite, gospođice Parker. - Ustao je i krenuo prema vratima.

- Samo trenutak! - Adam se okrene. - Oprostite mi - reče ona. - Meni... Kao da u svakome vidim neprijatelja. Ispričavam se.

- Prihvaćam vašu ispriku.

Odjednom Jennifer postade svjesna prozirne haljine što ju je imala na sebi. - Ako mi još želite postavljati pitanja, stavit ću nešto na sebe, pa možemo razgovarati.

- Prilično prihvatljivo. Jeste li večerali?

Oklijevala je. - Ja...

- Znam jedan mali francuski restoran koji je upravo savršen za saslušavanje.

Bio je to tih, privlačan bistro u 56. ulici na East Sideu.

- Za ovaj lokal ne zna mnogo ljudi - reče Adam Warner kad su sjeli. - Vlasnici su mladi francuski bračni par koji je nekada radio u „Les Pyreneesu“.

Jennifer je morala vjerovati Adamu na riječ. Nije bila u stanju ništa okusiti. Nije jela cijeli dan, ali je bila tako nervozna da nije mogla progutati ni zalogaja. Nastojala se opustiti; uzalud. Ma koliko se pretvarao šarmantni muškarac koji joj je sjedio sučelice bio je njezin neprijatelj. A bio je doista šarmantan, morala je priznati. Bio je zabavan i privlačan, i u drugim okolnostima Jennifer bi beskrajno uživala u toj večeri; ali ovo nisu bile druge okolnosti. Cijela njena budućnost bila je u rukama tog neznanca.

Idućih sati odlučit će u kojem će pravcu krenuti njen život.

Adam se svojski trudio da je oraspoloži. Nedavno se vratio s puta u Japan gdje se upoznao s najvišim vladinim funkcionarima. Priredili su svečani banket u njegovu čast.

- Jeste li ikada jeli mrave s preljevom od čokolade?- upita je Adam.
- Nisam.

Nasmiješio se. - Bolji su od skakavaca s čokoladnim preljevom.

Pričao joj je o lovu u koji je išao prije godinu dana u Aljasci gdje ga je napao medvjed. Govorio je o svemu samo ne o stvarnom razlogu dolaska u restoran.

Jennifer se psihički pripremala za trenutak kada će je Adam početi preslušavati, no kad je napokon naćeo tu temu, cijelo joj se tijelo ipak ukoćilo.

Završio je s desertom i mirno rekao: - Postavit ću vam nekoliko pitanja, ali ne bih želio da se uzrujate. U redu?

Jennifer odjednom osjeti grć u grlu. Nije bila sigurna da li će moći govoriti. Kimnulo je glavom.

- Želim da mi toćno isprićate sve što se tog dana dogodilo u sudnici. Sve ćega se sjetite, sve što ste osjećali. Ne morate žuriti.

Jennifer se bila pripremila da mu prkosi, da mu kaće da radi s njom što ga je volja. Ali njen je otpor nekako nestao dok je sjedila nasuprot Adamu Warneru i slušala njegov tihi glas. Cijeli doživljaj bio je još tako živ u njenim mislima da ju je boljela i sama pomisao na njega. Provela je više od mjesec dana trudeći se da ga zaboravi. A on je sada traćio od nje da ga ponovno proživljava.

Duboko je udahнула i rekla: - U redu.

Jennifer je zastajkujući stala opisivati događaje u sudnici postepeno govoreći sve brće kako su sjećanja oživljavala. Adam je sjedio mirno je slušajući, promatrajući je, ništa ne govoreći.

- Taj ćovjek koji vam je dao omotnicu...- upita Adam kad je završila - je li on bio u kancelariji okružnog javnog tućioca ranije tog jutra kad ste polagali zakletvu?

- Razmišljala sam o tome. Doista se ne mogu sjetiti. Tog dana bilo je u kancelariji toliko ljudi., a nikoga od njih nisam poznavala.

- Jeste li igdje prije toga vidjeli tog ćovjeka?

Jennifer bespomoćno zatrese glavom. - Ne mogu se sjetiti. Mislim da nisam.

- Rekli ste da ste ga vidjeli kako razgovara s okružnim javnim tućiocem neposredno prije nego što vam je prišao i dao vam omotnicu. Jeste li vidjeli da mu je tućilac predao tu omotnicu?

- Ja...nisam.

- Jeste li doista vidjeli tog ćovjeka kako razgovara s okružnim tućiocem ili je on bio samo u skupini oko njega?

Jennifer na sekundu sklopi oći nastojeći se sjetiti tog trenutka. - Žao mi je. Sve je bilo tako zbrkano. Jednostavno ne znam.

- Imate li pojma odakle je znao kako se zovete?

- Ne.
- Ili zašto je odabrao vas?
- To je bar lako. Vjerojatno je odmah prepoznao budalu. - Ona odmahne glavom. - Ne, ne, žao mi je. gospodine Warnere, nemam pojma.
- Vaš slučaj je podigao veliku buru - reče Adam.
- Okružni javni tužilac Di Silva već dugo progoni Michaela Morettija. Sve dok se niste pojavili, Morettijevi izgledi da se izvuče bili su nikakvi. Ne bih rekao da ste usrećili Di Silvu.

- Nisam ni sebe usrećila. - Jennifer nije mogla kriviti Adama Warnera za ono što namjerava učiniti.

On samo obavlja svoj posao. Htjeli su je maknuta i uspjeli su. Adam Warner nije bio odgovoran za to, on je bio samo oruđe u njihovim rukama.

Jennifer odjednom obuzme silna želja da bude sama. Nije željela da bilo tko gleda njezinu bijedu.

- Oprostite - ispriča se ona. - Nije. .. nije mi baš dobro. Htjela bih poći kući, molim vas.

Pogledao ju je. - Da li biste se osjećali imalo bolje kad bih vam rekao da ću preporučiti da se protiv vas ne pokrene postupak isključenja iz odvjetničke komore? Trebalo joj je nekoliko sekundi da shvati smisao Adamovih riječi. Zagledala se u njega, bez riječi, proučavajući njegovo lice, gledajući u sivoplave oči iza naočala s okvirom od kornjačevine. - Mislite... Mislite li to ozbiljno?

- Vrlo vam je važno što ste odvjetnica, zar ne? - upita Adam.

Jennifer pomisli na oca i njegovu udobnu malu kancelariju, sjeti se razgovora koje su nekada vodili, dugih godina studija prava i njihovih nada i snova. Bit ćemo ortaci. Ti požuri i diplomiraj pravo. -Da - šapne Jennifer.

- Ako uspijete prijeći preko neugodnog početka, imam osjećaj da ćete biti dobar advokat.

Jennifer mu se zahvalno nasmiješi. - Hvala vam.

Trudit ću se.

U mislima je neprekidno ponavljala te riječi. Trudit ću se! Nije bilo važno što je dijelila malu i otrcanu kancelariju s pohabanim privatnim detektivom i čovjekom koji je vraćao automobile u posjed. Bila je to advokatska kancelarija. Bila je član pravničkog staleža i dopustit će joj da se bavi svojim zvanjem. Bila je sva razdragana. Pogledala je Adama znajući da će mu biti zauvijek zahvalna.

Konobar je stao odnositi tanjure sa stola. Jennifer je pokušala nešto reći, ali je iz nje izišao samo zvuk, napola jecaj, napola smijeh. - Gospodine Warnere...

On reče svečanim glasom : - Nakon svega što smo prošli zajedno, mislim da biste me mogli zvati Adam.

- Adame...

- Da?

- Nadam se da to neće uništiti naše odnose, ali...- prostenje Jenniefer - umirem od gladi.

Idućih nekoliko tjedana kao da je prohujalo. Jennifer je bila zaposlena od jutra do mraka uručujući sudske pozive pod prijetnjom kazne i pozive na ročišta. Znala je da nema nikakvih izgleda da dobije posao u velikoj advokatskoj firmi jer zbog blamaže, u koju je bila upletena, nitko je ne bi ni u snu zaposlio. Jednostavno će morati naći načina da stvori ime i počne iz početka.

U međuvremenu, čekala ju je na stolu hrpa sudskih poziva firme Peabody & Peabody. Iako se to ne bi moglo nazvati advokatskom praksom, zaradila bi dvanaest dolara i pedeset centi po pozivu plus troškovi.

Tu i tamo, kada je Jennifer radila do kasno navečer, Ken Bailey bi je izveo na večeru. Na prvi pogled bio je cinik, ali Jennifer je osjećala da je to samo fasada. Slutila je da je osamljen. Diplomirao je na Sveučilištu Brown, bio je inteligentan i načitan. Nije mogla shvatiti kako se može zadovoljiti takvim životom radeći u toj sivoj kancelariji, tragajući za boravištem odbjeglih muževa i žena. Kao da se pomirio s time da bude promašen čovjek, kao da se bojao boriti se za uspjeh.

Kad je jednom Jennifer načela temu o njegovom braku, zagundao je: - To se tebe ne tiče - i Jennifer to više nikada nije spomenula.

Otto Wenzel bio je potpuno drukčiji. Niski, trbušasti čovječuljak živio je u sretnom braku. Ponašao se prema Jennifer kao prema kćeri i stalno joj je donosio juhe i kolače što bi ih priredila njegova žena. Na žalost, njegova je žena užasno kuhala, ali Jennifer se trudila da pojede sve što bi Otto Wenzel donio jer ga nije htjela uvrijediti. Jednog petka Wenzelovi su je pozvali na večeru. Gospođa Wenzel priredila je sarmu. Kupus je bio gnjecav, meso u nadjevu tvrdo, riža napola skuhana, a sve je plivalo u moru kokošje masti. Jennifer se hrabro upustila u borbu s jelom uzimajući male zalogaje i gurkajući hranu po tanjuru da bi izgledalo kao da jede.

- Kako vam se sviđa? - upita je gospođa Wenzel smiješeći se od uha do uha.

- To... to je jedno od mojih najdražih jela.

Od tog dana Jennifer je svakog petka bila kod Wenzelovih na večeri, a gospođa Wenzel bi joj uvijek priredila najdraže jelo.

Rano jednog jutra lična sekretarica gospodina Peaboryja mlađeg nazvala je Jennifer.

- Gospodin Peabody bi htio da danas u jedanaest sati dođete k njemu. Budite točni, molim vas.

- Dobro, gospođo.

Jennifer je prije imala posla samo s tajnicama i činovnicama u Peabodyjevoj kancelariji. Bila je to velika, ugledna firma o kojoj su sanjali svi mladi pravници. Putem na ugovoreni sastanak Jennifer je stala maštati.

Ako je gospodin Peabody osobno želi vidjeti, onda to mora biti zbog nečeg važnog. Vjerojatno mu je nešto sinulo, pa će joj ponuditi mjesto odvjetnice u firmi, dati joj priliku da pokaže što zna. Sve će ih iznenaditi.

Možda će se čak jednog dana firma zvati Peabody, Peabody & Parker.

Jennifer je utukla trideset minuta u trijemu ispred kancelarije, i točno u jedanaest ušla u prostoriju za primanje posjetilaca. Nije htjela ostaviti dojam pretjerane napetosti. Pustili su je da čeka dva sata i napokon je uveli u ured gospodina Peabodyja mlađeg. Bio je to visok, vitak muškarac u odijelu s prslukom i cipelama koje su za njega napravljene u Londonu.

Nije joj ponudio da sjedne. - Gospođice Potter...

- Glas mu je bio neugodan, visok.

- Parker.

Podigao je komad papira s pisaćeg stola. - Imam ovdje poziv za ročište. Htio bih da ga vi uručite.

U tom trenutku Jennifer je osjetila da neće postati članom firme.

Gospodin Peabody mlađi pružio je Jennifer poziv i rekao:

- Vaš honorar bit će pet stotina dolara.

Jennifer je bila sigurna da ga je pogrešno razumjela.

- Jeste li rekli petsto dolara?

- Točno. Naravno, ako uspijete.

- Ima problema? - nagađala je Jennifer.

- Pa, tako je - prizna gospodin Peabody. - Pokušavamo tom čovjeku uručiti poziv više od godinu dana.

Zove se William Carlisle. Živi na imanju na Long Islandu i nikada ne izlazi iz kuće. Da budem potpuno iskren, desetak ljudi mu je već pokušalo predati poziv. Njegov glavni sluga, koji mu je ujedno tjelesna straža, ne pušta nikoga blizu.

- Ne znam kako ću onda ja...- reče Jennifer.

Gospodin Peabody mlađi se prigine. - U pitanju je mnogo novaca. No, ja ne mogu natjerati Williama Carlislea da dođe na sud ako mu ne uručim poziv, gospođice Potter. - Jennifer se nije trudila da ga ispravi. - Mislite li da to možete obaviti?

Jennifer je razmišljala što sve može početi s petsto dolara. - Nešto ću smisliti.

U dva sata tog poslijepodneva Jennifer je stajala ispred impozantnog posjeda Williama Carlislea. Sama kuća bila je u klasicističkom stilu, smještena usred prekrasnog brižljivo njegovanog zemljišta od deset jutara. Krivudavi kolni prilaz vodio je sve do kuće uokvirene lijepim jelama. Jennifer je dugo razmišljala o svom problemu. Budući da je bilo nemoguće ući u kuću, jedino je rješenje bilo pronaći način kako da izvuče gospodina Williama Carlislea iz kuće.

Pola bloka niz ulicu stajao je teretnjak nekakve vrtlarije. Jennifer je trenutak-dva promatrala vozilo, a zatim mu prišla tražeći vrtlare. Bilo ih je trojica. Japanci.

Jennifer im priđe. - Tko je ovdje šef?

Jedan od njih se uspravi. - Ja.

- Imam jedan mali posao za vas... - počne Jennifer.

- Žao mi je, gospođice. Nemamo vremena.

- To će vam oduzeti samo pet minuta.
- Ne. Nemoguće...
- Platit ću vam stotinu dolara.

Prestali su raditi i pogledali je. - Plaćate nam stotinu dolara za samo pet minuta rada? - upita glavni vrtlar.

- Tako je.
- Što treba da učinimo...?

Pet minuta kasnije vrtlarski teretnjak zaustavio se na kolnom prilazu imanja Williama Carlislea i iz njega iziđu Jennifer i tri vrtlara. Jennifer se obazre, odabere prekrasno drvo odmah do ulaza i reče vrtlarima : - Iskopajte ga.

Uzeli su lopate iz teretnjaka i stali kopati. Nije prošla ni minuta kad se otvore ulazna vrata i kroz njih bijesno izjuri golem čovjek u uniformi glavnog sluga.

- Što to radite, do vraga?
- Mi smo iz rasadnika s Long Islanda - žustro će Jennifer. -

Iskopavamo sve ovo drveće.

Muškarac se zagleda u nju. - Što radite???

Jennifer podigne komad papira. - Evo naloga za iskopavanje drveća.

- Nemoguće! Gospodin Carlisle će iskočiti iz kože!
- Zatim se obrati vrtlarima. - Prestanite kopati!
- Slušajte, gospodine - reče Jennifer. - Ja samo obavljam svoj

posao. - Ona pogleda vrtlare. - Momci, nastavite kopati.

- Ne ! - prodere se glavni sluga. - Kažem vam da je to greška!

Gospodin Carlisle nije naručio nikakvo iskopavanje drveća.

Jennifer slegne ramenima i reče: - Moj šef kaže da jest.

- Kako da dođem do vašeg šefa?

Jennifer pogleda na sat. - Ima nekog posla u Brooklynu. Morao bi se vratiti u ured oko šest.

Sluga je prostrijeli pogledom. - Samo trenutak! Ne radite ništa dok se ne vratim.

- Nastavite kopati - naredi Jennifer vrtlarima.

Glavni sluga se okrene i požuri u kuću zalupivši za sobom vrata. Nakon nekoliko trenutaka vrata se otvore. Sluga se vratio u pratnji čovječuljka srednjih godina.

- Ne biste li mi objasnili koji se vrag ovdje dešava?

- Što se to vas tiče? - oštro upita Jennifer.

- Reći ću vam što me se tiče - prasne on. - Ja sam William Carlisle i ovo je slučajno moj posjed.

- U tom slučaju, gospodine Carlisle - reče Jennifer - imam nešto za vas. - Ona posegne u džep i stavi mu poziv u ruku. Zatim se obrati vrtlarima. - Možete prestati kopati.

Rano idućeg jutra telefonirao joj je Adam Warner. Jennifer je odmah prepoznala njegov glas.

- Mislio sam da će vas zanimati - reče Adam - da se protiv vas neće

pokrenuti postupak isključenja iz Odvjetničke komore. Ne morate se više nimalo zabrinjavati.

Jennifer sklopi oči i nijemo zahvali Bogu.

- Ne...ne mogu vam reći koliko sam vam zahvalna za sve što ste učinili za mene.

- Pravda nije uvijek slijepa.

Adam joj nije spomenuo scenu koju je imao sa Stewartom Needhamom i Robertom Di Silvom. Needham je bio razočaran, ali ne i potresen.

Okružni javni tužilac je mahnitao poput bijesnog bika. - Pustili ste tu kučku da se izvuče iz toga? Isuse Kriste, ona je mafijašica, Adame! Zar vam nije jasno? Prešla vas je!

Nastavio je bješnjeti sve dotle dok Adamu nije dodijalo.

- Svi dokazi protiv nje su na osnovi indicija, Roberte. Bila je na krivom mjestu u krivo vrijeme i upala je u klopku. Za mene to nema veze s mafijom.

- Dobro, znači ona je još odvjetnica - reče napokon Robert Di Silva.
- Nadam se samo, tako mi svega, da će raditi u New Yorku, jer onog trenutka kad stupi nogom u bilo koju od mojih sudnica, ja ću je uništiti. No, Adam nije ništa rekao Jennifer dok je s njom razgovarao. Jennifer je stekla smrtnog neprijatelja, no tu se ništa nije moglo učiniti. Robert Di Silva bio je osvetoljubiv, a Jennifer ranjiva meta. Bila je inteligentna i idealistkinja, i tako mlada i lijepa.

Adam je znao da je ne smije više nikada vidjeti.

Bilo je dana, tjedana i mjeseci kad je Jennifer htjela od svega dignuti ruke. Na vratima je još bila ploča s natpisom Jennifer Parker, advokat, ali ploča nije mogla prevariti nikoga, a najmanje Jennifer. Nije se bavila advokatskim zvanjem. Provodila je dane jureći okolo po kiši, susnježici i snijegu isporučujući sudske pozive ljudima koji su je zbog toga mrzili. Tu i tamo prihvatila bi kakav slučaj bez naplate pomažući starijim ljudima da dođu do markica za hranu, rješavajući pravne probleme Crnaca i Portorikanaca iz sirotinjskih četvrti i drugih zapostavljenih ljudi. No, činilo joj se da iz te situacije nema izlaza.

Noći su joj bile gore od dana. Bile su beskrajne jer je Jennifer patila od nesanice, a kad bi ipak zaspala, snovi su joj bili puni demona. Počelo je to one noći kad je majka napustila nju i oca, i Jennifer nije otada mogla odagnati more koje su je mučile.

Izjedala ju je samoća. Ponekad bi izlazila s mladim advokatima, ali je neočekivano otkrila kako ih uspoređuje s Adamom Warnerom, a njemu nitko nije bio ravan. Odlazili bi na večeru, u kino ili kazalište, a zatim bi uslijedila borba pred ulaznim vratima. Jennifer nije bila nikada sigurna jesu li se nadali da će leći s njima u krevet zato što su je pozvali na večeru ili zato što su se morali penjati četiri kata strmim stubištem. Bilo je trenutaka kad bi osjetila jako iskušenje da kaže da samo zato da bude s nekim tokom noći, da nekoga grli... nekoga s kim bi mogla podijeliti sebe. No, u krevetu još je trebalo nešto više od toplog tijela i ispraznog razgovora; trebao joj je netko kome je stalo do nje, nekoga do koga bi i njoj bilo stalo.

Najzanimljiviji muškarci, koji su se nudili Jennifer. bili su oženjeni, i ona je glatko odbijala sve izlaske s njima. Sjetila se jedne rečenice iz divnog Wilderovog filma Apartman: „Ako si zaljubljena u oženjenog muškarca, ne smiješ stavljati maskaru na oči.“ Jenniferina majka uništila je brak, ubila Jenniferinog oca. To nije mogla nikada zaboraviti.

Došao je Božić i stara godina, i Jennifer ih je provela sama. Padao je gust snijeg i cijeli je grad izgledao kao divovska božićna razglednica. Jennifer je hodala ulicama promatrajući kako prolaznici žure u toplinu svog doma i obitelji i bolio ju je osjećaj praznine.

Strahovito joj je nedostajao otac. Bilo joj je drago kad su praznici prošli. Devetsto sedamdeseta će biti bolja, tješila je samu sebe.

Kad bi Jennifer proživljavala najstrašnije trenutke, razvedrio bi je Ken Bailey. Odvodio bi je u Madison Square Garden da gledaju hokejaše Rangersa, u disko-klub ili na dramu ili film. Jennifer je znala da ga ona privlači, iako nije dizao prepreku među njima.

U ožujku je Otto Wenzel odlučio da se preseli u Floridu sa svojom ženom.

- Moje kosti pomalo stare za te njujorške zime - rekao je Jennifer.
- Nedostajat ćete mi - Jennifer je to ozbiljno mislila. Iskreno ga je zavoljela.

Jennifer je sada gledala Kena drugim očima. Zajedno su ručali i večerali, ali Jennifer nije mogla otkriti na njemu ni jedan znak homoseksualnosti, no znala je da joj je Otto Wenzel rekao istinu: Ken Bailey je u sebi proživljavao paklenske muke.

Pokoja stranka znala bi navratiti s ulice. Obično su to bili bijedno odjeveni, zbunjeni ljudi, a ponekad skroz-naskroz šašavi.

Dolazile bi prostitutke i molile Jennifer da im sredi puštanje uz kauciju, i Jennifer je bila iznenađena koliko su neke od njih bile mlade i lijepe. One su joj postale malen ali stalan izvor prihoda. Nije mogla otkriti tko ih šalje k njoj. Kad bi to spomenula Kenu Baileyju, slegao je ramenima gestom koja je govorila da on o tome ne zna ništa, a onda otišao.

Kad god bi došla neka stranka, Ken bi se diskretno povukao. Bio je poput ponosnog oca koji hrabri Jennifer da uspije.

Ponudili su joj nekoliko brakorazvodnih parnica, ali ih je odbila. Nije mogla zaboraviti što joj je jednom rekao jedan od njenih profesora: Razvod je za advokata isto što i proktologija za liječnika. Većina stručnjaka za razvode bila je na zlu glasu. Kad bračnom paru padne mrak na oči, advokatima osvane dan. To je bilo pravilo. Najskuplji advokati za brakorazvodne slučajeve bili su poznati kao bombaši jer bi se koristili jakim pravničkim eksplozivima da dobiju parnicu, a pri tome bi često uništili muža, ženu i djecu.

Nekoliko stranaka koje su došle u Jenniferinu kancelariju razlikovalo se od ostalih, i to ju je zbunjivalo. Bili su dobro odjeveni, izgledali su imućni, a sporovi zbog kojih su joj dolazili nisu bili sporovi za sitne novce kojima se Jennifer obično bavila. Radilo se o povelikim neriješenim

ostavštinama, a i o slučajevima što bi ih svaka velika advokatska kuća rado preuzela.

- Gdje ste čuli za mene? - upitala bi Jennifer.

Uvijek bi izbjegavali odgovore. Od prijatelja... čitao sam o vama...Netko je spomenuo vaše ime u društvu... Tek kad je jedna od stranaka, objašnjavajući svoj problem, spomenula Adama Warnera, Jennifer je iznenada sve shvatila.

- Gospodin Warner vas je poslao k meni, zar ne?

Stranki je bilo neugodno. - Pa, zapravo, rekao je da bi bilo bolje da ne spominjem njegovo ime.

Jennifer je odlučila telefonirati Adamu. Napokon, doista mu je dugovala zahvalnost. Bit će ljubazna, ali službena. Naravno, neće mu dopustiti da stekne dojam kako ga zove iz bilo kojeg drugog razloga, osim da mu se zahvali. U mislima je neprestano vježbala što će reći. Kad je napokon skupila dovoljno hrabrosti da mu telefonira, njegova tajnica ju je obavijestila da je gospodin Warner u Evropi i da ga očekuju tek za nekoliko tjedana. Bio je to antiklimaks koji ju je rastužio.

Ustanovila je kako sve češće misli na Adama Warnera. Stalno se sjećala one večeri kad je došao u njen stan i kako se užasno ponijela. Kako li je divno podnio njeno djetinjasto ponašanje kad je na njemu iskalila svoj bijes! A sada, uza sve to što je učinio za nju, slao joj je i stranke.

Jennifer je pričekala tri tjedna i ponovno telefonirala Adamu. Ovaj je put bio u Južnoj Americi.

- Imate li kakvu poruku? - upita njegova sekretarica.

Jennifer je oklijevala. - Ne, nemam.

Nastojala je izbrisati Adama iz pamćenja, ali to je bilo nemoguće. Pitala se je li oženjen ili zaručen. Zanimalo ju je kako bi izgledalo biti supruga Adama Warnera. Pitala se nije li luda.

U novinama ili ilustriranim tjednicima Jennifer bi povremeno naišla na ime Michaela Morettija. Časopis New Yorker objavio je iscrpnu reportažu o Antoniju Granelliju i istočnim mafijaškim Obiteljima. Antonija Granellija je navodno napuštalo zdravlje i Michael Moretti, njegov zet, spremao se preuzeti njegovo carstvo. U časopisu Life objavljena je reportaža o Morettijevu načinu života, a na kraju reportaže spomenut je i proces. Camillo Stela osuđen je na doživotnu robiju i kaznu je izdržavao u Leavenworthu, dok je Michael Moretti bio slobodan. Podsjećali su čitaoce na to kako je Jennifer Parker upropastila proces s kojeg bi ga bili poslali u zatvor ili na električnu stolicu. Kad je Jennifer pročitala članak, uskomešao joj se želudac. Na električnu stolicu?

Ona bi mu i sama sa zadovoljstvom uključila struju.

Većina Jenniferinah stranaka bile su beznačajne, ali iskustvo što ga je pri tom stekla bilo je nenaplativo.

Tokom vremena Jennifer je upoznala sve prostorije u zgradi Krivičnog suda u Centre Streetu 100 i ljude koji su je nastavali.

Kad je neka od njenih stranaka bila uhapšena zbog krađe u dućanu, prepada, prostitucije ili droge, Jennifer bi krenula u centar da sredi

kauciju, i cjenkanje je bilo neizbježni dio predstave.

- Određuje se kaucija od petsto dolara.

- Gospodine suče, optuženi nema toliko novaca. Ako mu sud smanji kauciju na dvije stotine dolara, moći će se vratiti na posao i nastaviti uzdržavati obitelj.

- U redu. Dvije stotine.

- Hvala, gospodine suče.

Jennifer se upoznala sa šefom odjela za primanje prijava i pritužbi u koji su slali kopije izvještaja o hapšenjima.

- Opet vi, Parker! Zaboga, zar vi nikada ne spavate?

- Večer, poručniče! Jedna moja stranka uhapšena je zbog skitnje.

Mogu li vidjeti zapisnik o hapšenju? Zove se Connery. Clarence Connery.

- Recite mi nešto, mila. Zašto dolazite ovamo u tri ujutro da branite skitnicu?

Jennifer se nasmije. - To me spašava od skitnje.

Postepeno se upoznala s radom noćnog suda u sobi 218 sudske zgrade u Centre Streetu. Bila je to smrdljiva, pretrpana prostorija, svijet s vlastitim tajanstvenim žargonom. Jennifer ga u početku nije razumjela.

- Parker, vaša stranka uhapšena je pod optužbom „prost“.

- Kako *prost*?

- Provala s Oružjem u Stan. Kužite?

- Kužim.

- Zastupam gospođicu Lunu Tarner.

- Isusa ti Krista!

- Hoćete li mi, molim vas, reći zbog čega je optužena?

- Čekajte malo da nađem njen karton. Luna Tarner. To je prava marka... Evo ga. Pros. Zgrabio ju je GRAKO tamo dolje.

- Grako?

- Vi ste ovdje novi, ha? GRAKO je kratica za Gradski antikriminalistički odjel. Pros, je skraćeno za prostitutka, a čamo dolje znači južno od četrdeset druge ulice. Kapiirate?

- Kapiiram.

Sud je deprimirao Jennifer. Bio je pun ljudskih naplavina što su ih valovi života neprestano donosili na obale pravde i odnosili s njih.

Svake noći saslušavali su na sudu više od stotinu pedeset optuženih. Bilo je tu kurvi i transvestita, smrdljivih, ispijenih pijanaca i narkomana. Bilo je Portorikanaca, Meksikanaca; Židova, Iraca, Grka i Talijana, a bili su optuženi zbog grabeža, krađe, posjedovanja oružja ili droge, silovanja ili prostitucije. A svi su oni imali nešto zajedničko: bili su siromašni. Bili su siromašni, obespravljeni i izgubljeni. Oni su bili talog, izrodi, koje je bogato društvo zaobišlo. Velik dio njih potjecao je iz Central Harlema, a budući da u zatvorima nije više bilo mjesta, sve osim najgorih prekršitelja su puštali ili kažnjavali novčanom kaznom. Vraćali su se kući u avenije St. Nicholas. Morningside i Manhattan, gdje je na tri i pol kvadratne milje živjelo dvjesto trideset tri hiljade Crnaca, osam hiljada Portorikanaca i otprilike milijun štakora.

Većina Jenniferinih stranaka bili su ljudi koje je samljelo siromaštvo, sistem, oni sami. Bili su to ljudi koji su se odavno predali. Otkrila je da njihov strah jača njezino samopouzdanje. Nije se smatrala superiornijom od njih. Svakako se ni sama nije mogla isticati svijetlim primjerom uspjeha, no ipak je znala da postoji velika razlika između nje i njenih stranaka; ona se neće nikada predati.

Ken Bailey upoznao je Jennifer sa svećenikom Francinom Josephom Ryanom. Otac Ryan bio je blizu šezdesete, sjajan, vitalan čovjek, oštre, sjedinama prošarane crne kose koja mu se kovrčala oko ušiju. Uvijek je izgledao kao da se nije šišao tri mjeseca. Odmah joj se svidio.

Od vremena do vremena, kad god bi nestao neki od vjernika iz njegove župe, otac Ryan bi došao Kenu i zatražio njegovu pomoć. Ken bi uvijek našao zalutalog muža, ženu, kćerku ili sina. Nikada mu nije ništa naplatio.

- To je predujam za raj - objasnio bi Ken.

Jednog popodneva, kad je Jennifer bila sama, otac Ryan je navratio u kancelariju.

- Kena nema, oče Ryane. Danas se neće vratiti.

- Htio sam zapravo posjetiti vas, Jennifer - reče otac Ryan i sjedne na jednu od neudobnih drvenih stolica ispred Jenniferinog pisaćeg stola. - Jedna moja prijateljica ima mali problem.

Tako je uvijek počinjao s Kenom.

- Da, oče?

- To je starija žena iz njegove župe i sirota ima muke s novčanim doznakama socijalnog osiguranja. Doselila se u moje susjedstvo prije nekoliko mjeseci. Nekakav prokleti kompjutor zagubio je sve njene podatke, dabogda zarđao u paklu.

- Shvaćam.

- Znao sam to - reče otac Ryan ustajući. - Nažalost, na tome nećete ništa zaraditi.

Jennifer se nasmiješi. - Nemojte se brinuti za to. Nastojat ću to srediti.

Mislila je da će to biti jednostavno, ali joj je trebalo tri dana da izbori ponovno programiranje računara.

Jednog jutra, mjesec dana kasnije, otac Ryan ušao je u Jenniferinu kancelariju i rekao: - Ne volim vas smetati, draga moja, ali jedan moj prijatelj ima mali problem. Bojim se da nema...- zastao je.

- ...novaca - pogodi Jennifer.

- Ah! Baš tako. Ali jadnom čovjeku hitno je potrebna pomoć.

- U redu. Pričajte mi o njemu.

- Zove se Abraham. Abraham Wilson. On je sin jedne od mojih vjernica. Abraham je na odsluženju doživotne robije u Sing Singu zato što je ubio vlasnika prodavaonice alkoholnih pića prilikom prepada.

- Ako je osuđen i na odsluženju kazne, ne vidim kako mu mogu pomoći, oče.

Otac Ryan pogleda Jennifer i uzdahne. - Ne radi se o tome.

- Ne?

- Ne. Prije nekoliko tjedana Abraham je ubio još jednog čovjeka -

neko Raymonda Thorpea, kažnjenika koji je s njim bio u zatvoru. Sad mu žele suditi zbog ubojstva i zahtijevati smrtnu kaznu.

Jennifer je nešto čitala o tom slučaju. - Ako se dobro sjećam, pretukao je na smrt tog čovjeka.

- Tako kažu.

Jennifer podigne notes i olovku. - Zna li možda da li je bilo svjedoka?

- Na žalost, bilo ih je.

- Koliko?

- Oh, stotinjak. Dogodilo se to u zatvorskom dvorištu, znate.

- Uh. Što da učinim?

- Pomozite Abrahamu - reče otac Ryan tiho.

Jennifer spusti olovku. - Oče, morat će mu pomoći vaš šef. - Naslonila se na stolicu. - Ići će na sud uz tri nepovoljne okolnosti. Crnac je, osuđen je zbog ubojstva i ubio je još jednog čovjeka pred stotinu svjedoka. Ako je to učinio, obrana nema nikakvog temelja. Ako mu je drugi zatvorenik prijetio, tamo su čuvari koje je mogao zamoliti da mu pomognu. Umjesto toga, on uzima zakon u svoje ruke. Nema te porote koja ga ne bi osudila. .

- On je još uvijek ljudsko biće kao i mi. Biste li bar razgovarali s njim?

Jennifer uzdahne. - Razgovarat ću s njim ako vi to želite, ali neću se ni na što obavezati.

Otac Ryan kimne glavom. - Shvaćam. To bi vjerojatno uzvitlalo mnogo prašine.

Oboje su mislili na istu stvar. Abraham Wilson nije bio jedina osoba koju su mučile nepovoljne okolnosti.

Zatvor Sing Sing nalazi se u gradiću Ossining, trideset milja sjeverno od Manhattana, na istočnoj obali rijeke Hudson, iznad jezera Tappan Zee i zaljeva Haverstraw Bay.

Jennifer je otišla u Ossining autobusom. Telefonirala je pomoćniku upravitelja kaznionice, i on joj je sredio sve formalnosti da može razgovarati s Abrahamom Wilsonom kojega su držali u samici.

Za vrijeme vožnje autobusom Jennifer je bila ispunjena osjećajem da ima čvrst cilj, što već odavno nije osjetila. Bila je na putu u Sing Sing da se sastane s eventualnom strankom optuženom za ubojstvo. Za ovakve je slučajeve studirala i pripremala se. Prvi put u godinu dana osjećala se kao odvjetnica, iako je znala da nije realna. Nije išla na razgovor sa strankom. Išla je reći tom čovjeku da ga ne može zastupati. Nije mogla sebi priuštiti uplitanje u senzacionalni proces koji ni slučajno nije mogla dobiti.

Abraham Wilson morat će naći nekog drugog da ga brani.

Raskliman taksi odvezao je Jennifer s autobusne stanice do kaznionice, smještene na sedamdeset jutara zemlje kraj rijeke. Jennifer je pozvonila na bočni ulaz, i stražar joj je otvorio vrata, provjerio njezino ime na popisu pa je uputio u ured pomoćnika upravitelja kaznionice.

Pomoćnik upravitelja kaznionice bio je visok, plećat muškarac staromodne, vojnički podšišane kose s licem izbrazdanim od akna. Zvao se Howard Patterson.

- Bit ću vam zahvalna na svemu što mi možete ispričati o Abrahamu Wilsonu - počne Jennifer.

- Ako tražite utjehu, tu je nećete naći - Patterson baci pogled na dosje na svom pisaćem stolu. - Wilson je proveo cijeli život po zatvorima. Uхватili su ga u krađi automobila kad mu je bilo jedanaest godina, uhapšen zbog prepada i pljačke na ulici s trinaest, priveden zbog silovanja s petnaest, s osmanaest je postao makro, odsjedio zato što je strpao u bolnicu jednu od svojih djevojaka... - Prelistavao je dosje. - Što god hoćete... nanošenje tjelesnih ozljeda nožem, oružana pljačka i naposljetku, kao kruna svemu, ubojstvo.

Bilo je to mučno nabranje.

- Postoji li i najmanja mogućnost da Abraham Wilson nije ubio Raymonda Thorpea? - upita Jennifer.

- To možete zaboraviti. Wilson će biti prvi koji će to priznati, ali ne bi se ništa izmijenilo da to i porekne. Imamo stotinu i dvadeset očevidaca.

- Mogu li razgovarati s gospodinom Wilsonom?

Howard Patterson ustane: - Svakako, ali gubite vrijeme.

Abraham Wilson bio je najružnije ljudsko biće što ga je Jennifer Parker ikad vidjela. Bio je crn kao ugalj, nosa slomljena na nekoliko mjesta, a prednji su mu zubi nedostajali. Sitne, nemirne oči bile su usađene u lice izbrazdano ubodima nožem. Bio je visok oko metar devedeset i snažne građe. Zbog golemih, ravnih stopala hodao je teško i nespretno. Da je Jennifer tražila jednu jedinu riječ da opiše Abrahama Wilsona, ta bi bila opasan. Mogla je zamisliti kako bi taj čovjek djelovao na porotu.

Abraham Wilson i Jennifer sjedili su u sobi za posjetioce s posebnim osiguranjem. Dijelila ih je debela žičana mreža. Čuvar je stajao do vrata. Wilsona su upravo doveli iz samice, i njegove sitne oči žmirkale su prema svjetlu. Ako je Jennifer došla na ovaj sastanak samo s osjećajem da vjerojatno neće htjeti preuzeti slučaj, sada je, nakon što je ugledala Abrahama Wilsona, bila posve uvjerenjena u to. Već i sjedeći sučelice njemu, osjećala je kako mržnja riga iz tog čovjeka.

Jennifer je započela razgovor rekavši: - Zovem se Jennifer Parker. Odvjetnica sam. Otac Ryan me zamolio da vas posjetim.

Abraham Wilson pljune kroz pregradu poštrcavši Jennifer slinom. - Jebeni dobrotvor.

Divan početak, pomisli Jennifer. Pažljivo se suzdržala od brisanja pljuvačke s lica. - Da li vam je ovdje bilo što potrebno, gospodine Wilsone? Nasmijao joj se razvukavši bezuba usta. - Malo pičke, mala. Može, ha? Nije se obazirala na njegove riječi. - Hoćete li mi reći što se dogodilo?

- Hej, ako te zanima moja životna priča, moraš pljunuti neku kintu. Prodajem je za film. Možda ću u njemu igrati glavnu ulogu.

Gnjev što je navirao iz njega bio je zastrašujući. Jennifer je samo željela da se izvuče odavde. Pomoćnik upravitelja imao je pravo. Gubila je vrijeme.

- Na žalost, neću vam zaista moći nimalo pomoći ako vi ne pomognete meni, gospodine Wilsone. Obećala sam ocu Ryanu da ću makar

doći i razgovarati s vama. Abraham Wilson, se ponovno naceri bezubim ustima.

- Baš izvrsno od tebe, mačko. Daj još prodrmaj to malo pičke. Jennifer se digne. Bilo joj je dosta. - Mrzite li vi svakoga?

- Znaš šta, mala. Ti se stavi u moju kožu, a ja u tvoju, pa ćemo se zezati s mržnjom.

Jennifer je stajala i gledala ružno crno lice razmišljajući o Wilsonovim riječima. - Hoćete li mi ispričati svoju verziju događaja, Abrahame?

Zurio joj je u oči ništa ne govoreći. Jennifer je čekala promatrajući ga i pitajući se kako se čovjek mora osjećati pod tom crnom kožom punom ožiljaka. Pitala se koliko se ožiljaka krije u nutrini tog čovjeka.

Dugo su tako sjedili i šutjeli. Napokon Abraham Wilson reče: - Ubio sam tog kurvinog sina.

- Zašto ste ga ubili?

On slegne ramenima. - Tip je navalio na mene s tim velikim mesarskim nožem...

- Nemojte mi prodavati štosove. Zatvorenici ne hodaju uokolo s mesarskim noževima.

Wilsonovo lice se smrači i reče: - Odjebi odavde, milostiva. Nisam poslao po tebe. - On ustane. - I ne dolazi me više zajebavati, čuješ? Nemam ja vremena.. Okrenuo se i prišao stražaru. Trenutak kasnije otišli su obojica. I to je bilo sve. Bar je mogla reći ocu Ryanu da je razgovarala s tim čovjekom. Više ništa nije mogla učiniti.

Stražar je pustio Jennifer iz zgrade. Krenula je dvorištem prema glavnom izlazu razmišljajući o Abrahamu Wilson i svojoj reakciji na njega. Taj joj se čovjek nije sviđao i zbog toga je činila nešto na što nije imala pravo: osudila ga je. Već ga je proglasila krivim, a još nije bio ni izveden pred sud. Možda ga je netko ipak napao, ne nožem, dakako, ali kamenom ili opekrom.

Jennifer je neodlučno stala. Nagon ju je tjerao da se vrati u Manhattan i zaboravi Abrahama Wilsona.

Jennifer se okrene i vrati u ured pomoćnika upravitelja kaznionice.

- To je težak slučaj - reče Howard Patterson - Kad možemo, pokušavamo s rehabilitacijom umjesto kažnjavanja, ali Abraham Wilson je prevršio mjeru.

Smirit će ga samo električna stolica.

Čudne li logike, pomisli Jennifer. - Rekao mi je da ga je čovjek, kojega je ubio, napao mesarskim nožem.

- Moguće je.

Odgovor ju je začudio. - Kako to mislite, „moguće je“? Hoćete li time reći da bi kažnjenik ovdje mogao doći u posjed noža? Mesarskog noža?

Howard Patterson slegne ramenima - Gospođice Parker, ovdje imamo dvanaest tisuća i četrdeset kažnjenika, a neki su vrlo dosjetljivi. Dođite da vam nešto pokažem.

Patterson je odveo Jennifer dugim hodnikom do zaključanih vrata. Odabrao je jedan ključ iz velikog svežnja, otključao vrata i upalio svjetlo.

Jennifer ga je slijedila u malu, praznu prostoriju s ugrađenim regalima.

- Ovdje držimo zatvoreničku „bombonijeru“ - Prišao je velikoj kutiji i podigao poklopac.

Jennifer je zurila u kutiju ne vjerujući vlastitim očima.

Digla je glavu i pogledala Howarda Pattersona, a tada rekla: - Želim ponovno razgovarati sa svojom strankom.

Jennifer se pripremala za suđenje Abrahamu Wilsonu kako se još nikada u životu nije ni za što pripremala. Provela je beskrajne sate u pravnoj biblioteci proučavajući sudske postupke i obrane, i sa svojim branjenikom, izvlačeći iz njega sve moguće podatke. Nije to bio lak zadatak. Od samog početka Wilson je bio nasilan i sarkastičan.

- Hoćeš nešto znati o meni, mala? Prva ševa s deset. A ti?

Jennifer se prisiljavala da se ne obazire na njegovu mržnju i prezir zato što je znala da on time prikriva urođeni strah. I stoga nije popuštala: htjela je znati sve o njegovom djetinjstvu, roditeljima, što je dječaka oblikovalo u odraslog muškarca. Nakon nekoliko tjedana opiranje Abrahama Wilsona pretvorilo se u zanimanje, a zanimanje napokon preraslo u očaranost. Nikada dotad nije razmišljao o sebi, o tome kakva je on osoba i zašto je takav.

Pitanja kojima ga je poticala počela su buditi njegova sjećanja, neka gotovo neugodna, neka nepodnošljivo bolna. Nekoliko puta za vrijeme tih sastanaka na kojima je Jennifer ispitala Abrahama Wilsona o njegovom ocu, koji ga je redovito divljački mlatio, Wilson je zahtijevao od Jennifer da ga pusti na miru. Otišla bi, ali se uvijek vraćala.

Ako je Jennifer dotad imala malo od privatnog života, sada nije imala ništa. Kad nije bila s Abrahamom Wilsonom, bila je u svojoj kancelariji, sedam dana u tjednu, od ranog jutra do kasno nakon ponoći, čitajući sve ono što je mogla naći o zločinima, o kvalificiranim ubojstvima ili ubojstvima iz nehata. Proučila je na stotine rješenja apelacionih sudova, raspravnih spisa, izjava pod zakletvom, dokaznih materijala, odvjetničkih prijedloga, prijedloga postupka. Zadubila se u dosjee o ubojstvima s umišljajem, u samoobrani, u krajnjoj nuždi i privremeno smanjenoj uračunljivosti.

Proučavala je načine izmjene optužbe u ubojstvu iz nehata.

Abraham Wilson nije namjeravao ubiti tog čovjeka.

No, hoće li porota to povjerovati? Naročito lokalna porota. Građani su mrzili zatvorenike u svojoj sredini. Jennifer je zatražila promjenu mjesne nadležnosti, i to joj je bilo odobreno. Proces će se održati u Manhattanu. Jennifer je morala donijeti važnu odluku: treba li dopustiti Abrahamu Wilsonu da svjedoči? Bio je odbojna pojava, no ako porotnici budu mogli čuti njegovu verziju iz njegovih vlastitih usta, možda će se sažaliti.

S druge strane, ako dovede Abrahama Wilsona na klupu za svjedoke, omogućit će optužbi da iznese na vidjelo Wilsonovu prošlost i dosadašnje osude, uključujući i prethodno ubojstvo.

Jennifer se pitala kojeg će pomoćnika javni tužilac Di Silva imenovati za njenog protivnika. Bilo ih je nekoliko vrlo dobrih koji su zastupali optužbu na procesima zbog ubojstva, i Jennifer se dobro upoznala s načinom njihovog rada.

Provodila je što je više vremena mogla u Sing Singu, pregledavala mjesto zločina na zatvorskom dvorištu razgovarajući sa stražarima i s Abrahamom, ispitujući više desetaka kažnjenika koji su bili svjedoci ubojstva.

- Raymond Thorpe napao je Abrahama Wilsona nožem - govorila im je. - Velikim mesarskim nožem, Sigurno ste ga vidjeli.

- Ja? Nisam vidio nikakav nož.
  - Sigurno jeste. Bili ste baš tamo.
  - Gospođo, nisam ništa vidio.
- Nitko od njih nije htio biti u to upleten.

Jennifer je katkada našla vremena za redoviti obrok, ali bi obično na brzinu pojela sendvič u kafeteriji u prizemlju sudnice. Počela je mršaviti i patiti od vrtlogavice.

Ken Bailey se počeo zabrinjavati za nju. Odveo ju je Furliniju, preko puta sudnice, i naručio joj obilan ručak.

- Namjeravaš li se ubiti? - oštro je upita.
- Ne, naravno.
- Jesi li se pogledala u ogledalo u posljednje vrijeme?
- Nisam.

Promatrao ju je pa rekao: - Ako imaš imalo pameti, odustat ćeš od tog slučaja.

- Zašto?
- Zato što ćeš se naći na meti poput glinenog goluba, Jennifer.

Čujem što se okolo priča. *Tamna* se sva zapišala od uzbuđenja i jedva čeka da opet zapuca u tebe.

- Ja sam odvjetnica - tvrdoglavo reče Jennifer. - Abraham Wilson ima pravo na nepristran proces, a ja ću se pobrinuti da takav i bude. - Zamijetila je zabrinut pogled Kena Baileyja. - Ne brini zbog toga.

Taj proces neće pobuditi baš toliki publicitet.

- Neće, ha? A znaš li tko zastupa optužbu?
- Ne.
- Robert Di Silva.

Jennifer je stigla do ulaza u zgradu Krivičnog suda s Leonard Streeta i progurala se kroz uskomešano mnoštvo u predvorju, mimo uniformiranih policajaca, detektiva odjevenih poput hipija, odvjetnika koje je bilo lako prepoznati po torbama za spise. Prišla je okruglom pultu za informacije, gdje nikada nije stajao čuvar, i krenula dizalom na šesti kat. Uputila se okružnom javnom tužiocu. Prošlo je skoro godinu dana od njenog posljednjeg susreta s Robertom Di Silvom, i Jennifer se nije nimalo veselila ponovnom sučeljavanju. Htjela ga je obavijestiti da odustaje od obrane Abrahama Wilsona.

Jennifer je trebalo tri neprospavane noći da to odluči. Napokon je došla do zaključka da prije svega mora uzeti u obzir interese svog branjenika. Slučaj Wilson nije bio toliko važan da bi sam Di Silva zastupao optužbu. Stoga je jedini razlog Di Silvine osobne pažnje bio taj što je Jennifer zastupala obranu. Di Silva se želio osvetiti. Namjeravao je Jennifer očitati bukvicu, pa je stoga Jennifer napokon uvidjela da nema drugog izbora nego da odustane od obrane. Nije mogla dopustiti da ga pogube zato što je jednom pogriješila. Kad nje ne bude na procesu, Di Silva će vjerojatno

biti uviđavniji prema Wilsonu. Jennifer je krenula da spasi život Abrahamu Wilsonu.

Obuzeo ju je čudan osjećaj ponovnog proživljavanja prošlosti kad je izišla iz dizala na šestom katu i krenula prema poznatom vratima na kojima je pisalo: Okružni javni tužilac, Okrug Manhattan. Unutra je ista sekretarica sjedila za istim pisaćim stolom.

- Ja sam Jennifer Parker. Imam ugovoren sastanak s...
- Samo uđite - reče joj sekretarica. - Javni tužilac vas očekuje.

Robert Di Silva je stajao iza pisaćeg stola žvačući vlažnu cigaru i izdavajući naloge dvojici pomoćnika. Zašutio je kad je Jennifer ušla.

- Bio bih se kladio da se nećete pojaviti.
- Došla sam.
- Mislio sam da ste već podvili rep i pobjegli iz grada. Što hoćete?

Nasuprot stolu Roberta Di Silve bile su dvije stolice, ali joj nije ponudio da sjedne.

- Došla sam da razgovaramo o mom branjeniku, Abrahamu Wilsonu.

Robert di Silva sjedne i nasloni se na stolicu pretvarajući se da razmišlja. - Abraham Wilson... o, da. To je ona crnčina, ubojica koji je umlatio čovjeka u zatvoru. Ne biste trebali imati problema u obrani. - Pogledao je obojicu pomoćnika i oni iziđoše iz sobe.

- Onda, kolegice?
- Htjela bih razgovarati o izmjeni optužnice.

Robert Di Silva je pogleda s pretjeranim iznenađenjem. - Želite li reći da ste došli ovamo da se nagodimo? Zapanjujute me. Činilo mi se da će netko s vašim velikim pravničkim talentom biti u stanju da ga izvuče bez kazne.

- Gospodine Di Silva, znam da ovaj slučaj izgleda jasan kao dan - počne Jennifer - ali ima olakotnih okolnosti. Abraham Wilson bio je...

Javni tužilac je prekine. - Dopustite da se izrazim pravnom terminologijom koju ćete razumjeti, kolegice. Možete uzeti te svoje olakotne okolnosti i obrisati njima guzicu! - Ustao je i dok je govorio, glas mu je drhtao od bijesa. - S vama da se nagodim, milostiva? Razjebali ste mi život! Mrtvac je tu, i vašeg će momka zato spržiti. Čujete li me? Sam ću se pobrinuti da ga pošaljem na električnu stolicu.

- Došla sam ovamo da odustanem od obrane. Mogli biste preinačiti optužbu u ubojstvo iz nehata. Wilson je već osuđen na doživotnu robiju. Mogli biste...

- Ne, nikada! On je kriv zbog kvalificiranog ubojstva i točka !

Jennifer je nastojala obuzdati gnjev. - Mislila sam da o tome odlučuje porota.

Robert Di Silva se neveselo nasmije. - Nemate pojma kako je ganutljivo kad stručnjak poput vas uđe u moju kancelariju i objašnjava mi zakone.

- Ne možemo li zanemariti naše osobne razmirice.
- Ja...
- Ne dok sam živ. I pozdravite svog momka, Michaela Morettija.

Pola sata kasnije Jennifer je pila kavu s Kenom Baileyjem.

- Ne znam što da radim - prizna Jennifer. - Mislila sam da će Abraham Wilson imati više sreće ako odustanem od obrane. No, Di Silva se ne želi nagoditi. Njemu nije do Wilsonove kože... već do moje.

Ken Bailey je zamišljeno pogleda. - Možda te želi psihički dotući. Hoće te zaplašiti i natjerati u bijeg.

- Pa i jesam zaplašena. - Srknula je gutljaj kave.

Bila joj je *gurka*. - To je beznadan slučaj. Trebalo bi da vidiš Abrahama Wilsona. Porota treba samo da ga pogleda i već će ga proglasiti krivim.

- Kad počinje proces?

- Za četiri tjedna.

- Mogu li ti bilo kako pomoći?

- Uh, nađi plaćenog ubojicu za Di Silvu.

- Misliš li da postoje bilo kakvi izgledi da izvučeš Wilsona?

- Gledajući sa stanovišta pesimista, prvi put zastupam obranu protiv najlukavijeg javnog tužioca u zemlji koji mi se želi osvetiti, a moj branjenik je već osuđeni crnački ubojica koji je ponovno ubio čovjeka pred stotinu dvadeset svjedoka.

- Stravično. A kako je stanovište optimista?

- Da me poslije podne pregazi teretnjak.

Tri tjedna prije početka suđenja Jennifer je uspjela prebaciti Abrahama Wilsona u zatvor na Riker's Islandu. Smjestili su ga u kaznionicu za muškarce, najveći i najstariji zatvor na tom otoku. Tamo je devedeset i pet posto zatvorenika čekalo suđenje zbog raznih krivičnih djela: zbog ubojstva, podmetanja požara, silovanja, oružane pljačke i protuprirodnog bluda.

Privatnim automobilima bio je zabranjen pristup na otok, pa se Jennifer odvezla malim zelenim autobusom do sive kontrolne zgrade od opeke gdje je pokazala svoju legitimaciju. Dva naoružana stražara stajala su u zelenoj stražarnici s lijeve strane zgrade, a iza nje je bio ulaz gdje su zaustavljali sve neovlaštene posjetioce.

Od kontrolne zgrade odvezli su je Hazen Streetom, kratkom cestom što je prolazila zatvorskim zemljištem, do bloka Anna M. Kross Center Building, kamo su doveli Abrahama Wilsona da se s njom sastane u sobi za razgovore s osam pregrada, rezerviranima za sastanke odvjetnika i njihovih branjenika.

Idući dugim hodnikom na sastanak s Abrahamom Wilsonom, Jennifer pomisli: Ovo je poput čekaonice pred vratima pakla. Buka je bila nevjerojatna. Zatvor je bio izgrađen od opeke, čelika, kamena i keramičkih pločica. Velika vrata su se neprestano otvarala i zveketom zatvarala. U svakom zatvoreničkom bloku bilo je više od stotinu muškaraca koji su istovremeno razgovarali i urlali; galami su pridonosila dva televizora, podešena na različite kanale, i razglasni sistem iz kojeg se orio contry rock. Toj zgradi bilo je dodijeljeno tristo stražara i njihova dreka nadglasavala je zatvorsku simfoniju.

Jedan od stražara obrati se Jennifer: - Zatvorsko društvo je najpristojnije društvo na svijetu. Ako se zatvorenik ikada očeše o drugog, odmah će reći: „Oprostite“. Zatvorenici imaju mnogo briga i najmanja stvar...

Jennifer je stajala sučelice Abrahamu Wilsonu i pomislila: život ovog čovjeka je u mojim rukama. Ako umre, bit će to samo zato što sam ja zakazala. Pogledala mu je u oči i vidjela u njima očaj.

- Učinit ću sve što je u mojoj moći - obeća Jennifer.

Tri dana prije suđenja Abrahamu Wilsonu Jennifer je saznala da će predsjedavajući sudac biti Lawrence Waldman, onaj koji je predsjedavao na procesu Michaelu Morettiju i pokušao isključiti Jennifer iz Odvjetničke komore.

Jednog ponedjeljka, potkraj rujna 1970, onog dana kad je trebalo da počne suđenje Abrahamu Wilsonu, Jennifer se probudila u četiri sata ujutro umorna i teških kapaka. Spavala je loše, izmučena snovima o procesu. U jednom od tih snova Robert Di Silva ju je pozvao kao svjedoka i ispitivao o Michaelu Morettiju. Kad god bi Jennifer pokušala odgovoriti na pitanje, porotnici su je prekidali skandirajući: Lažljivica! Lažljivica! Lažljivica!

Svi su snovi bili različiti, ali je okolina bila ista. U posljednjem su Abrahama Wilsona svezali na električnu stolicu. Kad se Jennifer nagnula da ga utješi, pljunuo joj je u lice. Jennifer se drhteći probudila i više nije mogla zaspati. Sjedila je na stolici do zore i promatrala izlazak sunca. Bila je suviše nervozna da jede. Da se bar mogla naspavati. Da bar nije bila tako napeta. Kad bi bar taj dan prošao.

Dok se kupala i odijevala, mučile su je zlokobne slutnje. Najradije bi obukla crno, ali se odlučila za zelenu haljinu, imitaciju modela Chanel, koju je kupila u rasprodaji kod Loehmanna.

Jennifer Parker stigla je u osam i trideset pred zgradu Krivičnog suda kao branitelj na procesu Naroda države New York protiv Abrahama Wilsona. Ispred ulaza bila je gomila ljudi i Jennifer je najprije pomislila da se dogodila nesreća. Ugledala je cijeli niz televizijskih kamera i mikrofona i prije nego što je shvatila što se dešava, reporteri su je opkolili.

- Gospođice Parker, sada ste prvi put na sudu, zar ne, otkako ste javnom tužiocu upropastili optužbu protiv Michaela Morettija? - reče jedan od reportera.

Ken Bailey ju je upozorio. Ona je bila glavna atrakcija, ne njen branjenik. Reporteri nisu došli ovamo kao objektivni promatrači, došli su kao lešinari, a ona treba da bude njihova žrtva.

Mlada žena u trapericama gurne mikrofona pred Jenniferino lice. – Je li istina da se javni tužilac Di Silva sprema da vas sredi?

- Nemam što reći. - Jennifer se stala probijati prema ulazu u zgradu.

- Sinoć je javni tužilac izjavio da, po njegovom mišljenju, ne biste smjeli raditi kao advokat u njujorškim sudovima. Želite li nešto reći o tome?

- Ne želim. - Jennifer je već stigla gotovo do ulaza.

- Prošle godine sudac Waldman vas je pokušao isključiti iz advokatske komore. Hoćete li tražiti njegovo izuzeće...

Jennifer je već bila u zgradi.

Bilo je predviđeno da se suđenje održi u sudnici broj 37. Hodnik ispred sudnice vrvio je od ljudi koji su pokušavali ući, ali sudnica je već bila puna. čuo se žamor, u zraku se osjećala karnevalska atmosfera. Dodatni redovi bili su rezervirani za predstavnike štampe. Za to se pobrinuo Di Silva, pomisli Jennifer.

Abraham Wilson sjedio je za stolom nadvisujući sve oko sebe poput

prijeteće planine. Bio je odjeven u tamnoplavo odijelo, koje mu je bilo tijesno, i u bijelu košulju s plavom kravatom koju mu je kupila Jennifer. No, to mu nije pomoglo. Abraham Wilson izgledao je poput odvratnog ubojice u tamnoplavom odijelu. Mogao bi isto tako nositi i svoje kažnjeničko odijelo, pomisli Jennifer, obeshrabrena.

Wilson se prkosno obazirao sudnicom strijeljajući očima svakoga tko bi se susreo s njegovim pogledom.

Jennifer je već dobro poznavala svog branjenika, pa joj je bilo jasno da svojom ratobornošću prikriva strah; no dojam što će ga ostaviti na svakoga - uključujući porotu i suca - bit će samo neprijateljstvo i mržnja. Div je zračio prijetnjom. Smatrat će ga čovjekom kojeg se treba bojati, kojega valja uništiti.

Na Abrahamu Wilsonu nije bilo ni trunke bilo čega dopadljivog. U njegovoj pojavi nije bilo ničega što bi pobudilo sažaljenje. Samo to ružno lice puno ožiljaka, slomljena nosa i bez zubi, to golemo tijelo što je izazivalo strah.

Jennifer priđe stolu obrane gdje je sjedio Abraham Wilson i sjedne do njega. - Dobro jutro, Abrahame.

On je pogleda i reče: - Mislio sam da nećete doći. Jennifer se sjeti svog sna, pa se zagleda u njegove malo sužene oči. - Znali ste da ću doći.

On ravnodušno slegne ramenima. - Fućka mi se, ovako ili onako, oni će me zgrabiti, baby. Osudit će me zbog ubojstva, pa će donijeti zakon da me sprže na ulju, pa će me spržiti na ulju. To neće biti nikakvo suđenje nego predstava. Nadam se da si ponijela kokice.

Za stolom optužbe nastalo je komešanje. Jennifer podigne glavu i ugleda okružnog javnog tužioca Di Silvu kako sjeda na svoje mjesto za stolom pokraj niza pomoćnika. On pogleda Jennifer i nasmiješi se, a Jennifer osjeti kako je obuzima sve jači strah.

Sudski poslužitelj uzvikne: - Neka svi prisutni ustanu - i sudac Lawrence Waldman uđe u sudnicu iz garderobe.

- Tišina, molim. Započinje suđenje. Predsjedava sudac Lawrence Waldman.

Abraham Wilson je jedini odbio da ustane. Jennifer šapne iz kuta usana: - Dižite se!

- Nek' se jebu. Nek' dođu i dignu me.

Jennifer zgrabi njegovu golemu ruku. - Na noge, Abrahame. Mi ćemo ih potući.

Dugo ju je gledao, a zatim je polako ustao nadvisujući je.

Sudac Waldman sjeo je na svoje mjestu. Gledaoci su ponovno sjeli. Poslužitelj pruži sucu rokovnik.

- Narod države New York protiv Abrahama Willsona optuženog za kvalificirano ubojstvo Raymonda Thorpea.

U nekom drugom slučaju Jennifer bi nagonski odlučila da odabere porotnike Crnce, ali kod Abrahama Wilsona nije bila sigurna. Wilson nije pripadao njima.

Bio je odmetnik, ubojica, „sramota rase“. Oni bi ga možda osudili spremnije nego bijelci. Jennifer je samo mogla pokušati odbiti izbor

zadrtijih ljudi u porotu. Ali zadrti ljudi se javno ne reklamiraju. Oni taje svoje predrasude čekajući trenutak da iskale osvetoljubivost.

Do kasno poslije podne drugog dana Jennifer je iskoristila svoje pravo na izmjenu deset porotnika. Osjećala je da je njezino voir dire - ispitivanje porotnika - bilo nespretno, dok je Di Silvino bilo glatko i vješto. Znao je grif kako da umiri porotnike, da stekne njihovo povjerenje, da se s njima sprijatelji.

Kako li sam samo mogla zaboraviti da je Di Silna dobar glumac? - pitala se.

Robert Di Silva nije iskoristio svoje pravo na izmjenu porotnika sve dok Jennifer nije završila, i ona nije mogla shvatiti zašto. Kad je otkrila razlog, bilo je već prekasno. Di Silva ju je nadmudrio. Među posljednjim mogućim ispitanim porotnicima bili su privatni detektiv, direktor banke i majka jednog liječnika - svi dio establishmenta - i Jennifer nije više mogla učinita ništa da ih ukloni iz porote. Javni tužilac ju je zaskočio. Robert Di Silva ustane i započne svoje uvodno izlaganje. - S dopuštenjem časnog suda - okrenuo se prema poroti - gospođe i gospodo porotnici, htio bih vam prija svega zahvaliti što ste se odrekli svog dragocjenog vremena da biste sjedili na ovom suđenju. — Suosjećajno se nasmiješio. - Znam koliko dužnost porotnika može poremetiti život. Svi se vi morate vratiti na posao, obiteljima kojima ste potrebni.

Kao da je jedan od njih, pomisli Jennifer, trinaesti porotnik.

- Obecavam da ću vam oduzeti što je manje moguće vremena. Radi se doista o vrlo jednostavnom slučaju.

Tamo preko sjedi optuženi - Abraham Wilson. Država New York optužuje ga za kvalificirano ubojstvo zatvorenika, Raymanda Thorpea, koji je zajedno s njim bio na odsluženju kazne u Sing Singu. Nema sumnje da je počinio ubojstvo. On to i priznaje. Branitelj Abrahama Wilsona tražit će da se djelo kvalificira kao ubojstvo u samoobrani.

Javni tužilac se okrene da pogleda golemi lik Abrahama Wilsona, i oči porotnika su ga automatski slijedile.

- Prije više godina dvanaest građana, vrlo nalik na vas, u to sam siguran, odlučilo je da Abrahama Wilsona valja otpremiti u kaznionicu. Zbog izvjesnih pravnih formalnosti ne smijem s vama pretresati zločin što ga je tada počinio Abraham Wilson. No, mogu vam reći da je svojedobno ta porota iskreno vjerovala da će smještavanje onkraj brave spriječiti Abrahama Wilsona da počini nove zločine. Na žalost, prevarili su se. jer je Abraham Wilson čak i u zatvoru bio u stanju da mlati i ubija kako bi utažio svoju ubilačku strast. Sada, napokon, znamo da postoji samo jedan način da odvratimo Abrahama Wilsona od ponovnog ubijanja. A taj je da ga pogubimo. To neće uskrsnuti Raymonda Thorpea, ali može spasiti druge ljude koji bi u protivnom slučaju mogli postati buduće žrtve optuženoga.

Di Silva je hodao duž porotničke lože gledajući u oči svakom porotniku. - Rekao sam vam da vam taj slučaj neće oduzeti mnogo vremena. Kazat ću vam zašto sam to rekao. Optuženi, koji tamo sjedi - Abraham Wilson - hladnokrvno je ubio čovjeka. Priznao je da ga je ubio. No, baš da i nije priznao, imamo svjedoke koji su vidjeli kako je Abraham

Wilson hladnokrvno počinio ubojstvo. Zapravo, više od stotinu svjedoka.

- Razmotrimo malo riječ hladnokrvno. Ubojstvo iz bilo kojeg razloga mi je odvratno, a znam da je i vama.

No katkada netko počinu ubojstvo iz razloga koje bar možemo shvatiti. Recimo da netko prijete oružjem nekome koga volite - djetetu, mužu ili ženi. Pa, kad biste imali oružje, pritisnuli biste okidač da spasite život voljene osobe. Vi i ja možda ne bismo oprostili taj čin, ali sam siguran da bismo ga bar shvatili. Ili, uzmimo drugi primjer. Da vas netko iznenada probudi usred noći, neki uljez koji vam prijete smrću, a vama se pruži prilika da ga ubijete kako biste spasili sebe, i ubijete ga - pa, mislim da svi shvaćamo kako bi se to moglo dogoditi. Ali to nas ne bi svrstavalo u okorjele kriminalce ili zle ljude, nije li tako? To smo učinili u trenutku straha. - Di Silvin glas otvrdne. - Ali hladnokrvno ubojstvo je nešto posve drugo. Oduzeti život drugom ljudskom biću, bez opravdanja u smislu osjećaja ili strasti, učiniti to zbog novca, droge ili iz pukog užitka u ubijanju...

Namjerno je utjecao na porotu, no nije prekoračio granice tako da mu se nije mogla pripisati nikakva greška koja bi zahtijevala poništenje sudskog postupka ili ukidanje presude od strane višeg suda.

Jennifer je promatrala lica porotnika. Bilo je očito da ih je Robert Di Silva pridobio. Slagali su se sa svakom riječi što ju je izgovorio. Odmahivali su i kimali glavom i mrštili se. Samo što mu još nisu zapljeskali.

On je bio dirigent, a porota njegov orkestar. Jennifer još nije vidjela takvo nešto. Kad god bi okrutni javni tužilac spomenuo Abrahama Wilsona - a spominjao ga je gotovo u svakoj rečenici - porotnici su automatski skretali pogledom prema optuženom. Jennifer je upozorila Wilsona da ne gleda porotu. Utuвила mu je to u glavu neprestano ga opominjujući da gleda bilo kamo u sudnici samo ne u porotničku ložu jer bi čovjek mogao pobješneti od prkosa što je isijavao iz njega. Na svoj užas Jennifer je otkrila da su Wilsonove oči bile prikovane na porotničku ložu, strijeljajući porotnike pogledima. Iz njih kao da se slijevala bujica napada.

Jennifer mu se obrati tihim glasom: - Abrahame...

Nije reagirao.

Javni tužilac je završavao uvodnu riječ: - U Bibliji piše „oko za oko, zub za zub“. To je osveta. Država ne traži osvetu, ona traži pravdu. Pravdu za jednog čovjeka kojega je Abraham Wilson hladnokrvno – hladnokrvno ubio. Hvala vam.

Javni tužilac sjedne.

Kad je Jennifer ustala da bi se obratila poroti, osjetila je njihovo neprijateljstvo i nestrpljivost. Znala je iz knjiga kako odvjetnici mogu čitati misli porotnika i posumnjala je u to. No, sada nije bilo dvojbe. Nijema poruka porote bila je jasna i glasna. Već su odlučili da je njen branjenik kriv i bili su nestrpljivi zato što im Jennifer oduzima vrijeme zadržavajući ih na sudu, a mogli bi izvan njega obavljati važne poslove, kako je naglasio njihov prijatelj, okružni javni tužilac. Jennifer i Abraham Wilson bili su njihovi neprijatelji.

Jennifer duboko udahne i reče: - S vašim dopuštenjem, gospodine

suče - a zatim se obrati porotnicima. - Gospođe i gospodo, razlog zbog kojeg imamo sudnice i zbog kojeg smo danas svi ovdje jeste činjenica što zakon, u svojoj mudrosti, zna da svaki slučaj uvijek ima lice i naličje. Slušajući okružnog javnog tužioca kako napada moju stranku, slušajući kako ga već proglašava krivim bez prava na odluku porote - vašu odluku - čovjek bi mogao steći suprotan dojam.

Pogledala je njihova lica ne bi li spazila kakav znak suosjećanja ili podrške. Nije ga bilo. Silom je nastavila.

- Okružni javni tužilac neprestano je ponavljao rečenicu: Abraham Wilson je kriv. To je laž: Sudac Waldman će vam reći da nijedan optuženi nije kriv sve dok ga sudac ili porota ne proglašava krivim. Zato smo svi ovdje da to utvrdimo, nije li tako? Abraham Wilson je optužen za ubojstvo zatvorenika u Sing Singu. No, Abraham Wilson nije ga ubio zbog novca ili droge. Ubio ga je da spasi vlastiti život. Sjetite se lijepih primjera što vam ih je naveo okružni javni tužilac kad je objašnjavao razliku između hladnokrvnog ubojstva i ubojstva u afektu. Ubojstvo u afektu počinji čovjek kad štiti voljenu osobu ili kad se brani. Abraham Wilson ubio je u samoobrani, i kažem vam da bi svatko od nas u ovoj sudnici u istim okolnostima učinio isto što i on.

- Javni tužilac i ja slažemo se u jednom: svaki čovjek ima pravo da štiti vlastiti život. Da Abraham Wilson nije postupio baš onako kako jest, bio bi mrtav. - Jenniferin glas zvučao je iskreno. U zanosu čvrstog uvjerenja zaboravila je nervozu. - Molim vas sve da nešto zapamtite: po zakonima ove države tužilac mora dokazati izvan svake razumne sumnje da djelo ubojstva nije počinjeno u samoobrani. A prije nego što završi ovaj proces, predocićemo vam čvrste dokaze kako bismo dokazali da je Raymond Thorpe ubijen zato da ne bi ubio mog branjenika. Hvala vam.

Počela je parada svjedoka optužbe. Robert Di Silva nije propustio ni jednu jedinu mogućnost. Njegovi svjedoci, koji su govorili o karakteru pokojnog Raymonda Thorpea, uključivali su jednog svećenika, zatvorske stražare i njegove sukažnjenike. Jedan po jedan svjedočili su o besprijeornom karakteru i mirnoj čudi pokojnika. Kad god bi javni tužilac završio sa svjedokom, obratio bi se Jennifer: - Svjedok je vaš.

A Jennifer bi svaki put odgovorila : - Nemam pitanja.

Znala je da nema smisla ni da pokuša diskreditirati Di Silvine svjedoke. Kad su se svi izredali, Raymond Thorpe je nalikovao na čovjeka kojeg zbog tko zna kakve nepravde nisu proglasili svecem. Pod brižnom dirigentskom palicom Roberta Di Silve stražari su izjavili da je Thorpe bio uzoran zatvorenik, koji je u Sing Singu činio dobra djela samo zato da bi pomogao svojim drugovima. Činjenica da je Raymond Thorpe bio osuđeni pljačkaš banke i silovatelj bila je sitna mrlja na inače savršenom karakteru.

Jenniferinoj već ionako slaboj obrani još je više naudio fizički opis Raymonda Thorpea. Bio je to čovjek nejake građe, visok samo metar šezdeset. Robert Di Silva ustrajao je na opisu ubijenog i nije dopuštao porotnicima da to i na trenutak zaborave. Plastično je prikazao kako je

Abraham Wilson podmuklo napao nižeg čovjeka i smrskao mu glavu o betonsku zgradu u zatvorskom dvorištu prouzročivši trenutačnu smrt. Dok je Di Silva govorio, oči porotnika kao da su se prilijepile na divovski lik optuženika koji je sjedio za stolom obrane, i svi su se u njegovoj blizini doimali poput patuljaka.

- Vjerojatno nećemo nikada saznata što je navelo Abrahama Wilsona da napadne tog bezazlenog golorukog čovječuljka...

Jenniferino srce naglo zakuca. Jedna riječ što ju je izgovorio Di Silva pružila joj je potrebnu šansu.

- ...možda nećemo nikada doznati razlog optuženikovog podmuklog napada, ali jedno što znamo sigurno, gospođe i gospodo... a to je da Abraham Wilson nije ubio Thorpea zato što ga je Thorpe ugrozio.

- Samoobrana? - Di Silva se obrata sucu Waldmanu. - Gospodine suče, hoćete li, molim vas, reći optuženom da ustane?

Sudac Waldman pogleda Jennifer. - Ima li branitelj optuženoga nešto protiv?

Jennifer je slutila što slijedi, ali je znala da bi joj bilo kakav prigovor samo naškodilo. - Nemam, gospodine suče.

- Optuženi, izvolite ustati!

Abraham Wilson je načas ostao prkosno sjediti; zatim se polako dignuo do pune visine od metar i devedeset.

Di Silva reče: - U sudnici se nalazi sudski činovnik, gospodin Galin, koji je visok metar šezdeset, dakle iste visine kao i ubijeni Raymond Thorpe. Gospodine Galine, hoćete li, molim vas, stati do optuženog? Sudski činovnik priđe Abrahamu Wilsonu i stane do njega. Razlika između dvojice muškaraca bila je napadna. Jennifer je znala da ju je Di Silva ponovno taktički nadmudrio, ali nije mogla ništa poduzeti. Vizualni dojam nije se mogao izbjeći. Javni tužilac stajao je neko vrijeme gledajući dvojicu muškaraca, a zatim rekao poroti gotovo šapćući: - Samoobrana?

Suđenje se odvijalo gore nego što je Jennifer sanjala u svojim najstrašnijim morama. Osjećala je nestrpljenje porotnika da se proces što prije završi kako bi donijeli odluku da je optuženi kriv.

Ken Bailey sjedio je među gledaocima i, za vrijeme pauze, Jennifer se pružila prilika da s njim razmijeni nekoliko riječi.

- Nimalo lak slučaj - reče joj Ken suosjećajno. - Da barem ne braniš King Konga. Isuse, jedan pogled na njega dovoljan je da ti utjera strah u kosti.

- Kao da je on za to kriv.

- Znaš onaj stari vic, mogao je ostati doma. Kako se inače slažeš s našim cijenjenim okružnim javnim tužiocem?

Jennifer mu se kiselo nasmije. - Gospodin Di Silva poslao mi je jutros poruku. Piše mi da će mi nakon ovog procesa zauvijek prisjesti odvjetnički posao.

Kad je prošla parada svjedoka optužbe, i Di Silva prestao iznositi dokaze, Jennifer je ustala i rekla: - Pozivam Howarda Pattersona kao

svjedoka.

Pomoćnik upravitelja kaznionice Sing Sing oklijevajući ustane i priđe mjestu za svjedočenje; sve su oči bile uperene u njega. Robert Di Silva ga je napeto promatrao dok je polagao zakletvu. Di Silvin mozak radio je punom parom proračunavajući sve mogućnosti. Znao je da je dobio proces. Već je priredio pobjednički govor.

Jennifer se obratila svjedoku. - Hoćete li, molim vas, reći poroti nekoliko podataka o sebi, gospodine Pattersone?

Javni tužilac skoči na noge. - Država će se odreći prava na informacije o svjedoku da bi uštedjela vrijeme, pa prihvaćamo činjenicu da je gospodin Patterson pomoćnik upravitelja kaznionice Sing Sing.

- Hvala - reče Jennifer. - Mislim da porotu valja obavijestiti da je sud morao gospodinu Pattersonu uručiti poziv pod prijetnjom kazne da danas dođe ovamo.

On je ovdje kao nevoljki svjedok. - Jennifer se obrati Pattersonu. - Kad sam zatražila da dobrovoljno dođete ovamo i svjedočite u korist mog branjenika, odbili ste. Je li to istina?

- Da.

- Hoćete li reći poroti zašto su vas morali pozvati na sud pod prijetnjom kazne?

- Vrlo rado. Cijeli svoj život imam posla s ljudima kakav je Abraham Wilson. Oni su rođeni izgređnici.

Robert Di Silva se nagne naprijed na stolici, cereći se, očiju prikovanih za porotnike, pa šapne jednom od pomoćnika: - Gledajte kako sama sebi gura glavu u omču.

- Gospodine Pattersone - reče Jennifer - Abrahamu Wilsonu ne sudi se danas zbog izgređništva. Radi se o njegovom životu. Ne biste li pomogli ljudskom biću. nepravedno optuženom za zločin koji se kažnjava smrću?

- Bih, kad bi bio nepravedno optužen. - Naglasak na nepravedno pobudio je značajan izraz na licima porotnika.

- I prije ovog slučaja u zatvoru je bilo ubojstava, nije li tako?

- Kad iz društva izdvojite stotine nasilnih ljudi i strpate ih zajedno u umjetnu sredinu, mora se razviti strahovito neprijateljstvo kao i. ..

- Odgovorite samo s da ili ne, gospodine Pattersone, molim vas.

- Da.

- Smatrate li da je za ubojstva počinjena u vašoj praksi postojao niz razloga?

- Pa, pretpostavljam, katkada...

- Da ili ne, molim vas.

- Da.

- Da li je samoobrana ikada bila povod u bilo kojem od tih ubojstava u zatvoru?

- Pa, katkada...- Zapazio je izraz Jenniferinog lica. - Da.

- Znači, na temelju vašeg golemog iskustva, posve je moguće, nije li tako, da je Abraham Wilson zapravo branio svoj život kad je ubio Raymonda Thorpea?

- Mislim da...
- Pitala sam je li to moguće. Da ili ne.
- To je krajnje nevjerovatno - tvrdoglavo će Patterson.

Jennifer se okrene prema sucu Waldmanu. - Gospodine suče, hoćete li, molim vas, zatražiti od svjedoka da odgovori na pitanje?

Sudac Waldman pogleda odozgo Howarda Pattersona, - Neka svjedok odgovori na pitanje.

- Da.

No, poroti nije promaklo da cijelo njegovo držanje govori „ne“.

Jennifer reče: - S dopuštanjem suda, od svjedoka sam zatražila pod prijetnjom kazne da na sud donese određeni materijal koji bih sada htjela podnijeti kao dokazni materijal.

Javni tužilac ustane. - Kakav materijal?

- Dokazi koji će potkrijepiti našu tvrdnju o samoobrani.
- Prigovaram, gospodine suče.
- Čemu prigovarate? - upita Jennifer. - Još ga niste ni vidjeli.
- Sud će se uzdržati od odluke dok ne vidi dokaze - reče sudac

Waldman. - Ovdje se radi o životu čovjeka. Optuženi ima pravo na sve moguće obzire.

- Hvala, gospodine suče. - Jennifer se obrati Howardu Pattersonu. - Jeste li ga ponijeli sa sobom? - upita.

On kimne glavom, stisnutih usana. - Da. Ali to činim uz prosvjed.

- Mislim da ste nam to već jasno pokazali, gospodine Pattersona. Mogu li ga sada dobiti?

Howard Patterson pogleda prema gledalištu gdje je sjedio čovjek u uniformi zatvorskog stražara. Patterson mu dade znak glavom. Stražar ustane i priđe noseći drvenu kutiju s poklopcem.

Jennifer je uzme od njega. - Obrana traži da se to evidentira kao corpus delicti A, gospodine suče.

- Što je to? - upita Di Silva.
- Zovu je bombonijera.

Među gledaocima začuje se hihot.

Sudac Waldman pogleda Jennifer i polako reče: - Jeste li rekli bombonijera? Što je u toj kutiji, gospođice Parker?

- Oružje. Oružje koje su izradili zatvorenici u Sing Singu radi...
- Prigovaram! - odjekne gromki glas okružnog javnog tužioca.

Pohitao je prema sudačkom stolu. - Spreman sam uzeti u obzir neiskustvo svoje kolegice, gospodine suče, no ako se namjerava baviti krivičnim pravom, onda bih joj predložio da prouči osnovna pravila o dokaznom materijalu. Ovdje nema dokaznog materijala koji povezuje bilo što iz te takozvane bonbonijere s postupkom koji se vodi na ovom sudu.

- Ova kutija dokazuje...
- Ova kutija ne dokazuje ništa. - Glas okružnog javnog tužioca

resko je odjekivao sudnicom. On se obrati sucu Waldmanu. - Optužba prigovara uvođenju tog dokaznog materijala smatrajući ga nebitnim i irelevantnim.

- Prigovor se usvaja.

Jennifer je samo stajala gledajući kako joj obrana propada. Sve je bilo protiv nje: sudac, porota, Di Silva, dokazni materijal. Njezin će branjenik otići na električnu stolicu ako ne...

Jennifer duboko udahne. - Gospodine suče, ovaj dokazni materijal je od vitalne važnosti za našu obranu. Mislim...

Sudac Waldman je prekine. - Gospodice Parker, ovaj sud nema vremena ni volje da vam daje upute iz prava, ali okružni javni tužilac ima potpuno pravo. Prije nego što ste ušli u ovu sudnicu, trebalo je da se upoznate s osnovnim pravilima o dokaznom materijalu. Prvo je pravilo da ne smijete podnositi dokazni materijal koji nije ispravno pripremljen. U spisima nema nikakvog spomena o tome da li je pokojnik bio naoružan ili nije. Stoga pitanje oružja postaje nebitno. Vaš se prigovor odbija.

Jennifer se nije micala. Krv joj je šiknula u obraze.

- Oprostite - reče tvrdoglavo - ali ovo nije nebitno.

- Dosta! Možete uložiti prigovor protiv odluke.

- Ne želim uložiti prigovor, gospodine suče. Vi mom branjeniku uskraćujete njegova prava.

- Gospodice Parker, ako nastavite, pozvat ću vas na odgovornost zbog nepoštivanja suda.

- Svejedno mi je što ćete mi učiniti - reče Jennifer. - Osnova za podnošenje ovog dokaznog materijala je pripremljena. Javni tužilac ju je sam pripremio.

Di Silva reče: - Što? Nisam ni...

Jennifer se obrati sudskom stenografu. - Hoćete li molim vas, pročitati onaj dio uvodne riječi gospodina Di Silve koji počinje retkom: „*Vjerojatno nećemo nikada saznati što je navelo Abrahama Wilsona da napadne...?*“

Javni tužilac podigne glavu i pogleda suca Waldmana. - Gospodine suče, namjeravate li doista dopustiti...?

Sudac Waldman podigne ruku i obrati se Jennifer.

- Ovom sudu nije potrebno da mu vi objašnjavate pravo, gospodice Parker. Kad završi suđenje, pozvat ću vas na odgovornost zbog nepoštivanja suda. Budući da se radi o zločinu koji se kažnjava smrću, saslušat ću vas. - Obratio se sudskom stenografu. - Možete pročitati zapisnik.

Stenograf okrene nekoliko stranica i počne čitati: „*Vjerojatno nećemo nikada saznati što je navelo Abrahama Wilsona da napadne tog bezazlenog, golorukog čovječuljka...*“

- Bit će dovoljno - prekine ga Jennifer. - Hvala vam. - Ona pogleda Roberta Di Silvu i reče polako:

- To su vaše riječi, gospodine Di Silva. Vjerojatno nećemo nikada saznati što je navelo Abrahama Wilsona da napadne tog bezazlenog, golorukog čovječuljka...- Zatim se obrati sucu Waldmanu. - Gospodine suče, ovdje je ključna riječ *goloruk*. Budući da je sam okružni javni tužilac rekao poroti da je žrtva bila goloruka, ostavio nam je otvorena vrata za istraživanje mogućnosti da žrtva i nije bila goloruka, da je možda, zapravo, imala oružje. Smatram da kao zastupnik obrane imam pravo upotrijebiti sve ono što je iznijela optužba. Uslijedila je duga šutnja.

Sudac Waldman obrati se Robertu Di Silvi. - Tvrdnja gospodice Parker

je valjana. Doista ste joj ostavili otvorenu mogućnost.

Robert Di Silva ga je osupnuto gledao. - Ali ja sam samo...

- Sud dopušta da se dokazi podnesu kao *corpus delicti* A.

Jennifer zadovoljno odahne. - Hvala vam, gospodine suče. - Ona uzme kutiju s poklopcem, podigne je i okrene se prema porotnicima. - Gospođe i gospodo, u završnoj riječi okružni javni tužilac će vam reći da ono što ćete vidjeti u ovoj kutiji nije direktni dokazni materijal. Imat će pravo. Reći će vam da u njoj nema ništa što bi povezivalo to oružje s pokojnikom. Imat će pravo. Ovaj dokazni materijal podnosim iz drugih razloga. Već danima slušate kako je okrutni optuženik, izgrednik, visok metar i devedeset, nasilno napao Raymonda Thorpea, visokog samo metar i šezdeset. Slika koju vam je tako brižljivo, i lažno, prikazala optužba, govori o krvožednom siledžiji koji je bez razloga ubio drugog kažnjenika. Ali upitajte sami sebe: Nema li uvijek bar nekakvog povoda? Pohlepa, mržnja, strast, bilo što? Uvjerena sam - tako mi života mog branjenika - da je postojao povod za to ubojstvo. Jedini povod, kao što vam je okružni javni tužilac sam rekao, koji opravdava ubojstvo, jest samoobrana. Čovjek koji se bori da sačuva život. Čuli ste izjavu Howarda Pattersona da se u njegovoj pratnji događaju ubojstva u zatvoru, da kažnjenici doista proizvode ubojito oružje. Drugim riječima, moguće je da je Raymond Thorpe bio naoružan takvim oružjem, da je upravo on napao optuženoga i da je optuženi, nastojeći zaštititi sebe, bio prisiljen ubiti ga - u samoobrani. Ako odlučite da je Abraham Wilson okrutno - bez ikakvog povoda - ubio Raymonda Thorpea, onda ga morate proglasiti krivim prema optužnici.

Ako pak, nakon pregleda ovog materijala, i najmanje sumnjate u svoju odluku, onda je vaša dužnost da donesete odluku da optuženi nije kriv. - Kutija joj je postala teška. - Kad sam prvi put pogledala u ovu kutiju, nisam mogla povjerovati svojim očima. Možda će i vama izgledati nevjerojatno - ali vas molim da se sjetite kako je donesena ovamo uz prosvjed pomoćnika upravitelja zatvora Sing Sing. Ovo je, dame i gospodo, zbirka zaplijenjenog oružja što ga tajno izrađuju kažnjenici u Sing Singu.

Kad je Jennifer krenula prema porotničkoj loži kao da se spotaknula i izgubila ravnotežu. Kutija joj je ispala iz ruke, poklopac je naglo poletio uvis, i sadržaj se prosuo po podu sudnice. Porotnici su se stali brzo dizati da bi bolje vidjeli. Zurili su u zbirku groznog oružja što je ispala iz kutije. Bilo je tu gotovo stotinu predmeta svih veličina, oblika i vrsta. Sjekire „domaće proizvodnje“ i mesarski noževi, mali bodeži i škare ubojitog izgleda, fino izbrušenih krajeva, improvizirane sačmarice i velika, prijeteća mesarska sjekira. Bilo je tu i tanke žice s drvenim dršcima za davljenje, pa kožnati pendrek, naoštren pijuk za led, jedna mačeta.

Gledaoci i reporteri bili su na nogama pružajući vratove da bolje vide arsenal rasut po podu. Sudac Waldman je ljutito udarao čekićem da smiri prisutne.

Sudac Waldman pogleda Jennifer izrazom koji nije znala objasniti. Podvornik pohita da pokupi sadržaj kutije s poda, ali Jennifer samo odmahne rukom.

- Hvala - reče. - Sama ću.

Pračena pogledima gledalaca i porotnika, Jennifer je kleknula i stala kupila oružje i stavljati ga natrag u kutiju. Radila je polako rukujući njime oprezno, bezizražajno gledajući svaki pojedini predmet prije nego što ga je vratila u kutiju. Porotnici su ponovno sjeli, ali su promatrali svaki njezin pokret. Trebalo joj je punih pet minuta da vrati oružje u kutiju, dok je javni tužilac Di Silva sjedio kipteći od bijesa.

Kad je Jennifer vratila posljednji primjerak ubojitog arsenala u kutiju, ustala je, pogledala Pattersona, zatim se okrenula i obratila Di Silvi: - Svjedok je vaš. Bilo je prekasno ispraviti grešku koju je napravio. - Nemam pitanja - reče okružni javni tužilac.

- Onda bih kao svjedoka pozvala Abrahama Wilsona.

- I kad vas je napao naoružan jednim i drugim oružjem, bili ste prisiljeni da ga ubijete kako biste spasili vlastiti život?

- Da, gospođo.

- Hvala.

Jennifer se obrati Di Silvi. - Svjedok je vaš.

Robert Di Silva ustane i polako priđe Wilsonu.

- Abrahame Wilsona, ubili ste i prije, zar ne? Hoću reći da ovo nije vaše prvo ubojstvo.

- Pogriješio sam i sad plaćam za to. Ja...

- Poštedite nas propovijedi. Odgovorite samo da ili ne.

- Da.

- Znači, ljudski život za vas nema mnogo vrijednosti.

- Nije istina. Ja...

- Smatrate li da dva ubojstva znači cijeniti ljudski život? Koliko biste ljudi ubili da niste cijenili ljudski život? Pet? Deset? Dvadeset?

Izazivao je Wilsona, i on je ubrzo nasjeo. Čeljust mu se čvrsto stisnula, a lice smračilo od gnjeva. Pazi, Abrahame!

- Ubio sam samo dvojicu.

- Samo! Ubili ste samo dvojicu! - Javni tužilac strese glavom glumeći očaj. Posve se približio Wilsonu i podigao pogled prema njemu. - Kladam se da vam vaša visina daje osjećaj moći. Sigurno se pomalo osjećate kao Bog. Kad god zaželite, možete čovjeku oduzeti život - jedanput ovdje, drugi put tamo...

Abraham Wilson skoči na noge uzdignuvši se u svoj svojoj visini. - Svinjo!

Ne! zaklinjala ga je u sebi Jennifer. Nemoj!

- Sjednite! - zagrmi Di Silva. - Jeste li se tako raspalili kad ste ubili Raymonda Thorpea?

- Thorpe je htio ubiti mene.

- Ovim? - Di Silva podigne mesarski nož i kliješta.

- Siguran sam da ste mu mogli oduzeti taj nož. - Zavrtio je kliješta.

- A ovoga ste se uplašili? - On se obrati poroti s omalovažavanjem dižući kliješta. - Ovo ne izgleda tako strašno ubojito. Da vas je pokojnik mogao time udariti po glavi, dobili biste malu kvrgu. čemu točno služe ova kliješta, gospodine Wilsona?

– Za drobljenje muda - reče tiho Abraham Wilson.

Porota je zasjedala osam sati.

Robert Di Silva i njegovi pomoćnici otišli su iz sudnice na pauzu, a Jennifer je ostala na svom mjestu. Nije se mogla otrgnuti sa stolice.

Kad su porotnici jedan po jedan izišli iz sudnice, Ken Bailey priđe Jennifer. - Kako bi bilo da odemo na kavu?

– Ne bih mogla popiti ni gutljaja.

Sjedila je u sudnici, bojeći se maknuti, a ljude oko sebe vidjela je samo kao u magli. Gotovo je. Učinila je sve što je mogla. Sklopila je oči i pokušavala se moliti, ali strah u njoj bio je prejak. Osjećala se kao da će je zajedno sa Abrahamom Wilsonom osuditi na smrt.

Porotnici su se vraćali u sudnicu, mračnih i zloslutnih lica, a Jenniferino srce je brže zakucalo. Vidjela je na njihovim licima da će Wilsona proglasiti krivim. Činilo joj se da će se onesvijestiti. Pogubit će čovjeka zbog nje. Prije svega, nije se ni smjela prihvatiti te obrane. Kakvog li prava ima da uzima ljudski život u svoje ruke? Mora da je luda kad je pomislila da bi mogla pobijediti tako iskusnog suparnika kao što je Robert Di Silva. Htjela je otrčati porotnicima prije nego što izreknu presudu i reći im: čekajte! Abraham Wilson nije imao pravedno suđenje. Dopustite, molim vas, da ga brani drugi advokat, bolji od mene.

No, bilo je prekasno. Jennifer kradomice pogleda Abrahama Wilsona. Sjedio je nepomično kao kip. Osjećala je da više iz njega ne izbija mržnja, samo krajnji očaj. Htjela je nešto reći da ga utješi, ali nije nalazila riječi.

Sudac Waldman reče: - Je li porota donijela odluku?

- Da, gospodine suče.

Sudac Waldman kimne glavom i poslužitelj priđe predsjedavajućem porote, uzme od njega komad papira i pruži ga sucu. Jennifer se činilo da će joj srce iskočiti iz grudi. Nije mogla disati. Htjela je zaustaviti taj trenutak, zamrznuti ga zauvijek prije nego što se pročita presuda.

Sudac Waldman promatrao je papirić u svojim rukama, a zatim polako pogledao po sudnici. Njegov pogled zaustavio se na članovima porote, na Robertu Di Silvi, na Jennifer i napokon na Abrahamu Wilsonu.

- Neka optuženi ustane.

Abraham Wilson ustane. Pokreti su mu bili polagani i umorni, kao da mu je presušila sva energija.

Sudac stane čitati s papira što ga je držao u rukama.

- Ova porota smatra optuženog, Abrahama Wilsona, nedužnim za djelo u smislu optužnice.

Nakon trenutačnog muka daljnje se sučeve riječi izgubiše u urliku iz publike. Jennifer je stajala, zapanjena, ne vjerujući vlastitim ušima, pa se bez riječi okrene prema Abrahamu Wilsonu. Zagledao se na tren u nju svojim malim, podmuklim očima, a zatim mu se ružno lice ozari najsrdačnijim smiješkom što ga je Jennifer ikada vidjela. Prignuo se i čvrsto je stisnuo, dok je Jennifer uzalud pokušavala suzdržati suze.

Novinari su se gurali oko Jennifer tražeći od nje da dade izjavu,

obasipajući je pitanjima.

- Kako se osjećate kao pobjednica?
- Jeste li se nadali da ćete dobiti proces?
- Što biste učinili da su Wilsona poslali na električnu stolicu?

Jennifer je na sva pitanja odmahivala glavom. Nije se mogla prisiliti da razgovara s njima. Došli su ovamo da gledaju spektakl, da vide kako čovjeka tjeraju u smrt. Da je odluka ispala drugačije... Nije mogla podnijeti pomisao na to. Stala je skupljati papire i gurati ih u torbu.

- Sudac Waldman bi htio da dođete u njegov kabinet, gospođice Parker - obrati joj se podvornik.

Zaboravila je da će morati odgovarati zbog nepoštivanja suda, ali sada joj to nije uopće bilo važno. Važna je bila samo činjenica da je Abrahamu Wilsonu spasila život.

Jennifer baci pogled prema stolu optužbe. Okružni javni tužilac je bijesno trpao spise u torbu grdeći jednog od svojih pomoćnika. Primijetio je da ga Jennifer promatra. Pogledi im se ukrstiše, riječi nisu bile ni potrebne.

Kad je Jennifer ušla u kabinet, sudac Waldman sjedio je za pisačim stolom. - Sjednite, gospođice Parker - reče joj odsječno. Jennifer sjedne. - Neću dopustiti ni vama ni bilo kome da pravi iz moje sudnice jeftinu predstavu.

Jennifer porumeni. - Spotaknula sam se. Nisam mogla spriječiti ono...

Sudac Waldman podigne ruku. - Molim vas, poštedite me. - Jennifer čvrsto stisne usne.

Sudac Waldman nagne se prema njoj. - Još nešto ne podnosim u sudnici, a to je drskost. - Jennifer ga je oprezno promatrala, ali nije ništa rekla. - Danas poslije podne prešli ste sve granice. Shvaćam vašu preveliku gorljivost u obrani ljudskog života. Zbog toga sam odlučio da vas ne pozivam na odgovornost zbog nepoštivanja suda.

- Hvala, gospodine suče. - Jennifer je jedva izgovorila te riječi.

Sučevo lice bilo je bezizražajno kad je nastavio: - Nakon svakog procesa gotovo redovito osjećam da li je pravda zadovoljena ili nije. U ovom slučaju, iskreno govoreći, nisam posve siguran. - Jennifer je čekala da nastavi.

- To je sve, gospođice Parker.

Jennifer je ponovno bila u prvom planu u večernjim izdanjima novina i na televizijskim novostima, ali ovaj put kao junakinja. Ona je bila pravnički David koji je pogubio Golijata. Njena slika i slike Abrahama Wilsona i okružnog javnog tužioca Di Silve preplavile su naslovne stranice. Jennifer je gutala svaku riječ iz reportaža i naslađivala se njima. Uživala je u pobjedi nakon sve sramote što ju je do tada iskusila.

Da to proslave, Ken Bailey ju je odveo na večeru u Luchow, gdje je Jennifer prepoznao šef sale i nekoliko gostiju. Nepoznati ljudi obraćali su joj se po imenu i čestitali joj. Bio je to opojan doživljaj.

- Kako se osjećaš kao slavna osoba? - naceri se Ken.
- Sva sam omamljena.

Netko je poslao bocu vina na njihov stol.

- Ne moram ništa popiti - reče Jennifer. - Kao da sam već pijana. No bila je žedna pa je ispila tri čaše vina dok je prežvakavala proces s Kenom.

- Bojala sam se. Znaš li što znači imati u rukama nečiji život? Kao da se igraš Boga. Možeš li zamisliti nešto strašnije? Zaboga, pa ja sam iz Kelsa...Hej, Ken, možemo li naručiti još jednu bocu vina?

- Što god hoćeš.

Ken je naručio svečanu večeru, ali Jennifer je bila suviše uzbuđena da bi jela.

- Znaš li što mi je Abraham Wilson rekao kad smo se prvi put vidjeli? Rekao je: „Ti se stavi u moju kožu, a ja u tvoju, pa ćemo se zezati o mržnji“

- Ken, danas sam i bila u njegovoj koži, i znaš što? Mislila sam da će porota mene osuditi. Osjećala sam se kao da će mene pogubiti. Ljubim Abrahama Wilsona. Možemo li naručiti još malo vina?

- Nisi pojela ni zalogaja.

- Žedna sam.

Ken ju je zabrinuto promatrao dok je punila i praznila čaše. - Polako. Ona lagano odmahne rukom. - To je kalifornijsko vino. Pije se kao voda. - Ona ponovno otpije gutljaj.

- Ti si moj najbolji prijatelj? Znaš li tko nije moj najbolji prijatelj? Veliki Robert Di Silva. Di Silva.

- Di Silva.

- I on. Mrzi me. Jesi li vidio kako se držao? Ooo, pošizio je! Rekao je da će mi prisjesti sud. Ali nije, zar ne?

Bilo je dva sata poslije ponoći kad je Ken dopratio Jennifer kući. Pomogao joj je da se popne četiri kata i da uđe u svoj stančić. Teško je disao od penjanja.

- Znaš - reče Ken - osjećam posljedice sveg onog vina.

Jennifer ga sažalno pogleda. - Zašto piješ kad ti škodi?

I onesvijesti se.

Probudila ju je prodorna zvonjava telefona. Ona pažljivo posegne za aparatom, ali i od tog laganog pokreta cijelim joj tijelom prostruji nepodnošljiva bol.

- 'alo...

- Jennifer? Ovdje Ken.

- 'alo, Ken.

- Kao da ti je jezivo. Kako si?

Malo je razmišljala. - Mislim da mi nije dobro. Koliko je sati?

- Skoro će podne. Bit će bolje da dođeš ovamo. Ovdje je pravi pakao.

- Kene, mislim da umirem.

- Slušaj. Ustani...polako...uzmi dva aspirina i istuširaj se hladnom vodom, popij šalicu tople crne kave i vjerojatno ćeš preživjeti.

Kad je Jennifer sat kasnije stigla u kancelariju, bilo joj je bolje. Nije mi

dobro, pomisli Jennifer, ali mi je bolje.

Kad je ušla u kancelariju, oba su telefona zvonila.

- To je za tebe - naceri se Ken. - Ne prestaju zvoniti! Trebat će ti centrala.

Bili su to pozivi iz novinskih agencija, ilustriranih časopisa, s televizije i radio-stanica, i svi su htjeli detaljne reportaže o Jennifer. Preko noći je postala slavna ličnost. Bilo je i drugih poziva o kakvima je jednom sanjala. Odyjetnici iz velikih advokatskih kancelarija, koje su je prije ignorirale, sada su je nazivali da je upitaju kad bi joj odgovaralo da se sastanu.

U svojoj kancelariji u središtu Manhattana Robert Di Silva je urlao na svog prvog pomoćnika. - Želim da otvorite tajni dosje o Jennifer Parker. Želim biti obaviješten o svakoj njenoj stranci. Jasno?

- Da, gospodine.

- Onda, na posao!

- Ako je on profesionalni ubojica, onda sam ja djevica. Cijeli život se samo preserava za sitnu lovu.
- To dupe je doplazilo do mene i tražilo da kažem Mikeu koju dobru riječ za njega. Rekao sam: „Hej, paesano, ja sam samo soldat, znaš?“ Ako Mike treba novog pucača, ne mora ga tražiti među govnama.
- Pokušao te nasanjhati, Sal.
- Neka, odmah sam ga odšacao. Nema strica, a ako nemaš strica u ovom poslu, ti si običan drek. Razgovarali su u kuhinji u tristogodišnjoj seljačkoj kući u sjevernom dijelu New Jerseyja, nekadašnjoj nastambi njemačkih doseljenika.

Bilo ih je trojica: Nick Vito, Joseph Colella i Salvatore „Cvjetić“ Fiore.

Nick Vito bio je mrtvački blijed, tankih, gotovo nevidljivih usana i tamnozelenih očiju bez sjaja. Na nogama je imao bijele kratke čarape i cipele koje su stajale dvije stotine dolara.

Joseph „Veliki Joe“ Colella bio je gora od čovjeka, granitni monolit, a kad je hodao, nalikovao je na pokretnu zgradu. Netko ga je jednom nazvao povrtnjakom. „Colella ima nos kao krumpir, uši rascvjetane kao cvjetača, a mozak ne veći od zrna graška.“

Colella je imao blag, visok glas i varljivo ugladeno ponašanje. Imao je trkaćeg konja i nepogrešiv smisao da odabere pobjednika. Bio je obiteljski čovjek sa ženom i šestoro djece. Njegova su specijalnost bili revolveri, droga i lanci. Joeova žena bila je stroga katolkinja, i nedjeljom, kad Colella nije radio, uvijek bi vodio svoju obitelj u crkvu.

Treći čovjek, Salvatore Fiore, bio je gotovo patuljak. Visok metar i pedeset pet i težak pedeset pet kila: Lice mu je bilo bezazleno kao u dječaka što pjeva u crkvenom zboru, a revolverom je rukovao spretno kao i nožem. Neobično je privlačio žene pa se hvalio da osim žene ima i pet-šest prijateljica i prekrasnu ljubavnicu. Fiore je prije bio džokej i takmičio se na svim hipodromima od Pimlica, do Tijuane. Kad je komesar za trke u Hollywood Parku diskvalificirao Fiorea zbog dopinga konja, komesarovo tijelo su nakon tjedan dana našli kako pluta na jezeru Tahoe.

Sva trojica bili su soldati u obitelji Antonija Granellija, ali ih je doveo Michael Moretti, i oni su pripadali njemu, dušom i tijelom.

U blagovaonici se održavao sastanak Obitelji. Na čelu stola sjedio je Antonio Granelli, capo najmoćnije mafijaške Obitelji na istočnoj obali. Sa sedamdeset i dvije godine bio je još uvijek snažan muškarac, širokih radničkih pleća i grudi, s kuštravom sijedom kosom. Rođen u Palermu, na Siciliji, Antonio Granelli došao je u Ameriku kad mu je bilo petnaest godina i počeo raditi u pristaništu na jugozapadnoj obali Manhattana. Kad je navršio dvadeset i prvi rođendan, bio je već zamjenik poslovođe pristaništa. Jednom su se njih dvojica posvađali, i kad je poslovođa nestao na tajanstven način, Antonio Granelli je preuzeo njegovo mjesto. Tko kod je htio raditi na pristaništu, morao mu je platiti. Koristio se tim novcem da bi započeo uspon do moći i ubrzo proširio poslovanje sa zelenaštvom, ilegalnom lutrijom, prostitucijom, kockarnicama, drogom i ubojstvima.

Tokom godina protiv njega su trideset i dva puta podnijeli tužbu, ali je bio osuđen samo jedanput zbog nanošenja lakše tjelesne povrede. Granelli je bio nesmiljen čovjek, sirovo prepreden poput seljaka i potpuno amoralan.

Granelliju slijeva sjedio je Thomas Colfax, consigliere Obitelji. Prije dvadeset i pet godina Colfaxes je čekala briljantna budućnost korporacijskog odvjetnika, ali nakon što je jednom branio neku malu kompaniju za promet maslinovim uljem, za koju se pokazalo da je pod kontrolom mafije, malo-pomalo su ga namamili da obavlja i druge odvjetničke poslove za mafiju sve dok napokon Obitelj Granelli nije postala njegova jedina stranka. Ta mu je stranka donosila mnogo novaca, i Thomas Colfax se obogatio nekretninama i bankovnim računima po cijelom svijetu.

Desno od Antonija Granellija sjedio je Michael Moretti, njegov zet, Michael je bio ambiciozan, i ta karakterna crta je Granellija nervirala. Michael se nije uklapao u šablonu Obitelji. Njegov otac, Giovanni, daleki rođak Antonija Granellija, nije se rodio na Siciliji, nego u Firenci. Morettijevi su već i zbog toga bili sumnjivi - svatko je znao da Firentincima ne treba vjerovati. Giovanni Moretti došao je u Ameriku i otvorio postolarsku radionicu, i vodio ju je pošteno; nije čak imao ni prostoriju u stražnjem dijelu za kockanje, zelenašenje ili djevojke. Zato im je bio glup.

Giovannijev sin Michael bio je posve drukčiji. Studirao je na Yaleu i završio ekonomiju na Wharton School of Business. Kad je Michael završio školovanje, došao je ocu s jednom molbom: htio je upoznati svog daljeg rođaka, Antonija Granellija. Stari postolar posjetio je rođaka i ugovorio sastanak. Granelli je bio uvjeren da ga je Michael došao moliti za zajam kako bi mogao započeti nekakav posao, možda otvoriti postolarsku radionicu kao njegov tupavi otac. No, iznenadio se.

- Znam kako ću vas obogatiti - počeo je Michael Moretti.

Antonio Granelli pogledao je drskog mladića i strpljivo mu se nasmiješio. - Ja sam bogat.

- Niste. Samo mislite da ste bogati.

Smiješka je nestalo. - O čemu ti to, do vraga, pričaš, dijete?

Michael Moretti mu je sve objasnio.

U početku su potezi Antonija Granellija bili oprezni jer je iskušavao svaki pojedini Michaelov savjet. No, sve je savršeno uspijevalo. Dok su se Granellijevi prije bavili unosnim protuzakonitim djelatnostima, pod nadzorom Michaela Morettija poslovi su se razgranali. Već nakon pet godina Obitelj je preuzela desetke „čistih“ poduzeća - klaonice, tkaonice platna, restorane, prevozničke kompanije i tvornice lijekova. Michael je pronalazio kompanije kojima je loše išlo pa im je trebala financijska pomoć, a Obitelj bi ulazila u posao kao sporedni kompanjon i postepeno preuzimala kompaniju pokupivši sve što se dalo pokupiti. Stare kompanije na besprijezornom glasu našle bi se odjednom pod stečajem. No poduzeća s unosnim poslovanjem nije ispuštao iz ruke, već bi mnogostruko povećao dobit zato što su radnike u tim poduzećima kontrolirali njegovi sindikati, kompanija ih je osiguravala preko jednog od osiguravajućih društava što su pripadala Obitelji, a i automobile su kupovali od trgovca iz Obitelji. Michael je stvorio

simbiotskog diva, niz poduzeća kojima je neprekidno muzao potrošače - a „mlijeko“ je curilo Obitelji. Usprkos uspjesima, Michael Moretti je znao da mu položaj nije siguran. Pošto je Antoniju Granelliju otvorio bogate, savršene horizonte zakonitog poslovanja, Granelli ga više nije trebao. Bio je skup zato što je još u početku nagovorio Antonija Granellija da mu daje postotak: tada su, dakako, svi vjerovali da Michael neće donijeti Obitelji mnogo novaca. No, kad su Michaelove ideje počele donositi plodove i dobit počela pritjecati, Granelli je stao pomnije razmišljati. Michael je slučajno saznao da je Granelli održao sastanak kako bi raspravio što će Obitelj s njim.

- Ne volim gledati kako sav taj novac odlazi malome - rekao je Granelli. - Moramo ga se riješiti.

Michael je izigrao taj plan oženivši se u Obitelj. Rosi, Granellijevoj jedinici, bilo je devetnaest godina. Majka joj je umrla pri porodu, i Rosa je bila odgojena u samostanu i smjela je doći kući samo za vrijeme praznika.

Otac ju je obožavao i brinuo se da bude potpuno zaštićena. Za vrijeme uskršnjih školskih praznika Rosa se upoznala s Michaelom Morettijem. Kad se vratila u samostan bila je već smrtno zaljubljena u njega. Pomisao na privlačnog tamnopusputog mladića navodila ju je da u osami svoje sobe radi stvari koje su, kako su stalno ponavljale opatice, bile smrtni grijeh.

Antonio Granelli živio je u zabludi: bio je uvjeren da njegova kćerka misli kako je on samo uspješan poslovan čovjek; međutim, tokom godina kolegice su Rosi pokazivale u novinama i ilustriranim časopisima članke o njezinom ocu i njegovom pravom poslu, i Rosa je uvijek znala kad god je vlada pokušala optužiti i osuditi nekoga iz Obitelji Granelli. Nikada nije s ocem o tome razgovarala, pa je tako ostao sretan u uvjerenju da njegova kćerka ništa ne zna i da je pošteđena neugodne istine.

Da ju je znao, istina bi iznenadila Granellija, jer je Rosa smatrala poslove svog oca neobično uzbudljivim. Mrzila je samostansku disciplinu, pa je stoga ubrzo zamrzila svaki autoritet. Maštala je o svom ocu kao o nekakvom Robinu Hoodu, koji izaziva vlasti i prkosi im. Činjenica da je Michael Moretti važna ličnost u organizaciji njenog oca, činila ga je još uzbudljivijim.

Od samog početka Michael je bio vrlo oprezan u ponašanju prema Rosi. Kad bi uspio ostati s njom nasamu, vatreno bi se ljubili i grlili, ali Michael je uvijek pazio da ne prekorači granice dopuštenog. Rosa je bila djevica, i ona je htjela - žarko željela - da se preda čovjeku kojega ljubi. Michael je bio onaj koji se ustručavao.

- Previše te poštujem, Rosa, da bih legao s tobom u krevet prije braka.

Zapravo, Antonio Granelli je bio onaj kojega je Michael previše poštovao. Išćupao bi mi muda, razmišljao je.

I tako su, baš u vrijeme kad je Antonio Granelli raspravljao o najboljem načinu kojim bi se riješio Michaela Morettaja, Michael i Rosa došli k njemu i objavili mu da se vole i da se namjeravaju vjenčati. Starac je vikao i bjesnio navodeći stotine razloga zbog kojih će se brak ostvariti samo preko nečijeg mrtvog tijela. Ali, na kraju, prava ljubav je pobijedila; pa su

Michael i Rosa proslavili veličanstvenu svadbu.

Nakon vjenčanja starac je pozvao Michaela u stranu.

- Rosa je sve što imam, Michael. Dobro mi pripazi na nju, hoćeš li?
- Hoću, Tony.
- Neću te ispuštati iz očiju. Pazi da je usrećiš. Znaš što mislim,

Mike?

- Znam što misliš.

- Zaboravi i kurve i flojse. Jasno? Rosa voli kuhati. Pazi da svaki dan stigneš na vrijeme na večeru.

Budi zet kojim ću se ponositi.

- Doista ću se truditi svim silama, Tony.

- No, da ne zaboravim, Mike - reče Granelli nemarno - sad kad si član Obitelji...možda bi trebalo promijeniti onaj dogovor o postocima što sam ga s tobom sklopio...

Michael ga potapša po ruci. - Hvala, tata, ali to nam je dovoljno. Moći ću kupiti Rosi sve što zaželi.

Starac je samo zurio za njim.

Bilo je to prije sedam godina i godine koje su slijedile bile su Michaelu prekrasne. S Rosom se moglo ugodno i lako živjeti. Obožavala ga je, ali Michael je znao da bi mogao i bez nje ako bi umrla ili ga ostavila. Jednostavno bi našao neku drugu da mu pruži ono što mi je ona pružala. Nije bio zaljubljen u Rosu. Michael je mislio da ne može voljeti drugo ljudsko biće; kao da mu je nešto nedostajalo.

Za ljude nije imao osjećaja, samo za životinje. Za deseti rođendan Michael je dobio štene škotskog ovčara.

Bili su nerazdruživi. Nakon šest tjedana neki ga je vozač pregazio i pobjegao, i kad je Michaelov otac rekao da će mu kupiti drugog psa, Michael je odbio. Nakon toga više nije imao psa.

Michael je rastao promatrajući oca kako robuje cijelog života da zaradi sitnu paru i čvrsto je odlučio da neće tako živjeti. Znao je što hoće kad su prvi put pred njim spomenuli slavnog daljeg rođaka, Antonija Granellija. U Sjedinjenim Državama bilo je dvadeset šest mafijaških Obitelji, od toga pet u New Yorku, a Obitelj njegovog rođaka Granellija bila je najmoćnija. Od najranijeg djetinjstva gutao je priče o mafiji. Otac mu je pričao o „sicilijanskoj noći“ 10. rujna 1931, kad je moć i vlast prešla u druge ruke. U toj jednoj jedinoj noći izvršili su krvavi udar i likvidirali četrdesetoricu Mustache Petes, staru gardu koja je emigrirala sa Sicilije.

Michael je bio iz nove generacije. On se riješio starog načina razmišljanja i donio u mafiju svježije ideje.

Sve Obitelji sada je nadzirala nacionalna komisija od devet članova, i Michael je znao da će jednoga dana biti na čelu te komisije.

Michael je promatrao dvojicu muškaraca koji su sjedili za stolom u blagovaonici stare seljačke kuće. Antouio Granelli će još poživjeti koju godinu, ali, uz malo sreće, ne dugo.

Thomas Colfax bio mu je neprijatelj. Odvjetnik je bio protiv Michaela od samog početka. S Michaelovim utjecajem na starca smanjivao se

Colfaxov.

Michael je u Organizaciju dovodio sve više svojih ljudi, ljudi poput Nicka Vita i Salvatorea Fiorea i Josepha Colelle koji su mu bili silno odani. Thomasu Colfaxu nije se to sviđalo.

Kad su Michaela optužili zbog ubojstva braće Ramos, i Camillo Stela pristao da protiv njega svjedoči na sudu, stari odvjetnik je povjerovao da će se napokon riješiti Michaela jer se optužnica okružnog javnog tužioca temeljila na neoborivim dokazima.

Michaelu je usred noći sinuo način kako da se izvuče. U četiri sata ujutro otišao je u telefonsku govornicu i nazvao Josepha Colellu.

- Idući tjedan nekoliko novih odvjetnika položiti će zakletvu za prijem u Okružno javno tužilaštvo. Možeš li mi doznati njihova imena
- Svakako, Mike. Ništa lakše od toga.
- Još nešto. Nazovi Detroit i reci im da mi pošalju *jungfera* - nekog od momaka kojem policija još nije stala na rep.

Dva tjedna kasnije Michael Moretti je sjedio u sudnici promatrajući nove pomoćnike okružnog javnog tužioca. Pažljivo ih je gledao, i oči su mu, istražujući i prosuđujući, kružile od lica do lica. Njegov plan bio je opasan, ali možda će uspjeti baš zato što je bio drzak. Pomoćnici su bili mladi početnici koji će biti prenervozni da mnogo ispituju, ali će jedva čekati priliku da nešto obave i ostave dobar dojam... Netko će se sigurno htjeti istaknuti.

Michael je napokon odabrao Jennifer Parker. Sviđalo mu se što je neiskusna i napeta i što to nastoji prikriti. Sviđalo mu se što je žena i što će zbog toga biti uzrujanija nego muškarci. Zadovoljan odlukom, okrenuo se prema čovjeku u sivom odijelu što je sjedio u gledalištu i kimnuo glavom prema Jennifer. To je bilo sve.

Pratio je kako okružni javni tužilac završava ispitivanje Camilla Stele, obraća se Thomasu Colfaxu i kaže: - Svjedok je vaš. - Pa Thomasa Colfaxes i njegove riječi. Ako dopuštate, gospodine suče, sada je skoro podne. Ne bih rado prekidao ispitivanje svjedoka. Smijem li tražiti da sud sada prekine raspravu radi ručka, a ja bih u tom slučaju ispitaio svjedoka poslije podne? Zatim je objavljena pauza. Sada je pravi trenutak!

Gledao je kako se njegov čovjek neupadljivo priključuje skupini ljudi što se nagurala oko okružnog javnog tužioca i uranja u nju. Nekoliko trenutaka kasnije prišao je Jennifer i pružio joj veliku omotnicu. Michael je sjedio zadržavajući dah i mislima prisiljavajući Jennifer da uzme omotnicu i krene prema sobi za svjedoke. To je i učinila. Michael Moretti se opustio tek kad ju je ugledao kako se vraća.

Bilo je to prije godinu dana. Novinari su djevojku pribili na križ, ali to je bio njen problem. Michael nije više ni pomišljao na nju sve dok nedavno novine nisu počele objavljivati priloge sa suđenja Abrahamu Wilsonu. Izvukli su iz ladice i proces Michaelu Morettiju i ulogu Jennifer Parker u njemu. Objavili su njezinu sliku. Bila je prava ljepotica, ali ne samo to - bila je svjesna svoje neovisnosti i to ga je uzбудilo. Dugo je promatrao njezinu sliku.

Michael je stao pratiti proces Abrahamu Wilsonu sa sve većim zanimanjem. Kad su momci nakon poništenja procesa Michaelu Morettiju slavili pobjedu. Salvatore Fiore je nazdravljajući rekao: - Svijet se otarasio još jednog jebenog advokata.

No, svijet se nje nije otarasio, razmišljao je Michael. Jennifer Parker se vratila i još je bila tu i borila se, i Michaelu se to sviđalo.

Vidio ju je sinoć na televiziji kako govori o svojoj pobjedi nad Robertom Di Silvom, i osjetio je čudnu razdraganost.

Antonio Granelli upita: - Nije li to ona kojoj si smjestio kanarinca, Mike?

- Aha. Ta ima soli u glavi, Tony. Možda će nam koristiti jednoga dana.

Dan nakon donošenja presude Abrahamu Wilsonu telefonirao je Adam Warner. - Samo sam nazvao da vam čestitam.

Jennifer je odmah prepoznala njegov glas. Začudila se koliko je na nju djelovao.

- Ovdje...

- Znam. - O Bože, pomisli Jennifer. Zašio sam to rekla? Zbog čega bi davala Adamu do znanja kako je na njega mislila u posljednjih nekoliko mjeseci?

- Htio sam vam reći da ste po mom mišljenju fantastično branili Abrahama Wilsona. Zaslužili ste taj uspjeh.

- Hvala. - Sad će spustiti slušalicu, pomisli Jennifer. Više ga nikad neću vidjeti. Vjerojatno ima previše posla sa svojim haremom.

- Zanima me da li biste htjeli sa mnom na večeru jednoga dana? - govorio je Warner. Muškarci mrze djevojke koje odmah kažu da. - Što mislite večeras?

Jennifer osjeti po njegovom glasu da se smješka. - Na žalost, slobodan sam tek u petak navečer. Jeste li zauzeti?

- Nisam. - Gotovo je rekla: Naravno da nisam.

- Da dođem po vas kući?

Jennifer je razmišljala o svom sumornom malom stanu s neravnom sofom, s daskom za glačanje u kutu.

- Možda bi bilo jednostavnije da se negdje nađemo.

- Sviđa li vam se kuhinja kod Lutece?

- Mogu li vam to reći nakon večere?

On se nasmije. - U osam?

- Fino. U osam.

Jennifer spusti slušalicu. Sjedila je obuzeta euforijom. To je smiješno, pomisli ona. Vjerojatno je oženjen i ima gomilu djece. Još one večeri zapazila je gotovo odmah da Adam nema vjenčani orsten. Nedostatan dokazni materijal, pomisli zajedljivo. Doista bi trebao postojati zakon koji bi prisiljavao sve muževe da nose vjenčani prsten.

Ken Bailey uđe u kancelariju. - Kako naša veleadvokatica? - Pogledao ju je pažljivije. - Izgledaš kao da si upravo progutala stranku.

Oklijevala je, pa ga upitala: - Kene, moreš li mi pribaviti podatke o nekome?

On priđe njenom pisaćem stolu, pa uzme notes i olovku. - Da čujem. O kome?

Zaustila je da kaže Adamovo ime, pa stala. Osjećala se glupo. Kojim pravom zabada nos u privatni život Adama Warnera? Zaboga, pomisli, samo te zamolio da s njim večeraš, a ne da se udaš za njega. - Nije važno.

Ken spusti olovku. - Kako god želiš.

- Kene...

- Da?

- Adam Warner. Zove se Adam Warner.

Ken je iznenađeno pogleda. - Do vragu, pa za njega ti ne moram tražiti

podatke. Samo čitaj novine.

- Što znaš o njemu?

Ken Bailey se zavalj u stolicu sučelice Jennifer i spoji ispružene prste. - Da vidimo. On je jedan od kompanjona firme Needham, Finch, Pierce & Warner; završio pravo na Harvardu; potječe iz bogate i otmjene obitelji; oko trideset i pet godina.

Jennifer ga radoznalo pogleda. - Odakle znaš toliko o njemu?

On namigne. - Imam prijatelja na položaju. Priča se da će se kandidirati za senatora. A govorka se da bi mogao postati i predsjednik. Ima u sebi magnetizam koji privlači mase.

I te kako ima, pomisli Jennifer. Nastojala je iduće pitanje postaviti što ležernije. - A što znaš o njegovom privatnom životu?

Ken Bailey je čudno pogleda. - Oženjen je kćerkom bivšeg ministra ratne mornarice. Ona je nećakinja Stewarta Needhama. Warnerovog kompanjona.

Pokunjila se. Tako, znači.

Ken Bailey ju je zbunjeno promatrao. - Odakle to iznenadno zanimanje za Adama Warnera?

- Samo sam znatiželjna.

Nakon što je Ken Bailey otišao, Jennifer je još dugo sjedila i razmišljala o Adamu. Pozvao me na večeru iz profesionalne uljudnosti. Želi mi čestitati. Ali to je već učinio telefonski. Nije važno zašto. Sutra ću ga ponovo vidjeti. Baš me zanima hoće li spomenuti da ima ženu. Naravno da neće. Pa, večerat ću s Adamom u petak, i to će biti kraj.

Nešto kasnije tog popodneva telefonirao joj je osobno Peabody stariji, glava tvrtke Peabody & Peabody.

- Već dugo se spremam da vas nazovem - reče. - Zanima me da li bismo nas dvoje jednog od slijedećih dana mogli zajedno ručati.

Njegov ležerni ton nije prevario Jennifer. Bila je sigurna da mu je ručak pao na pamet tek nakon što je saznao kako je završio proces Abrahamu Wilsonu. Sigurno se nije htio s njom sastati da bi razgovarao o uručivanju sudskih poziva.

- Sutra? - predloži on. — U mom klubu.

Sutradan su se našli na ručku. Peabody stariji bio je blijed, pedantan čovjek, starija verzija svog sina. Njegov prsluk nije mogao sakriti početak gojaznosti.

Otac joj se nije svidio ništa više nego sin.

- Našoj je kući potreban nadaren procesni odvjetnik, gospođice Parker. Možemo vam ponuditi početnu plaću od petnaest tisuća dolara godišnje.

Slušala ga je i razmišljala koliko bi joj ta ponuda značila lani kada joj je toliko trebao posao, kad joj je trebao netko tko će u nju imati povjerenja.

- Uvjeren sam da bi za nekoliko godina mogli računati i na kompanjonstvo u našoj firmi - nastavi Peabody.

Petnaest tisuća dolara i kompanjonstvo. Jennifer se sjeti male kancelarije što ju je dijelila s Kenom i svog otrcanog stančića s imitacijom

kamina na četvrtom katu. Peabody je shvatio njenu šutnju kao pristanak. - Dobro. Htjeli bismo da što prije počnete. Možda biste mogli početi u ponedjeljak. Mene...

- Ne.

- Ništa zato, ako vam ne odgovara ponedjeljak...

- Htjela sam reći ne, ne mogu prihvatiti vašu ponudu, gospodine Peabody - reče Jennifer i zapanji samu sebe.

- Shvaćam. - Nastala je stanka. - Možda bismo vam mogli dati početnu plaću od dvadeset hiljada dolara godišnje. - Pratio je izraz njezinog lica. - Ili dvadeset pet. Zašto ne razmislite?

- Razmislila sam. Hoću ostati samostalna.

Počele su joj dolaziti stranke. Nije ih bilo previše, niti su bile bogate, ali su bile stranke: Kancelarija joj je postala premalena.

Jednog prijepodneva, nakon što je ostavila vani na hodniku dvije stranke dok je razgovarala s trećom, Ken joj reče: - Ovako neće ići. Morat ćeš se odseliti odavde i naći pristojnu kancelariju u boljem dijelu grada. Jennifer kimne. - Znam. Već sam razmišljala o tome.

Ken se zagledao u papire na svom stolu izbjegavajući njen pogled. - Nedostajat ćeš mi.

- O čemu to pričaš? Moraš ići sa mnom.

Trebalo mu je nekoliko trenutaka da probavi njene riječi. On digne glavu i pjegavo mu se lice nabora od radosnog osmijeha. .

- Poći s tobom? - On se obazre skučenom prostorijom bez prozora. - I napustiti sve ovo?

Idućeg tjedna Jennifer Parker i Ken Bailey preselili su se u prostranije kancelarijske prostorije u Petoj aveniji. Nove prostorije bile su jednostavno namještene i sastojale su se od tri sobe; jedna za Jennifer, jedna za Kena i jedna za tajnicu.

Tajnica koju su zaposlili bila je mlada djevojka, Cynthia Ellman, koja je tek diplomirala na njujorškom sveučilištu.

- Za sada nećete imati mnogo posla - ispričavala se Jennifer - ali bit će bolje.

- Oh, znam da hoće, gospođice Parker. - Glas djevojke odavao je obožavanje.

Ja sam joj uzor, pomisli Jennifer. Bože sačuvaj!

Ken Bailey uđe u sobu. - Hej, postajem osamljen u toj velikoj kancelariji ovako sam. Kako bi bilo da danas pođemo na večeru i u kazalište?

- Na žalost...- Bila je umorna i morala je pročitati nekoliko raspravnih spisa, ali Ken je bio njen najbolji prijatelj i nije ga mogla odbiti.

- Vrlo rado.

Otišli su gledati *Aplauz* i Jennifer je beskrajno uživala u predstavi. Laureen Bacall je bila fantastična. Kasnije su večerali kod Sardija.

Kad su naručili jelo, Ken reče: - Imam dvije karte za balet za petak navečer. Mislio sam da bismo...

- Oprosti, Kene. U petak navečer sam zauzeta.
- Oh. - Glas mu je bio nekako čudno bezbojan.

S vremena na vrijeme Jennifer bi otkrila kako je Ken promatra kad je mislio da to ona ne primjećuje, ali nije mogla objasniti izraz na njegovom licu. Znala je da je Ken osamljen, premda nikada nije spominjao nikakve prijatelje, niti je ikada s njom razgovarao o svom privatnom životu. Nije mogla zaboraviti što joj je Otto ispričao o njemu, pa se pitala zna li Ken i sam što želi od života. Htjela je pronaći način kako da mu pomogne.

Jennifer se činilo da petak neće nikada doći. Što se više bližila večera s Adamom Warnerom, bilo joj je sve teže usredotočiti se na posao. Zatekla bi se kako neprekidno misli na Adama. Znala je da je smiješna. Ta vidjela ga je samo jedanput u životu, a ipak ga nije mogla odagnati iz misli. Nastojala je iznaći razumno objašnjenje govoreći samoj sebi da razmišlja o njemu zato što ju je spasio kad je bila pred isključenjem iz Odvjetničke komore, a zatim joj slao i stranke. To je bila istina, ali Jennifer je znala da to nije sve. Bilo je tu nečega što nije mogla objasniti, Bio je to za nju još nepoznat osjećaj, privlačnost koju nikada nije osjetila kod drugih muškaraca. Pitala se kako izgleda žena Adama Warnera. Bila je to nedvojbeno jedna od biranih žena, jedna od onih koje svake srijede prolaze kroz crvena vrata kozmetičkog salona Elizabeth Arden radi dotjerivanja od glave do pete. Vjerojatno umiljata i profinjena, obavijena atmosferom bogatih i otmjenih društvenih krugova,

U deset sati ujutro tog magičnog petka Jennifer se najavila u novi talijanski frizerski salon; Cynthia joj je rekla da u njega zalaze manekenke. U deset i trideset je otkazala dogovor. U jedanaest se ponovno najavila.

Ken Bailey pozvao je Jennifer na ručak, ali bila je prenervezna da bi išta jela. Umjesto toga otišla je u Bendet's gdje je kupila kratku, tamnozelenu haljinu od šifona, koja je odgovarala boji njenih očiju, par finih smeđih salonki i odgovarajuću torbicu. Znala je da je znatno premašila svoj budžet, ali nije se mogla obuzdati.

Na izlasku je prošla pokraj kozmetičkog odjela i, prepustivši se ludom porivu, kupila bočicu parfema Joy. Bezumno, pomisli, pa on je oženjen.

Izišla je iz kancelarije u pet sati i otišla kući da se presvuče. Provela je dva sata kupajući se i odijevajući za Adama, a kad je završila, kritički se pogledala u ogledalu. Zatim je prkosno raščešljala brižljivo friziranu kosu i svezala je straga zelenom vrpcom. Tako je bolje, zaključila. Ja sam odvjetnica koja će večerati s drugim odvjetnikom. No, kad je zatvorila vrata, ostavila je za sobom diskretan miris ruže i jasmína.

Lutece nije bio ni nalik na restoran kakav je Jennifer očekivala. Francuska trobojka vijorila je iznad ulaza u omanju zgradu koja je očito nekada pripadala bogatoj obitelji. Unutra je uski hodnik vodio do malog bara, a iza njega bila je ostakljena terasa, vedra i svijetla, s pletenim stolovima i stolicama i kockastim stolnjacima. Jennifer je na vratima

dočeka kao vlasnik, Andre Soltner.

- Izvolite, gospođice?

- Imam sastanak s gospodinom Adamom Warnerom.

Mislim da sam došla malo prerano.

Rukom joj je pokazao prema malom baru. - Hoćete li nešto popiti dok čekate, gospođice Parker?

- Vrlo rado - reče Jennifer. - Hvala.

- Poslat ću vam konobara.

Sjela je i zabavljala se promatrajući kako nadolaze žene pune nakita i ogrnute nercom sa svojim pratiocima. Jennifer je čitala i čula o restoranu Lutece. Bio je poznat kao najdraži restoran Jacqueline Kennedy i po izvrsnoj kuhinji.

Otmjen, sjedokosi muškarac prišao je njenom stolu.

- Smijem li vam se na trenutak pridružiti?

Jennifer se ukoči. - čekam jednu osobu - počne ona. - Već je trebala stići...

On se nasmiješi i sjedne. - Ne mislim vam dodijavati nepristojnim ponudama, gospođice Parker. - Jennifer ga začuđeno pogleda ne znajući kamo da ga smjesti. - Ja sam Lee Browning iz firme Holland & Browning. - Bila je to jedna od najpoznatijih odvjetničkih tvrtki u New Yorku. - Htio sam vam samo čestitati na obrani u procesu Wilson.

- Hvala, gospodine Browning.

- Upustili ste se u veliki rizik. Bio je to bezizgledan slučaj. - pažljivo ju je promatrao. - Ako si na krivoj strani beznadnog slučaja, kažu, pazi da izbjegneš publicitet. Treba znati nanjušiti zgoditke, bezizgledne slučajeve odbiti. Mnoge ste od nas prevarili. Jeste li već naručili piće?

- Nisam...

- Smijem li vam...? - On domahne konobaru. - Victore, donesite nam bocu šampanjca, molim vas. Dom Perignon.

- Odmah, gospodine Browning.

Jermifer se nasmiješi. - Pokušavate li me impresionirati?

On se glasno nasmije. - Pokušavam vas zavrbovati.

Mogu zamisliti da dobivate mnogo ponuda.

- Nešto malo.

- Naša firma uglavnom zastupa korporacije, gospođice Parker, ali neke naše bogatije stranke znaju često pretjerati pa im je potreban odvjetnik koji će ih braniti u krivičnim slučajevima. Mislim da bismo vam mogli dati vrlo privlačnu ponudu. Da li biste htjeli navratiti u moju kancelariju da o tome porazgovaramo?

- Hvala, gospodine Browning, doista sam polaskana, ali sam se upravo preselila u vlastitu kancelariju. Nadam se da ću uspjeti.

Dugo ju je promatrao. - Hoćete. - Digao je glavu kad im se netko približio, pa ustao i pružio ruku. - Kako si, Adame?

Jennifer digne glavu i ugleda Adama kako stoji i rukuje se s Browningom. Srce joj stane brže kucati i ona osjeti kako crveni. Glupa školarko!

Adam pogleda Jennifer i Browninga i reče: - Vas dvoje se poznajete?

- Upravo smo se počeli upoznavati - reče Lee Browning neusiljeno.
- Stigao si malo prerano.

- Ili upravo na vrijeme. - On uhvati Jenniferinu ruku. - Drugi put više sreće, Lee.

Šef sale priđe Adamu. - Hoćete li sada za svoj stol, gospodine Warnere, ili biste radije najprije nešto popili?

- Idemo za stol, Henri.

Kad su sjeli, Jennifer se obazre i prepozna pet-šest slavnih osoba.

Ovo me mjesto podsjeća na "Tko je tko" - reče ona.

- Ono to sada i jest - reče Adam pogledavši je.

Jennifer ponovo osjeti kako je oblijeva rumenilo. Prekini s time, glupačo. Pitala se koliko li je djevojaka Adam Warner doveo ovamo dok je njegova žena sjedila kod kuće i čekala ga. Pitala se da li je i jedna od njih ikada saznala da je oženjen ili je možda uvijek uspijevao od njih sačuvati tu tajnu. No, ona je svakako bila u prednosti. Pripremite se na iznenađenje, gospodine Warnere, pomisli Jennifer.

Naručili su piće i večeru i zabavljali se ćaskajući. Prepustila je njemu inicijativu. Bio je duhovit i šarmantan, ali se ona oboružala protiv njegovog šarma.

Nije joj doduše bilo lako. Ubrzo je ustanovila da se smješka njegovim zabavnim dogodovštinama, smije njegovim vicevima.

To mu neće ništa koristiti, govorila je sama sebi. Nije tražila avanturu. Progonila ju je sablast njene majke. Osjećala je u sebi snažnu strast, ali se nije usuđivala istražiti je i osloboditi.

Već su bili kod deserta, a Adam još nije rekao ni jedne jedine riječi koja bi se mogla pogrešno protumačiti. Jennifer je uzalud gradila obrambeni zid da odbije napad, jer napada još nije ni bilo, pa se glupo osjećala. Pitala se što bi Adam rekao da je znao o čemu ona razmišlja cijelo večer. Smješkala se vlastitoj taštini.

- Nikada nisam imala prilike da vam zahvalim što ste mi slali stranke - reče Jennifer. - Čak sam vam i telefonirala nekoliko puta, ali...

- Znam. - Adam zastane, pa zbunjeno doda: - Nisam htio odgovarati na vaše telefonske pozive. - Jennifer ga iznenađeno pogleda. - Bojao sam se - reče jednostavno.

Dakle, tu smo. Zaskočio ju je, uhvatio ju je u trenutku nepažnje, ali njegove riječi bile su nedvosmislene. Jennifer je znala što sada slijedi. No, nije htjela da on to kaže. Nije htjela da bude kao i svi drugi, oženjeni muškarci koji su glumili neženje. Prezerala ih je, a Adama Warnera nije htjela prezirati.

- Jennifer, morate znati da sam oženjen - reče tiho Adam. Zagledala se u njega otvorenih usta.

- Oprostite, trebao sam vam to prije reći. - On se ironično nasmiješi. - Pa, zapravo i nije bilo ranije prilike, zar ne?

- Zašto...Zašto ste me pozvali na večeru, Adame? - upita Jennifer čudno zbunjena.

- Zato što sam vas htio ponovno vidjeti.

Jennifer se sve činilo nestvarnim. Kao da ju je povukao divovski val

plime. Sjedila je i slušala kako Adam iznosi sve što osjeća i znala je da je svaka riječ istinita. Znala je to jer je i sama isto osjećala. Htjela je da prestane prije nego što kaže previše. Htjela je da nastavi, da kaže još više.

- Nadam se da vas nisam uvrijedio - reče Adam.

Obuzela ga je iznenadna plahost koja je potresla Jennifer.

- Adame, ja...ja...

Gledao ju je i premda se nisu ni dotakli, činilo joj se da je u njegovom zagrljaju.

- Pričajte mi o svojoj ženi - reče ona drhtavim glasom.

- Mary Beth i ja smo u braku već petnaest godina. Nemamo djece.

- Shvaćam.

- Ona... Mi smo odlučili da nemamo djece. Bili smo oboje vrlo mladi kad smo se vjenčali. Dugo sam je poznavao. Naše obitelji su živjele u susjedstvu, u Maineu, gdje smo imali ljetnikovac. Kad joj je bilo osamnaest godina, roditelji su joj stradali u avionskoj nesreći. Mary Beth je gotovo poludjela od tuge. Ostala je posve sama. Ja...Zatim smo se vjenčali.

Oženio se njome iz sažaljenja, ali je preveliki džentlmen da to kaže, pomisli Jennifer.

- Ona je divna žena. Uvijek smo se vrlo dobro slagali.

Govorio joj je i više nego što je htjela znati, više nego što je mogla podnijeti. Nagon ju je upozoravao da ode, da pobjegne. Nekada joj je bilo lako izići na kraj s oženjenim muškarcima koji su pokušavali s njom doživjeti avanturu, ali Jennifer je nagoni osjetila da je ovo nešto drugo.

- Adame, veoma mi se sviđate, ali ja se ne upuštam u avanture s oženjenim muškarcima.

On se nasmiješi, a njegove su oči iza naočala zadržale iskrenost i toplinu. - Ne tražim skrivenu avanturu.

Uživam u vašem društvu. Ponosim se vama. Volio bih da se katkada viđamo.

Jennifer je zaustila da kaže kakve li koristi od toga?

Umjesto toga je rekla: - To bi bilo lijepo.

Znači, ručat ćemo zajedno jedanput mjesečno, pomisli Jennifer. To ne može nikome nanijeti bol.

Jedan od Jenniferinih prvih posjetilaca u novoj kancelariji bio je otac Ryan. Prošetao je trima malim prostorijama i rekao: - Zaista vrlo lijepo. Napredujemo.

Jennifer se nasmije. - Nije ovo naročit napredak, oče. Preda mnom je još dug put.

On je prodorno pogleda. - Uspjet ćete. Usput rečeno, prošli tjedan posjetio sam Abrahama Wilsona.

- Kako je njemu?

- Dobro. Sad radi u zatvorskoj mehaničkoj radionici. Zamolio me da vas pozdravim.

- Moram ga i sama posjetiti jednog dana.

Otac Ryan je sjedio na stolici gledajući je sve dok ga nije upitala: - Mogu li nešto učiniti za vas, oče?

On se ozari. - Ah, znam da sigurno imate posla, ali kad ste već počeli o tome... Jedna moja prijateljica ima mali problem. Doživjela je prometnu nesreću. Mislim da joj samo vi možete pomoći.

- Recite joj da dođe u moju kancelariju, oče - odgovori automatski Jennifer.

- Mislim da ćete vi morati poći k njoj. Amputirali su joj sva četiri uda.

Connie Garrett je stanovala u malom, urednom stanu u Houston Streetu. Starija sijeda žena s pregačom otvorila je Jennifer vrata.

- Ja sam Martha Steele, Conniena tetka. Živim s Connie. Izvolite ući. Ona vas očekuje.

Jennifer je ušla u oskudno namještenu dnevnu sobu.

Connie Garrett bila je poduprta jastucima u velikom naslonjaču. Jennifer je zaprepastila njena mladost. Iako ni sama nije znala zašto, očekivala je stariju ženu. Connie Garrett je bila Jenniferinih godina, otprilike dvadeset i četiri. Lice joj je sjalo; kakve li odvratne nepravde što joj je ostao samo trup, bez nogu i ruku, pomisli Jennifer. Suspregnula je drhtaj.

Connie Garrett joj se srdačno nasmiješi. - Molim vas, sjednite. Jennifer. Mogu li vas zvati Jennifer? Otac Ryan mi je toliko pričao o vama. A ja sam vas, naravno.. vidjela na televiziji. Drago mi je da ste mogli doći. Jennifer je zaustila da kaže - I meni je drago - ali je shvatila da bi to djelovalo glupo. Sjela je u mek i udoban naslonjač sučelice mladoj ženi.

- Otac Ryan mi je rekao da ste prije nekoliko godina doživjeli prometnu nesreću. Hoćete li mi ispričati što vam se dogodilo?

- Ja sam bila kriva, na žalost. Prelazila sam raskršće i sišla s pločnika, poskliznula se i pala pred kamion.

- Prije koliko vremena?

- U prosincu je bilo tri godine. Krenula sam u robnu kuću Bloomingdale u božićnu kupovinu.

- Što se dogodilo nakon što vas je kamion udario?

- Ničega se ne sjećam. Probudila sam se u bolnici. Rekli su mi da su me tamo dovezla kola hitne pomoći.

Bila mi je povrijeđena kičma. Zatim su pronašli i oštećenje kosti koje se sve više širilo sve dok... - Stala je i pokušala slegnuti ramenima. Bila je to jadna kretnja.

- Pokušali su me osposobiti umjetnim udovima, ali ih je moj organizam odbacio.

- Jeste li pokrenuli parnicu?

Connie zbunjeno pogleda Jennifer. - Otac Ryan vam nije ispričao?

- Što mi nije ispričao?

- Moj odvjetnik je tužio proizvođača kamiona koji me unesrećio, ali smo izgubili parnicu. Žalili smo se, ali je i to propalo.

- To mi je morao spomenuti - reče Jennifer. - Ako je Apelacioni sud odbio vašu žalbu, nećemo moći, na žalost, ništa učiniti.

Connie Garrett kimne glavom. - Ni ja nisam u to vjerovala. Samo sam mislila... eto, otac Ryan je rekao da vi činite čuda.

- Čuda su njegovo područje. Ja sam samo odvjetnica.

Bila je ljuta na oca Ryana što je ulio Connie lažnu nadu. Srdito odluči da će s njim još o tome razgovarati. Starija žena se vrzmala iza Jennifer. - Mogu li vas čime ponuditi, gospođice Parker? Možda malo čaja i kolača?

Jennifer iznenada shvati da je gladna jer nije imala vremena za ručak. No, zamišljala je sebe kako sjedi sučelice Connie Garrett koju treba hraniti, pa nije mogla podnijeti tu pomisao.

- Ne, hvala - reče Jennifer. - Upravo sam ručala.

Jennifer je samo htjela da se što prije izgubi odavde. Pokušavala je smisliti neku ohrabrujuću primjedbu, ali se ničemu nije dosjetila. Do vrata i otac Ryan!

- Zaista... zaista mi je žao. Htjela bih...

Connie Garrett se nasmiješi. - Nemojte se, molim vas, zabrinjavati zbog toga.

Smiješak je naveo Jennifer na odluku. Jennifer je bila sigurna da se nikada ne bi mogla nasmiješiti da je na mjestu Connie Garrett.

- Tko je bio vaš odvjetnik? - čula je Jennifer vlastiti glas.

- Melvin Hutcherson. Poznajete li ga?

- Ne, ali ću ga potražiti. - Refleksno je dodala:

- Razgovarat ću s njim.

- To bi bilo tako lijepo od vas - reče Connie zahvalno.

Jennifer je razmišljala kakav bi morao biti život te djevojke, kako li joj je dok tako sjedi potpuno bespomoćna, dan za danom, mjesec za mjesecom, godinu za godinom, i ne može ništa uraditi za sebe.

- Na žalost, ne mogu vam ništa obećati.

- Naravno da ne možete. Ali znate što, Jennifer? Osjećam se bolje samo zato što ste došli.

Jennifer ustane. Bio je to trenutak za rukovanje, ali nije imala ruke koju bi stisnula.

- Drago mi je što smo se upoznale, Connie. Javit ću vam se - reče zbunjeno.

Vraćajući se u kancelariju, Jennifer je razmišljala o ocu Ryanu i odlučila da više nikada neće nasjesti njegovom umiljavanju. Nitko ne bi mogao ništa učiniti za ču jadnu obogaljenu djevojku, a i bilo je nepošteno ulijevati joj bilo kakvu nadu. No, održat će obećanje i razgovarati s Melvinom Hutchersonom.

Kad se vratila u kancelariju, našla je dug popis poruka. Na brzinu ih je pregledala tražeći poruku Adama Warnera. Nije je bilo.

Melvin Hutcherson bio je nizak, proćelav muškarac, sitna nosa nalik na dugme i ispranih blijedoplavih očiju. Njegova otrcana višesobna kancelarija u West Sideu odisala je siromaštvom. Za pisaćim stolom u prijemnoj kancelariji nije bilo nikoga.

- Na ručku je - objasni Melvin Hutcherson.

Jennifer se pitala ima li uopće tajnicu. Uveo ju je u radnu sobu koja nije bila nimalo veća od prostorije za prijem stranaka.

- Rekli ste mi telefonski da želite razgovarati o Connie Garrett.

- Tako je.

On slegne ramenima. - Priča je zapravo kratka.

Tužili smo i izgubili. Vjerujte mi, krvavo sam se namučio.

- Jeste li se žalili?

- Aha, ali smo i tu izgubili. Uzalud se mučite. - Pažljivo ju je pogledao. - Zašto gubite vrijeme s ovakvim slučajem? Sad ste glavni. Mogli biste raditi na vrlo unosnim slučajevima.

- Pravim prijatelju uslugu. Možete li mi dati prijepise tužbe i žalbe?

- Samo izvolite - nehajno će Hutcherson. - To je javna svojina.

Jennifer je provela cijelo večer pregledavajući prijepise o slučaju Connie Garrett. Iznenadila se ustanovivši da joj je Melvin Hutcherson rekao istinu: dobro je obavio posao. Tužio je i gradsku upravu i Nationwide Motors Corporation i zahtijevao raspravu s porotom. Porota je oslobodila krivnje obje optužene stranke.

Zimska služba gradske čistoće učinila je sve što je mogla u borbi protiv snježne oluje koja je harala gradom tog prosinca: sva njihova oprema bila je u pokretu. Grad je pobijao tužbu nevremenom kao višom silom; ako se uopće radi o nehatu, onda ga treba tražiti kod Connie Garrett, tvrdili su.

Jennifer je zatim obratila pažnju na tužbu protiv proizvođača kamiona. Tri očevica su izjavila kako je vozač pokušao zaustaviti kamion da izbjegne udarac u žrtvu, ali nije mogao na vrijeme zakočiti, pa se neizbježno zanio i udario je. Presudu u korist optuženog podržao je i Apelacioni sud, i slučaj je bio zaključen. Jennifer je dovršila čitanje prijepisa u tri sata, ujutro. Ugasila je svjetlo, ali nije mogla zaspati. Na papiru je pravda bila zadovoljena. Ali slika Connie Garrett nije joj izlazila iz glave. Djevojka dvadesetih godina bez ruku i nogu. U mislima je sebi predočavala kamion kako udara mladu djevojku, agoniju kakvu je sigurno prošla, niz strašnih operacija koje su sve završavale amputacijama dijelova njenih udova. Jennifer upali svjetlo i sjedne na krevet pa okrene kućni broj Melvina Hutchersana.

- U prijepisima nema ni riječi o doktorima - reče Jennifer kad se javio. - Jeste li ispitali mogućnost nesavjesnog liječenja?

- Tko to sada zajebava? - odgovori joj pospan glas.

- Jennifer Parker. Jeste li...

- Zaboga, pa sada je...sada su četiri sata ujutro! Zar nemate sat?

- Ovo je važno. Bolnica nije tužena. A što je s operacijama izvršenim nad Connie Garrett?

Usljedila je stanka dok se Melvin Hutcherson nastojao pribitati. - Razgovarao sam sa šefovima neurologije i ortopedije u bolnici gdje se liječila. Operacije su bile potrebne da bi joj spasili život. Operirali su je vrhunski kirurzi i pošteno su obavili posao. Zato bolnica i nije tužena.

Jennifer osjeti kako joj nade tonu. - Jasno.

- Slušajte, već sam vam rekao da gubite vrijeme.

Bilo bi bolje da se oboje naspavamo.

Prekinuo je vezu, i škljocaj je odjeknuo u njenom uhu. Ona ugasi svjetlo i ponovno legne. No, san nikako da je svlada. Nakon nekog vremena odustala je od borbe, pa ustala i skuhala kavu. Sjedila je na sofi i pila kavu promatrajući kako izlazeće sunce boji obzorje Manhattana, a blijedoružičasta boja se postepeno pretvara u jarko, eksplozivno crvenilo.

Bila je uzbuđena. Za svaku nepravdu treba da postoji pravni lijek. Da li je pravda bila zadovoljena u slučaju Connie Garrett? Ona pogleda zidni sat. Bilo je šest i trideset. Jennifer ponovno podigne slušalicu i okrene Hutchersonov broj.

- Jeste li ispitali podatke o vozaču kamiona? - upita Jennifer.

- Isuse Kriste! Jeste li ludi? Kad uopće spavate? - javi se poznati pospani glas.

- Vozač kamiona? Jeste li provjerili sve podatke o njemu?

- Gospođo, počinjete me vrijeđati.

- Oprostite - uporno nastavi Jennifer - ali to moram znati.

- Odgovor je da. Čist je kao suza. To mu je bila prva prometna nesreća.

Znači, ponovno se našla u ćorsokaku. - Shvaćam. - Jennifer je intenzivno razmišljala.

- Gospođice Parker - reče Melvin Hutcherson - napravite mi uslugu, molim vas. Ako imate još kakvih pitanja, nazovite me u radno vrijeme.

- Oprostite - reče Jennifer rastreseno. - Pođite natrag spavati.

- Baš vam hvala!

Jennifer spusti slušalicu. Došlo je vrijeme da se odjene i pođe na posao.

Prošla su tri tjedna otkako je Jennifer večerala s Adamom u restoranu Lutece. Nastojala ga je odagnati iz misli, ali sve ju je podsjećalo na Adama: nečije riječi, potiljak nečije glave, kravata nalik na onu koju je on nosio. Mnogo je muškaraca pozivalo Jennifer da izađe s njima: klijenti, odvjetnici suparničke stranke, čak i jedan sudac noćnog suda, ali ih je Jennifer sve odbijala. Pravnici bi je pozivali na „objed“, kako su to cinički nazivali, ali to je nije zanimalo. Njena neovisnost očito je izazivala muškarce.

Ken Bailey bio je stalno uz nju, ali ta činjenica nije nimalo ublažavala Jenniferinu osamljenost. Prokletstvo, samo bi joj jedna osoba mogla pomoći!

Telefonirao joj je u ponedjeljak ujutro. - Htio sam samo vidjeti imate li danas slučajno vremena za ručak.

Nije imala vremena, ali je rekla: - Naravno da imam.

Bila se zaklela samoj sebi da će, javi li joj se Adam ponovno, biti ljubazna, ali rezervirana, uljudna, ali ni u kojem slučaju spremna da prihvati bilo kakav poziv.

Čim je čula Adamov glas, sve je zaboravila i rekla:

Naravno da imam.

To je bilo posljednje što je trebalo da kaže.

***

Ručali su u malom restoranu u Chinatownu i razgovarali neprekidno dva sata koja su prohujala kao dvije minute. Razgovarali su o pravu, politici i kazalištu i riješili niz složenih svjetskih problema. Adam je bio sjajan, pronicav, očaravajući. Iskreno ga je zanimalo što Jennifer radi i s radošću se ponosio njenim uspjesima. On ima na to pravo, pomisli Jennifer. Da nije bilo njega, sjedila bih ponovno u Kelsu.

Kad se Jennifer vratila u kancelariju, čekao ju je Ken Bailey.

- Jesi li dobro ručala?

- Jesam, hvala.

- Hoće li Adam Warner biti tvoja stranka? - Njegov ton bio je previše nehajan.

- Ne, Ken. Mi smo samo prijatelji.

I to je bilo istina.

Idućeg tjedna. Adam je pozvao Jennifer na ručak u privatnu blagovaonicu svoje odvjetničke firme. Jennifer se snažno dojmio golem, moderan kompleks kancelarija. Adam ju je upoznao s nekoliko kolega, i Jennifer se osjećala kao slavna ličnost jer joj se činilo da sve znaju o njoj. Upoznala se i sa Stewartom Leedhamom, glavom tvrtke. Bio je ljubazan, ali rezerviran. Sjetila se da je Adam oženjen njegovom nećakinjom.

Adam i Jennifer su ručali u blagovaonici obloženoj orahovinom. Jedina posluga bili su kuhar i dva konobara.

- Ovdje kompanjoni pretresaju probleme.

Jennifer se pitala ne aludira li na nju. Teško se koncentrirala na jelo. Razmišljala je o Adamu cijelo poslijepodne. Znala je da ga mora zaboraviti, da ga mora prestati viđati.

On je pripadao drugoj ženi.

Te večeri Jennifer je pošla s Kenom Baileyjem na novi mjuzikl Richarda Rodgersa Dvoje po dvoje.

Tek što su ušli u foaje, mnoštvo se uzbuđeno uskomešalo, pa se Jennifer okrenula da vidi što se događa. Duga, crna limuzina zaustavila se uz rub pločnika, i iz auta su izišli muškarac i žena.

- To je on! - uzvikne jedna žena, i ljudi se počеше skupljati oko automobila. Snažni vozač stao je u stranu, i Jennifer ugleda Michaela Morettija i njegovu ženu. Mnoštvo je usredotočilo pažnju na Michaela. Bio je narodni junak, privlačan kao filmska zvijezda, neodoljivo i drsko smion. Jennifer je stajala u foajeu promatrajući kako se Michael i njegova žena probijaju kroz mnoštvo. Michael je prošao mimo Jennifer, ni na pola metra, i pogledi im se na trenutak sukobiše. Zapazila je da su mu oči tako crne da im nije mogla vidjeti zjenice. Trenutak kasnije nestao je u kazalištu.

Jennifer nije mogla uživati u predstavi. Kad je ugledala Michaela Morettija, preplavila ju je ponovno bujica sjećanja na poniženja što ih je pretrpjela. Nakon prvog čina zamolila je Kena da je odvede kući.

Sutradan joj je telefonirao Adam, pa se hrabro pripremila da odbije njegov poziv. Hvala Adame, ali zaista nemam vremena.

Međutim, Adam je samo rekao: - Moram otputovati u inozemstvo na neko vrijeme.

Kao da ju je netko udario u želudac. - Kako dugo...kako dugo vas neće biti?

- Samo nekoliko tjedana. Nazvat ću vas kad se vratim.

- Dobro - reče Jennifer. - Sretan put.

Osjećala se potišteno kao da je netko umro. Zamišljala je Adama na plaži u Rijuu, okruženog polugolim djevojkama, ili u luksuznom apartmanu na vrhu nebodera u Mexico Cityju kako pije „margaritu“ s tamnookom tek stasalom ljepoticom, ili u švicarskom saleu kako vodi ljubav s...Stani: reče samoj sebi. Trebala sam ga pitati kamo ide. Bio je to vjerojatno službeni out u nekakvo sumorno mjesto gdje neće imati vremena za žene, možda negdje usred pustinje gdje će raditi dvadeset i četiri sata na dan.

Trebalo je da načne tu temu, onako usput, naravno.

Hoćete li dugo letjeti? Govorite li koji strani jezik? Ako stignete do Pariza, donesite mi malo čaja Vervaine. Mora da je užasno to cijepljenje. Vodite li i ženu sa sobom? Gubim li ja to glavu?

Ken je ušao u njenu kancelariju i zagledao se u nju.

- Govoriš sama sa sobom. Je li s tobom sve u redu?

Nije! Htjela je povikati Jennifer. Trebam liječnika.

Trebam hladan tuš. Trebam Adama Warnera.

- Dobro mi je. Samo sam malo umorna - odgovorila mu je.

- Zašto večeras ne bi otišla rano spavati?

Pitala se hoće li Adam rano na spavanje.

Otac Ryan joj je telefonirao. - Posjetio sam Connie Garrett. Rekla mi je da ste navratili nekoliko puta.

- Jesam. - Posjećivala ju je da ublaži osjećaj krivice zato što joj nikako nije mogla pomoći. Osjećala se frustriranom.

Jennifer se bacila na posao, ali tjedni su prolazili nepodnošljivo sporo. Bila je na sudu skoro svakodnevno, a svake večeri sjedila je nad raspravnim spisima.

- Uspori tempo. Ubit ćeš se od posla - savjetovao joj je Ken Bailey. No, Jennifer se morala iscrpjeti tjelesno i duševno.

Nije htjela imati vremena za razmišljanje. Ja sam budala, mislila je. Napatvorena budala.

Adam se javio tek za četiri tjedna.

- Upravo sam se vratio - reče on. Uzbudio ju je zvuk njegovog glasa. - Možemo li se negdje sastati za ručak?

- Možemo. Vrlo rado, Adame. - Spretno sam to izvela, pomisli Jennifer. Samo možemo, vrlo rado.

- U Roomu u hotelu Plaza?

- Dobro.

Bila je to najposlovnija, najneromantičnija blagovaonica što se mogla zamisliti, puna sredovječnih bogatih mahera, burzovnih agenata i bankara. Oak Room je dugo bilo jedno od malobrojnih preostalih ekskluzivno muških sastajališta i njegova su se vrata tek nedavno otvorila ženama.

Jennifer je došla nešto ranije i sjela. Nakon nekoliko minuta pojavio se i Adam. Pratila je njegov visok, vitak lik kako joj se približava, i njena se usta odjednom osušiše. Pocrnio je, i Jennifer se pitala nisu li njena maštanja o poplavi djevojaka na plaži bila istinita. Nasmiješio joj se i uhvatio je za ruku, i Jennifer je u tom trenutku znala da joj logička razmišljanja o Adamu Warneru ili o oženjenim muškarcima ništa ne koriste. Nije vladala sobom. Kao da ju je vodio netko drugi govoreći što da radi, što mora uraditi. Nije mogla objasniti što se s njom dešava zato što još nikada nije tako nešto doživjela. Nazovimo to kemizmom, pomisli. Nazovimo to karmom, rajem. Znala je samo da želi biti u zagrljaju Adama Warnera i da za tim žudi više nego što je ikada u životu za bilo čim čeznula. Gledajući ga, zamišljala je sebe s njim u krevetu, kako je grli, njegovo čvrsto tijelo nad sobom, u sebi, i ona osjeti kako crveni.

Ispričavao se: - Oprostite što sam vas zaskočio u posljednji trenutak. Jedna stranka otkazala mi je ručak.

Jennifer je u sebi blagoslivljala tu stranku.

- Donio sam vam nešto - reče Adam. Bio je to lijep zeleni šal prošaran zlatnim nitima. - To je iz Italiana.

Znači, tamo je bio. Mlade Talijanke. - Prekrasan je, Adame. Hvala vam.

- Jeste li ikada bili u Milanu?

- Nisam. Vidjela sam slike tamošnje katedrale. Divna je.

- Nisam baš ljubitelj znamenitosti. Meni su sve crkve iste.

Poslije, dok je Jennifer razmišljala o tom kratkom ručku, pokušavala

se sjetiti o čemu su razgovarali, što su jeli, tko se zaustavio kraj stola da pozdravi Adama, ali sjećala se samo Adamove blizine, njegovog dodira, njegovog izgleda. Činilo joj se da ju je začarao. I bila je opčinjena, nemoćna da se oslobodi te čarolije.

U jednom je trenutku pomislila: Znam što ću učiniti. Leći ću s njim u krevet. Jedanput. I vidjet ću da je mašta jedno, a stvarnost drugo. Tada ću biti u stanju da ga se oslobodim..

Kad su im se ruke slučajno dotakle, kao da im je tijelom prošla struja. Sjedili su razgovarajući o svačemu i ni o čemu, no riječi su im bile besmislene. Sjedili su za stolom, sputani nevidljivim zagrljajem, milujući se, vodeći strastvenu ljubav, goli i pohotni. Nisu imali ni pojma što jedu, što govore. Obuzela ih je drugačija, jača glad, koja nije prestajala rasti sve dok ni jedno ni drugo nisu više mogli izdržati.

Usred ručka Adam posegne za njenom rukom i reče promuklo: - Jennifer...

Ona šapne: - Da. Hajdemo odavde,

Jennifer je čekala u krcatom predvorju dok se Adam prijavljivao na recepciji. Dobili su sobu u starom dijelu hotela Ptaza koji je gledao na 58. ulicu. Vozili su se u jednom od stražnjeg niza dizala, i Jennifer se činilo da je prošla cijela vječnost dok su stigli do svog kata.

Iako se nije mogla sjetiti ničega s ručka, sjećala se svega iz hotelske sobe. Još se godinama sjećala pogleda, boje tapeta i ćilima, kao i svake slike i komada namještaja. Sjećala se gradske buke koja je s ulice duboko ispod njih prodirala u sobu. Slike tog dana ostale su joj u sjećanju cijelog života. Sve joj je nalikovalo na magičnu, višebojnu eksploziju kao na usporenom filmu:

Adam kako je skida; Adamovo snažno vitko tijelo u krevetu, njegova grubost i njegova nježnost, Smijeh i strast. Njihova glad što je prerasla u požudu koju je trebalo zadovoljiti, A kad ju je Adam počeo ljubiti, glavom joj je proletjela misao: Izgubljena sam.

Tijela su im se neprekidno spajala i razdvajala i svaki put je sve završavalo gotovo nepodnošljivom ekstazom.

Tko zna koliko sati kasnije, dok su mirno ležali, Adam reče: - Čini mi se da živim prvi put u životu.

Jennifer nježno pogladi njegove grudi i glasno se nasmije.

Adam je zbunjeno pogleda. - Što je tako smiješno?

- Znaš li što sam govorila samoj sebi? Da mi se nećeš više motati po glavi ako jedanput legnem s tobom u krevet.

On se okrene i pogleda je: - I...

- Prevarila sam se. Osjećam da si dio mene. Ako ništa drugo...- oklijevala je -...dio tebe jest moj.

Znao je što misli.

- Nešto ćemo smisliti - reče Adam.

- Mary Beth putuje u ponedjeljak. Ide s tetkom u Evropu na mjesec dana.

Jennifer i Adam Warner bili su zajedno gotovo svake noći.

Proveo je prvu noć u njenom neudobnom stančiću, pa je ujutro izjavio:
- Uzet ćemo slobodan dan i pronaći ti pristojan stan.

Pošli su zajedno u potragu za stanom, i potkraj tog popodneva Jennifer je potpisala ugovor o zakupu u novom soliteru Belmont Towers, nedaleko od Sutton Placea. Na ploči ispred zgrade je pisalo: Rasprodano.

- Zašto ulazimo? - upita Jennifer.
- Vidjet ćeš.

Stan koji su razgledali bio je lijep, u dva nivoa, peterosobni, prekrasno namješten. Bio je to najluksuzniji stan što ga je Jennifer ikada vidjela. Gore je bila prostrana spavaća soba i kupaonica, a dolje soba za goste s posebnom kupaonicom, te dnevni boravak iz kojeg se pružao veličanstven pogled na East River i grad.

Bila je tu i velika terasa, kuhinja i blagovaonica.

- Kako ti se sviđa stan? - upita Adam.
- Sviđa? Zaljubila sam se u njega - uzvikne Jennifer - ali ima tu dva problema, dragi. Prvo, ne mogu ga sebi ni slučajno priuštiti. Drugo, kada bih i mogla, on već nekome pripada.

- To je stan naše advokatske firme. Zakupili smo ga za važne klijente. Pobrinit ću se da potraže drugi stan.

- A stanarina?
- To je moja briga. Ja...
- Ne.
- Glupost, draga. Mogu to sebi lako priuštiti i...

Ona odmahne glavom. - Ne razumiješ, Adame. Ne mogu ti dati ništa osim sebe. Želim da to bude dar.

On je zagrlji i Jennifer se priljubi uz njega i reče:

- Znam što ću...Radit ću noću.

U subotu su pošli u veliku kupovinu. Adam joj je kupio prekrasnu svilenu spavaćicu i kućnu haljinu kod Banwit Tellera, a Jennifer Adamu košulju kod Turnbult & Assera. Kupili su šah kod Gimbel'sa i knjige u knjižari izdavačke kuće Doubleday. Posjetili su i Gam non Shop i Casswell-Massey, gdje je Adam kupio Jennifer ploča za deset godina.

Večerali su iza ugla nedaleko od stana.

Sastajali bi se u stanu uvečer nakon posla i razgovarali o dnevnim događajima. Jennifer bi pripremila večeru dok bi Adam postavljao stol. Nakon večere bi čitali, gledali televiziju ili igrali kanastu ili šah. Pripremala je Adamova najdraža jela.

- Besramna sam - govorila bi mu. - Neću birati sredstva.

On bi je čvrsto zagrlji. - I nemoj, molim te.

Uljudno, razmišljala je Jennifer. Prije nego što je započela njihova veza, pokazivali su se otvoreno. Sad kad su postali ljubavnici, nisu se usuđivali da se pojavljuju javno pa su tražili mjesta gdje neće naići na poznanike: odlazili su u male obiteljske restorane izvan centra grada,

posjećivali koncerte komorne muzike na konzervatoriju u Trećoj ulici. Otišli su pogledati novu dramu u Omni Theatre Clubu u 18. ulici i večerali u restoranu Grotia Azzura u Broome Streetu, pa se tako najeli da su se zakleli da neće jesti talijansku hranu mjesec dana. Samo što nam nije ostalo ni mjesec dana, razmišljala je Jennifer. Mary Beth će se vratiti za četrnaest dana.

Otišli su u Half Note u Greenwich Villageu da slušaju avangardni džez i razgledali izloge malih umjetničkih galerija.

Adam je bio ljubitelj sporta. Odveo je Jennifer na košarkašku utakmicu, i ona se tako zagrijala i navijala da je promukla.

Nedjeljom su ljenčarili, doručkovali u kućnim ogrtačima, razmjenjivali dijelove Timesa i slušali kako se zvuk crkvenih zvona razliježe Manhattanom, kao da jedno drugome upućuju molitvu.

Jennifer pogleda Adama zadubljenog u križaljku i pomisli: Pomoli se za mene. Znala je da nije ispravno ono što čini. Znala je da to ne može potrajati. Pa ipak, nikada nije doživjela takvu sreću, takvu euforiju. Ljubavnici su živjeli u posebnom svijetu gdje je svaki osjećaj bio uzvišen, i sreća što ju je Jennifer sada osjećala uz Adama bila je vrijedna svake cijene koju će kasnije platiti. A znala je da će je morati platiti.

Vrijeme je poprimilo drugačiju dimenziju. Prije toga Jenniferin život bio je točno podijeljen na satove i sastanke sa strankama. Sada je vrijeme mjerila minutama što ih je mogla provesti s Adamom. Mislila je na njega kad je bila s njim, i kad je bila daleko od njega. Jennifer je čitala o muškarcima koji su doživjeli srčani napad u zagrljaju s ljubavnicom, pa je stoga zapisala broj Eldamovog liječnika u notes što je stajao na noćnom ormariću kako bi mogla eventualno nešto diskretno poduzeti ako se išta dogodi. tako da Adamu ne bude neugodno.

Bila je obuzeta osjećajima koje do tada nije poznavala, niti ih bila svjesna. Nikada nije sebe zamišljala kao domaćicu, ali je za Adama htjela učiniti sve. Htjela mu je kuhati, spremati mu, pripremati ujutro odjeću.

Htjela se brinuti za njega.

Adam je ostavio nešto odjeće i obuće u stanu, pa je većinu noći provodio s Jennifer. Ležala bi uz njega promatrajući ga kako se uspavljuje i nastojala koliko god je mogla ostati budnom plašeći se da ne izgubi ni trenutak dragocjenog zajedničkog života. Naposljetku, kad više nije mogla držati oči otvorene, priljubila bi se uz Adama i zaspala, zadovoljna i sigurna. Nestalo je nesanice koja ju je toliko mučila. Nestalo je svih noćnih mora što su je opsjedale. Odmah bi se smirila čim bi se privila uz Adama.

Uživala je hodati stanom u Adamovim košuljama, a noću je nosila gornji dio njegove pidžame. Kad bi ujutro ostala u krevetu nakon njegovog odlaska, otkotrljala bi se na njegovu stranu ležaja. Voljela je blag miris njegovog tijela.

Činilo joj se da su sve popularne pjesme napisali za nju i Adama, i pomislila bi: Noel Coward je imao pravo. Nevjerojatno je koliko jačina muzika može biti snažna.

U početku je mislila da će silna fizička privlačnost što su je osjećali

jedno prema drugom s vremenom popustiti, ali se ona umjesto toga pojačavala.

Otkrivala je Adamu pojedinosti o sebi koje još nikome do tada nije ispričala. Uz Adama nije bilo maske. Uz njega je bila prava Jennifer Parker, bez ikakvih tajni, a on ju je ipak ljubio. Bilo je to čudesno. Kao što je bio čudesan smijeh i radost što su ih dijelili.

Mada joj se to činilo nevjerojatnim, svakim je danom sve više ljubila Adama. željela je da njihova sreća vječno potraje, iako je znala da će joj doći kraj. Prvi put u životu postala je praznovjernom. Adam je volio specijalnu mješavinu kenijске kave i Jennifer ju je kupovala svakih nekoliko dana. No, uvijek bi kupila samo jednu malu limenku.

Mučila ju je i bojazan da će se Adamu nešto dogoditi kad nije uz nju i da to neće saznati sve dok o tome ne pročita negdje ili ne čuje u vijestima. Nikada s njim nije pričala o tim strahovanjima.

Preostali dani njihovog zajedničkog života prohujali su u euforiji. Naposljetku je došlo večer uoči povratka Mary Beth. Jennifer i Adam su večerali u stanu, slušali glazbu i vodili ljubav. Jennifer je ležala budna cijelu noć grleći Adama. Misli su joj bile zaokupljene sretnim trenucima što su ih proživjeli.

Bol će doći kasnije.

Za doručkom joj je Adam rekao: - Što god se dogodilo, htio bih da nešto zapamtiš...Ti si jedina žena koju sam ikada istinski volio.

Tada je došla bol.

Našla je utjehu u poslu i toliko je bila njime zaokupljena da nije imala vremena za razmišljanje.

Postala je ljubimica štampe, i njeni uspjesi u sudnici punili su naslovne stranice. Dolazilo joj je više stranaka nego što ih je mogla primiti, i premda ju je najviše zanimalo krivično pravo, počela je na Kenov nagovor primati i niz drugih slučajeva.

Ken Bailey joj je postao važniji nego prije. Obavljao je istrage za njene slučajeve i u tom poslu bio je nenadmašiv. Mogla je s njim raspravljati i o drugim problemima i cijnila je njegove savjete.

Jennifer i Ken ponovno su se preselili, ali ovaj put u veću kancelariju u Park aveniji. Jennifer je zaposlila dva nadarena mlada odvjetnika, Dana Martina i Teda Harrisa, obojicu iz Di Silvinog tužilaštva, te još dvije sekretarice.

Dan Martin bio je nekadašnji igrač ragbija sa Sveučilišta Northwestern. Odlikovao se atletskom građom i umom znanstvenika.

Ted Harris bio je slabašan, plašljiv mladić s naočalama debelih stakala. Bio je genijalan.

Martin i Harris su obavljali sva trčkaranja, dok je Jennifer nastupala pred sudom.

Na vratima je stajao natpis: JENNIFER PARKER I SURADNICI.

Njeni su klijenti bili vrlo raznoliki: branila je velike industrijske korporacije optužene zbog zagađivanja, kao i pijanca koji je ozlijedio vrat kad su ga izbacili iz krčme. Pijanac je, dakako, bio poklon oca Ryana.

- Ima mali problem - rekao joj je otac Ryan. - Inače je pristojan obiteljski čovjek, ali je jadnik pod takvim pritiskom da katkada popije koju kapljicu previše.

Jennifer nije mogla a da se ne nasmiješi. Po mišljenju oca Ryana nitko od njegovih župljana ruje bio kriv i njegova jedina želja bila je da im pomogne da se izvuku iz nevolje u koju su zapali nepažnjom. Jedan od razloga zbog kojih je Jennifer tako dobro shvaćala svećenika bio je taj što je u osnovi osjećala isto što i on. Imali su posla s ljudima u nevolji koji nisu imali nikoga da im pomogne, ni novaca ni moći da se bore protiv establishmenta što ih je mrvio i uništavao.

U sudnici su se svi samo poigrali riječju pravda.

Ni tužilac ni branitelj nisu tražili pravdu. Jedinu cilj nadmetanja bila je pobjeda.

S vremena na vrijeme Jennifer i otac Ryan razgovarali bi o Connie Garreti, ali nakon te teme Jennifer bi uvijek bila potištena. Izjedala ju je nepravda nanesena jadnoj djevojci.

U svom uredu, u stražnjoj prostoriji kod Tuzyja, Michael Moretti je promatrao kako Nick Vito pažljivo prelazi prostorijom elektronskim aparatom tražeći uređaje za prisluškivanje. Michael je preko svojih policijskih veza znao da nitko nije službeno odobrio elektronsko nadziranje njegovog ureda, ali bi tu i tamo poneki nadobudni mladi policajac postavio

uređaj ne obazirući se na zakonitost i nadajući se da će nešto doznati. Michael je bio oprezan čovjek. Svakog jutra i svake večeri njegov su dom i ured „pročišćavali“. Znao je da je glavni cilj pet-šest pravosudnih organa gonjenja, ali ga to nije zabrinjavalo. On je znao što oni rade, ali oni nisu znali što on radi; a da su i znali, ne bi mu mogli ništa dokazati.

Katkada bi kasno noću Michael znao pogledati kroz ključaonicu stražnjeg izlaza iz restorana i promatrati kako agenti FBI-a kupe smeće radi analize i nadomještavaju ga drugim smećem.

- Isuse, gazda, što ako ti tipovi nešto iskopaju? - reče Nick Vito jedne noći.

Michael se nasmije. - Nadam se da hoće. Prije nego što dođu ovamo, zamjenjujemo naše smeće sa smećem susjednog restorana.

Ne, agenti FBI-a ga neće dirati. Djelatnosti Obitelji su se širile, i Michael je imao planove koje još nije ni otkrio. Jedini kamen spoticanja bio je Thomas Colfax. Michael je znao da se mora riješiti starog odvjetnika. Trebao mu je svjež, mladi um. I njegove misli neprestano su se vraćale na Jennifer Parker.

Jedanput tjedno sastajali su se Adam i Jennifer na ručku, što je bilo mučenje za oboje, jer nisu imali vremena da ostanu sami. Telefonski su razgovarali svaki dan koristeći se tajnim imenima. On je bio gospodin Adams, a ona gospođa Jay.

- Mrzim ovo prikrivanje - govorio je Adam.

- I ja. - No, užasavala se od pomisli da će ga izgubiti.

Sudnica joj je pružala mogućnost bijega od vlastite boli. Sudnica je bila pozornica, područje gdje je odmjeravala umne sposobnosti s najboljim ljudima protivničke strane. Sudnica joj je bila škola, a ona je bila dobra učenica. Rasprava je bila utakmica koja se igrala po izvjesnim krutim pravilima, na kojoj je pobjeđivao bolji igrač, a Jennifer je čvrsto odlučila da bude bolji igrač.

Njena ispitivanja protivnikovih svjedoka postala su pravi kazališni doživljaji jer je majstorski tempirala brzinu i ritam. Naučila je kako će prepoznati najutjecajnijeg porotnika i usredotočiti pažnju na njega znajući da on može predobiti ostale na svoju stranu.

Cipele što ih je nosio porotnik govorile su joj ponešto o njegovom karakteru. Tražila je porotnike s udobnim cipelama zato što su takvi bili skloni ležernosti. Izvježbala je strategiju, opći plan rasprave i taktiku, svakodnevnne manevre. Sve je vještije pronalazila prijateljski naklonjene suce.

Provodila je sate i sate pripremajući se za svaku pojedinu parnicu, pazeći na staru izreku: Većina procesa se gubi ili dobiva prije nego što počne suđenje. Izvježbala se u mnemotehnici tako da je mogla zapamtiti ime svakog porotnika.

Sud je obično prekidao raspravu u četiri sata, i kad bi Jennifer ispitivala suparničkog svjedoka poslije podne, usporavala bi tempo sve do nekoliko minuta prije četiri, a zatim bi obasula svjedoka takvim verbalnim udarcima da bi se porotnici toga i sutradan jasno sjećali.

Naučila je prozreti ljude po kretnjama. Kad bi svjedok lagao, izdavale bi ga kretnje: češanje brade, stiskanje usana, pokrivanje usta, čupkanje ušnih resica ili popravljavanje kose. Jennifer je postala stručnjak u čitanju tih znakova, pa je znala kad treba da se okomi na svjedoka.

Otkrila je da je nedostatak biti žena ako se želi baviti krivičnim pravom. Bila je na muškom terenu.

Još uvijek je malo odvjetnica koje su prakticirale krivično pravo, a neki odvjetnici su čak bili ogorčeni na Jennifer. Na torbi za spise našla je jednoga dana naljepnicu s riječima: *Odvjetnice prave najbolje predstavnike. Zauzvrat Cynthia je na svoj pisaoči stol stavila natpis: ženi je mjesto u Domu... i u Senatu.*

Mnoge su porote isprva poprijeko primale Jennifer jer su mnoge njene stranke bili mračni tipovi, pa su porotnici bili skloni da je povezuju s njima. Očekivali su da će se odijevati strogo poput Jane Eyre, što je ona odbijala, pazila je da se odijeva tako da ne izazove zavist ženskih porotnika, ali istovremeno dovoljno ženstveno da ne izazove neprijateljstvo muškaraca koji bi je eventualno mogli smatrati lezbijkom. Nekada bi se Jennifer smijala takvim mjerama opreza. No, u sudnici je to bila okrutna stvarnost. Ušla je u svijet muškaraca pa je morala raditi dvostruko napornije i biti dvaput bolja od suparnika. Shvatila je da nije dovoljno temeljito pripremiti vlastite argumente, već da treba isto tako temeljito predvidjeti i poteze suparnika. Noću bi ležala u krevetu ili sjedila za pisaočim stolom u kancelariji i razmišljala o strategiji protivnika. Što bi učinila da je na drugoj strani? Čime bi ga pokušala zaskočiti?

Bila je general koji planira oba fronta smrtonosne bitke. Cynthia se javi interfonom. - Na liniji tri je neki muškarac koji želi s vama razgovarati, ali neće da kaže kako se zove ni što hoće.

Još prije šest mjeseci Cynthia bi tom čovjeku jednostavno spustila slušalicu. No, Jennifer ju je naučila da nikada nikoga ne odbija.

- Spoji me s njim - reče Jennifer.

Trenutak kasnije začuo se oprezan muški glas: - Je li to Jennifer Parker?

- Da.

Oklijevao je. - Nitko ne prisluškuje?

- Nitko. Izvolite?

- Ne zovem radi sebe...Zovem...zovem radi jedne poznanice.

- Shvaćam. A kakav problem ima vaša poznanica?

- To mora ostati tajna, shvaćate.

- Shvaćam.

U sobu uđe Cynthia i pruži Jennifer poštu. Jennifer joj dade znak da ostane.

- Obitelj ju je zatvorila u ludnicu. Ona je normalna. To je zavjera. I vlasti su u to umiješane.

Jennifer ga je sada slušala samo napola. Ramenom je pridržavala slušalicu dok je pregledavala jutarnju poštu.

- Bogata je, govorio je čovjek - i njena obitelj se želi domoći njenog novca.

- Nastavite - reče Jennifer i dalje pregledavajući poštu.
- Vjerojatno bi i mene maknuli kad bi znali da joj pokušavam pomoći. Mogao bih nastradati, gospođice Parker.

Šašavac, zaključio Jennifer. - Na žalost, ne mogu ništa učiniti - reče ona - ali vam predlažem da se domognete dobrog psihijatra da pomogne vašoj prijateljici.

- Ne shvaćate. Svi su oni u to upleteni.
- Dobro sam vas shvatila - reče Jennifer umirujućim glasom. - Ja...
- Hoćete li joj pomoći?
- Ne mogu ništa.., ali znate što. Recite mi ime i prezime vaše poznanice i njenu adresu, pa ću istražiti slučaj ako mi se pruži prilika.

Nastala je duga šutnja. Napokon je čovjek progovorio. - Zapamtite, stvar je povjerljiva.

Nestrpljivo je čekala da razgovor već jednom završi. Već ju je čekala prva stranka. - Zapamtit ću.

- Cooper. Helen Cooper. Imala je velik posjed na Long Islandu, ali su joj ga oduzeli.

Jennifer je savjesno pribilježila podatke u notes pred sobom. - Dobro. U kojem ste ono lječilištu rekli da se nalazi? - Začuo se škljocaj i veza se prekinula. Jennifer baci bilješku u košaru za otpatke.

Jennifer i Cynthia razmijeniše poglede. - Ima nas svakakvih na svijetu - reče Cynthia. - Čeka vas gospođica Marshall.

Prije tjedan dana Jennifer je telefonski razgovarala s Loretom Marshall. Gospođica Marshall zamolila je Jennifer da je zastupa u tužbi za utvrđivanje očinstva protiv Curtisa Randalla III, bogatog pripadnika otmjenih krugova.

- Potrebne su nam informacije o Curtisu Randallu III - obratila se Kenu Baileyju. - Živi u New Yorku, ali, koliko mi je poznato, često boravi u Palm Beachu. Želim saznati nešto o njemu i da li je spavao s djevojkom koja se zove Loretta Marshall.

Rekla je Kenu imena nekoliko hotela u Palm Beachu što joj ih je dala Marshallova. Nakon dva dana Ken se pojavio s izvještajem.

- Sve štima. Proveli su zajedno dva tjedna u raznim hotelima u Palm Beachu, Miamiu i Atlantic Cityju. Loretta Marshall rodila je djevojčicu prije osam mjeseci.

Jennifer se nasloni i zamišljeno ga pogleda. - Kao da tu ima osnova za tužbu.

- Ne bih rekao.
- U čemu je problem?
- Problem je u našoj stranci. Spavala je sa svakim, pa i s igračima bejzbol momčadi Yankees.

- Hoćeš li reći da otac tog djeteta može biti bilo koji od te gomile muškaraca?

- Kažem da u obzir dolazi pola svijeta.
- Je li od tih drugih bilo koji dovoljno bogat da uzdržava dijete?
- Pa, Yankeesu su prilično bogati, ali ih sve šiba glavni lovaš -

Curtis Randall III.

Dao joj je dug popis imena.

Loretta Marshall uđe u kancelariju. Jennifer nije znala kakvu osobu da očekuje. Po svoj prilici, zgodnu praznoglavu prostitutku. No, Loretta Marshall ju je zaista iznenadila. Ne samo da nije bila zgodna, bila je gotovo priprosta. Stas joj je bio posve neugledan. Sudeći po broju romantičnih avantura gospođice Marshall, Jennifer je očekivala ni manje ni više nego zanosnu, seksi ljepoticu. Loretta Marshall bila je prototip učiteljice. Bila je odjevena u vunenu pletenu suknju i košulju s ovratnikom na gumbiće, tamnoplavu pletenu vestu, a na nogama je imala neupadljive cipele. Jennifer je u početku bila uvjerena da je Loretta Marshall namjerava iskoristiti kako bi prisilila Curtisa Randalla da uzdržava dijete koje nije njegovo. Nakon jednosatnog razgovora s djevojkom Jennifer je ustanovila da je promijenila mišljenje. Loretta Marshall bila je beznadno iskrena.

- Naravno, nemam dokaza da je Curtis otac male Melanie - plaho se nasmiješila. - Curtis nije jedini muškarac s kojim sam spavala.

- Zašto onda mislite da je on otac vašeg djeteta.. gospođice Marshall.

- Ne mislim, nego sam sigurna u to. Teško je to objasniti ali ja čak znam koje sam noći zanjela. Žena katkada osjeti takve stvari.

Jennifer ju je pomno promatrala pokušavajući otkriti bilo kakav znak lukavštine ili prevare. Nije otkrila: ništa. Djevojka se nije nimalo pretvarala. Možda su muškarci, pomisli Jennifer, baš tu njenu osobinu smatrali privlačnom.

- Jeste li zaljubljeni u Curtisa Randalla?

- O da. I Curtis je rekao da me voli. Naravno, nisam sigurna da li me još voli nakon svega što se dogodilo.

Ako ga voliš, pitala se Jennifer, kako si mogla spavati sa svim tim drugim muškarcima? Odgovor je možda valjalo potražiti na tom tužnom, priprostom licu i skromnom liku.

- Možete li mi pomoći, gospođice Parker?

- Postupci utvrđivanja očinstva uvijek su teški - reče oprezno Jennifer. - Imam popis petnaestak muškaraca s kojima ste spavali protekle godine. Ima ih vjerojatno još. Ako ja imam takav popis, budite uvjereni da ga ima i Randallov odvjetnik.

Loretta Marshall se namršti. - A što je s krvnim probama, i tome slično...

- Krvne probe su dopuštene kao dokazni materijal samo onda ako dokazuju da optuženi ne može biti otac.

Po zakonu su one nedostatan dokazni materijal.

- Zaista se ne radi o meni. Želim da Melanie bude zaštićena. Držim da sam u pravu kad tražim da se Curtis pobrine za svoju kćerku.

Jennifer je oklijevala važući odluku. Rekla je Loretti Marshall istinu. Tužbe za utvrđivanje očinstva bile su vrlo teške. A tek prljave i neugodne, Zastupnici obrane oborit će se svom žestinom na Lorettu Marshall kad je se domognu na klupi za svjedoke. Izložiti će cijelu paradu njenih ljubavnika pa

će na kraju ispasti prava pravcata kurva. Jennifer se nerado prihvaćala parnica te vrste, No, u drugu ruku, vjerovala je Loretta Marshall. Loretta nije bila tip djevojke koja bi htjela upecati i ogulita bogatog bivšeg ljubavnika. Djevojka je bila uvjerena da je Curtis Randall otac njenog djeteta. Jennifer je odlučila da je zastupa.

- U redu - reče ona. - Vidjet ćemo što možemo učiniti.

Jennifer je ugovorila sastanak s Rogerom Davisom, odvjetnikom koji je zastupao Curtisa Randalla. Davis je bio jedan od kompanjona velike firme u Wall Streetu, njegova prostrana i elegantno namještena kancelarija odavala je važnost njegovog položaja. Bio je napuhan i arogantan, i Jennifer je na prvi pogled bio antipatičan.

- Izvolite, kolegice? - upita Roger Davis.

- Kako sam vam objasnila telefonski, došla sam ovamo zbog Lorette Marshall.

Pogledao ju je i nestrpljivo rekao: - Pa?

- Obratila mi se s molbom da pokrenem parnicu radi utvrđivanja očinstva protiv Curtisa Randalla III. Radije to ne bih učinila.

- Bili biste prava budala kad biste to učinili.

Jennifer se svladala. - Ne želimo da se ime vaše stranke povlači po sudu. Nedvojbeno znate kako su odurne te rasprave. Stoga smo spremni prihvatiti razumnu izvansudsku nagodbu.

Roger Davis je ošine ledenim osmijehom. - U to uopće ne sumnjam, jer je vaša tužba bez temelja. Potpuno bez temelja.

- Mislim da nije.

- Gospođice Parker, nemam vremena za prenemaganje. Vaša stranka je kurva. Ta će općiti s prvim koji naleti. Imam popis muškaraca s kojima je spavala. Dug je kao moja ruka. Mislite da ćete nauditi mojoj stranci. Vaša će stranka stradati. Mislim da je učiteljica. Pa, kad je dotučem, neće nigdje podučavati sve dok je živa. Reći ću vam još nešto. Randall misli da je on otac tog djeteta. No, nećete to dokazati ni za milijun godina.

Jennifer se naslonila slušajući ga bezizražajna lica.

- Po mom mišljenju vaša je stranka mogla zatrudnjeti s bilo kim iz Treće armije. Želite se nagoditi? U redu. Reći ću vam što ćemo učiniti. Kupit ćemo vašoj stranci pilule za kontracepciju da joj se to ponovno ne dogodi.

Jennifer se digne zažarenih obraza. - Gospodine Davise - reče ona - taj vaš mali govor stajat će vašu stranku pola milijuna dolara.

Ustala je i izišla.

Ken Bailey i njegova tri pomoćnika nisu mogli iščeprkati ništa protiv Curtisa Randalla III. Bio je udovac, ugledan član društva, s vrlo malo ljubavnih avantura.

- Taj gad je pravi puritanac - žalio se Ken Bailey.

Sjedili su u ponoć u sobi za sastanke, uoči dana kad je trebalo da počne parnica za utvrđivanje očinstva. - Razgovarala sam s jednim odvjetnikom iz Davisove kancelarije. Namjeravaju uništiti našu stranku i ne

blefiraju.

- Zašto se istrčavaš zbog te djevojke? - upita je Dan Martin.

- Nisam ovdje da sudim o njenom seksualnom životu, Dane. Ona je uvjerena da je Curtis Randall otac njenog djeteta. To jest, ona doista u to vjeruje, želi samo novac za svoju kćerku - ništa za sebe. Valjda zaslužuje da se za nju zauzmemo.

- Ne razmišljamo mi o njoj - odvrati Ken. - Razmišljamo o tebi. Ti si na vjetrometini. Svi gledaju samo tebe. Mislim da ne možeš dobiti tu parnicu. Bit će to crna mrlja u tvojoj karijeri.

- Hajde da svi malo odspavamo - reče Jennifer. - Vidjet ćemo se u sudnici.

Rasprava se odvijala još gore nego što je Ken Bailey prorekao. Jennifer je nagovorila Loretu Marshall da povede i dijete u sudnicu, ali se sada pitala nije li napravila taktičku grešku. Sjedila je bespomoćno dok je Roger Davis dovodio svjedoka za svjedokom i svakoga prisiljavao da prizna kako je spavao s Lorettom Marshall. Jennifer se nije ni usudila ispitivati Davisove svjedoke. Bili su žrtve i javno su svjedočili samo zato što su bili prisiljeni na to. Jennifer je mogla samo sjediti i slušati kako kaljaju ime njene stranke. Promatrala je lica porotnika i na njima razabirala sve veće neprijateljstvo. Robert Davis bio je i suviše inteligentan da bi Lorettu Marshall proglasio kurvom. Nije ni morao. Umjesto njega to su učinili svjedoci.

Da bi spasila dobar glas Lorette Marshall, Jennifer je dovela i vlastite svjedoke koji su govorili o njenom savjesnom učiteljskom radu, navodili da redovito odlazi u crkvu i da je dobra majka; no sve to nije ostavilo nikakav dojam zbog zaprepašćujućeg niza ljubavnika Lorette Marshall. Jennifer se isprva nadala da će steći naklonost porote dramatizirajući teško stanje mlade žene koju je imućni plejboj prevario i ostavio kad je zatrudnjela. No, rasprava nije uopće pošla tim tokom.

Curtis Randall III sjedio je za stolom uz svog branitelja. Kao da ga je odabrao filmski režiser. Bio je to elegantan muškarac blizu šezdeset godina, upadljive sijede kose i preplanula lica pravilnih crta. Potjecao je iz viših društvenih krugova, pripadao svim pravim krugovima, i bio je bogat i uspješan. Jennifer je osjećala kako ga porotnice svlače u mislima.

Svakako, pomisli Jennifer. Misle kako zaslužuju da odu u krevet s gospodinom Šarmerom, a ne ta bezveznica, bogzna što je u njoj vidio, koja sjedi u sudnici s djetetom od deset mjeseci na krilu.

Na Lorettinu nesreću dijete nije nimalo nalikovalo na svog oca. Zapravo, ni na majku. Moglo je biti svačije.

Kao da čita Jenniferine misli Roger Davis se obratio poroti: - Eno ih, dame i gospodo, tamo sjede majka i dijete. Ah! Ali čije dijete? Vidjeli ste optuženog. Pozivam svakoga u ovoj sudnici da pokaže bar jedan znak sličnosti optuženog s tim djetetom. Kad bi moj branjenik bio otac tog djeteta, našao bi se nedvojbeno nekakav znak. Nešto u očima, nosu, bradi. Gdje je sličnost? Nema je, i to iz vrlo jednostavnog razloga. Optuženi nije otac ovog djeteta. Ne. Bojim se da ovdje imamo klasični primjer raspuštene žene koja nije pazila, pa je ostala u drugom stanju, a zatim mućnula glavom

da vidi koji bi ljubavnik bio najpovoljniji da plati ceh.

Glas mu se stišao. - No, nitko od nas nije ovdje da joj sudi. Život Lorette Marshall je njena privatna stvar. Činjenica što je ona učiteljica koja može utjecati na razvoj male djece... pa, ni to nije moje područje rada. Nisam ovdje da raspravljam o moralu; ovdje sam samo zato da štitim interese nedužnog čovjeka.

Jennifer je promatrala porotnike i obuzela ju je gorka slutnja da su svi na strani Curtisa Randalla. No još je vjerovala Loretti Marshall. Da je dijete bar nalik na oca! Roger Davis imao je pravo. Nije bilo nikakve sličnosti. I Davis se pobrinuo da i porotnicima skrene pažnju na tu činjenicu.

Jennifer je pozvala Curtisa Randalla na svjedočenje.

Znala je da joj je to jedina prilika da pokuša spasiti što se spasiti daje, njena posljednja mogućnost da skrene suđenje drugim tokom. Pažljivo je pogledala čovjeka na stolici za svjedoke.

- Jeste li ikada bili oženjeni, gospodine Randall?

- Jesam. Moja žena stradala je u požaru. - Odgovor je nesvjesno pobudio suosjećanje porotnika.

Do vraga! Jennifer brzo nastavi: - Niste se ponovno oženili?

- Nisam. Zaista sam volio svoju ženu...

- Jeste li imali djece sa ženom?

- Nisam. Na nesreću, nije mogla imati djece.

Jennifer pokaže rukom prema djetetu. - On je, znači, vaše jedino...

- Prigovor!

- Usvaja se! Upozoravam odvjetnika tužiteljice.

- Ispričavam se, gospodine suče. Izletjelo mi je. - Jennifer se ponovno obrati Curtisu Randallu. - Volite li djecu?

- Da, neobično ih volim.

- Vi ste predsjednik upravnog odbora svoje korporacije, zar ne, gospodine Randalle?

- Da.

- Zar niste nikada poželjeli sina koji će naslijediti vaše ime?

- Pretpostavljam da to želi svaki muškarac.

- Znači, da se umjesto Melanie rodio sin...

- Prigovor!

- Usvaja se. - Sudac se obrati Jennifer. - Gospođice Parker, izvolite prekinuti s takvim pitanjima.

- Oprostite, gospodine suče. - Jennifer se ponovno obrati Curtisu Randallu. - Gospodine Randalle, običavate li sklapati slučajna poznanstva s nepoznatim ženama i voditi ih u hotel?

Curtis Randall nervozno obliže donju usnu. - Ne, ne običavam.

- Nije li istina da ste upoznali Lorettu Marshail u jednom lokalu i zatim je odveli u hotelsku sobu?

Ponovno je oblizao usne. - Da, gospođo, ali to je bilo samo... samo radi seksa.

Jennifer se zagleda u njega. - Kažete „samo radi seksa“ kao da seks smatrate nečim prljavim.

- Ne, gospođo. - Ponovno je zapalucio jezikom.

Jennifer je kao začarana promatrala kako mu jezik prelazi preko usana. Iznenada je obuzme luda nada. Sada je znala što joj je činiti. Morat će ga i dalje pritjeravati uza zid. No, morat će paziti da ne pretjera i time izazove otpor porote.

- Koliko ste žena na taj način upoznali u lokalima?

Roger Davis skoči na noge. - Pitanje je irelevantno, gospodine suče. Osim toga, podnosim prigovor na takvu vrstu ispitivanja. Loretta Marshall je jedina žena o kojoj je riječ u ovoj raspravi. Već smo ustanovili da je optuženi imao s njom spolni odnos. Osim toga, njegov privatni život je nebitan u ovom slučaju.

- Ne slažem se, gospodine suče. Ako je optuženi tip muškarca koji...

- Prigovor se usvaja. Molim vas da prekinete s takvim pitanjima, gospođice Parker.

Jennifer slegne ramenima. - U redu, gospodine suče. - Ponovno se obratila Curtisu Randallu. - Vratimo se na onu noć kad ste u baru upoznali Lorettu Marshall. Kakav je to bio bar?

- Ne znam... Zaista ne znam. Nisam tamo prije zalazio.

- Bio je to lokal za neoženjene, zar ne?

- Nemam pojma.

- Pa, za vašu informaciju, Play Pen je bio i jest lokal za samce. Na glasu je kao mjesto za slučajna poznanstva, sastajalište muškaraca i žena u koje oni zalaze da nađu partnera za krevet. Niste li zato pošli tamo, gospodine Randalle?

Curtis Randall stane opet oblizivati usne. - Možda... možda... ne sjećam se.

- Ne sjećate se? - Jenniferin glas kiptio je od sarkazma. - Sjećate li se slučajno datuma kad ste se upoznali s Lorettom Marshall u tom lokalima?

- Ne, ne sjećam se. Ne točno.

- Onda dopustite da vam ja osvježim pamćenje.

Jennifer priđe stolu optužbe i stane pregledavati spise. Nadrljala je bilješku kao da prepisuje datum i pružila je Kenu Baileyju. On je zbunjeno pogleda.

Jennifer ponovno priđe svjedoku. - Bilo je to osamnaestog siječnja, gospodine Randalle.

Pratila je ispod oka kako Ken Bailey napušta sudnicu.

- Pretpostavljam da je to moglo biti tada. Kako rekoh, ne sjećam se.

Jennifer je nastavila ispitivati Curtisa Randalla idućih petnaest minuta. Ispitivala ga je obzirno, a i prilično nepovezano, i Roger Davis je nije prekidao jer je ustanovio da Jennifer ne utječe na porotnike koji su se počeli dosađivati.

Neprekidno je govorila i čekala kad će ugledati Kena Baileyja. Bila je usred pitanja kad ga je napokon spazila kako ulijeće u sudnicu s paketićem u ruci.

Jennifer se obrati sucu. - Gospodine suče, smijem li vas zamoliti za prekid od petnaest minuta?

Sudac pogleda na zidni sat. - Budući da je već skoro vrijeme ručku,

rasprava se prekida do jedan i trideset.

U jedan i trideset sud je ponovno zasjedao. Jennifer je premjestila Lorettu Marshall bliže porotničkoj loži i dalje je držala dijete na krilu.

- Gospodine Randalle, još ste pod zakletvom - reče sudac. - Ne morate se još jednom zaklinjati. Pristupite mjestu za svjedočenje, molim vas.

Jennifer je promatrala kako Curtis Randall sjeda na stolicu za svjedoke. Približila mu se i rekla: - Gospodine Randalle, koliko vanbračne djece imate?

Roger Davis skoči na noge. - Prigovor! Ovo je skandalozno, gospodine suče. Ne dopuštam da moja stranka bude podvrgnuta takvom poniženju.

- Prigovor se usvaja - reče sudac i obrati se Jennifer. - Gospođice Parker, upozorio sam vas...

- Oprostite, gospodine suče - reče Jennifer pokajničkim glasom.

Ona pogleda Curtisa Randalla i zamijeti da je postigla ono što je htjela. Nervozno je oblizivao usne. Jennifer se okrene prema Loretti Marshall i njenom djetetu. Beba se marljivo oblizivala. Jennifer polako priđe djetetu i stane pred njega usredotočujući pažnju na porotu.

- Pogledajte ovo dijete - reče tiho Jennifer.

Svi se zagledaše u malu Melanie koja je ružičastim jezikom oblizivala donju usnu.

Jennifer se okrene i vrati do mjesta za svjedoke. - A sada pogledajte ovog čovjeka.

Dvanaest pari očiju uperilo se u Curtisa Randalla. Sjedio je nervozno oblizujući donju usnu i odjednom je sličnost bila nedvojbeno. Bila je zaboravljena činjenica da je Loretta Marshall spavala s desetak drugih muškaraca. Kao i činjenica da je Curtis Randall ugledan član društva.

- Ovaj čovjek je utjecajan i bogat - reče Jennifer tužno. - Čovjek kojega svi poštuju. Želim vam postaviti samo jedno pitanje: Kakav je to čovjek koji bi zatajio vlastito dijete?

Porota je zasjedala manje od jednog sata i vratila se s odlukom u korist tužiteljice. Loretta Marshall će dobiti dvjesto tisuća dolara u gotovini i dvije tisuće dolara mjesečno za uzdržavanje djeteta.

Pošto su saslušali odluku, Roger Davis se približi Jennifer zajapuren od bijesa. - Jeste li nešto učinili aa tom bebom?

- Što vam pada na pamet?

Robert Davis je oklijevao. Očito nije bio siguran. - To s usnom. To što je predobilo porotu, ono lizanje usne. Možete li to objasniti?

- Zapravo i mogu - reče Jennifer s visine. - To se zove nasljednost. - Zatim se udalji.

Jennifer i Ken su se riješili bočice voćnog soka na povratku u kancelariju.

Adam Warner znao je skoro od početka da je njegov brak s Mary Beth pogreška. Učinio je to impulzivno i idealistički pokušavajući zaštititi mladu djevojku koja mu se činila izgubljenom i bespomoćnom.

Dao bi sve da ne povrijedi Mary Beth, ali bio je duboko zaljubljen u

Jennifer. Trebao mu je netko s kim bi mogao porazgovarati, pa je odabrao Stewarta Needhama. Stewart je uvijek imao razumijevanja. On će shvatiti Adamov položaj.

Međutim, sastanak s Needhamom ispao je posve suprotno Adamovim zamislima. - Stigao si u pravi trenutak - rekao mu je Needham kad je došao u njegovu sobu. - Upravo sam telefonski razgovarao s izbornim odborom. Službeno traže od tebe da se kandidiraš za Senat Sjedinjenih Država. Imat ćeš punu podršku Stranke.

- Ja...To je fantastično - reče Adam.

- Čeka nas mnogo posla, mladiću. Moramo početi sve organizirati. Osnovat ću fond za prikupljanje financijskih sredstava. Mislim da bi trebalo početi ovdje...Iduća dva sata razgovarali su o planovima za kampanju.

Kad su završili, Adam reče: - Stewarte, imam osobni problem o kojem bih htio s tobom razgovarati.

- Na žalost, zakasnit ću na sastanak s jednom strankom, Adame.

Adama odjednom obuzme osjećaj da je Stewart cijelo vrijeme znao što ga muči.

Adam se dogovorio s Jennifer da dođe na ručak u mliječni restoran u West Sideu. Čekala ga je u loži, u stražnjem dijelu restorana.

Adam je ušao u restoran, nabijen energijom, i po izrazu njegovog lica Jennifer je znala da se nešto dogodilo.

- Imam novosti za tebe - reče joj Adam. - Traže od mene da se kandidiram za Senat.

- Oh, Adame! - Jennifer ispuni neočekivano uzbuđenje. - To je divno! Bit ćeš veliki senator!

- Konkurencija će biti vrlo žestoka. New York je teška država.

- Nije važno. Nitko te ne može zaustaviti. - Jennifer je znala da je to istina. Adam je bio inteligentan i hrabar i spreman da se bori za ono u što je vjerovao. Kao što se jednom borio i za nju.

Jennifer ga nježno uhvati za ruku. - Ponosim se tobom, dragi.

- Polako, još me nisu izgurali. Ne reci „hop“ dok nisi preskočio, znaš tu izreku.

- To nema nikakve veze s time što se ponosim tobom. Toliko te volim, Adame.

- I ja tebe, Jennifer.

Razmišljao je da li da priča Jennifer o razgovoru što ga je gotovo poveo sa Stewartom Needhamom, ali je odlučio da ga prešuti. To je moglo pričekati dok sve ne sredi.

- Kad krećeš u kampanju?

- Žele da odmah objavim početak. Imat ću jednodušnu podršku stranke.

- Fantastično!

Nešto što nije bilo fantastično grickalo ju je u dubini duše. Nešto što nije htjela uobličiti u riječi, ali je znala da će se prije ili kasnije morati s time suočiti. Htjela je da Adam pobijedi, ali strka za senatorski mandat visit će joj nad glavom kao Damoklov mač. Ako Adam pobijedi, izgubit će ga. U

svojoj kampanji propagirat će reforme, Pa, u njegovom privatnom životu ne smije biti skandala. Oženjen je, i ako se dozna da ima ljubavnicu, bit će to njegovo političko samoubojstvo.

Te noći, prvi put otkako se zaljubila u Adama, Jennifer je mučila nesаница. Bila je budna sve do zore boreći se protiv more.

- Čeka vas telefon - reče Cynthia. - Opet onaj Marsijanac.

Jennifer je zablenuo pogleda.

- To je onaj, znate, s onom pričom o ludnici.

Taj joj je čovjek potpuno izvjetrio iz glave. Očito mu je trebala pomoć psihijatra.

- Recite mu...- Ona uzdahne. - Nije važno. Reći ću mu sama.

Ona digne slušalicu. - Ovdje Jennifer Parker.

- Jeste li provjerili informacije koje sam vam dao? - javi se poznati glas.

- Nisam imala prilike. - Sjeti se da je bacila bilješke u koš. - Rado bih vam pomogla. Hoćete li mi reći svoje ime?

- Ne mogu - šapne on. - Inače će i mene zgrabiti.

Samo to provjerite. Helen Cooper. Long Island.

- Mogu preporučiti liječnika koji... - Veza se prekinula.

Jennifer je nekoliko minuta sjedila i razmišljala, a tada zamolila Kena da dođe k njoj.

- Što se dogodilo, šefice?

- Još ništa. Nekoliko puta mi je telefonirao nekakav čudak koji neće da kaže kako se zove. Hoćeš li, molim te, vidjeti što mi možeš saznati o ženi koja se zove Helen Cooper. Ima navodno velik posjed na Long Islandu.

- Gdje je ona sada?

- Ili u nekoj duševnoj bolnici ili na Marsu.

***

Dva sata kasnije Ken Bailey je ušao u kancelariju i iznenadio Jennifer rekavši joj: - Tvoja Marsijanka je aterirala. Nekakva Helen Cooper je pacijent duševne bolnice Heathers u Westchesteru.

- Jesi li siguran? - Ken Bailey je uvrijeđeno pogleda. - Nisam tako mislila. - reče Jennifer. Ken je bio najbolji detektiv što ga je poznavala. Nikada ne bi rekao ništa ako nije bio posve siguran, i informacije su mu uvijek bile pouzdane.

- Zašto nas zanima ta dama? - upita Ken.

- Neki čovjek misli da su je na prevaru smjestili u ludnicu. Htjela bih da se raspitaš o njoj. Želim saznati nešto o njevoj obitelji.

Idućeg jutra Jennifer je našla na stolu potrebne informacije. Helen Cooper bila je bogata udovica kojoj je pokojni muž ostavio imetak od četiri milijuna dolara. Njezina kćerka udala se za nadstojnika zgrade u kojoj su stanovali, a šest mjeseci nakon vjenčanja, mlada i mladoženja otišli su na sud sa zahtjevom da majku proglase neuračunljivom i da se imovina preda njima na upravljanje. Našli su tri psihijatra koji su potvrdili da je Helen

Cooper neuračunljiva, i sud ju je smjestio u ludnicu.

Jennifer je pročitala izvještaj Kena Baileyja. - Cijela stvar pomalo smrdi, zar, ne?

- Ne smrdi, nego bazdi. Što kaniš poduzeti?

Bilo je to teško pitanje. Jennifer nije imala konkretnu stranku. Ako je obitelj dala gospođu Cooper zatvoriti u ludnicu, neće im se nimalo svidjeti što se Jennifer pleće u to, a budući da su ženu proglasili ludom, nije bila pravno sposobna da angažira Jennifer. Bio je to zanimljiv problem. Jennifer je znala samo jedno: stranka ili ne, ona neće mirno stajati i gledati kako nekoga na prevaru smještaju u ludnicu.

- Kanim posjetiti gospođu Cooper - odluči Jennifer.

Duševna bolnica Heathers bila je smještena na, velikom, šumovitom području. Zemljište je bilo ograđeno, i unutra se moglo ući samo kroz vežu kraj koje su stajali čuvari. Jennifer još nije htjela obavijestiti obitelj što će poduzeti, pa je telefonirala na nekoliko mjesta sve dok nije pronašla znanca koji je imao veze u lječilištu. On joj je sve sredio da može posjetiti gospođu Cooper.

Upraviteljica duševne bolnice, gospođa Franklin, bila je kruta žena stroga lica koja je Jennifer podsjetila na gospođu Danvers iz Rebecce.

- Strogo uzevši - frkne gospođa Franklin - ne bih vam smjela dopustiti da razgovarate s gospođom Cooper. No, nazvat ćemo to neslužbenom posjetom. Nećemo to evidentirati.

- Hvala.

- Reći ću da je dovedu.

Helen Cooper bila je vitka, privlačna žena blizu sedamdeset godina. Imala je živahne plave oči koje su zračile inteligencijom. Bila je neobično ljubazna, kao da prima Jennifer u vlastitoj kući.

- Lijepo je od vas što ste me došli posjetiti - reče gospođa Cooper - ali, na žalost, nisam posve sigurna zašto ste ovdje.

- Ja sam odvjetnica, gospođu Cooper. Neki čovjek dvaput me anonimno nazvao i rekao mi da ste ovdje i da vam ovdje nije mjesto.

Gospođa Cooper se blago nasmiješi. - To je sigurno Albert.

- Albert?

- Bio je dvadeset i pet godina moj glavni sluga.

Kad se Dorothy, moja kćerka udala, dala mu je otkaz.

- Ona uzdahne. - Jadni Albert. On doista pripada prošlosti, drugom svijetu. Pretpostavljam da je donekle i sa mnom tako. Vi ste vrlo mladi, draga moja, pa vjerojatno niste ni svjesni koliko se toga promijenilo. Zna li čega danas nema? Dobrote. Na žalost, zamijenila ju je Pohlepa.

- Vaša kćerka? - tiho upita Jennifer.

Oči gospođe Cooper zastre tuga. - Ne krivim Dorothy, nego njenog muža. Nije baš privlačan čovjek, bar ne moralno. Na žalost, moja kćerka nije fizički privlačna. Herbert se oženio s Dorothy radi njenog novca i otkrio da je sva imovina u mojim rukama. To mu se nije sviđalo.

- Je li vam to i rekao?

- O, da, naravno. Moj zet bio je potpuno otvoren u tom pogledu. Mislio je da bih morala odmah predati imovinu kćerki da ne čeka dok umrem. Bila bih to i učinila, samo što nisam imala u njega povjerenja. Znala sam što bi se dogodilo kad bi se domogao svog tog novca.

- Jeste li ikada bili duševno bolesni, gospođu Cooper?

Helen Cooper pogleda Jennifer i reče kiselo: - Prema liječnicima, bolujem od šizofrenije i paranoje. Jennifer je imala osjećaj da još nikada nije razgovarala s normalnijom osobom:

- Vi znate da su tri liječnika dala izjavu da ste neuračunljivi ?

- Moja je imovina procijenjena na četiri milijuna dolara, gospođice Parker. S toliko novaca možete utjecati na mnoge liječnike. Gubite, na

žalost, vrijeme. Sada moj zet upravlja imovinom. Neće nikada dopustiti da iziđem odavde.

- Rado bih se upoznala s vašim zetom.

Soliter Plaza Towers bio je u '72. ulici, u jednoj od najljepših stambenih četvrti New Yorka. Helen Cooper imala je luksuzan stan na vrhu nebodera. Sada je na pločici pisalo: Mr. and Mrs. Herbert Hawthorne.

Jennifer se telefonski najavila Dorothy, kćerki Helen Cooper. Kad je ušla u stan, dočekali su je i Dorothy i njezin muž. Helen Cooper je imala pravo kad je govorila o svojoj kćeri. Nije bila privlačna. Bila je mršava, mišjeg izgleda, bez brade, a na desno oko je škiljila. Njen muž, Herbert, bio je najmanje dvadeset godina stariji od nje.

- Uđite - progunda on.

Uveo je Jennifer iz predvorja u golem dnevni boravak, čiji su zidovi bili prekriveni slikama francuskih i nizozemskih majstora.

- A sada mi recite čemu sav taj cirkus - Hawthorne se bez okolišanja obrati Jennifer.

Jennifer se okrene prema ženi. - Radi se o vašoj majci.

- Što je s njom?

- Kad su se pokazali prvi simptomi ludila?

- Ona...

Herbert Hawthorne je prekine. - Odmah nakon našeg vjenčanja. Stara dama nije me mogla podnijeti.

Što je bar jedan dokaz duševnog zdravlja, pomisli Jennifer.

- Pročitala sam liječničke izvještaje - rače Jennifer. - Čini se da nisu objektivni.

- Što hoćete time reći da nisu objektivni? - uzgoropadi se on.

- Hoću reći da su liječnici, sudeći po izvještajima, obratili pažnju na neispitana područja gdje nema jasnih kriterija za utvrđivanje onoga što društvo naziva normalnošću. Na njihovu odluku djelomično je utjecalo ono što ste im vi i vaša žena ispričali o ponašanju gospođe Cooper.

- Što želite time reći?

- Želim reći da dokazi nisu čvrsti. Tri druga liječnika mogla su doći na sud s potpuno drukčijim zaključkom.

- Čujte, vi - reče Hawthorne - što ja znam na što ciljate, ali stara je pošizila. To su rekli i doktori i sud.

- Pročitala sam prijepis - odvrati Jennifer. - Sud je također predložio da se njeno stanje povremeno preispita.

Herbert Hawthorne bio je osupnut. - Mislite da bi je mogli pustiti?

- Pustit će je, naravno - obeća Jennifer. - Ja ću se za to pobrinuti.

- Čekajte malo? Što se, do vraga, događa?

- Upravo to kanim istražiti. - Jennifer se obrati mladoj ženi. - Ispitala sam dosadašnju anamnezu vaše majke. Nikada nije ni od čega болоvala, ni duševno ni emocionalno. Ona...

Herbert Hawthorne je prekine. - Nema to nikakve veze ! Te stvari dolaze naglo. Ona...

- Osim toga - nastavi Jennifer obraćajući se Dorothy - ispitala sam

i društveni život vaše majke prije nego što ste je uklonili. Živjela je potpuno normalno.

- Baš me briga što govorite vi ili netko drugi. Ona je luda! - poviče Hawthorne.

Jennifer se okrene prema njemu i stane ga promatrati. - Jeste li vi tražili od gospođe Cooper da vam preda imovinu?

- To se vas ne tiče, do vraga!

- I te kako me se tiče. Mislim da bi to za sada bilo sve. - Jennifer krene prema vratima.

Herbert Hawthorne stane pred nju zakrčivši joj put.

- Čekaj malo! Gurnula si nos tamo gdje nisi potrebna. Hoćeš malo kinte i za sebe, ha? Dobro, mala, kužim te znaš što? Da ti dam odmah ček na hiljadarku za trud, a ti da sve zaboraviš? Ha?

- Žalim - reče Jennifer. - Nema nagodbe.

- Misliš da će ti stara dati više.

- Ne - odgovori Jennifer i pogleda mu ravno u oči. - Samo jednome od nas je stalo do novca.

Sudski postupak, psihijatrijske konzultacije i natezanja s vještacima iz četiri različite državne ustanove trajali su šest tjedana. Jennifer je angažirala i vlastite psihijatre, i kad su oni obavili preglede, a Jennifer predočila sve činjenice kojima je raspolagala, sudac je poništio raniju odluku i Helen Cooper je puštena iz bolnice i ponovno preuzela upravljanje imovinom.

Istog jutra kad je puštena iz bolnice gospođa Cooper je telefonirala Jennifer.

- Htjela bih vas pozvati na ručak u 21.

Jennifer pogleda kalendar. Očekivala je niz stranaka, već se dogovorila za ručak, a poslije podne je imala pune ruke posla na sudu, ali je znala koliko starici znači taj poziv. - Doći ću - reče Jennifer.

Glas gospođe Cooper bio je razdragan. - Malo ćemo proslaviti.

Ručak je protekao u vrlo ugodnoj atmosferi. Gospođa Cooper bila je vrlo pažljiva prema svojoj gošći, i bilo je očito da je u restoranu dobro poznaju.

Jerry Berns odveo ih je do stola na katu gdje su bile okružene prekrasnim antiknim predmetima i starom engleskom srebrninom. Hrana i usluga bile su izvanredne.

Helen Cooper pričekala da posluže kavu.

- Vrlo sam vam zahvalna, draga moja. Ne znam koliki ćete mi honorar naplatiti, ali vam želim dati nešto više.

- Moji su honorari dovoljno visoki.

Gospođa Cooper strese glavom. - Nije važno. - Zatim se nagne naprijed, posegne za Jenniferinim rukama, pa stiša glas do šapta.

- Poklonit ću vam Wyoming.

New York Times je na naslovnoj strani objavio dva članka, jedan do drugoga, koji su pobudili zanimanje.

Prvi je objavio da je Jennifer Parker izborila oslobođenje žene optužene za ubojstvo muža. Drugi je članak bio o Adamu Warneru i njegovoj kandidaturi za senatora.

Jennifer je uvijek iznova čitala članak o Adamu. Iznosio je podatke o njegovom porijeklu i životu, o Adamu kao pilotu u vijetnamskom ratu, spominjući i odlikovanje što ga je primio, križ za posebne letačke zasluge i hrabrost. Hvalili su ga i citirali izjave mnogih poznatih ličnosti kako će Adam služiti na čast i Senatu i naciji. Na kraju članka dali su jasno naslutiti da bi kampanja za položaj senatora, bude li uspješna, mogla lako omogućiti Adamu kandidaturu za predsjednika Sjedinjenih Država.

Michael Moretti i Antonio Granelli upravo su dovršavali doručak na Granellijevoj farmi u New Jerseyju. Michael je čitao članak o Jennifer Parker.

On digne glavu i pogleda tasta. - Opet je uspjela, Tony - reče on. Antonio Granelli stavi u usta malo poširanih jaja.

- Tko je uspio i u čemu?

- Ta odvjetnica. Jennifer Parker. Rođena je za taj posao.

- Ne sviđa mi se zamisao da za nas rade ženski advokati - progundā Granelli. - Žene su slabe. Nikad ne znaš koji im se vrag mota po glavi.

- Imaš pravo - oprezno će Michael. - Mnoge su takve, Tony.

Znao je da nema smisla suprotstavljati se tastu. Antonio Granelli je opasan sve dok je živ; no gledajući ga, Michael je znao da neće više morati dugo čekati. Starac je već doživio niz malih srčanih udara i ruke su mu se tresle. Teško je govorio i hodao je uz pomoć štapa. Njegova se koža doimala poput starog, požutjelog pergamenta. Svi su se sokovi iscijedili iz njega. Taj čovjek, prvi na popisu zločinaca što su ga vodili savezni organi gonjenja, postao je krezubi tigar. Njegovo ime utjeralo je strah u kosti neprojenim mafijašima, a srca njihovih udovica ispunilo mržnjom. No, malo je ljudi uspjevalo doprijeti do Antonija Granellija. Skrivao se iza Michaela, Thomasa Colfa i još nekolicine ljudi u koje je imao povjerenja.

Michael nije bio unaprijeđen - još nije postao glavom Obitelji - ali to je bilo samo pitanje vremena. „Troprsti Brown“ Lucchese bio je najmoćniji šef mafije na istoku, zatim Antonio Granelli, a uskoro... Michael je mogao sebi dopustiti strpljenje. Prevalio je dug, dug put otkako je kao umišljeni žutokljunac stajao pred glavešinama u New Yorku i držao u rukama zapaljeni papir zaklinjući se: - Ovako ću gorjeti ako odam tajne Cosa Nostre.

A sada je sjedio za doručkom sa starcem. - Možda bi nam ta Parkerova mogla koristiti za sitne stvari. Samo da vidimo kako radi - reče Michael.

Granelli slegne ramenima. - Samo budi oprezan, Mike. Ne bih htio da se nepoznati ljudi upućuju u tajne Obitelji.

- Ja ću je već obraditi.

Michael joj je telefonirao istog dana poslije podne.

Kad joj je Cynthia najavila da je na liniji Michael Moretti, preplavila ju je bujica sjećanja, jedno neugodnije od drugog. Nije mogla ni zamisliti zašto je Michael Moretta zove.

Podigla je slušalicu iz znatiželje. - Što želite?

Oštrina njena glasa zaprepasti Morettija. - Htio bih vas posjetiti. Mislim da bismo vi i ja morali malo porazgovarati.

- O čemu, gospodine Moretti?

- Ne bih o tome razgovarao telefonski. Mogu vam samo reći, gospođice Parker, da će to biti i te kako u vašem interesu.

- A ja vam mogu reći ovo, gospodine Moretti - ravnodušno odvratila Jennifer. - Ni najmanje me ne zanima ni što biste rekli, ni učinili - te tresne slušalicom.

Michael Moretti je sjedio za pisačim stolom i zurio u nijemu slušalicu u ruci. Osjećao je u sebi nekakvo uzbuđenje, ali to nije bila srdžba. Nije znao što ga uzbuđuje, niti je znao da li mu se to sviđa. Iskorištavao je žene cijelog života, i nije ni pamtio koliko su mu strastvenih partnerica njegova tamnoputa ljepota i prirodna grubost dovele u krevet.

Michael Moretti je u osnovi prezirao žene. Bile su i suviše meke. Nisu imale duha. Na primjer, Rosa. Ona je kao malo kućno psetance koje radi sve što joj se kaže, razmišljao je. Vodi kućanstvo, kuha mi, jebe se sa mnom kad mi se jebe, zaveže kad joj kažem da zaveže.

Michael još nije upoznao ženu s duhom, ženu koja bi imala hrabrosti da mu prkosi. Jennifer Parker se usudila da mu spusti slušalicu. Što je ono rekla? Ni najmanje me ne zanima ni što biste rekli, ni učinili. Razmišljao je o njenim riječima i nasmiješio se. Ima krivo.

On će joj pokazati koliko ima krivo.

Naslonio se sjećajući se kako je izgledala u sudnici, sjećajući se njenog lica i tijela. Iznenada se počeo pitati kakva bi bila u krevetu. Divlja mačka, vjerojatno. Stao je razmišljati o njenom golom tijelu ispod svoga, kako se bori protiv njega. On podigne slušalicu i okrene jedan broj.

- Skidaj se. Dolazim - reče kad je začuo ženski glas.

Kad se poslije ručka vraćala u kancelariju, Jennifer je zamalo pregazio kamion dok je prelazila Treću aveniju. Vozač je nagazio na kočnice, i stražnji dio vozila se zanio i gotovo je udario.

- Isuse Kriste, gospodo - prodere se vozač. - Koga vraga ne pazite kako hodate !

Jennifer ga nije slušala. Zurila je u natpis na stražnjem dijelu kamiona: *Nationwide Motors Corporation*.

Stajala je i gledala još dugo nakon što je kamion nestao iz vida. Zatim je požurila u kancelariju.

- Je li Ken ovdje? - upita Cynthiju.

- Da. U svojoj kancelariji.

Otišla je k njemu. - Ken, možeš li mi pribaviti neke podatke o *Nationwide Motors Corporation*? Treba mi popis svih prometnih nesreća u

koje su bili upleteni njihovi kamioni u posljednjih pet godina.

- To će malo potrajati.
- Posluži se LEXIS-om. - Bio je to centralni računar ministarstva pravosuđa.
- Hoćeš li mi reći o čemu se radi?
- Nisam još sigurna, Ken. Samo nešto slutim. Sve ću ti reći ako nešto bude od toga.

Nešto joj je promaklo u slučaju Connie Garrett, te dražesne djevojke bez udova kojoj je bilo suđeno da ostatak života provede kao bogalj. Vozač je možda bio čist, ali što je s kamionima? Možda je ipak netko odgovoran.

Idućeg jutra Ken Bailey stavi izvještaj pred Jennifer.

- Čini mi se da imaš veliku sreću bez obzira na to koga goniš.

Nationwide Motors Corporation je imala petnaest nesreća u posljednjih pet godina, a nekoliko njihovih kamiona povučeno je iz prometa.

Jennifer osjeti kako u njoj raste uzbuđenje. - Kakve su imali probleme?

- Defekt u sistemu kočenja zbog kojeg se stražnji dio kamiona zanosi kad se čvrsto pritisnu kočnice.

Connie Garrett je udario stražnji dio kamiona.

Jennifer je sazvala sastanak s Danom Martinom, Tedom Harrisom i Kenom Baileyjem. - Idemo na sud s predmetom Connie Garrett - objavi Jennifer.

Ted Harris se zagleda u Jennifer kroz debela stakla naočala. - čekaj malo, Jennifer, provjerio sam to. Uložila je priziv, ali bez uspjeha. Pobit će nas *s res iudicata*.

- Što je *res iudicata*? - upita Ken Bailey.

Jennifer objasni: - „presuđena stvar.“ U građanskim sporovima to je pravomoćnost sudske odluke, a u krivičnom postupku nemogućnost ponovnog suđenja za isto krivično djelo. „Mora postojati kraj parničenju“, kako piše u pravnim knjigama.

- Čim se donese pravomoćna sudska odluka, uvažavajući sve razloge za i protiv, postupak se može obnoviti samo u vrlo specifičnim okolnostima. Nemamo osnove za obnovu procesa.

- Imamo. Tužit ćemo ih na temelju novootkrivenih činjenica, na temelju načela koje kaže da je zajedničko poznavanje svih relevantnih činjenica što su ih sakupile obje stranke bitno za pravilno parničenje.

- Bogati tuženik je Nationwide Motors. Zatajili su podatke od advokata Connie Garrett. Sistem kočenja njihovih teretnjaka je defektan, a to nije nigdje spomenuto.

Jennifer pogleda obojicu odvjetnika. - Evo što bismo trebali poduzeti...

Dva sata kasnije Jennifer je sjedila u dnevnom boravku Connie Garrett.

- Pokrenut ću novi postupak. Vjerujem da ćemo dobiti parnicu.
- Ne, ne bih mogla podnijeti još jedno suđenje.
- Connie...

- Pogledajte me, Jennifer. Ja sam bogalj. Ubila bih se kad god se vidim u ogledalu. Zna li zašto to nisam učinila? - Glas joj je utihnuo do šapata. - Zato što ne mogu. Ne mogu!

Jennifer je bila potresena i posramljena. Kako li je samo mogla biti tako bešćutna.

- A da pokušamo s izvansudskom nagodbom? Držim da će pristati na nagodbu kad saznaju za dokazni materijal.

Kancelarija tvrtke Maguire & Guthrie, odvjetnika koji su zastupali Nationwide Motors Corporation, nalazila se u sjevernom dijelu Pete avenije, u modernoj zgradi od stakla i kroma ispred koje je prštao vodoskok. Jennifer se najavila u prijemnoj kancelariji. Službenica ju je zamolila da sjedne i za petnaest minuta uvela je Jennifer u kancelariju Patricka Maguirea. On je bio glava firme, nesentimentalni i tvrdokorni Irac prodornih očiju koje ništa nisu propuštale.

Ponudio je Jennifer stolicu. - Drago mi je što smo se upoznali, gospođice Parker. Stekli ste popriličan glas u gradu.

- Nadam se da nije tako loš.
- Kažu da ste nemilosrdni. Ne izgledate mi tako.
- To se i ja nadam.
- Jeste li za kavu? Ili možda dobar irski viski?
- Kavu, molim.

Patrick Maguire pozvoni i tajnica donese dvije šalice kave na poslužavniku od pravog srebra.

- A sada mi recite što vas nosi ovamo.
- Radi se o slučaju Connie Garrett.
- Ah, da. Koliko se sjećam, izgubila je parnicu...i nakon priziva.

Koliko se sjećam. Jennifer bi se bez razmišljanja zaklela da je Patrick Maguire mogao napamet citirati sve podatke iz tog slučaja.

- Podnijet ću zahtjev za ponovno pokretanje postupka.
- Stvarno? A na temelju čega? - uljudno upita Maguire.

Jennifer otvori torbu sa spisima i izvuče raspravni spis što ga je pripremila, pa mu ga pruži.

- Zahtijevat ću ponovno pokretanje postupka zbog propusta u podnošenju dokaznog materijala.

Maguire, nimalo uznemiren, prelista spise. - Oh, da - reče on. - Ta priča s kočnicama.

- Vi ste znali za to?

- Naravno. - On kucne tupastim kažiprstom po spisima. - Gospođice Parker, ovime nećete ništa postići. Morali biste dokazati da je upravo onaj kamion koji je upleten u nesreću imao defektan sistem kočnica. Od nesreće je vjerojatno već desetak puta bio u remontu, pa stoga nećete nikako moći dokazati u kakvom je stanju bio u to vrijeme. - On odgurne spise prema njoj. - Tužba vam nema temelja.

Jennifer srkne gutljaj kave. - Moram samo dokazati da su ti kamioni u pogledu sigurnosti na lošem glasu. Već je i najobičnija revnost morala upozoriti vašu stranku da su kamioni defektni.

- Što predlažete? - upita Maguire nehajno.
- Moja stranka je tek prešla dvadesetu. Sjedi u sobi koju neće napustiti do kraja života zato što nema ni ruku ni nogu. Željela bih se nagoditi i time barem malo olakšati njene muke.

Patrick Maguire srkne malo kave. - A kakvu vrstu nagodbe imate na umu?

- Dva milijuna dolara.

Nasmiješio se. - To je golem novac za nekoga čija je tužba bez temelja.

- Ako pokrenem postupak, gospodine Maguire, budite uvjereni da ću dobiti parnicu. A postići ću i više od toga. Ako nas prisilite da podnesemo tužbu, tražit ćemo odštetu od pet milijuna dolara.

On se ponovno nasmiješi. - Utjerali ste mi strah u kosti. Još kave?

- Ne, hvala - reče Jennifer i ustane.
- Čekajte malo! Sjednite, molim vas. Nisam još rekao - ne.
- Niste rekli ni - da.
- Popijte još malo kave. Sami je kuhamo.

Jennifer se sjeti Adama i kenijske kave.

- Dva milijuna dolara je mnogo novaca, gospođice Parker.

Jennifer je šutjela.

- No kad bismo razgovarali o manjoj svoti, možda bih mogao... - i on značajno mahne rukama.

Jennifer je i dalje šutjela.

- Vi zaista želite dva milijuna dolara, zar ne? - reče napokon Patrick Maguire.

- Ja zapravo želim pet milijuna dolara, gospodine Maguire.

- U redu. Pretpostavljam da bismo to mogli srediti.

Ovo je bilo lako!

- Sutra ujutro moram otputovati u London, ali se vraćam idući tjedan.

- Željela bih zaključiti slučaj. Bila bih vam zahvalna kad biste što prije razgovarali sa svojom strankom. Idućeg tjedna htjela bih svojoj stranci uručiti ček. Patrick Maguire kimne glavom. - Vjerojatno ću to moći urediti.

Osjećala se nelagodno cijelim putem do kancelarije.

Sve je proteklo i suviše jednostavno.

Te večeri, vraćajući se kući, Jennifer je navratila u obližnji dragstore da nešto kupi. Kad je izišla i stala prelaziti cestu, ugledala je Kena Baileya uz lijepog plavokosog mladića. Zastala je pa skrenula u sporednu ulicu da je Ken ne ugleda. Kenov privatni život ticao se samo njega.

Onog dana kad se Jennifer trebala sastati s Patrikom Maguireom, telefonirala joj je njegova sekretarica.

- Gospodin Maguire me zamolio da ga ispričam, gospođice Parker. Bit će cijeli dan zauzet sastancima.

No, sutra vas može primiti kad god vam odgovara.

- Dobro - reče Jennifer. - Hvala.

Telefonski poziv uznemirio je Jennifer. Nagon je nije prevario. Patrick

Maguire je nešto smjerao.

- Nemoj me ni s kim spajati - reče ona Cynthiji.

Zaključala se u kancelariju i stala koračati tamo-amo razmišljajući o svim mogućim kombinacijama. Patrick Maguire je najprije rekao da nema osnove za tužbu. Zatim se gotovo i bez natezanja složio da plati Connie Garrett dva milijuna dolara. Jennifer se sjetila kako se nelagodno osjećala poslije razgovora s njim. Od tog dana nije mogla doprijeti do Patricka Maguirea. Najprije London - ako je zaista putovao u London - a zatim sastanci zbog kojih se cijeli tjedan nije mogao javiti Jennifer. A sada još jedna odgoda.

Ali zašto! Jedini bi razlog bio ako... Jennifer prestane koračati, digne slušalicu kućnog telefona i pozove Dana Martina.

- Hoćeš li, molim te, provjeriti točan datum kad se desila prometna nesreća Connie Garrett, Dane? Htjela bih znati kad nastupa zastara?

Nakon dvadeset minuta Dan, blijedog lica, uđe u Jenniferinu sobu.

- Uprskali smo stvar - reče on. - Dobro si slutila. Zastara nastupa danas.

Gotovo joj je pozlilo. - Nema li mogućnosti zabune?

- Nema. Žao mi je, Jennifer. Netko od nas morao je to prije provjeriti. Nije... nije mi to uopće palo na um.

- Ni meni. - Jennifer digne slušalicu i okrene jedan broj. - Molim Patricka Maguirea. Ovdje Jennifer Parker.

Čekala je cijelu vječnost, pa napokon vedro rekla u slušalicu: - Dobar dan, gospodine Maguire. Kako je bilo u Londonu? - Slušala ga je. - Nisam ni bio tamo... Pa, jedan od ovih dana... - Zovem vas zato - reče Jennifer nehajno - što sam upravo razgovarala s Connie Garrett. Kako sam vam već rekla, ona zaista ne želi na sud ako ne mora. Znači, kad bismo danas mogli dogovoriti...

Smijeh Patricka Maguirea odzvanjao je u slušalici.

- Bar ste se potrudili, gospođice Parker. Danas nastupa zastara. Nitko neće nikoga tužiti. No, ako želite, mogli bismo se nagoditi da odemo nekamo na ručak i porazgovaramo o hirovitosti sudbine.

Jennifer je nastojala zatomiti srdžbu. - Baš ste pokvareni, kolega.

- Kao i svijet u kojem živimo, kolegice - zahihoe Patrick Maguire.

- Pravila igre vam nisu važna, zar ne? Važna vam je samo pobjeda.

- Prilično ste dobri, zlato, ali ja se bavim ovim poslom mnogo dulje od vas. Kažite svojoj stranci da joj želim više sreće idući put.

Jennifer je sjedila držeći slušalicu u ruci. Pred očima joj se ukazala Connie Garrett kako sjedi kod kuće čekajući vijesti. U glavi joj stane nabijati, i čelo joj se oznoji. Ona otvori ladicu pisaćeg stola da izvadi aspirin i baci pogled na zidni sat. četiri sata. Ostao joj je samo jedan sat da dostavi tužbu višem sudu.

- Koliko bi ti vremena trebalo da pripremiš dokumentaciju za zahtjev? - upita Jennifer Dana Martina koji je pokunjeno sjedio uz nju.

Slijedio je njen pogled. - Najmanje tri sata. Možda i četiri. Nema druge mogućnosti.

Moramo je pronaći, pomisli Jennifer.

- Nema li Nationwide Motors filijale po cijelim Sjedinjenim Državama?

- Ima.

- U San Francisku je sada tek jedan sat. Tamo ćemo ih tužiti, a poslije zatražiti promjenu mjesta nadležnosti.

Dan Martin strese glavom. - Jennifer, sva je dokumentacija ovdje. Dok nazovemo neku advokatsku firmu u San Francisku i dademo im upute da pripreme dokumentaciju, bit će i tamo prekasno.

Jennifer se nije predavala - A koliko je sati na Havajima?

- Jedanaest ujutro.

Jenniferina glavobolja nestala je kao čarolijom i ona poskoči od uzbuđenja. - Tu sam te čekala! Provjeri je li korporacija Nationwide Motors registrirana na Havajima. Valjda imaju nekakav pogon, prodajni ured, servisnu stanicu - bilo što. Ako imaju, tamo ćemo ih tužiti.

Dan Martin se na trenutak zagleda u nju, a zatim se njegovo lice ozari. - Trčim! - i već je žurio prema vratima.

Jennifer je još odzvanjao u ušima samozadovoljan glas Patricka Maguirea. Kažite svojoj stranci da joj želim više sreće idući put. Nema idućeg puta. Sve će se riješiti sada.

Trideset minuta kasnije začula se zujalica interfona, i Dan Martin reče uzbuđeno: - Nationwide Motors proizvodi pogonske osovine za svoja vozila na otoku Oahu.

- Sad ih imamo! Pronađi tamo neku advokatsku kancelariju i pobrini se da odmah na sudu urudžbiraju zahtjev za ponovno pokretanje postupka.

- Jesi li imala na umu neku određenu kancelariju?

- Nisam. Uzmi nekoga iz saveznog popisa advokata i pobrini se da dostave tužbu lokalnom pravnom zastupniku Nationwidea. Neka nas nazovu čim sve srede. čekat ću ovdje u kancelariji.

- Što još da učinim?

- Pomoli se.

Te su je večeri u deset sati nazvali s Havaja. Jennifer zgrabi slušalicu i začuje nježan glas: - Gospođicu Parker, molim.

- Na telefonu.

- Ovdje miss Sung iz advokatske kancelarije Gregg Hoy na Oahuu. Htjeli smo vas obavijestiti da smo prije petnaest minuta dostavili vašu tužbu pravnom zastupniku korporacije Nationwide Motors.

Jennifer odahne. - Hvala. Mnogo vam hvala.

Cynthia uvede u kancelariju Joeya La Guardiju. Jennifer još nikada nije vidjela tog čovjeka. Telefonirao joj je moleći je da ga zastupa zbog tvornog napada. Bio je nizak i zbijen, a njegovo skupo odijelo izgledalo je kao da je šivano za nekog drugog. Na malom prstu imao je prsten s ogromnim dijamantom.

La Guardia se nasmiješi otkrivajući požutjele zube.

- Došao sam k vama jer mi je potrebna pomoć. Svatko može pogriješiti, zar ne, gospođice Parker? Pajkani su me zgrabili zato što sam sredio nekoliko tipova. Znete, mislio sam da me frajeri gone. Uličica je bila tamna, i kad sam vidio da idu na mene... pa znate, tamo su vam svi grubijani. Skočio sam na njih da oni ne skoče na mene.

Bilo je nečeg odbojnog i lažnog u njegovom ponašanju. Previše se ulizivao.

Izvukao je debeo snop novčanica.

- Evo. Hiljadarka odmah, druga hiljadarka kad odemo pred sud. Može?

- Moj rokovnik je popunjen za idućih pet mjeseci. Rado ću vam preporučiti nekog drugog odvjetnika.

Bio je uporan. - Ne. Neću drugog. Vi ste najbolji.

- Za jednostavan slučaj tvornog napada ne treba vam najbolji.

- Hej, slušajte - reče on. - Dat ću vam još novaca. - U glasu mu se osjećao očaj. - Dvije hiljadarke odmah i...

Jennifer stisne zujalicu pod pisačim stolom, i Cynthia uđe u kancelariju. - Gospodin La Guardia odlazi, Cynthia.

Joey La Guardia se bijesno zagleda u Jennifer, zgrabi novac i gurne ga natrag u džep. Izišao je iz kancelarije bez riječi. Jennifer pritisne taster interfona.

- Kene, možeš li doći k meni na trenutak?

Kenu je trebalo manje od trideset minuta da sastavi iscrpan izvještaj o Joeyu La Guardiji.

- Taj ima kilometarsku listu osuda - reče Ken. - Gostuje po zatvorima od šesnaeste godine. - Bacio je pogled na papir što ga je držao u rukama. - Sada je pušten uz kauciju. Uhapsili su ga prošli tjedan zbog tvornog napada i nanošenja tjelesne ozljede. Pretukao je dva starca koja su Organizaciji dugovali novac: Odjednom je sve shvatila. - Joey La Guardia radi za Organizaciju?

- On je jedan od snagatora Michaela Morettija.

U Jennifer je kiptjelo od bijesa. - Možeš li mi dati telefonski broj Michaela Morettija?

Pet minuta kasnije Jennifer je razgovarala s Morettijem.

- Ah, nisam se nadao tom zadovoljstvu, gospođice Parker. Ja...

- Gospodine Moretti, ne volim jeftine štosove.

- O čemu vi to govorite?

- Slušajte. I to dobro. Ja nisam na prodaju. Ni sada, ni nikada.

Neću zastupati ni vas, ni bilo koga tko radi za vas. Samo želim da me ostavite na miru. Je li vam to jasno?

- Mogu li vas nešto upitati?

- Izvolite.

- Hoćete li ručati sa mnom?

Ona spusti slušalicu.

Cynthia se javi interfonom. - Izvjesni gospodin Patrick Maguire je došao da vas posjeti, gospođice Parker. Nema zakazan sastanak s vama, ali kaže...

Jennifer se nasmiješi. - Neka gospodin Maguire čeka.

Sjetila se njihovog telefonskog razgovora. Pravila igre vam nisu važna, zar ne? Važna vam je samo pobjeda...Prilično ste dobri, zlato, ali ja se bavim ovim poslom mnogo dulje od vas. Kažite vašoj stranci da joj želim više sreće idući put.

Jennifer je pustila Maguirea da čeka četrdeset i pet minuta, a zatim se interfonom obratila Cynthiji.

- Neka gospodin Maguire uđe.

Srdačnosti Patricka Maguirea je nestalo. Nadmudrila ga je, pa je bio ljut i nije se trudio da to prikrije.

Prišao je Jenniferinom pisaćem stolu i prasnuo: - Prouzročili ste mi gomilu problema, kolegice.

- Ma nemojte, kolega?

Sjeo je, iako mu nije ponudila da sjedne. - Prestanimo se igrati skrivača. Telefonirao mi je glavni pravni zastupnik Nationwide Motorsa. Potcijenio sam vas.

Moja stranka pristaje na nagodbu. - Rukom je posegnuo u džep, izvukao omotnicu i pružio je Jennifer. Ona je otvorila. Unutra je bio potvrđen ček ispostavljen na Connie Garrett. Na sto tisuća dolara.

Jennifer ponovno ugura ček u omotnicu i vrati je Patricku Maguireu.

- To nije dovoljno. Sudski ćemo tražiti pet milijuna dolara.

Maguire se naceri. - Ne, nećete. Zato što vaša stranka neće na sud. Upravo sam je posjetio. Možete biti sigurni da se neće dati u sudnicu. Prestrašena je, a bez nje nemate nikakve šanse.

Jennifer ga ošine pogledom. - Nemate prava razgovarati s Connie Garrett bez moje prisutnosti.

- Samo sam htio svima napraviti uslugu. Uzmite novac i bježite, kolegice.

Jennifer poskoči. - Napolje! Smuči mi se kad vas vidim.

Patrick Maguire ustane. - Nisam znao da se vama može smučiti.

Izišao je iz sobe zajedno s čekom.

Promatrajući ga kako izlazi, Jennifer se pitala nije li napravila neoprostivu grešku. Razmišljala je koliko bi stotinu tisuća dolara značilo Connie Garrett. Ali to nije bilo dovoljno. Zbog svega što će djevojka morati izdržati svaki dan do kraja života.

Jennifer je znala da Patrick Maguire ima pravo. Bez Connie Garrett u sudnici nije bilo izgleda da će joj porota dosuditi pet milijuna dolara. Riječi ih neće nikada uvjeriti u užase njenog života. Jennifer je u sudnici bila potrebna Connie Garrett da svojom prisutnošću djeluje na porotu, da je porotnici svakodnevno gledaju; ali nije bilo načina kojim bi nagovorila djevojku da dođe na sud. Morala je pronaći neko drugo rješenje.

Telefonirao joj je Adam.

- Oprosti što te nisam prije nazvao - ispričavao se. - Imao sam niz sastanaka zbog predizborne kampanje i...

- U redu, dragi. Shvaćam. - Moram shvatiti, pomisli Jennifer.

- Tako mi nedostaješ.

- I ti meni, Adame. - Nikada nećeš znati koliko.

- Htio bih te vidjeti.

Jennifer je htjela reći kada? - ali je pričekala.

- Poslije podne - nastavi Adam - moram ići u Albany. Telefonirat ću ti kad se vratim.

- Dobro. - Nije mu mogla ništa drugo reći, Ništa drugo učiniti.

U četiri sata ujutro Jennifer se trgla iz strašnog sna i tog joj je trenutka sinulo kako će Connie Garrett priskrbiti pet milijuna dolara.

- Planirali smo u cijeloj državi New York niz banketa u korist fonda za predizbornu kampanju. Obuhvatit ćemo samo veće gradove. Do manjih mjesta doprijet ćemo putem televizije, emisijama „Licem u lice s nacijom“, „Danas“ i „Sastanak sa štampom“. Računam da ćemo ubrati... Adame, slušaš li me?

Adam se okrene prema Stewartu Needhamu i još trojici muškaraca u sobi za sastanke - vrhunskih stručnjaka za sredstva javnog komuniciranja, uvjeravao ga je Needham - i reče: - Pa naravno, Stewarte.

No, misli su mu bile zaokupljene s Jennifer. Želio je da ona bude uz njega, da dijeli s njim uzbuđenje oko predizborne kampanje, da podijeli s njim svaki trenutak, da podijeli s njim svoj život.

Adam je pokušao nekoliko puta razgovarati sa Stewartom Needhamom o svojoj situaciji, ali njegov je kompanjon svaki put uspijevaio promijeniti temu.

Sjedio je razmišljajući o Jennifer i Mary Beth. Znao je da nije pošteno uspoređivati ih, ali nije se mogao tome oduprijeti.

Jennifer ga je uzbuđivala. Sve je zanima, i ona obogaćuje moj život. Mary Beth živi u svom vlastitom malom svijetu... Jennifer i mene vežu tisuće stvari. Mary Beth i ja vezani smo samo brakom... Ljubim Jenniferin smisao za humor. Zna primati šalu. Mary Beth sve shvaća ozbiljno... Uz Jennifer se osjećam mlad. Mary Beth mi se čini starijom nego što stvarno jest... Jennifer je samostalna. Mary Beth ovisi o meni, ja donosim sve njene odluke... Pet važnih razlika između žene koju volim i moje supruge. Pet razloga zbog kojih ne mogu nikada napustiti Mary Beth.

Jedne srijede ujutro, početkom kolovoza, počela je parnica Connie Garrett protiv korporacije Nationwide Motors. Obično takva parnica ne bi u novinama zauzela ni pola stupca, ali budući da je Jennifer Parker zastupala tužiteljicu, masovna sredstva komunikacija posvetila su joj najveću pažnju.

Patrick Maguire sjedio je za stolom obrane, okružen skupinom pomoćnika odjevenih u konzervativna siva odijela.

Počela je procedura odabiranja porotnika. Maguire je bio ležeran, gotovo ravnodušan, jer je znao da se Connie Garrett neće pojaviti u sudnici. Pogled na lijepu, mladu djevojku bez udova snažno bi utjecao na osjećaje porotnika i na njihovu odluku o zamašnoj svoti novca - ali neće biti ni djevojke ni utjecaja.

Ovaj put, razmišljao je Maguire, Jennifer Parker je nadmudrila samu sebe.

Porota je imenovana i parnica je započela. Saslušavši uvodno izlaganje Patricka Maguirea, Jennifer je morala samoj sebi priznati da je doista vrlo dobar. Dugo se zadržao na mučnom položaju jadne Connie Garrett, spominjući sve što je Jennifer namjeravala reći i kradući joj time emocionalne argumente. Govorio je o nesreći naglašavajući činjenicu da se Connie Garrett poskliznula na ledu i da vozač kamiona nije bio kriv.

- Tužiteljica traži od vas, gospođe i gospodo, da joj dosudite pet milijuna dolara. - Maguire je zapanjeno tresao glavom. - Pet milijuna dolara! Jeste li ikada vidjeli toliko novca? Ja nisam. Moja tvrtka zastupa nekoliko imućnih klijenata, ali vam mogu reći da tokom dugogodišnjeg odvjetničkog rada nisam još nikada vidio ni milijun dolara... ni pola milijuna.

Izraz na, licima porotnika jasno je govorio da nisu ni oni.

- Obrana će dovesti svjedoke koji će vam reći kako se dogodio taj nesretni slučaj. Jer to je i bio nesretni slučaj. U toku ove parnice dokazat ćemo vam da korporacija Nationwide Motors nije kriva u tom slučaju. Zacijelo ste zapazili da Connie Garrett, koja je pokrenula ovu parnicu, nije danas u sudnici. Njena odvjetnica obavijestila je suca Silvermana da se ona neće ni pojaviti. Connie Garrett nije danas u sudnici, mada joj je ovdje mjesto, ali vam ja mogu reći gdje je. Upravo sada, dok ovdje stojim i ovo vam govorim, Connie Garrett sjedi kod kuće i u mislima broji novac što ćete joj ga vi dosuditi, barem tako ona misli. čeka da joj zazvoni telefon i da joj njezina odvjetnica kaže koliko ste joj milijuna naivno namijenili.

- I vi i ja znamo da u svakoj nesreći, u koju je upletena velika korporacija... ma koliko to posredno bilo... ima uvijek ljudi koji će odmah reći: - Pa što, ta kompanija je bogata. Ona to sebi može priuštiti. Izvucimo iz nje što više možemo.

Patrick Maguire zastane.

- Connie Garrett danas nije u sudnici jer vam ne može pogledati u oči. Ona zna da je njezin pokušaj amoralan. No, otpraviti ćemo je praznih ruku kao pouku drugim ljudima koji bi mogli doći u iskušenje da u budućnosti pokušaju to isto. Čovjek mora biti odgovoran za svoja djela. Ako se poskliznete na ledu nasred ulice, ne možete za to okriviti prvu bogatu

žrtvu koja vam padne na um. I ne smijete pokušavati prijevarom izmamiti od nje pet milijuna dolara. Hvala vam što ste me saslušali.

On se okrene da bi se naklonio Jennifer pa se vrati do stola obrane i sjedne.

Jennifer ustane i priđe poroti. Proučavala je njihova lica nastojeći ocijeniti dojam što ga je na njih ostavio Patrick Maguire.

- Moj vam je cijenjeni kolega rekao da Connie Garrett neće prisustvovati suđenju. To je točno. - Jennifer pokaže prstom na stol optužbe. - Tamo bi Connie Garrett sjedila da je ovdje. Ne na toj stolici. U posebnim bolesničkim kolicima. Kolicima u kojima živi. Connie Garrett neće biti u ovoj sudnici, ali prije nego što završi ova parnica, imat ćete prilike da je vidite i upoznate onako kako sam je ja upoznala.

Patrick Maguire se zbunjeno namršti pa se nagne prema jednom od svojih pomoćnika i nešto mu došapne.

- Slušala sam rječit govor gospodina Maguirea i htjela bih vam reći da me ganuo. Osjetila sam kako mi srce krvari za tom multimilijarderskom kompanijom koju tako bezdušno napada mlada dvadeset četverogodišnja žena bez ruku i nogu. Ta žena, koja upravo sada sjedi kod kuće i lakomo čeka telefonski poziv kojim će joj javiti da je bogata. - Jennifer spusti glas.

- Bogata..., a što da učini s tim novcem? Da iziđe iz kuće i kupi dijamante za ruke kojih nema? Da kupi plesne cipele za noge kojih nema? Da kupi prekrasne haljine koje neće nikada nositi? „Rolls royce“ koji će je voziti na zabave na koje je nitko neće pozvati? Pomislite samo na sve užitke što će joj ih taj novac pružiti. Jennifer je govorila vrlo tiho dok je njen pogled polako prelazio licima porotnika. - Gospodin Maguire nije nikada vidio pet milijuna odjednom. Nisam ni ja. No, reći ću vam ovo: Kad bih u ovom trenutku ponudila bilo kome od vas pet milijuna gotovine i kad bih zauzvrat htjela samo da vam odrežu ruke i noge, mislim da se pet milijuna dolara ne bi činilo tako visokom svotom...

- Zakon je vrlo jasan u ovakvim slučajevima - objasni Jennifer. - Na prošloj parnici, koju je tužiteljka izgubila, tužena stranka znala je za nedostatke u sistemu kočnja svojih teretnih vozila, premda je to zatajila i tužiteljici i sudu. Učinivši to, postupila je protuzakonito. Na tome se i temelji ova nova parnica. Prema nedavno objavljenoj studiji Ministarstva prometa najviše nesreća teretnih vozila uzrokuju kotači i gume, te kočnice i upravljački sistem. Molim vas samo da na trenutak pogledate ove brojke.

Patrick Maguire je pažljivo promatrao porotnike. U tome je bio stručnjak. Dok je Jennifer monotono nabrajala statističke podatke, Maguire je zadovoljno pratio kako se porotnici počinju dosađivati. Postupak je zaplovio u previše stručne vode. Nije se više govorilo o unesrećenoj djevojci, nego o teretnjacima, putu kočnja i kvarovima bubnja kočnice. Zanimanje porote je popuštalo.

Maguire baci pogled na Jennifer i pomisli: Nije tako lukava kako se priča. Da je na drugoj strani i da zastupa Connie Garrett, znao je da bi zanemario statističke podatke i mehaničke probleme, a usredotočio pažnju na osjećaje porotnika. Jennifer Parker radila je upravo obratno.

Patrick Maguire se nasloni i opusti.

Jennifer priđe sudačkom stolu. - Gospodine suče, ako mi dopustite, pokazala bih dokazni materijal.

- Kakav dokazni materijal? - upita sudac Silverman.

- Prvog dana ove parnice obećala sam poroti da će upoznati Connie Garrett. Budući da ne može osobno prisustvovati suđenju, molim dopuštenje da pokažem nekoliko njezinih snimaka.

- Nemam ništa protiv - reče sudac Silverman, pa se obrati Patricku Maguireu. - Ima li branitelj što protiv?

Patrick Maguire ustane. Pokreti su mu bili tromi, ali ne i misli. - Kakve snimke?

- Nekoliko snimaka Connie Garrett u njenom stanu - odgovori Jennifer.

Patrick Maguire bi najradije izbjegao bilo kakve snimke, ali s druge strane, razmišljao je, fotografije obogaljene djevojke u bolesničkoj stolici neće sigurno biti toliko potresne koliko njena stvarna prisutnost u sudnici. Osim toga, morao je uzeti u obzir još jedno: uloži li prigovor, porotnici će ga smatrati bešćutnim.

- Svakako, samo pokažite te snimke - reče milostivo.

- Hvala.

Jennifer se okrene prema Danu Martinu i kimne mu glavom. Dva muškarca, iz stražnjeg reda priđu naprijed s prenosivim filmskim platnom i kino-projektorom te ga stanu namještati.

Patrick Maguire ustane, iznenađen. - Čekajte malo! Što je ovo?

Jennifer ga bezazleno pogleda. - Snimke. Ta upravo ste pristali da ih pokažem.

Maguire je jedva zatomio bijes. Jennifer nije rekla ni riječi o filmu. No, bilo je kasno za prigovor. On kratko kimne glavom i ponovno sjedne.

Jennifer namjesti platno tako da ga porota i suci mogu jasno vidjeti.

- Smijemo li zamračiti prostoriju, gospodine suče?

Sudac daje znak poslužitelju i rolete se spuste. Jennifer priđe 16-milimetarskom projektoru, uključi ga i platno oživi.

Idućih trideset minuta u sudnici se nije čulo ni glasa. Jennifer je angažirala profesionalnog kamermana i mladog režisera reklamnih filmova da snime film. Snimili su jedan dan u životu Cannie Garrett. Bio je to snažan, realističan i stravičan film. Ništa nije bilo prepušteno mašti. Film je prikazivao lijepu i mladu obogaljenu djevojku... kako je ujutro dižu iz kreveta i nose na zahod, kako je čiste kao malo, nemoćno dojenče...kupaju...hrane i odijevaju. .

Jennifer je nekoliko puta vidjela taj film, ali je i sada, kad ga je ponovno gledala, osjetila grč u grlu.

Oči joj se ispuniše suzama, a znala je da film isto tako djeluje na suca, porotnike i gledaoce u sudnici.

Kad je film završio, Jennifer se obrati sucu Silvermanu : - To bi bilo sve.

Porota je zasjedala više od deset sati. Sa svakim satom što je prolazio

Jennifer je bivala sve malodušnija. Očekivala je trenutačnu odluku porote. Da je film utjecao na njih kao na nju, ne bi im trebalo više od sat-dva da donesu odluku.

Kad su porotnici izišli da vijećaju, Patrick Maguire je bio izvan sebe od bijesa, uvjeren da je izgubio parnicu, da je ponovno potcijenio Jennifer Parker. No, kako su sati prolazili, a porota se još nije vraćala, Maguireove nade su porasle. Da su odlučivali na osnovi emocija, ne bi im trebalo toliko vremena. - Uspjet ćemo. Što budu dulje raspravljali, to će im se više ohladiti osjećaji - reče Maguire jednom od pomoćnika.

Nekoliko minuta prije ponoći predsjedavajući porote poslao je sucu Silvermanu bilješku tražeći pravnu pouku. Sudac je proučio bilješku, zatim podigao glavu. - Molim oba odvjetnika da pristupe sudačkom stolu.

Kad su Jennifer i Patrick Maguire stali pred njega, sudac reče: - Htio bih vas obavijestiti o poruci što sam je upravo primio od predsjedavajućeg porote. Porotnici pitaju da li im zakon dozvoljava da dosude Connie Garrett više od pet milijuna dolara što ih je tražila njena odvjetnica.

Jennifer odjednom osjeti vrtoglavicu. Činilo joj se da lebdi od sreće. Okrene se da pogleda Patricka Maguirea. Iz njegovoga lica potpuno je nestalo boje.

- Obavijestit ću ih - reče sudac Silverman - da je u njihovoj nadležnosti da odrede bilo koju svotu koju smatraju opravdanom.

Trideset minuta kasnije porotnici su se vratili u sudnicu. Predsjedavajući je objavio da je porota donijela odluku u korist tužiteljice. Dosuđena joj je odšteta u iznosu od šest milijuna dolara.

Bila je to najviša odšteta za tjelesne ozljede što je ikada dosuđena u povijesti države New York.

Kad je Jennifer slijedećeg jutra ušla u kancelariju našla je na svom stolu hrpu novina. Na svim naslovnim stranicama bila je njezina slika. Dočekala su je i četiri tuceta prekrasnih crvenih ruža. Jennifer se nasmiješi.

Adam je našao vremena da joj pošalje cvijeće. Podigla je posjetnicu. Na njoj je pisalo: Čestitam.

Michael Moretti.

Interfon zazuji i javi se Cynthia: - Gospodin Adam je na liniji.

Jennifer zgrabi slušalicu. Trudila se da glasom ne oda koliko je uzbuđena. - Zdravo, mili.

- Opet si uspjela.

- Imala sam sreću.

- Tvoja je klijentica imala sreću. Sreću što si je ti branila. Mora da se divno osjećaš.

Kad je dobivala parnice, osjećala se dobro. Divno se osjećala kad je bila s Adamom. - Da.

- Moram ti nešto važno reći - reče Adam. - Imaš li malo vremena da poslije podne nešto popijemo?

Jennifer klone. Adam joj je mogao reći samo jedno: više se nikada neće sastati.

- Da. Da, naravno...

- Kod Marija? U šest?

- Može.

Ruže je dala Cynthiji.

Adam ju je čekao u restoranu za jednim od stolova u stražnjem dijelu. Da mu ne bude neugodno ako počne hysterizirati, pomisli Jennifer. čvrsto je odlučila da neće plakati. Ne pred Adamom.

Po njegovom upalom, ispijenom licu nagađala je što je proživio, pa je odlučila da mu što je više moguće olakša oproštaj. Sjela je, i Adam je uhvati za ruku.

- Mary Beth pristaje na razvod - reče Adam, a Jennifer se nijemo zagleda u njega.

Sama Mary Beth započela je razgovor o tome. Vraćali su se s banketa u korist fonda za predizbornu kampanju na kojem je Adam bio glavni govornik. Banket je savršeno uspio. Mary Beth je šutjela za vrijeme vožnje, neobično napeta.

- Mislim da je sve dobro prošlo, zar ne? - reče Adam.

- Da, Adame.

Do kuće nisu više progovorili ni riječi.

- Jesi li za čašicu prije spavanja? - upita Adam.

- Ne, hvala. Mislim da bismo morali porazgovarati.

- Porazgovarati? O čemu?

Ona ga pogleda i reče: - O tebi i Jennifer Parker.

Kao da ga je udarila. Adam je načas zastao pitajući se da li da sve

porekne ili...

- Znam to već neko vrijeme. Nisam ništa govorila zato što sam htjela odlučiti što da učinim.

- Mary Beth, ja...

- Pusti me da dovršim, molim te. Mislim da naša veza nije... nije ispunila sve naše nade. Možda ti u određenom smislu nisam bila dobra supruga.

- Nisi ni za što kriva. Ja...

- Molim te, Adame. Zaista mi je teško. Odlučila sam. Neću ti stajati na putu.

Pogledao ju je s nevjericom. - Ne bih...

- Previše te volim da bih te povrijedila. Čeka te blistava politička karijera. Ne bih htjela da je bilo čime pokvarim. Očito je da sa mnom nisi potpuno sretan. Ako te Jennifer Parker može usrećiti, pođi k njoj.

Činilo mu se kao da sanja, kao da se cijeli razgovor odvija pod vodom.

- A što ćeš ti?

Mary Beth se nasmiješi. - Sve će biti u redu, Adame. Ne brini za mene. Već ću se snaći.

- Ne znam. .. ne znam što bih rekao.

- Ne moraš ništa govoriti. Ja sam sve izrekla za oboje. Ako ostanem s tobom i ako zbog toga budeš nesretan, to neće pomoći ni tebi ni meni. Nije li tako? Uvjerena sam da je Jennifer draga osoba jer inače ne bi za nju osjećao ono što osjećaš. - Prišla mu je i zagrlila ga. - Zašto si tako zaprepašten, Adame? Mislim da je ovo najbolje za sve nas.

- Ti si izvanredna žena.

- Hvala ti. - Nježno mu je vršcima prstiju prešla licem i nasmiješila se. - Mili moj Adame. Bit ću uvijek tvoja najbolja prijateljica. Uvijek. - Prišla mu je još bliže i spustila glavu na njegovo rame. Jedva je čuo njen tihi glas. - Već me dugo nisi držao u zagrljaju, Adame. Ne moraš mi govoriti da me voliš, ali ne bi li...ne bi li me još jednom zagrlio, ne bismo li još jednom mogli...? Posljednji put?

Adam je upravo o tome razmišljao dok je govorio Jennifer: - Mary Beth je predložila razvod.

I dalje je govorio, ali Jennifer više nije slušala njegove riječi; bila je u devetom nebu. Činilo joj se da lebdi, da se vinula u nebesa. Psihički se pripremila na to da će joj Adam reći kako se više nikada neće vidjeti - a sada ovo! Jedva je vjerovala svojim ušima. Znala je koliko je Adamu bio mučan taj razgovor s Mary Beth, i nije ga nikada toliko voljela koliko u tom trenutku. Osjećala je da joj je težak teret pao sa srca, da ponovno može mirno disati.

- Mary Beth je bila divna - govorio je Adam. - Zaista je nevjerojatna žena i iskreno se raduje našoj sreći.

- Teško mi je to vjerovati.

- Ne shvaćaš. Već duže vrijeme živimo kao... brat i sestra. Nisam nikada o tome s tobom razgovarao, ali. ..

Zastao je, pa oprezno nastavio: - Mary Beth ne zna za jake... porive.

- Shvaćam.
- Rado bi te upoznala.

Pomisao na susret s njom uznemiri Jennifer. - Mislim da ne bih mogla, Adame. Osjećala bih se...nelagodno.

- Imaj povjerenja u mene.
- Pa, ako baš želiš, Adame, naravno.
- Izvrsno, draga. Otići ćemo na čaj. Ja ću te odvesti.

Jennifer se trenutak zamisli. - Ne bi li bilo bolje da dođem sama?

Slijedećeg jutra Jennifer je auto-cestam uz rijeku Saw Mill pošla prema sjeveru. Jutro je bilo svježije i vedro, kao stvoreno za vožnju. Uključila je radio i trudila se da suzbije uzrujanost zbog predstojećeg susreta.

Kuća Warnerovih bila je prekrasno očuvana građevina iz razdoblja kad je istočna obala Amerike još bila nizozemska kolonija, u Crotonu na rijeci Hudson, okružena prostranim zelenim poljima. Dovezla se kolnim prilazom do impozantnog ulaza. Pozvonila je, i trenutak kasnije vrata joj je otvorila privlačna žena tridesetih godina. Jennifer je očekivala sve samo ne tu plahu južnjakinju koja joj je pružila ruku, toplo joj se nasmiješila i rekla: - Ja sam Mary Beth. Adam mi nije rekao da ste tako lijepi. Izvolite ući.

Adamova žena imala je na sebi drap vunenu suknju i svilenu bluzu koja se otvarala upravo toliko da otkrije zrele, ali još uvijek lijepe grudi. Plava joj je kosa bila duga i lagano se kovrčala oko lica ističući njene plave oči. Biseri oko vrata bili su nedvojbeno pravi. Zračila je dostojanstvom koje je odavalo dugu tradiciju. Unutrašnjost kuće bila je prekrasna, sa širokim, prostranim sobama, ispunjenima antiknim predmetima i divnim umjetničkim slikama.

Sluga im je u salonu servirao čaj u srebrnom servisu iz osamnaestog stoljeća.

- Uvjerena sam da doista volite Adama - reče Mary Beth Warner kad je sluga izišao iz sobe.

- Htjela bih vam reći, gospođo Warner - reče Jennifer zamuckujući - da nismo namjerno....

Mary Beth joj dotakne ruku. - Ne morate mi to govoriti. Ne znam je li vam Adam nešto rekao, ali naš se brak pretvorio u formalnost. Adam i ja poznajemo se od djetinjstva. Mislim da sam se zaljubila u Adama čim sam ga ugledala. Odlazili smo na iste zabave imali iste prijatelje, i vjerojatno je bilo neizbježno da ćemo se jednog dana vjenčati. Nemojte me krivo shvatiti. Ja obožavam Adama i uvjerena sam da i on mene obožava.

No, ljudi se mijenjaju, nije li tako?

- Da.

Jennifer pogleda Mary Beth ispunjena dubokim osjećajem zahvalnosti. Susret, koji se lako mogao pretvoriti u nešto ružno i nisko, pretvorio se u prijateljski i ugodan razgovor. Adam je imao pravo. Mary Beth bila je prava dama.

- Neobično sam vam zahvalna - reče Jennifer.

- I ja vama - povjeri joj se Mary Beth. Plaho se nasmiješila i nastavila: - Znate, i ja sam vrlo zaljubljena. Htjela sam se odmah razvesti,

ali mi se činilo, radi Adama, da bi bilo najbolje sve odgoditi dok ne prođu izbori.

Jennifer je bila toliko zaokupljena vlastitim osjećajima da je zaboravila izbore.

- Svi su, čini se, sigurni da će Adam biti naš slijedeći senator - nastavi Mary Beth - i razvod bi u ovom trenutku ozbiljno utjecao na njegove izgledе. Izbori su ionako već za šest mjeseci, pa sam odlučila da bi za njega bilo najbolje da to odgodim. - Pogledala je Jennifer. - Ali... oprostite mi - odgovara li vam to?

- Naravno - reče Jennifer.

Morat će potpuno izmijeniti način života. Njena će budućnost od sada biti povezana s Adamom. Ako on postane senator, živjet će s njim u Washingtonu. Morat će, napustiti advokaturu u New Yorku, no to nije bilo važno. Ništa nije bilo važno osim činjenice što će biti zajedno.

- Adam će biti fantastičan senator - reče Jennifer.

Mary Beth podigne glavu i nasmiješi se. - Draga moja, Adam Warner će jednoga dana biti fantastičan predsjednik.

Kad se Jennifer vratila u stan, zazvonio je telefon.

Bio je to Adam. - Kako si prošla s Mary Beth?

- Bila je divna, Adame!

- I ona mi je rekla isto za tebe.

- Čula sam za tradicionalni južnjački šarm, ali rijetko nailaziš na njega. A Mary Beth ga ima. Prava je dama.

- Kao i ti, mila. Gdje bi se htjela vjenčati?

- Na Times Squareu, što se mene tiče - reče Jennifer. - No, mislim da bismo morali pričekati, Adame.

- Što pričekati?

- Da prođu izbori. Važna je tvoja karijera. Razvod bi sada mogao naškoditi tvojoj karijeri.

- Moj privatni život...

- ...će postati javni život. Ne smijemo učiniti ništa što bi moglo pokvariti tvoje izgledе. Možemo čekati šest mjeseci.

- Ne želim čekati.

- Ni ja, dragi - nasmiješi se Jennifer. - Pa, zapravo i nećemo čekati, zar ne, dragi?

Jennifer i Adam su zajedno ručali skoro svaki dan, a jedanput tjedno Adam bi proveo noć u njihovom stanu. Morali su biti oprezniji no ikada, jer je Adamova kampanja započela, i on je postao poznata ličnost u cijelim Sjedinjenim Državama. Govorio je na političkim mitinzima i banketima za predizborni fand, a štampa je sve više i sve češće citirala njegova mišljenja o raznim pitanjima.

Adam i Stewart Needham pili su obredni jutarnji čaj.

- Vidio sam te jutros u emisiji Danas - reče Needham. - Bio si izvrstan, Adame. Sve si jasno iznio. Koliko mi je poznato, ponovno su te pozvali.

- Mrzim te emisije, Stewarte. Bogamu, osjećam se kao glumac.

Stewart mirno kimne glavom. - To političari i jesu, Adame - glumci. Glume, podilaze predodžbama javnosti. Kad bi političari pokazali javnosti svoje pravo lice, ova bi zemlja bila monarhija, bogamu.

- Ne sviđa mi se činjenica što je kandidiranje za javnu funkciju postalo nadmetanje ličnosti.

Stewart Needham se nasmiješi. - Budi sretan što jesi ličnost, mladiću. U anketama javnog mnijenja mišljenja o tebi sve su bolja svakog tjedna. - Zastao je da dotoči čaja. - Vjeruj mi, ovo je tek početak. Najprije Senat, a zatim cilj broj jedan. Ništa te ne može zaustaviti. - Srknuo je čaja. - Naravno, ako ne učiniš nekakvu glupost.

Adam ga pogleda. - Što hoćeš time reći?

Stewart Needham lagano obriše usne ubrusom od damasta.

- Tvoj suparnik ne bira sredstva ma kako prljava bila. Uvjeren sam da već ispituje tvoj život pod mikroskopom. Nadam se da neće ništa iščeprkati.

- Neće - odvrati automatski Adam.

- Dobro - reče Stewart Needham. - Kako je Mary Beth ?

Jennifer i Adam proveli su vikend u Vermontu ljenčareći u ladanjskoj kući jednog Adamovog prijatelja.

Zrak je bio oštar i svjež nagovještavajući dolazak zime. Bio je to savršen vikend, i proveli su ga smireno i opuštano. Danju su odlazili na duge šetnje, a navečer kartali i ležerno ćaskali uz vatru kamina.

Pažljivo su pregledali sva nedjeljna izdanja novina. Adamova popularnost je rasla u svakoj anketi. Uz mali broj iznimaka masovna sredstva komunikacija bila su uz Adama. Sviđao im se način njegovog života, poštenje, inteligencija i otvorenost. Stalno su ga uspoređivali s Johnom Kennedyjem.

Adam se ispružio ispred kamina i gledao kako sjene plešu po Jenniferinom licu. - Kako bi ti se sviđalo da budeš predsjednikova žena?

- Žalim. Već sam zaljubljena u senatora..

- Hoćeš li biti razočarana ako ne pobijedim, Jennifer?

- Neću. Želim to samo zato što i ti to želiš, dragi.

- Ako pobijedim, morat ćemo živjeti u Washingtonu.

- Budemo li zajedno, ništa drugo nije važno.
- A tvoja advokatura?

Jennifer se nasmiješi. - Koliko mi je poznato, ima advokata i u Washingtonu.

- A kad bih te zamolio da se prestaneš time baviti?
- Učinila bih i to.
- Neću da to učiniš. I suviše si dobra u tom poslu.
- Stalo mi je samo da budem s tobom. Toliko te volim. Adame. Pogladio ju je po mekoj smeđoj kosi. - I ja te volim. Neizmjereno. Legli su, a kasnije zaspali.

U nedjelju navečer odvezli su se natrag u New York.

Otišli su po Jenniferin auto u garažu. Adam se vratio kući, a Jennifer u njihov stan u New Yorku.

Jenniferini dani bili su nevjerojatno ispunjeni. Ako je prije smatrala da ima mnogo posla, sada su je upravo opsjedali. Zastupala je međunarodne korporacije koje su pokušale izigrati zakonske propise, ali u tome nisu uspjele, senatore koji su zagrabili u javnu blagajnu, filmske glumce u gužvi, Zastupala je predsjednike banaka i pljačkaše banaka, političare i šefove sindikata.

Novac je samo curio, ali on Jennifer nije bio važan.

Davala je visoke nagrade i luksuzne poklone svom osoblju.

Korporacije protiv kojih je Jennifer vodila parnice, nisu više slale na ročišta drugu garnituru svojih pravnih zastupnika, pa je Jennifer imala prilike da se sukobljava s vrhunskim stručnjacima.

Primili su je u Američki zbor procesnih odvjetnika, što je impresioniralo čak i Kena Baileyja.

- Isuse - primijeti on - znaš li da samo jedan posto američkih advokata uspijeva upasti u to društvo?

- Ja sam njihov simbolični ženski član - nasmije se Jennifer.

Kad god bi Jennifer nekog branila u Manhattanu, mogla je bita sigurna da će Robert Di Silva osobno zastupati optužbu ili njome rukovoditi iza kulisa. Njegova mržnja prema Jennifer rasla je sa svakom njenom pobjedom.

Na jednom procesu, na kojem se Jennifer suočila s okružnim javnim tužiocem, Di Silva je kao svjedoke optužbe pozvao desetoricu vrhunskih stručnjaka.

Jennifer nije pozvala nikakve stručnjake, nego je rekla porotnicima: - Ako želimo izgraditi svemirski brod ili izmjeriti udaljenost neke zvijezde, pozvat ćemo stručnjake. No, ako želimo da se obavi nešto doista važno, skupit ćemo dvanaest običnih ljudi da to obave. Koliko se sjećam, i osnivač kršćanstva postigao je upravo tako. Jennifer je dobila proces.

Znala je kako će vješto odabranim riječima utjecati na porotu: - Znam da riječ „zakon“ i „sudnica“ zvuče pomalo zastrašujuće i da su daleko od vašeg svakodnevnog života, ali kad prestanete o njima razmišljati, vidjet ćete da se ovdje bavimo samo pravicama i krivicama ljudskih bića poput nas. Zaboravimo da smo u sudnici, prijatelji. Zamislimo da sjedimo u mom

dnevnom boravku i razgovaramo o tome što se dogodilo ovom jadnom optuženom, tom ljudskom biću, našem bližnjemu.

I porotnici su u mislima zaista sjedili u Jenniferinom dnevnom boravku, očarani njenim riječima.

Taj joj je trik fantastično polazio za rukom sve dok jednog dana nije opet branila stranku protiv Roberta Di Silve. Okružni javni tužilac je ustao i započeo uvodno izlaganje porota.

- Gospođe i gospodo - reče Di Silva - želio bih da zaboravite da ste u sudnici. Želio bih da zamislite kako sjedite kod mene u dnevnom boravku i neslužbeno čavrljate o užasnim djelima što ih je počinio optuženi.

- Čuješ li što taj gad radi? - šapne Ken Bailey prignuvši se Jennifer.
- Krade naše štosove!

- Ništa ne brini - odvrati hladnokrvno Jennifer.

I na nju je došao red da se obrati poroti: - Dame i gospodo, nisam nikada čula nešto tako skandalozno kao što su primjedbe okružnog javnog tužioca. - Glas joj je odzvanjao opravdanim gnjevom. - Na trenutak nisam mogla vjerovati vlastitim ušima. Kako se samo usuđuje govoriti vam da zaboravite činjenicu da sjedite u sudnici! Ova je sudnica jedna od najdragocjenijih tekovina naše nacije! Ona je temelj naše slobode. Vaše slobode, moje slobode, slobode optuženog. Stoga sugestiju javnog tužioca da zaboravite gdje ste, da zaboravite dužnost na koju ste se zakleli, smatram i nečuvenom i niskom. Tražim od vas, dame i gospodo, da zapamtite gdje ste, zapamtite da smo svi ovdje kako bi se izvršila pravda i kako bi se utvrdila nedužnost okrivljenog. Porotnici su s odobravanjem kimali glavama.

Bacila je pogled prema stolu gdje je sjedio Robert Di Silva. Zurio je preda se ukočenog pogleda.

Jenniferin branjenik oslobođen je optužbe.

Nakon svake sudske pobjede na Jenniferinom stolu našla bi se četiri tuceta crvenih ruža s posjetnicom Michaela Morettija. Jennifer bi svaki put poderala posjetnicu i pozvala Cynthiju da odnese cvijeće. Smatrala je da u tom cvijeću ima nečeg besramnog. Napokon je poslala Morettiju poruku da joj prestane slati cvijeće.

Kad se Jennifer nakon još jedne dobivene parnice vratila iz sudnice, čekalo ju je pet tuceta crvenih ruža.

Slučaj „pljačkaša u kišnoj kabanici“ ponovno je doveo Jenniferino ime na naslovne stranice. Na optuženog čovjeka svratio joj je pažnju otac Ryan.

- Jedan moj prijatelj ima mali problem...- počne on, pa oboje prasnu u smijeh.

Prijatelj je bio izvjesni Paul Richards, osoba bez stalnog mjesta boravka i zaposlenja, optužen zbog razbojničke pljačke banke. Radilo se o stotinu i pedeset tisuća dolara. Pljačkaš je ušao u banku u dugoj crnoj kišnoj kabanici ispod koje je sakrio skraćenu sačmaricu. Podigao je ovratnik kabanice tako da mu je lice bilo djelomice prikriveno. Ušavši u banku, izvukao je sačmaricu i prisilio blagajnika na šalteru da mu preda svu raspoloživu gotovinu. Pljačkaš je zatim pobjegao automobilom koji ga je čekao. Nekoliko je očevidaca vidjelo taj automobil, zelenu limuzinu, ali ne i registarski broj koji je bio uprljan blatom.

Budući da su pljačke banaka bile u saveznoj nadležnosti, FBI je preuzeo slučaj. Dali su modus operandi na obradu u centralni računar i računar je izbacio ime Paula Richardsa.

Jennifer ga je posjetila na Riker's Islandu.

- Tako mi Boga, nisam to učinio - reče Paul Richards. Bio je pedesetih godina, crvena lica, anđeoski plavih očiju, prestar za pljačkaša banaka.

- Svejedno mi je da li ste nedužni ili krivi - objasni mu Jennifer - ali držim se jednog pravila. Neću zastupati stranku koja me laže.

- Kunem se životom svoje majke da to nisam učinio.

Jennifer su se odavno prestale doimati zakletve. Njene su se stranke i prije zaklinjale životom majke, žene, ljubavnice i djece. Kad bi Bog ozbiljno shvaćao takve zakletve, znatno bi se povećao mortalitet.

- A zašto vas je onda uhapsio FBI? - upita Jennifer.

- Zato što sam prije desetak godina opljačkao banku i bio toliko glup da su me uhvatili - odvrati on bez oklijevanja.

- Sa skraćenom sačmaricom ispod kabanice?

- Tako je. Čekao sam da padne kiša, a zatim izvršio prepad.

- No ovaj put to niste učinili?

- Nisam. Neki lukavi gad me oponašao.

Prethodni postupak vodio je sudac Fred Stevens, rigorozni puritanac. Pričalo se da bi najradije sve kriminalce otpremio na nepristupačni otok i tu ih držao do kraja života. Sudac Stevens bio je uvjeren da svakome koga se prvi put uhvati u krađi valja odrezati desnu ruku, a nakon ponovne krađe i lijevu, prema staroj islamskoj tradiciji. Goreg suca Jennifer nije mogla očekivati. Pozvala je Kena Baileyja.

- Kene, htjela bih da iščeprkaš sve što možeš o sucu Stevensu.

- O sucu Stevensu? Čist je kao suza. On...

- Znam. Učini to, molim te.

Savezno javno tužilaštvo zastupao je Carter Gifford, stari iskusni lisac.

- Kako ćete odgovoriti na optužbu - upita Gifford. Jennifer mu dobaci bezazleno iznenađen pogled. - Da je okrivljeni nedužan, naravno. On se sarkastačno nasmije. - Suca Stevensa će to nedvojbeno ushititi. Pretpostavljam da ćete zahtijevati suđenje uz porotu.

- Neću.

Gifford sumnjičavo pogleda Jennifer. - Hoćete reći da ćete svog branjenika predati na milost i nemilost tom nesmiljenom sucu?

- Tako je.

Gifford se naceri. - Znao sam da ćete jednoga dana pošasaviti, Jennifer. Neću moći dočekati trenutak kad vas Stevens samelje.

- Sjedinjene Američke Države protiv Paula Richardsa. Da li je optuženi prisutan?

- Da, gospodine suče - reče sudski poslužitelj.

- Molim odvjetnike da mi pristupe i da se predstave.

Jennifer i Carter Gifford priđoše sucu Stevensu.

- Jennifer Parker, zastupnik, obrane.

- Carter Gifford, zastupnik vlade Sjedinjenih Država.

Sudac Stevens se okrene prema Jennifer i osorno reče: - Poznata mi je vaša reputacija, gospođice Parker. Stoga vam kanim odmah reći da ne namjeravam tratiti vrijeme ovog suda. Neću dopustiti nikakva otezanja. Želim što prije zaključite prethodni postupak i podići optužnicu. Isto tako namjeravam što je brže moguće odrediti datum suđenja. Pretpostavljam da ćete zahtijevati suđenje uz porotu i...

- Ne, gospodine suče.

Sudac Stevens je iznenađeno pogleda. - Nećete tražiti porotu?

- Neću. Zato što smatram da neće biti optužnice.

Carter Gifford je zurio u nju. - Što?

- Po mom mišljenju, nemate dovoljno dokaza da izvedete mog branjenika pred sud.

- Onda ćete morati promijeniti mišljenje! - prasne Carter Gifford pa se obrati sucu Stevensu: - Gospodine suče, vlada ima vrlo čvrste dokaze. Optuženi je već jednom osuđen zato što je počinio isto krivično djelo na isti način. Računar je odabrao njega između dvije tisuće sumnjivih osoba. Imamo krivca upravo ovdje u sudnici, i tužilaštvo ne namjerava povući optužbu.

Sudac Stevens se obrati Jennifer. - Sud smatra da ima dovoljno *prima facie* dokaza za podizanje optužnice i proces. Želite li još nešto dodati?

- Da, gospodine suče. Nema ni jednog jedinog svjedoka koji bi mogao izvan svake sumnje identificirati Paula Richardsa. FBI nije mogao pronaći ni dolar ukradenog novca. Zapravo, okrivljenog s tim krivičnim djelom povezuje samo tužiočeva mašta.

Sudac se oštro zagleda u Jennifer i procijedi zlokobno tihim glasom: - A što kažete na računar koji ga je odabrao?

Jennifer uzdahne. - U tome i jest problem, gospodine suče.

Sudac Stevens mrko primijeti: - Slažem se s vama.

Lako je zbuniti živog svjedoka, ali je teško zbuniti računar.

- Baš tako kako kažete, gospodine suče - laskavo će Carter Gifford. Jennifer se obrati Giffordu. - FBI je koristio IBM 370/168, zar ne?

- Tako je. To je najsavršeniji uređaj te vrste na svijetu.

- Namjerava li obrana osporiti efikasnost tog kompjutora? - upita sudac Stevens Jennifer.

- Naprotiv, gospodine suče. Dovala sam u sudnicu stručnjaka iz kompanije koja proizvodi kompjutore 370/168. On je programirao informacije na osnovi kojih je računar izbacio ime mog branjenika.

- Gdje je on?

Jennifer se okrene i domahne visokom, mršavom muškarcu koji je sjedio na klupi. On im nervozno priđe.

- Ovo je gospodin Edward Monroe.

- Ako ste utjecali na mog svjedoka - prasne tužilac - ja ću...

- Samo sam tražila od gospodina Monroea da „upita“ kompjutor ima li i drugih mogućih sumnjivih osoba. Odabrala sam desetoro ljudi s određenim općim karakteristikama koje su slične karakteristikama mog branjenika. Radi identifikacije, gospodin Monroe je u program ubacio statističke podatke o dobi, visini, težini, boji očiju, mjestu rođenja - iste podatke na osnovi kojih je kompjutor izbacio ime mog branjenika.

- Što time hoćete dokazati, gospođice Parker? - upita sudac nestrpljivo.

- Hoću dokazati da je kompjutor identificirao jednoga od navedene deseterice kao glavnog osumnjičenog za pljačku banke.

Sudac se obrati Edwardu Monroeu. - Je li to istina?

- Da, gospodine suče. - Edward Monroe otvori torbu i izvuče kompjutorski ispis.

Poslužitelj uzme ispis od Monroea i preda ga sucu.

Sudac Stevens ga letimično pogleda i zajapuri se, a tada se obrati Edwardu Monroeu. - Je li ovo nekakva šala?

- Nije, gospodine.

- Računar je mene odabrao kao moguću sumnjivu osobu? - upita sudac.

- Tako je, gospodine.

- Računar ne posjeduje moć rasuđivanja, gospodine suče - objasni Jennifer. - On samo reagira na informacije koje dobiva. Vi i moj branjenik slučajno ste iste težine, visine i dobi. Obojica vozite zelenu limuzinu, i obojica potječete iz iste države. To je zapravo isti i jedini dokazni materijal kojim raspolaže tužilac. Jedini preostali faktor jest način na koji je počinjeno krivično djelo. Kad je Paul Richards prije deset godina opljačkao banku, milijuni ljudi su čitali o tome. Bilo koji među njima mogao je oponašati njegov modus operandi. Netko ga je oponašao. - Jennifer pokaže na komad papira u sučevim rukama. - To vam dokazuje kako je optužba države doista prozirna.

- Gospodine suče... - profrflja Carter Gifford i zastane. Nije znao što bi rekao.

Sudac se ponovno zagledao u kompjutorski ispis, pa u Jennifer.

- A što biste učinili - upita - da je sudac mlađi, mršaviji od mene, i

da vozi plavi automobil?

- Računar mi je dao još deset mogućih sumnjivih osoba - odgovori Jennifer. - Kao slijedećeg odabrala bih njujorškog okružnog javnog tužioca Roberta Di Silvu.

Jennifer je sjedila u kancelariji i čitala novine kad je Cynthia najavila Paula Richardsa.

- Neka uđe, Cynthia.

Ušao je u kancelariju u crnoj kišnoj kabanici noseći bombonijeru svezanu crvenom vrpcom.

- Htio sam vam se samo zahvaliti.

- Eto, katkada pravda doista pobijedi.

- Odlazim iz grada. Odlučio sam otići na mali odmor. - On pruži Jennifer bombonijeru. - Mali znak moje zahvalnosti.

- Hvala vam, Paule.

On je zadržano pogleda. - Strašni ste!

Zatim iziđe iz kancelarije.

Jennifer pogleda bombonijeru na pisaćem stolu i nasmiješi se. Primila je i manje za zastupanje većine prijatelja oca Ryana. Ako se udeblja, okrivit će oca Ryana.

Jennifer razveže vrpcu i otvori kutiju. Unutra je bilo deset tisuća dolara u rabljenim novčanicama.

Izlazeći jedno poslijepodne iz sudske zgrade Jennifer ugleda veliki crni cadillac sa šoferom uz rub pločnika. Kad je htjela proći mimo limuzine, iz nje iziđe Michael Moretti. - Već vas dugo čekam.

Ovako izbliza iz njega je zračila gotovo neodoljiva vitalnost.

- Mičite mi se s puta - reče Jennifer. Lice joj obli rumenilo. Bila je ljuta, ali i mnogo ljepša nego što ju je Michael Moretti zapamtio.

- Hej - nasmije se on - smirite se. Htio bih razgovarati s vama. A vi samo slušajte. Platit ću vam vrijeme što ćete ga utrošiti.

- Nećete nikada imati dovoljno novaca.

Htjela se provući mimo njega. Michael Moretti joj pomirljivo dotakne ruku. Dodir ga je još više uzbudio. Upotrijebio je sav svoj šarm. - Budite razumni. Nećete ni znati što odbijate sve dotle dok me ne saslušate. Deset minuta. Ne tražim više. Odvest ću vas do kancelarije. Možemo usput razgovarati.

Jennifer ga pogleda. - Poći ću s vama uz jedan uvjet. Tražim odgovor na jedno pitanje.

Michael kimne. - Naravno. Samo izvolite.

- Tko se dosjetio namještaljke s mrtvim kanarincem?

- Ja - odgovori on ne oklijevajući.

Napokon je saznala. Mogla bi ga ubiti. Mrka lica ušla je u limuzinu, a Michael Moretti je sjeo do nje.

Nije joj izbjeglo da je dao vozaču adresu njene kancelarije i ne pitajući je za nju.

- Drago mi je što vam tako dobro ide - reče Michael Moretti kad je

limuzina krenula.

Nije se ni potrudila da mu odgovori.

- Zaista, ne šalim se.

- Niste mi rekli što želite.

- Htio bih vas obogatiti.

- Hvala. Dovoljno sam bogata. - Glas joj je bio pun prezira što ga je osjećala prema njemu.

Morettijevo lice se zajapuri. - Pokušavam vam napraviti uslugu, a vi se neprekidno opirete.

Jennifer se okrene i pogleda ga. - Ne želim nikakvih usluga od vas.

- Okej - reče on pomirljivo. - Možda vam pokušavam pomalo i nadoknaditi ono što sam vam učinio. Slušajte, mogu vam poslati mnogo stranaka. Važnih stranaka. S puno para. Nemate pojma...

Jennifer ga prekine. - Gospodine Moretti, napravite uslugu i sebi i meni. Nemojte više ništa govoriti.

- Ali mogu...

- Ne želim zastupati ni vas ni bilo kojeg od vaših prijatelja.

- Zašto ne?

- Jer bih postala vašim vlasništvom čim bih jednog od vas zastupala.

- Sve ste pobrkali - uvjeravao ju je Michael. - Moji se prijatelji bave zakonitim poslovima, kao što su banke, osiguravajuća društva...

- Ne morate se truditi. Ne namjeravam stavljati svoje usluge na raspolaganje mafiji.

- Tko je uopće spomenuo mafiju?

- Nazovite je kako hoćete. Ja sam svoj gospodar i htjela bih da tako ostane.

Limuzina je stala pred semaforom.

- Nismo više daleko - reče Jennifer. - Hvala na vožnji. - Otvorila je vrata i izašla.

- Kad ću vas opet vidjeti? - upita Michael.

- Nikada, gospodine Moretti.

Promatrao ju je kako odlazi.

Bogamu, pomisli, kakve li žene! Odjednom je postao svjestan erekcije, pa se nasmiješio jer je znao da će biti njegova, na ovaj ili onaj način.

Bio je konac listopada, dva tjedna prije izbora, i kampanja za sjedište u Senatu bila je u punom jeku.

Adamov protivnik bio je sadašnji senator John Trowbridge, iskusni političar, i svi su stručnjaci tvrdili da će borba biti oštra.

Jedne večeri je Jennifer sjedila kod kuće gledajući na televiziji debatu između Adama i njegovog protivnika. Mary Beth je imala pravo. Razvod bi sada mogao lako upropastiti Adamove sve veće izgleda za pobjedu.

Kad se Jennifer vratila u kancelariju nakon dugog poslovnog ručka, našla je poruku da hitno nazove Ricka Arlena.

- U posljednjih pola sata triput je telefonirao - reče Cynthia.

Rick Arlen bio je zvijezda rocka koji je skoro preko noći postao najtraženiji pjevač na svijetu. Jennifer je čula za enormne prihode rock-zvijezda, ali dok se nije upoznala s poslovima Ricka Arlena, nije imala ni pojma što to zapravo znači. Arlenov godišnji prihod od ploča, nastupa uživo, reklamnih emisija, a sada i od filmova, iznosio je više od pedeset milijuna dolara. Ricku je bilo dvadeset i pet godina; bio je sin farmera iz Alabame koji se rodio sa zlatnim grlom.

- Telefoniraj mu - reče Jennifer.

Za pet minuta bio je na liniji. - Ženska glavo, već te satima pokušavam pronaći.

- Žao mi je, Rick. Bila sam na sastanku.

- Imam problema. Moramo se vidjeti.

- Možeš li poslije podne doći u kancelariju?

- Mislim da ne mogu. Ja sam u Monte Carlu. Dajem koncert u dobrotvorne svrhe za Grace i princa. Možeš li se što prije dokoturati ovamo?

- Sada nikako - reče Jennifer. - Stol mi je pretrpan...

- Mala, trebam te. Moraš letjeti još danas.

Prekinuo je vezu.

Jennifer je razmišljala o pozivu. Rick Arlen nije htio telefonski razgovarati o svom problemu. Moglo je biti svašta: droge, djevojke, mladići. Razmišljala je ne bi li poslala Teda Harrisa ili Dana Martina da riješe problem, ma kakav bio, ali Rick Arlen joj se sviđao. Napokon je odlučila da pođe sama.

Pokušala je doprijeti do Adama prije putovanja, ali ga nije bilo u kancelariji.

- Rezerviraj mi avion za Nicu, Air Franceom. Tamo neka me dočeka auto i odveze u Monte Carlo - reče Cynthia.

Nakon dvadeset minuta dobila je rezervaciju za let u sedam sati iste večeri.

- Od Nice do Monte Carla saobraća helikopterska služba - reče Cynthia. - Imate rezervaciju za helikopter.

- Divno. Hvala ti.

Kad je Ken Bailey čuo radi čega Jennifer putuje, rekao je: - Što taj klinac sebi umišlja?

- On zna tko je, Kene. On je jedan od naših najboljih klijenata.

- Kad se vraćaš?
  - Ne bih se smjela zadržati više od tri-četiri dana.
  - Sve je drukčije kad tebe nema. Nedostajat ćeš mi.
- Pitala se da li se još sastaje s plavokosim mladićem.
- Čuvaj kuću dok se ne vratim.

Jennifer je u pravilu voljela letjeti. Smatrala je da se u zraku oslobađa pritiska, da privremeno bježi od svih problema što su je tištali na zemlji, da je u mirnoj oazi daleko od beskrajnih zahtjeva i želja svojih stranaka. Međutim, ovaj put let preko Atlantskog oceana bio joj je neugodan. Činilo joj se da se neuobičajeno tresu, i želudac joj se pobunio.

Bilo joj je nešto bolje kad su slijedećeg jutra sletjeli u Nici. Tamo ju je čekao helikopter da je prebaci u Monte Carlo. Jennifer se još nije vozila helikopterom pa se tome radovala. No ponovno joj je pozlilo od iznenadnog dizanja i trzanja pa nije mogla uživati u veličanstvenom pogledu na Alpe i Grande Corniche te minijaturne automobile na strmim brdskim serpentinama.

Ubrzo su se na vidiku pojavile zgrade Monte Carla, i nakon nekoliko minuta helikopter se stao spuštati pred moderni bijeli ljetni kasino na obali.

Cynthia ju je već bila telefonski najavila, pa ju je Rick Arlen dočekao. Čvrsto ju je zagrlio. - Kako si putovala?

- Malo smo se tresli.

On je poblizje pogleda. - Ne izgledaš baš fenomenalno. Odvest ću te u svoj apartman da se odmoriš do večerašnje gala predstave.

- Kakve predstave?

- Gala-predstave. Zato si i došla.

- Što?

- Pa da. Grace mi je rekla da pozovem nekoga tko mi se sviđa. A ti mi se sviđaš.

- Rick, nemoguć si!

Jennifer bi ga s užitkom zadavila. Nije imao pojma koliko joj je poremetio život. Bila je tri tisuće milja daleko od Adama, čekale su je stranke, sudske rasprave, a on ju je namamio u Monte Carlo radi zabave!

- Rick, kako si samo mogao...?

Ona pogleda njegovo ozareno lice i prasne u smijeh.

Što je, tu je, sada je bila ovdje. Osim toga, ta gala predstava će možda biti i zabavna.

Predstava je bila sjajna. Bio je to dobrotvorni koncert za siročad; pokrovitelji su bili njihove visosti Gracija i Rainier Grimaldi, i održavao se pod vedrim nebom pred ljetnim kasinom. Veče je bilo divno. Noć je bila puna miomirisa, a lagani povjetarac sa Sredozemnog mora šuštao je u visokim palmama. Kad bih bar tu ljepotu mogla podijeliti s Adamom, pomisli Jennifer. Oduševljena publika zauzela je svih tisuću petsto mjesta. Nastupilo je pet-šest međunarodnih zvijezda, ali glavna atrakcija bio je Rick Arlen. Pratio ga je bučni trio, a bljeskavi svjetlosni efekti šarali su baršunastim nebom. Kad je završio, gledalište se diglo na noge i pozdravilo ga burnim pljeskom.

Nakon koncerta uzvanici su se okupili na prijemu uz bazen ispred hotela De Paris. Stolovi pretrpani jelima i pićima bili su raspoređeni oko golemog bazena, a na njegovoj površini plutale su zapaljene svijeće na podlošcima u obliku ljiljanovog cvijeta.

Ima više od tristo uzvanika, ocijeni Jennifer. Nije ponijela sa sobom večernju haljinu, i od samog pogleda na raskošno odjevene žene osjećala se kao siromašna djevojčica sa šibicama. Rick ju je predstavljao vojvodama, vojvotkinjama i princezama. činilo joj se da je na prijem došlo pola članova evropskih kraljevskih obitelji. Upoznala se s direktorima kartela i slavnim opernim pjevačima. Bilo je tu i modnih kreatora, bogatih nasljednica, i slavni nogometaš Pele. Usred razgovora s dvojicom švicarskih bankara Jennifer zapljusne val mučnine.

- Oprostite - ispriča se Jennifer i potraži Ricka Arlena.

- Rick, ja. ..

Bio mu je dovoljan jedan pogled. - Blijeda si kao krpa, mala. Zbrišimo odavde.

Nakon trideset minuta Jennifer je ležala u krevetu u vili koju je unajmio Rick Arlen.

- Doktor je već na putu - reče joj Rick.

- Ne treba mi liječnik. To je samo nekakav virus ili tome slično.

- Dobro, dobro. On će već pogledati što je to „tome slično“.

Dr Andre Monteux bio je sitan starčić osmadesetih godina i njegovane pune brade.

Obratio se Ricku Arlenu i posegnuo za crnom liječničkom torbom. - Hoćete li nas, molim vas, ostaviti same?

- Svakako. Čekat ću vani.

Liječnik priđe krevetu. - Alors, što vas muči?

- Kad bih to znala - odvrti Jennifer slabim glasom - onda biste vi ležali ovdje, a ja bih došla u kućni posjet.

Sjeo je na rub kreveta. - Kako se osjećate?

- Kao da me pokosila kuga.

- Isplazite jezik, molim vas.

Jennifer isplazi jezik i zagrcne se. Dr Monteux joj opipa bilo i izmjeri temperaturu.

Kad je završio, Jennifer ga upita: - Što mislite, doktore, što mi je?

- To bi moglo biti svašta, lijepa gospođo. Ako vam sutra bude bolje, dođite u moju ordinaciju gdje vas mogu temeljito pregledati.

Nije imala snage da se usprotivi. - Dobro - reče ona. - Doći ću.

Idućeg jutra Rick Arlen odvezao je Jennifer u Monte Carlo gdje ju je dr Monteux detaljno pregledao.

- To je nekakva zaraza, zar ne? - upita Jennifer.

- Ako vas zanimaju proročanstva - odvrti stari liječnik - naručit ću vam iz kineskog restorana kolačiće s horoskopom. Ako želite znati što vam je, moramo strpljivo pričekati laboratorijske nalaze.

- Kad će to biti?
- Obično ne traje duže od dva-tri dana.

Jennifer je znala da nikako ne može ostati još dva-tri dana. Adam je možda treba. Znala je da ona njega treba.

- U međuvremenu biste morali ostati u krevetu i mirovati. - Pružio joj je bočicu s pilulama. - Ovo će vas smiriti.

- Hvala vam. - Jennifer nadrlja nešto na komadiću papira. - Možete mi telefonirati na ovaj broj.

Dr Monteux je pogledao papirić tek kad je Jennifer otišla. Na njemu je bio napisan njen telefonski broj u New Yorku.

Na aerodromu Charles de Gaulle u Parizu, gdje je presjedala na drugi avion, Jennifer je popila dvije pilule iz bočice dra Monteuxa i pilulu za spavanje. Spavala je na mahove skoro cijelim putem do New Yorka, ali se nije osjećala ništa bolje kad je izišla iz aviona. Nije se ni s kim dogovorila da je dočeka na aerodromu, pa se odvezla taksijem do svog stana.

Kasno poslije podne zazvonio je telefon. Bio je to Adam.

- Jennifer! Gdje si...

Nastojala je uliti nešto energije u glas. - Oprosti dragi. Morala sam otputovati u Monte Carlo radi jednog klijenta, a prije toga te nisam dobila.

- Razbolio sam se od brige. Jesi li dobro?

- Dobro mi je. Samo sam... samo sam imala veliku strku.

- Bože moj ! Već sam svašta zamišljao.

- Ne moraš se ni zbog čega zabrinjavati - uvjerala ga je Jennifer.

- Kako kampanja?

- Dobro. Kad ćemo se vidjeti? Morao bih otputovati u Washington, ali mogu to odgoditi...

- Ne, samo ti idi - reče Jennifer. Nije htjela da je Adam vidi u takvom stanju. - Imam posla. Provest ćemo zajedno vikend.

- U redu. - Oklijevao je. - Ako budeš imala vremena u jedanaest sati, bit ću na vijestima CBS-a.

- Gledat ću te, dragi.

Zaspala je pet minuta nakon što je spustila slušalicu.

***

Ujutro je Jennifer telefonirala Cynthiji i javila joj da neće doći u kancelariju. Nemirno je spavala, a kad se probudila, nije joj bilo nimalo bolje. Pokušala je doručkovati, ali nije mogla progutati ni zalogaja. Bila je slaba i shvatila da nije jela skoro tri dana.

U mislima joj se redao cijeli niz strašnih bolesti što su je mogle snaći. Najprije je, dakako, pomislila na rak. Opipavala je grudi ne bi li napipala kvrge, ali nije ništa otkrila. Naravno, rak ju je mogao napasti bilo gdje. Mogao bi biti nekakav virus, ali liječnik bi to valjda znao. Osjećala se izgubljenom i nemoćnom. Nije bila hipohondar, oduvijek je bila potpuno zdrava, pa joj se sada činilo da ju je tijelo izdalo. Ne bi mogla podnijeti da joj se nešto dogodi. Ne sada kada je sve bilo tako divno.

Ozdravit će. Posve sigurno.

Ponovno ju je shrvao val mučnine.

Tog prijepodneva, u jedanaest sati, telefonirao joj je dr Andre Monteux iz Monte Carla. - Samo trenutak, spojiti ću vas s doktorom - začula je glas.

Trenutak joj se činio dužim od stotinu godina i nervozno je stiskala slušalicu. Nije mogla podnijeti čekanje.

Dr Monteux se napokon javio: - Kako ste?

- Gotovo isto - odvrati Jennifer nervozno. - Jesu li stigli laboratorijski nalazi?

- Imam dobre vijesti za vas - reče dr Monteux. - Nemate kugu. Jennifer nije mogla više izdržati. - Što je onda? Što mi je?

- Dobit ćete bebu, gospođo Parker.

Ukočeno je zurila u telefon. Napokon je ponovno smogla glasa. - Jeste...li sigurni?

- Test s kunićima je savršeno pouzdan. Pretpostavljam da je to vaše prvo dijete.

- Da.

- Preporučio bih vam da što prije odete ginekologu.

S obzirom na težinu početnih simptoma, možda vas čekaju neke teškoće.

- Svakako ću otići - odvrati Jennifer. - Hvala na pozivu gospodine doktore.

Spustila je slušalicu i dalje sjedila, ne mičući se, potpuno zbunjena. Nije znala ni kad se to moglo dogoditi, ni što da o tome misli. Nije mogla pribrano razmišljati. Rodit će Adamovo dijete. Odjednom shvati kako se osjeća. Osjećala se fantastično; osjećala se kao da je dobila neopisivo skupocjeni dar.

Dijete nije moglo doći u bolji čas, kao da su svi bogovi bili na njihovoj strani. Uskoro se proći izbori, i oni će se vjenčati što prije budu mogli. Znala je da će to biti sin. Nije mogla dočekati da se javi Adamu.

Telefonirala mu je u kancelariju.

- Gospodina Warnera nema u uredu - obavijesti je njegova sekretarica. - Pokušajte ga nazvati kući.

Jennifer ga je nerado zvala kući, ali je sada gorjela od želje da mu što prije saopći vijest. Okrenula je broj.

Mary Beth je podigla slušalicu.

- Oprostite što smetam - ispriča se Jennifer. - Nešto bih morala razgovarati s Adamom. Ovdje Jennifer Parker.

- Drago mi je što ste nazvali - reče Mary Beth.

Ohrabrila ju je toplina u njenom glasu. - Adam drži nekakvo predavanje ali se večeras vraća. Zašto ne biste došli ovamo? Možemo svi zajedno večerati. Recimo, u sedam sati?

Jennifer je trenutak oklijevala. - U redu. Bit će mi drago.

Jennifer samo čudom nije doživjela nesreću dok se vozila u Croton na Hudsonu. Misli su joj bile daleko, zaokupljene snovima o budućnosti. Ona i Adam su često razgovarali o tome kako će imati djece. Sjetila se njegovih

riječi: želim dvoje djece koja će biti potpuno nalik na tebe.

U jednom joj se trenutku učinilo da osjeća lagani pokret u maternici; ne budi glupa, pomisli. Bilo je i suviše rano za to. No, sada više neće dugo čekati. Adamovo dijete raslo je u njoj. Bilo je živo i ubrzo će se početi ritati. Bio je to neodoljiv, veličanstven osjećaj. Ona...

Prenuo ju je oštar zvuk sirene; osvrnula se i spazila da je gotovo istisnula kamion s ceste. Smiješkom se ispričala vozaču i nastavila voziti. Ništa joj nije moglo pokvariti dan.

Bio je sumrak kad je Jennifer zaustavila auto ispred kuće Warnerovih. Počeo je padati sitni snijeg i zaprašivati drveće. Mary Beth, u dugoj plavoj brokatnoj haljini, otvorila joj je vrata i pružila joj ruku, pa je srdačno pozvala u kuću. Dobrodošlica je podsjetila Jennifer na dan kad su se upoznale.

Mary Beth je sjala od sreće. Bila je vrlo razgovorljiva i ležerno je čavrljala o svemu i svačemu kako bi se njena gošća opustila. Otišle su u biblioteku gdje je u kaminu pucketala živahna vatra.

- Adam mi se još nije javio - reče Mary Beth. - Vjerojatno se zadržao. U međuvremenu nas dvije možemo lijepo i ugodno razgovarati. Bili ste uzbuđeni kad ste mi telefonirali. - Mary Beth se zavjerenički nagne prema Jennifer. - Kakve su to velike novosti?

Jennifer pogleda Mary Beth - doimala se tako blagonaklono - te izlane: - Čekam Adamovo dijete.

Mary Beth se zaveli u fotelji i nasmiješi se: - Vidi, vidi! Tko bi to rekao? I ja.

Jennifer stane zuriti u nju. - Ne... ne razumijem.

Mary Beth se nasmije. - To je zaista vrlo jednostavno, draga moja. Kako znate, Adam i ja smo u braku.

- Ali...ali...- polako će Jennifer - vi i Adam se razvodite.

- Dragaa moja djevojko, a zašto bih se, zaboga, razvodila od Adama? Obožavam ga.

Jennifer se zavrti u glavi. Sve joj se odjednom činilo tako besmislenim. - Zaljubljeni ste... u nekog drugog. Rekli ste da ste...

- Rekla sam da sam zaljubljena. I jesam. Zaljubljena sam u Adama. Ispričala sam vam da volim Adama od trenutka kad sam ga prvi put vidjela.

Ne misli valjda ozbiljno, pomisli Jennifer. Izaziva me, pravi me smiješnom,

Mary Beth se zvonko nasmije. - Jadna moja Jennifer! čudi me da netko vaše inteligencije može... - Zabrinuto se zagledala u Jennifer. - Vjerovali ste mu!? Tako mi je žao. Doista mi je žao.

Jennifer se borila da sačuva vlast nad sobom. - Adam je zaljubljen u mene. Mi ćemo se vjenčati.

Mary Beth strese glavom. Njene plave oči sukobe se s Jenniferinim, i od neprikrivene mržnje u njenom pogledu Jennifer na trenutak zastane dah.

- U tom slučaju Adam će biti bigamist. Nikada mu neću dati razvod. Ako pristanem na razvod i on se oženi s vama, izgubit će na izborima. Kako sada stoje stvari, on će pobijediti. Zatim ćemo se Adam i ja

boriti da dođemo u Bijelu kuću. U njegovom životu nema mjesta za nekoga poput vas. Nije ga nikada ni bilo. On samo misli da je zaljubljen u vas. No, prebrodit će to kad dozna da nosim njegovo dijete, Adam je oduvijek želio dijete.

Jennifer čvrsto stisne oči boreći se protiv strašne boli u glavi.

- Mogu li vam nešto donijeti? - brižno upita Mary Beth.

Jennifer otvori oči. - Jeste li mu rekli da ste u drugom stanju?

- Još nisam - nasmiješi se Mary Beth. - Htjela sam mu to reći večeras kad dođe kući i kad legnemo u krevet.

Jennifer svlada nesnosan osjećaj odvratnosti. - Vi ste čudovište...

- Ovisi o tome kako čovjek na to gleda, zar ne, draga? Ja sam Adamova žena, a vi njegova kurva.

Jennifer ustane. Vrtjelo joj se u glavi. Glavobolja se pretvorila u nesnosno nabijanje. U ušima joj je tutnjalo, i bojala se da se ne onesvijesti. Krenula je prema vratima nesigurnim koracima.

Jennifer se zaustavi pokraj vrata i nasloni se na njih grozničavo razmišljajući. Adam je rekao da je ljubi, ali je spavao s tom ženom i napravio joj dijete.

Jennifer se okrene te iziđe na hladni noćni zrak.

Adam je bio na posljednjem obilasku države New York neposredno prije izbora. Telefonirao je Jennifer nekoliko puta, ali je uvijek bio okružen pratnjom, pa je bilo nemoguće razgovarati, i Jennifer mu nije mogla saopćiti vijesti.

Nije joj bilo teško objasniti trudnoću Mary Beth: prijevarom je namamila Adama u krevet. No Jennifer je to htjela čuti iz Adamovih usta.

- Vraćam se za nekoliko dana, pa ćemo razgovarati - rekao je Adam.

Do izbora je ostalo još samo pet dana. Adam je zaslužio pobjedu jer je bio bolji. Jennifer je slutila da je Mary Beth imala pravo kad je rekla da bi to mogla biti odskočna daska za položaj predsjednika Sjedinjenih Država. Odlučila je da pričeka, mada joj je bilo teško, i vidi kako će se stvari odvijati.

Izaberu li Adama za senatora, Jennifer će ga izgubiti.

Adam će otići u Washington s Mary Beth. Znala je da se u tom slučaju Adam ne bi nikako mogao razvesti. Reportaža o tek izabranom senatoru koji se razvodi od trudne žene bila bi previše pikantna i skandalozna, i javnost mu to nikada ne bi zaboravila. No, ako Adam izgubi na izborima, bit će slobodan. Moći će se vratiti advokaturi, oženiti se s Jennifer i neće se morati obazirati ni na čije mišljenje. Moći će živjeti zajedno do kraja života. Sa svojim djetetom.

Dan izbora osvanuo je hladan i kišovit. Zbog velikog zanimanja što ga je javnost pokazala u toku predizborne kampanje očekivao se, usprkos lošem vremenu, velik odaziv glasača na biralištima.

- Hoćeš li danas glasati? - upita je Ken Bailey tog jutra.
- Hoću.
- Ishod je prilično neizvjestan, zar ne?
- Vrlo neizvjestan.

Otišla je kasnije tog prijepodneva na biralište, a kad je ušla u glasačku kabinu, sumorno pomisli: Glas za Adama Warnera je glas protiv Jennifer Parker. Glasala je za Adama i izišla iz kabine. Nije mogla podnijeti pomisao na povratak u kancelariju. Šetala je ulicama cijelo poslijepodne, zatumljujući misli, potiskujući osjećaje; znala je da će idućih nekoliko sati biti presudno za njen budući život.

- Već godinama ishod izbora nije bio tako neizvjestan - govorio je televizijski spiker.

Jennifer je bila sama kod kuće i pratila tok izbora na programu NBC-a. Pripremila je sebi večeru, kajganu i prepečenac, ali je bila prenerвозna da bi išta pojela. Smotala se u kućnoj haljini na kauču i slušala kako se njezina sudbina prenosi milijunima ljudi. Svatko je imao svoj razlog da gleda televiziju, da poželi jednom od kandidata da pobijedi ili izgubi, ali Jennifer je bila uvjerena da nitko nije bio tako duboko vezan s rezultatima tih izbora kao ona. Ako Adam pobijedi, bit će to kraj njihove veze...i kraj djeteta u njenoj utrobi.

Na ekranu se na trenutak pojavila snimka Adama i Mary Beth. Jennifer se ponosila svojim poznavanjem ljudi, shvaćanjem njihovih poriva, ali ta slatkorječiva vještica ju je prevarila svojom južnjačkom lukavošću.

U mislima je neprekidno pokušavala odagnati predodžbu Adama kako liježe u krevet s tom ženom i pravi joj dijete.

- Evo najnovijeg izvještaja s izbora za senatora s brojem glasova što su ih osvojili dosadašnji senator John Trowbridge i njegov protivnik Adam Warner - govorio je Edwin Newman. - John Trowbridge osvojio je u Manhattanu ukupno 221.375 glasova, a Adam 214.895. U 45. izbornom okrugu u Queensu John Trowbridge vodi s dva posto glasova više od Adama Warnera.

Jenniferin život mjerio se postocima.

- Broj glasova iz Bronxa, Brooklyna, Queensa, Richmonda te okruga Nassau, Rockland, Suffolk i Westchester iznosi ukupno 2,300.000 u korist Johna Trowbridgea i 2,120.000 za Adama Warnera, a upravo počinju stizati rezultati glasanja iz sjevernog dijela države New York. Adam Warner se iznenađujuće dobro drži protiv senatora Trowbridgea kojemu je to već treći mandat. Već od samog početka ankete javnog mnijenja su pokazivale da oba suparnika imaju gotovo podjednaku podršku birača. Prema najnovijim rezultatima, nakon šezdeset dva posto prebrojenih glasova, senator Trowbridge polako odmiče svom protivniku. Kad smo prije jedan sat pročitali posljednje rezultate, senator Trowbridge vodio je s dva posto više glasova. Trenutačni rezultati pokazuju da je povećao vodstvo na dva i pol posto. Ako se ovakav trend nastavi, možemo očekivati da će računar NBC-a prognozirati pobjedu senatora Trowbridgea na izborima za Senat. Borba između...

Jennifer je sjedila zureći u televizor. Srce joj je snažno udaralo. Činilo joj se da milijuni ljudi glasaju za Adama i Jennifer ili Adama i Mary Beth. U glavi joj se vrtjelo kao da je u deliriju. Znala je da bi morala nešto pojesti. Ali ne sada. Sada nije ništa bilo važno osim onoga što se događalo na ekranu ispred nje. Napetost je neprekidno rasla, minutu po minutu, sat po sat.

U ponoć je senator Trowbridge vodio s tri posto glasova. U dva ujutro, nakon sedamdeset i dva posto prebrojenih glasova, senator Trowbridge je povećao vodstvo na tri i pol posto. Računar je objavio da je senator John

Trowbridge pobijedio na izborima.

Jennifer je sjedila i samo zurila u televizor; iscrpila je sve emocije i osjećaje. Adam je izgubio. Jennifer je pobijedila. Dobila je Adama i njegovog sina. Sada je mogla reći Adamu, reći mu za njihovo dijete, planirati s njim budućnost.

Bilo joj je žao zbog Adama, jer je znala koliko mu ti izbori znače. No, vrijeme će mu zaliječiti i tu ranu. Jednog će dana ponovno pokušati, a ona će mu pomoći. Bio je još mlad. Pred njim je još bio cijeli život. Pred Jennifer, Adamom i njihovim djetetom.

Zaspala je na kauču i sanjala o Adamu, izborima i Bijeloj kući. Ona, Adam i njihov sin bili su u predsjednikovoj kancelariji. Adam je držao nastupni govor. Mary Beth je ušla u sobu i počela ga prekidati. Adam je stao vikati na nju i glas mu je bivao sve jači i jači. Jennifer se probudila. To je bio glas Edwina Newmana. Televizor je bio još uključen. Bila je već zora.

Već iscrpljen, Edwin Newman je čitao posljednje rezultate izbora. Jennifer ga je slušala napola spavajući. Spremala se ustati kad je začula spikerove riječi: - Evo konačnih rezultata izbora za senatora savezne države New York. U jednom od najfantastičnijih naglih preokreta, kakav godinama nismo doživjeli, Adam Warner dotukao je dosadašnjeg senatora Johna Trowbridgea za nešto manje od jedan posto glasova.

Bilo je gotovo. Jennifer je izgubila.

Kad je Jennifer kasno tog jutra ušla u kancelariju, Cynthia joj reče: - Gospodin Adams je na liniji, gospođice Parker. Zove cijelo jutro.

Zastala je, pa rekla: - U redu, Cynthia, spoji me.

- Ušla je u svoju kancelariju i podigla slušalicu. - Zdravo Adame. Čestitam.

- Hvala. Moramo razgovarati. Imaš li vremena da zajedno ručamo?

- Da - odgovori Jennifer nakon kraćeg oklijevanja.

Morat će to riješiti prije ili kasnije.

Prošla su tri tjedna otkako ga je posljednji put vidjela. Promatrala je njegovo lice. Adam je bio iscrpljen. Obrazi su mu upali. Trebalo je da bude sav sretan zato što je pobijedio, ali se umjesto toga doimao neobično nervozno i uznemireno. Naručili su ručak ali ga nisu ni dotakli. Razgovarali su o izborima skrivajući riječima misli.

Mislila je da više neće moći izdržati pretvaranje kad je napokon Adam rekao: - Jennifer... - Duboko je udahnuo i odlučno rekao: - Mary Beth je u drugom stanju.

Činilo joj se da je tek nakon njegovih riječi stvarnost postala nepodnošljivom. - Oprosti mi, draga. To se... to se...jednostavno dogodilo. Teško je to objasniti.

- Ne moraš mi ništa objašnjavati. - Jennifer je jasno mogla predočiti prizor. Mary Beth u izazovnom negližeu...ili gola... i Adam...

- Glupo se osjećam - reče Adam, pa nastavi da prekine neugodnu tišinu. - Jutros mi je telefonirao predsjednik Nacionalnog komiteta. Priča se da me kane pripremati za svog slijedećeg predsjedničkog kandidata.

- Zastao je. - Problem je u tome što će mi biti neugodno dobiti razvod sada kad je Mary Beth u drugom stanju. Do vraga, ne znam što da radim. Nisam tri noći spavao. - On pogleda Jennifer i reče: - Nije mi nimalo drago što te to moram zamoliti, ali... ne bismo li mogli malo pričekati dok se stvari ne srede? Što ti misliš o tome?

Jennifer pogleda Adama; činilo joj se da neće moći izdržati bol koja ju je obuzela, nesnosni osjećaj gubitka.

- U međuvremenu ćemo se viđati što češće budemo mogli - reče joj Adam. - Mi...

- Ne, Adame - s mukom progovori Jennifer. - Gotovo je.

On se zagleda u nju. - Ne misliš to ozbiljno. Ljubim te, mila. Naći ćemo načina...

- Nema načina. Tvoja žena i dijete neće nestati. Između tebe i mene je sve gotovo. Bilo je divno, Adame. Uživala sam u svakom trenutku naše ljubavi.

Digla se znajući da će početi vrištati ako ne iziđe iz restorana. - Ne smijemo se više nikada vidjeti.

Nije mogla pogledala u njegove bolom ispunjene oči.

- Zaboga, Jennifer! Nemoj to činiti. Molim te, ne čini to! Mi...

Ostatak nije čula. Žurila je prema vratima, hitala iz Adamovog života.

Na Adamove telefonske pozive nije odgovarala, niti je njemu telefonirala. Vraćala je njegova pisma neotvorena. Na posljednjem pismu što ga je primila Jennifer je na kuverti napisala „umrla“ pa ga bacila u poštanski sandučić. To je istina, pomisli Jennifer. Umrla sam. Nikada nije znala da takva bol postoji. Morala je biti sama, a ipak nije bila sama. U njoj je živjelo drugo ljudsko biće, dio nje i dio Adama. Namjeravala ga je uništiti.

Silila je samu sebe da razmišlja o tome gdje da napravi abortus. Prije nekoliko godina pobačaje su obavljali nadržiliječnici u prljavim i zapuštenim prostorijama u sumjivim četvrtima, ali sada to više nije bilo potrebno. Mogla je otići u bolnicu gdje će takvu operaciju obaviti sposoban ginekolog. Negdje izvan New York Cityja. Jenniferina slika se prečesto pojavljivala u novinama i na televiziji. Bila joj je potrebna anonimnost, mjesto gdje joj nitko neće postavljati pitanja. Nitko je ne smije povezati s Adamom Warnerom, nikada. Sa senatorom Adamom Warnerom. Njihovo dijete mora umrijeti anonimno.

Počela je razmišljati kako bi dijete izgledalo, pa stala tako gorko plakati da se gotovo zagušila.

Počelo je kišiti. Jennifer pogleda u nebo pitajući se da li Bog plače nad njenom sudbinom.

Jedina osoba kojoj se Jennifer mogla povjeriti i od nje zatražiti pomoć bio je Ken Bailey.

- Moram napraviti abortus - reče mu Jennifer bez okolišanja. -
Znaš li kakvog dobrog doktora?

Nastojao je prikriti iznenađenje, ali Jennifer nisu izbjegli osjećaji što su mu se načas odrazili na licu.

- Negdje izvan grada, Kene. Negdje gdje me nitko ne poznaje.
- Što misliš o otočju Fidži? - U glasu mu se osjećala srdžba.
- Mislim ozbiljno.
- Oprosti. Ja... Zaskočila si me. - Bio je sav izvan sebe od iznenađenja. Obožavao je Jennifer. Znao je da je voli, a povremeno mu se činilo da je ljubi; no, nije bio siguran u svoje osjećaje pa je užasno patio. Ne bi mogao nikada Jennifer napraviti ono što je učinio svojoj ženi. Bože, razmišljao je, zašto se, do vraga, ne možeš odlučiti što da sa mnom radiš?

Prošao je rukom kroz crvenu kosu i rekao: - Ako nećeš u New Yorku, predlažem ti Sjevernu Karolinu. Nije tako daleko.

- Možeš li mi sve tamo srediti?
- Jasno. Dobro. Ja...
- Da?

Okrenuo je glavu. - Ništa.

Nije ga bilo tri dana. Kad je trećeg dana ušao u Jenniferinu kancelariju, bio je neobrijan, a oči upale i crvene.

Jennifer ga pogleda i upita: - Jesi li zdrav?

- Rekao bih da jesam.
- Mogu li ti bilo kako pomoći?
- Ne možeš. - Ako mi Bog ne može pomoći, ljubavi, ne možeš ni ti.

Pružio je Jennifer komadić papira. Na njemu je pisalo: Dr Eric Linden, Memorial Hospital, Charlotte, Sjeverna Karolina.

- Hvala ti Kene.
- De nada. Kad ćeš to učiniti?
- Ovog vikenda.
- Hoćeš li da pođem s tobom? - Bilo mu je očito nelagodno.
- Ne, hvala. Bit će sve u redu.
- A kako ćeš se vratiti?
- Ne brini.

Na trenutak je zastao. - To me se ne tiče, no jesi sigurna da to zaista želiš?

- Sigurna sam.

Nije imala izbora. Ništa na svijetu nije toliko željela koliko da zadrži Adamovo dijete, ali je znala da bi bilo ludo da sama odgaja dijete.

Pogledala je Kena i ponovila: - Sigurna sam.

Bolnica je bila privlačna stara dvokatnica od opeka na periferiji Charlottea.

Žena šezdesetih godina za pisaćim stolom u prijemnoj kancelariji bila je sijeda. - Izvolite?

- Ja sad gospođa Parker - reče Jennifer. - Imam dogovor s doktorom Lindenom radi... radi... - Riječ joj je zapela u grlu.

Službenica suosjećajno kimne. - Doktor vas očekuje, gospođo Parker. Pozvat ću nekoga da vas odvede k njemu.

Žustra mlada bolničarka odvela je Jennifer hodnikom u ordinaciju i rekla: - Javit ću doktoru Lindenu da ste došli. Budite ljubazni pa se skinite. Na vješalici je bolnički ogrtač.

Polako, opsjednuta osjećajem nestvarnosti, Jennifer se skine i odjene bijeli bolnički ogrtač. Činilo joj se da je stavila na sebe mesarsku pregaču. Spremala se ubiti život u sebi. U mislima je ugledala mrlje krvi na pregači, krv svog djeteta. Stala je drhtati.

- No, no. Opustite se - začuje muški glas.

Jennifer dignu glavu i ugleda krupnog ćelavog muškarca s naočalima u okvirima od kornjačevine koje su mu davale izgled sove.

- Ja sam doktor Linden, - On pogleda karton u ruci. - Vi ste gospođa Parker.

Jennifer kimne.

Dr Linden je završio pregled. - Sada se obucite, gospođo Parker. Možete ostati ovdje preko noći ako želite, a ujutro ćemo vas operirati.

- Ne! - Nije htjela biti toliko odsječna. - Hoću da me odmah operirate. Molim vas.

Stao ju je ponovno promatrati. Činilo joj se da je zbunjen.

- Imam prije vas još dvije pacijentkinje. Pozvat ću sestru i reći joj da vas laboratorijski obradi, a zatim smjesti u sobu. Zahvat ćemo obaviti za otprilike četiri sata. U redu?

- U redu - reče Jennifer.

Ležala je sklopljenih očiju na uskom bolničkom krevetu čekajući da se vrati dr Linden. Na zidu je bio starinski zidni sat i njegovo tiktakanje kao da je ispunjavalo cijelu sobu, a tada se pretvorilo u riječi: Mali Adam, mali Adam, mali Adam, naš sin, naš sin, naš sin.

Nije mogla odagnati iz glave sliku svog djeteta. Bilo je još u njenoj utrobi, bilo mu je ugodno, toplo, bilo je živo, zaštićeno od svijeta u plodnoj vodi. Pitala se osjeća li ono bilo kakav iskonski strah od onoga što će mu se dogoditi. Pitala se hoće li osjetiti bol kad ga nož ubije. Stavila je ruke na uši da ne čuje otkucavanje sata. Osjetila je da sve teže diše i da joj je tijela obliveno znojem. Začula je nekakav zvuk i otvorila oči Iznad nje stajao je dr Linden i zabrinuto je gledao.

- Jeste li dobro, gospođo Parker?

- Jesam - prošapće Jennifer. - Samo želim da sve to završi.

Dr Linden kimne. - Sada ćemo to i obaviti. - Uzeo je špricu sa stola do njenog kreveta i približio joj se.

- Što je u šprici?

- Demerol i fenergan, da se opustite. Za nekoliko minuta idemo u operacijsku dvoranu. - Uštrcao joj je injekciju. - Pretpostavljam da vam je to prvi abortus?

- Da.

- Onda dopustite da vam objasnim postupak. Bezbolan je i razmjerno jednostavan. U operacijskoj dvorani dobit ćete dušikov oksid, opću anesteziju, te kisik preko maske. Kad anestetik počne djelovati, u vaginu se uvodi spekulum kako bismo vidjeli što radimo.

- Zatim počinjemo širiti ušće maternice metalnim dilatatorima, najprije najmanjim, a zatim sve većima, te stružemo maternicu kiretom. Imate li kakvih pitanja s tim u vezi?

- Bila je svjesna ljudi koji su ulazili u sobu, dizali je na metalni krevet na kotačima... kroz tanki bolnički ogrtač osjećala je hladnoću metala na leđima. Vozili su je hodnikom i ona stane brojiti svjetiljke iznad sebe, činilo joj se da mora zapamtiti njihov broj, iako nije znala zašto. Uvezli su je u bijelu, antiseptičku operacijsku dvoranu i Jennifer pomisli: Tu će umrijeti moja beba.

Stao ju je obuzimati ugodan osjećaj pospanosti. Osjećala je kako napetost nestaje kao čarolijom, a zidovi sobe poprimaju nejasne obrise. Htjela je nešto upitati doktora, ali se nije mogla sjetiti što... nešto o djetetu... no kao da to više nije bilo važno. Važno je bilo da čini ono što mora. Sve će biti gotovo za nekoliko minuta, i početak će živjeti iz početka.

Dr Linden je potapše po ruci. - Sve će biti u redu neće vas ništa boljeti.

Smrt bez boli, pomisli Jennifer. To je lijepo. Voljela je svoje dijete. Nije htjela da mu nanose bol. Netko joj je preko lica stavio masku, a zatim je začula nečiji glas: - Duboko dišite. Jennifer osjeti kako joj nečije ruke dižu ogrtač i šire noge.

Gotovo je. Sad je gotovo. Mali Adame, mali Adame, mali

Adame. Opustite se - reče dr Linden.

– Jennifer kimne. Zbogom, dijete moje. Osjetila je kako joj hladni čelični predmet klizi među bedrima i polako se uvlači u nju. Strano oruđe smrti koje će ubiti Adaimovo dijete.

– Prestanite! Prestanite! Prestanite! - Glas koji je vrištao bio joj je stran.

Pogledala je iznenađena lica kako odozgo zure u nju i shvatila da je sama vrištala.

Pokušala je sjesti ali ju je remenje zadržalo. Maska joj se čvršće priljubila uz lice. Upadala je u vrtlog koji se kovitlao sve brže i brže i davio je.

Posljednje čega se sjećala bilo je golemo bijelo svjetlo na stropu koje se vrtjelo iznad nje, srljalo prema njoj i prodiralo joj duboko u lubanju.

Probudila se u bolničkom krevetu, u sobi. Kroz prozor je vidjela da se već smračilo. Tijelo ju je boljelo kao da ju je netko premlatio i pitala se kako je dugo bila bez svijesti. Bila je živa, a dijete...?

Dohvatila je zvonce pričvršćeno za krevet i pritisnula ga. Izbezumljeno ga je stiskala ne mogavši se zaustaviti.

Na pragu se pojavi sestra i odmah zatim nestane.

Nakon nekoliko minuta u sobu uleti dr Linden. Približio se krevetu i nježno joj odvojio prste sa zvonca.

Jennifer ga naglo zgrabi za ruku i promuklo uzvikne:

– Moja beba...mrtva je...!

– Nije, gospođo Parker - reče dr Linden. - Dijete je živo. Nadam se da je muško. Neprekidno ste ga zvali Adam.

Ne brini, mali Adame. Neću im dati da ti nanesu bol.

A tada je nehotice zaplakala.

Božić je došao i prošao, i stigla je nova 1973. godina. Februarski snijeg ustupio je mjesto britkim martovskim vjetrovima, i Jennifer je znala da je došlo vrijeme da prestane raditi.

Sazvala je sastanak osoblja.

- Uzet ću dopust - objavi Jennifer. - Neće me biti pet mjeseci.

Iznenadeno su zažamorili.

- Bit ćemo u vezi, zar ne? - upita Dan Martin.

- Ne, nećemo, Dane.

Ted Harris je zurio u nju kroz debela stakla naočala. - Jennifer, pa ne možeš samo tako...

- Odlazim potkraj ovog tjedna.

Njen odlučni glas jasno im je pokazao da ne želi više čuti nikakva pitanja. Ostatak sastanka proveli su raspravljajući o neriješenim slučajevima.

Kad su ostali otišli, Ken Bailey je upita: - Jesi li zaista o svemu dobro razmislila?

- Nemam drugog izbora, Kene.

On je pogleda. - Ne znam tko je ta svinja, ali znam da ga mrzim.

- Hvala ti - reče Jennifer i uhvati ga za ruku. - Sve će biti u redu.

- Znaš, bit će ti teško. Djeca rastu. Postavljaju pitanja. Htjet će znati tko mu je otac.

- Već ću se snaći.

- Okej. Ako ti mogu bilo čime pomoći... bilo što učiniti... uvijek sam ti na raspolaganju.

Ona ga zagrla. - Hvala ti, Kene. Ja... Hvala ti.

Ostala je u kancelariji još dugo nakon što su svi otišli sjedeći sama u tami, razmišljajući. Uvijek će voljeti Adama. Ništa neće moći izmijeniti tu činjenicu.

Bila jer uvjeren da je i on još uvijek voli. Bilo bi mi nekako lakše, razmišljala je, kad me ne bi volio. Nepodnošljive li ironije: voljeli su se, a nisu mogli biti zajedno, i životi su im se sve više razdvajali. Adam će sada živjeti u Washingtonu s Mary Beth i njihovim djetetom. Možda će jednoga dana dospjeti i u Bijelu kuću. Razmišljala je o svom sinu, o tome kako će odrasti i pitati za oca. Neće mu to moći nikada reći, niti će Adam ikada smjeti saznati da mu je rodila dijete jer bi ga to uništilo.

A kad bi to ikada saznao netko drugi, ta bi činjenica uništila Adama na drugi način.

Jennifer je odlučila kupiti kuću izvan grada, negdje izvan Manhattana gdje bi mogla živjeti sa sinom u vlastitom malom svijetu.

Pronašla je kuću pukom slučajnošću. Krenula je u posjet jednoj stranci na Lang Islandu; skrenula je s auto-cesta za Long Island kod izlaza 36, a tada pošla pogrešnom cestom i našla se u Sands Pointu. Ulice su bile tihe i zasjenjene visokim, privlačnim drvećem. Kuće su bile podalje od ceste,

svaka na malom privatnom zemljištu. Ispred jedne od tih bijelih kuća kolonijalnog stila u Sands Pointu stajao je natpis prodaje se. Zemljište je bilo ograđeno, a ispred širokog kolnog prilaza bila su lijepa vrata od kovanog željeza. Duž prilaznog puta redali su se stupovi sa svjetiljkama, a ispred kuće protezao se veliki travnjak s redom tisa koje su kuću štatile od pogleda sa ceste. Izvana je izgledala čarobno. Jennifer je zapisala ime posrednika za prodaju nekretnina i dogovorila se s njim da pogleda kuću idućeg dana poslije podne.

Posrednik je bio pretjerano srdačan i nametljiv, i Jennifer su takvi prodavači bili mrski. No, nije kupovala njegovu ličnost nego kuću.

- Kuća je pravi biser. Da, prava ljepotica. Kojih stotinjak godina. Stanje tip-top. Apsolutno tip-top.

S tim tip-top je svakako pretjerao. Sobe su bile prostrane i zračne, ali ih je trebalo obnoviti. Bilo bi zgodno, pomisli Jennifer, obnoviti tu kuću i urediti je.

Na gornjem katu, nasuprot glavnoj spavaćoj sobi, bila je prostorija koja se mogla adaptirati u dječju sobu. Ona bi je obojala u plavo i...

- Hoćete li da pogledamo zemljište?

Odlučila se na kupnju kad je ugledala kućicu na drvetu. Bila je izgrađena na platformi, visoko u krošnji snažnog hrasta. Bit će to kuća njenog sina. Zemljište je obuhvaćalo oko tri jutra, a sa stražnje strane kuće travnjak se blago spuštao prema zaljevu s lučicom. Nije mogla zamisliti bolje mjesto za sina; mnogo prostora gdje će se moći istrčati, a kasnije će mu kupiti čamac.

Ovdje će biti izolirani, što im je bilo potrebno, jer Jennifer je odlučila da će to biti svijet koji će pripadati samo njoj i njenom djetetu.

Sutradan je kupila kuću.

Nije ni slutila koliko će joj biti bolno napustiti stan u Manhattanu što ga je dijelila s Adamom. Njegov kupaći ogrtač i pidžame još su bile tu, kao i njegove papuče i brijaći pribor. Svaka prostorija sadržavala je stotine uspomena na Adama, uspomena na divnu, mrtvu prošlost. Jennifer je spakirala svoje stvari što je brže mogla i izišla iz stana.

U novoj kući bila je zaokupljena poslom od jutra do mraka tako da nije imala vremena misliti na Adama. Odlazila je u trgovine u Sands Pointu i Port Washingtonu da naruči namještaj i zavjese. Kupila je najfiniju posteljinu, srebrno posuđe i porculan. Pozvala je mjesne majstore da poprave neispravnu odvodnu instalaciju i krov koji je prokišnjavao, te istrošenu električnu instalaciju. Od ranog jutra do sumraka kuća je bila puna ličilaca, tesara, stolara, električara i postavljača tapeta. Jennifer je istovremeno bila svugdje nadgledavajući sve radove. Umarala se danju nadajući se da će noću moći spavati, ali more su se vratile i mučile je. Obilazila je dućane antikviteta kupujući svjetiljke, stolove i umjetnine. Kupila je vodoskok i kipove za vrt. jednog Lipschitza, jednog Noguchija i jednog Miroa. Unutrašnjost kuće poprimala je sve ljepši izgled.

Jennifer je zastupala i Boba Clementa iz Kalifornije, i od tapisona što

joj ih je on kreirao, dnevni boravak i dječja soba sinuli su nenametljivim bojama.

Jenniferin trbuh je rastao, pa je otišla u gradić da kupi trudničku odjeću. Dala je uvesti telefon koji nije bio registriran u telefonskom imeniku, samo za slučaj hitne potrebe. Nije nikome dala telefonski broj pa nije ni očekivala pozive. Ken Bailey bio je jedini čovjek iz kancelarije koji je znao gdje ona živi, a on se zakleo da će šutjeti.

Jedno poslijepodne se dovezao da posjeti Jennifer, i ona ga je provela kroz kuću i vrt i neizmjereno se radovala što mu se sve sviđa.

- Prekrasno Jennifer. Zaista prekrasno. Obavila si vraški posao. - On pogleda njen trbuh. - Kad se nadaš?

- Za dva mjeseca. - Stavila je njegovu ruku na trbuh i rekla: - Osjećaš?

Osjetio je lagani udarac.

- Svakim danom je sve jači - ponosno će Jennifer.

Skuhala je večeru za Kena. Kad su došli do deserta, Ken je naćeo temu.

- Ne želim zabadati nos - reće on - ali ne bi li ponosni tata, tko god on bio, trebalo da nešto učini... ?

- Ta tema je zaključena.

- Okej. Oprosti. Svima nam u kancelariji strahovito nedostaješ. Imamo novu stranku koja...

Jennifer podigne ruku. - Ne želim slušati o tome. Razgovarali su sve dok nije došlo vrijeme da Ken ode, i Jennifer ga je nerado ispratila. Bio je drag čovjek i dobar prijatelj.

***

Jennifer se ogradila od svijeta na sve moguće načine. Prestala je čitati novine i nije htjela gledati ni televiziju ni slušati radio. Njen svijet bio je ovdje između četiri zida. Bilo je to njeno gnijezdo, njeno utočište, mjesto gdje će donijeti na svijet svog sina. Proćitala je sve knjige o odgoju djece do kojih je mogla doći, od dr Spocka do Amosa i Gesella.

Pošto je uredila dječju sobu, napunila ju je igračkama. Otišla je u trgovinu sportske opreme i gledala lopte za ragbi, palice i rukavice za bejzbol. Morala se nasmijati samoj sebi. Ovo je smiješno. Pa nije se još ni rodio. Zatim je kupila palicu i rukavicu za bejzbol.

Došla je u iskušenje da kupi i loptu za ragbi ali je pomislila: Neka to prićeka.

Došao je svibanj, pa lipanj.

Radovi su bili gotovi, i kuća je utonula u blaženi mir. Dvaput tjedno Jennifer bi se odvezla u mjesto i kupovala u samoposluzi, a svaka dva tjedna posjećivala je doktora Harveyja, svog ginekologa. Poslušno je svaki ćas pila mlijeko, iako joj nije bilo do njega, uzimala vitamine, jela samo propisanu i zdravu hranu. Širila se i postala nezgrapna, pa joj je bilo sve teže kretati se.

Oduvijek je bila aktivna pa je mislila da će joj biti odvratna težina i nespretnost, polagane kretnje, no sada je to nekako nije smetalo. Nije više bilo razloga da nekamo žuri. Dani su joj polako prolazili, sneni i spokojni. Nekakav prirodni sat u njoj kao da je usporio rad. Kao da je čuvala energiju i prelijevala je u drugo tijelo što je živjelo u njoj.

Jednog jutra nakon pregleda dr Harvey joj reče: - Još dva tjedna, gospođo Parker.

Trenutak se bližio. Isprva je mislila, da će se možda bojati. Naslušala se bapskih naklapanja o trudovima, nesrećama, nakaznoj djeci, ali se nije plašila, samo je čeznula da vidi svoje dijete, i s nestrpljenjem čekala porod kako bi ga što prije držala na rukama.

Ken Bailey je sada dolazio svakodnevno donoseći sa sobom slikovnice.

- Sviđat će mu se - rekao je Ken.

Jennifer se nasmiješi jer se i Ken nadao muškom djetetu. Dobar znak. Šetali su vrtom i ručali na obali, pa sjedili na suncu. Jennifer je bila puna hemunga zbog svog izgleda.

Zašto gubi vrijeme s ovakvom ružnom debelom ženom, razmišljala je.

A Ken je, gledajući Jennifer, razmišljao: Ona je najljepša žena koju sam ikada upoznao.

Prvi trudovi pojavili su se u tri sata ujutro. Bili su tako jaki da je Jennifer ostala bez daha. Ponovili su se nakon nekoliko trenutaka, i Jennifer razdragano pomisli: Počinje!

Počela je izračunavati vrijeme između trudova i kad su se stali ponavljati svakih deset minuta, nazvala je ginekologa. Odvezla se u bolnicu zaustavljajući auto uz cestu kad god bi nadošli trudovi, Bolničar ju je dočekao pred bolnicom i nakon nekoliko minuta bila je već u ordinaciji doktora Harveyja.

Pregledao ju je i ohrabrujućim glasom rekao: - To će biti lagan porod, gospođo Parker. Samo se opustite i neka sve ide prirodnim tokom.

Nije bilo lako, ali ne i nepodnošljivo. Mogla je podnijeti bolove jer je znala da će se nakon njih dogoditi nešto prekrasno. Imala je trudove skoro osam sati i potkraj tog vremena, kad joj se tijelo izmučilo i iskrivilo od grčeva i kad je već pomislila da muke nikada neće prestati, osjetila je naglo olakšanje, a zatim ju je neočekivano obuzeo osjećaj praznine i blaženog mira. Začula je tiho cviljenje, a tada je dr Harvey dignuo u vis njenu bebu i rekao: - Hoćete li pogledati svog sina, gospođo Parker.

Jenniferin smiješak ozario je prostoriju.

Nazvala ga je Joshua Adam Parker. Težio je tri kile i sedamsto osamdeset grama i bio je savršena beba. Jennifer je znala da su novorođenčad obično ružna, smežurana, crvena i da nalikuju na male majmune.

Ali ne i Joshua Adam. Bio je divan. Sestre u bolnici su neprekidno govorile Jennifer kako je Joshua lijep dječak, i Jennifer se nije mogla naslušati njihovih riječi. Neobično je sličio na Adama, i očito je od oca naslijedio sivoplave oči i prekrasno oblikovanu glavu.

Kad god bi ga pogledala, vidjela je u njemu Adama.

Bio je to čudan osjećaj, bolna mješavina radosti i tuge.

Kako bi Adam bio sretan da vidi svog lijepog sina!

Kad je Joshui bilo dva dana, nasmiješio se Jennifer i ona je uzbuđeno pozvonila sestri.

- Gledajte! Smiješi se.

- Muče ga vjetrovi, gospođo Parker.

- Možda su to vjetrovi kod drugih beba - tvrdoglavo će Jennifer. -

Moj sin se smješka.

Pitala se kakve će osjećaje gajiti prema djetetu i brinula se hoće li biti dobra majka. Bebe su sigurno dosadno društvo. Prljaju pelene, traže da ih se neprestano hrani, plaču i spavaju. S njima se ne može komunicirati.

Neću zapravo osjećati ništa za njega sve dok ne navrši četiri-pet godina. Nije joj dugo trebalo da uvidi koliko je griješila. Od trenutka kad se Joshua rodio, Jennifer je voljela svog sina ljubavljju za koju nije ni slutila da postoji u njoj. Bila je to strastveno zaštitnička ljubav. Joshua je bio tako malen, a svijet tako velik.

Kad je Jennifer pošla iz bolnice kući s Joshuom, dobila je dug popis uputa, ali su je one samo ispunjavale panikom. Prva dva tjedna pomagala joj je medicinska sestra koja je stanovala s njima. Nakon toga Jennifer je ostala sama pa se stalno užasavala da bi mogla negdje pogriješiti i ubiti dijete. Bojala se da bi moglo u svakom trenutku prestati disati.

Kad je prvi put pripremila mlijeko za Joshuu, otkrila je da je zaboravila sterilizirati dudu. Bacila je hranu u sudoper i počela sve iz početka. Kad je bila gotova, sjetila se da je zaboravila sterilizirati bočicu. Sve iznova. Joshua je samo bijesno vrištao čekajući jelo. Ponekad joj se činilo da neće moći stići na sve. Posve neočekivano svladavala bi je neobjašnjiva potištenost. Uvjeravala je samu sebe da je to normalna depresija koja se javlja nakon porođaja, ali joj ni to objašnjenje nije pomoglo. Bila je neprekidno iscrpljena. Činilo joj se da je provela na nogama cijelu noć hraneći Jashuu, i kad bi napokon uspjela zaspati skljojkašši se na krevet, probudio bi je Joshuin plač, pa bi oteturala natrag u njegovu sobu.

Zvala je doktora u svako doba dana i noći.

- Joshua prebrzo diše...Joshua presporo diše...Joshua kašlje...Nije pojeo večernji obrok...Joshua je povratio.

Da je se riješi, liječnik je napokon došao u kuću i očitao joj bukvicu.

- Gospođo Parker, još nisam vidio zdravijeg djeteta od vašeg sina. Možda izgleda krhak, ali jak je kao bik.

Prestanite se stalno brinuti i počnite uživati u njemu. Zapamtite samo jedno: on će nadživjeti i vas i mene!

I tako se Jennifer počela opuštati. Ukrasila je Joshuinu sobu zavjesama od tkanine sa štampanim uzorcima i pokrivačem za krevetić od plave tkanine, ukrašene bijelim cvjetovima i žutim leptirima. Zatim je tu bio krevetić, dječja ogradica i uz to mala odgovarajuća škrinja, pisaći stolić i stolica, konjić za ljuljanje, te velika kutija puna igračkaka.

Uživala je držeći Joshuu u naručju, kupajući ga i previjajući, vodeći ga na šetnju u divnim novim kolicima. Neprekidno mu je nešto pričala, i kad je Joshua navršio četiri tjedna, nagradio ju je smiješkom. Nikakvi vjetrovi, pomisli sretno Jennifer. Pravi smiješak.

Kad je Ken Bailey prvi put vidio dijete, dugo ga je pramatrao. Obuzeta iznenadnom panikom, Jennifer pomisli: Prepoznat će ga. Znat će da je to Adamovo dijete.

No, Ken je samo rekao: - Doista je divan. Ista mama.

Dopustila je Kenu da drži dijete i smijala se njegovoj nespretnosti. No, nije mogla a da ne pomisli:

Joshua nikada neće imati oca koji će ga držati na rukama.

Joshua je navršio šest tjedana pa je došlo vrijeme da se Jennifer vrati na posao. Mrzila je i pomisao da će se morati odvojiti od djeteta, pa makar i nekoliko sati na dan, ali ju je skori povratak na posao ipak ispunjavao uzbuđenjem. Bila je tako dugo potpuno odrezana od svega. Došao je trenutak da ponovo ude u svoj drugi svijet.

Pogledala se u ogledalo i odlučila da najprije mora smršaviti kako bi joj tijelo dobilo prijašnji oblik. Držala je dijeteu i marljivo počela gimnasticirati nedugo nakon poroda, ali sada je uložila još više truda i uskoro je počela nalikovati na Jennifer iz ranijih dana.

Počela je tražiti domaćicu. Sa svakom je razgovarala i ispitivala ih kao da su porotnice: iskušavala ih je, tražeći im slabosti, ispitivala da li lažu, jesu li sposobne. Razgovarala je s dvadeset mogućih kandidatkinja prije nego što je pronašla ženu koja joj se svidjela i kojoj je mogla vjerovati, gospođu Mackey, Škotlandanku srednjih godina. Radila je u jednoj obitelji petnaest godina i otišla od njih kad su im djeca odrasla i otišla na studije.

Jennifer je zamolila Kena da se propita o njoj, i pošto ju je Ken uvjerio da je gospođa Mackey čista kao suza, Jennifer ju je zaposlila.

Tjedan dana kasnije Jennifer se vratila u kancelariju.

Iznenadni nestanak Jennifer Parker izazvao je bujicu glasina po odvjetničkim kancelarijama Manhattana.

I njen povratak pobudio je neizmjereno zanimanje.

Doček što su joj priredili onog jutra kad se vratila u kancelariju prerastao je u pravo primanje jer su navraćali i odvjetnici iz drugih kancelarija da je posjete. Cynthia, Dan i Ted okitili su kancelariju girlandama i pričvrstili natpis Sretan povratak. Donijeli su šampanjac i kolače.

- U devet ujutro? - usprotivi se Jennifer.

No bili su uporni.

- Ovdje je bila ludnica bez tebe - reče joj Dan Martin. - Valjda to ne kaniš ponovo učiniti?

Jennifer ga pogleda i reče; - Ne, ne kanim.

Neprekidno su upadali neočekivani posjetioци da se uvjere kako je s Jennifer sve u redu i da joj požele sve najbolje.

Izbjegavala je odgovor na neizbježna pitanja gdje je bila tako dugo i samo se smješkala. - Ne smijemo o tome pričati.

Cijeli je dan održavala sastanke sa svojim namještenicima. Nakupile su se stotine telefonskih poruka.

- Znaš li tko nas je izludio s pokušajima da dođe do tebe? - reče Ken Bailey kad su ostali sami u uredu.

Jenniferino srce poskoči: - Tko?

- Michael Moretti.

- Ah!

- Čudan svat. Kad mu nismo htjeli reći gdje si, morali smo mu se zakleti da si zdrava.

- Pustimo Michaela Morettija.

Pregledala je sve predmete što ih je zastupala njena kancelarija. Posao je cvao. Dobili su mnogo važnih stranaka. Nekoliko starih klijenata odbilo je raditi bilo s kim osim s Jennifer i čekali su da se ona vrati.

- Čim dospijem, telefonirat ću im - obeća Jennifer.

Pregledala je i ostale telefonske poruke. Bilo je i desetak poziva gospodina Adama. Možda je morala javiti Adamu da je s njom sve u redu, da joj se ništa nije dogodilo. No, znala je da ne bi mogla podnijeti zvuk njegovog glasa, pomisao da je blizu i da ga ne može vidjeti, dotaći, zagrliti. Pričati mu o Joshui. Cynthia joj je iz novina izrezala niz članaka koji bi je mogli zanimati, među njima i seriju o Michaelu Morettiju, objavljenu istovremeno u mnogim novinama, u kojoj su ga nazivali najvažnijim mafijaškim šefom u Sjedinjenim Državama. U jednom od članaka bila je objavljena njegova fotografija s potpisom: Ja se samo bavim osiguranjem.

Trebalo joj je tri mjeseca da nadoknadi zaostatke.

Sredila bi to i brže, ali je uporno svakog dana odlazila iz kancelarije u četiri sata bez obzira na posao, čekao ju je Joshua.

Ujutro bi, prije odlaska u kancelariju, sama pripremila Joshui doručak

i poigrala se s njim što je dulje mogla.

Kad bi se poslije podne vratila kući, posvećivala bi se samo Jashui. Prisiljavala je sebe da poslovne probleme ostavlja u kancelariji i odbijala je sve slučajeve koji bi je udaljili od sina. Prestala je raditi nedjeljom. Ništa nije smjelo zadrijeti u njen privatni svijet.

Voljela je na glas čitati Joshui.

Gospođa Mackey je prigovarala. - Joshua je još malo dijete, gospođo Parker. Ne razumije ni riječi.

Jennifer bi samosvjesno odgovorila: - Joshua razumije.

I nastavila bi čitata.

Joshua je bio nepresušan izvor iznenađenja. Kad mu je bilo tri mjeseca, počeo je gukati i pokušavao razgovarati s Jennifer. Zabavljao se u ogradici sa zvečkom i zekom što mu ga je donio Ken. Sa šest mjeseci već se pokušavao penjata iz ogradice goreći od želje da istraži svijet oko sebe. Jennifer ga je držala na rukama, hvatao bi njene prste svojim sitnim ručicama pa bi dugo i ozbiljno razgovarali.

Imala je neprekidno pune ruke posla. Jednog jutra telefonirao joj je Philip Redding, predsjednik velike naftne korporacije.

- Da li bismo mogli porazgovarati? - reče on. - Imam jedan problem.

Jennifer ga nije morala pitati o čemu se radi. Njegovu su kompaniju optužili da je plaćala mito kako bi mogla poslovati na Bliskom istoku. Dobila bi visok honorar da preuzme taj slučaj, ali jednostavno nije imala vremena.

- Žao mi je - reče Jennifer. - Nisam slobodna, ali mogu vam preporučiti nekoga tko je izvrstan za ovakve slučajeve.

- Rekli su mi da ne prihvatim negativan odgovor - odgovori Philip Redding.

- Tko vam je to rekao?

- Jedan moj prijatelj. Sudac Lawrence Waldman.

Jennifer nije vjerovala svojim ušima kad je čula to ime. - Sudac Waldman vam je rekao da mene nazovete?

- Rekao je da ste vi najbolji, ali to već i sam znam. Jennifer je držala slušalicu u ruci razmišljajući o ranijim iskustvima sa sucem Waldmanom. Bila je uvjerena da je mrzi i da je hoće uništiti.

- Dobro. Mogli bismo se naći sutra za doručkom - predloži Jennifer.

Kad je spustila slušalicu, nazvala je suca Waldmana.

Na liniji se začuo poznati glas. - Gle, gle. Već dugo nismo razgovarali, mlada damo.

- Htjela sam vam zahvaliti što ste mi poslali Philipa Reddinga.

- Samo sam htio da dođe u dobre ruke.

- Znat ću to cijeliti, gospodine suče.

- Da li biste večerali s jednim starcem?

Jennifer se iznenadi. - Vrlo rado.

- Odlično. Povest ću vas u svoj klub. Tamo su same starkerle

nenavikle na lijepe mlade žene. To će ih malo protresti.

Sudac Lawrence Waldman pripadao je klubu Century u 43. ulici, i kad se Jennifer sastala s njim, zapazila je da se samo našalio kad je spomenuo starije. Blagovaonica je bila puna pisaca, slikara, pravnika i glumaca.

- Ovdje je običaj da se nitko nikome ne predstavlja - objasni joj sudac Waldman. - Pretpostavlja se da se odmah zna tko je tko.

Jennifer je prepoznala mnoge poznate ličnosti.

Sudac Waldman je u društvu bio potpuno drugačiji, i Jennifer se iznenadila. - Svojedobno sam htio da vas izbacim iz Odvjetničke komore jer sam smatrao da ste osramotili našu profesiju - reče joj dok su pili koktel. - Uvjeran sam da sam pogriješio. Pažljivo pratim vaš rad. Služite na čast našoj profesiji. Jennifer je bila razdragana. Imala je posla sa svakakvim sucima - podmitljivima, glupima ili nesposobnima. No Lawrencea Waldmana je poštovala. Bio je i sjajan pravnik i besprijekorna, ličnost.

- Hvala vam, gospodine suče.

- Mislim da bi izvan sudnice bilo dovoljno Lawrence i Jennie, zar ne?

Samo ju je otac zvao Jennie.

- Vrlo rado, Lawrence.

Hrana je bila izvrsna, i ta je večera bila početak obreda što su ga ponavljali svaki mjesec beskrajno uživajući u njemu.

Bilo je ljeto 1974. Nevjerojatno, prohujalo je godinu dana otkako se rodio Joshua Adam Parker. Prohodaо je prvim nesigurnim koracima i razumio riječi nos, usta i glava.

- Genijalan je - izjavi Jennifer kategorički gospođi Mackey.

Jennifer je naumila proslaviti Joshuin prvi rođendan kao da je u Bijeloj kući. U subotu je pošla kupiti poklone. Kupila mu je odjeću i knjige i igračke, kao i tricikl koji neće moći voziti još godinu-dvije. Kupila je i male poklone za djecu iz susjedstva što ih je pozvala na rođendan, pa provela cijelo poslijepodne kiteći sobu girlandama i balonima. Sama je ispekla tortu i ostavila je na kuhinjskom stolu. Joshua se nekako domogao torte i počeo je rukama trpati u usta upropastivši je prije nego što su stigli gosti.

Jennifer je pozvala desetak djece iz susjedstva i njihove majke. Jedini odrasli gost bio je Ken. Donio je Joshui tricikl, isti onakav kakav mu je kupila Jennifer.

- Pa to je smiješno, Kene - reče Jennifer nasmijavši se. - Joshua je premalen za to.

Zabava je trajala samo dva sata, ali je bila sjajna. Djeca su previše jela, pa su ispo vraćala tepih, tukla se za igračke i plakala kad bi im prsnuo balon, ali, sve u svemu, Jennifer je smatrala da je zabava bila fantastična. Joshua je bio savršen domaćin, i osim nekoliko manjih nestašluka ponašao se dostojanstveno i samosvjesno.

Te večeri, pošto su svi gosti otišli i nakon što je spremila Joshuu u krevet, sjela je uz njegovu postelju i promatrala ga kako spava diveći se prekrasnom biću što sa ga Adam i ona stvorili. Adam bi se tako ponosio da je vidio kako se Joshua ponašao. No, radost joj je bila donekle okrnjena jer je nije imala s kim podijeliti.

Jennifer je razmišljala i o slijedećim rođendanima. Joshua će navršiti dvije godine, zatim pet, pa deset i dvadeset. Odrast će i napustit će je. Živjet će svojim životom.

Prekini! prekori se Jennifer. Kukaš nad sobom! Te noći ležala je u krevetu, potpuno budna, ponovo proživljavajući i pamteći svaki detalj s proslave rođendana.

Jednoga će dana možda moći pričati Adamu o tome.

U idućih nekoliko mjeseci ime senatora Adama Warnera postalo je svima poznato. Zahvaljujući društvenom položaju, sposobnosti i magnetičnoj moći postao je značajna ličnost u Senatu već od samog početka.

Izabrali su ga u nekoliko važnih odbora. Podržao je važan zakon o sindikatima, koji je bio brzo i lako usvojen. Adam Warner je imao moćne prijatelje u Kongresu. Mnogi su poznavali i cijenili njegovog oca. Općenito se smatralo da će se Adam jednoga dana kandidirati za predsjednika. Jennifer se ponosila njime, ali se nije mogla otresti osjećaja gorčine.

Klijenti, kolege i prijatelji neprekidno su pozivali Jennifer na večeru, u kazalište i na razne dobrotvorne priredbe, ali ih je ona gotovo sve odbijala. S vremena na vrijeme provela bi večer s Kenom. Neizmjerne je uživala u njegovom društvu. Bio je zabavan, blago samoironičan, no Jennifer je znala da se iza vedre fasade krije osjetljiva, izmučena ličnost. Katkada bi subotom došao k njima na ručak ili večeru i igrao bi se satima s Joshuom. Obožavali su jedan drugoga.

Jedne večeri, pošto je odvela Joshuu na spavanje, večerali su u kuhinji. Ken je zurio u nju sve dok ga i nije upitala: - Nešto nije u redu?

- Nije, bogamu - proštenje Ken. - Oprosti. Baš je ovaj svijet proklet! Nije više rekao ni riječi.

Iako Adam već skoro devet mjeseca nije ni pokušao uspostaviti vezu s Jennifer, gutala je sve novinske članke o njemu i gledala ga kad god bi se pojavio na televiziji. Neprekidno je razmišljala o njemu. Kako i ne bi? Sin ju je stalno podsjećao na njega. Joshui je sada bilo dvije godine i bio je nevjerojatno nalik na oca. Imao je iste ozbiljne plave oči i isto držanje i geste. Joshua je bio mala, draga i vjerna kopija svog oca, srdačno i umiljato dijete puno pitanja.

Na Jenniferino iznenađenje Joshuina prva riječ bila je „ato“, i izustio ju je kad ga je prvi put provezla automobilom.

Sada je već govorio u rečenicama i znao je reći hvala i molim. Kad ga je jednom Jennifer pokušavala nahraniti u njegovoj visokoj stolici, nestrpljivo joj je rekao: - Mama, idi se igrati sa svojim igračkama.

Ken mu je kupio kutiju boja, i Joshua je stao marljivo bojati zidove dnevnog boravka.

Kad ga je gospođa Mackey htjela udariti po stražnjici, Jennifer je rekla: - Nemojte. Već ćemo to oprati. Joshua samo izražava osjećaje.

- To sam i ja htjela učiniti - primjeti nezadovoljno gospođa Mackey. - Izraziti osjećaje. Potpuno ćete razmaziti to dijete.

Međutim, Joshua nije bio razmažen: mnogo je tražio i inatio se, ali to je bilo normalno za dvogodišnje dijete. Bojao se usisača za prašinu, divljih životinja, vlakova i tame.

Joshua je bio rođeni sportaš. Promatrajući ga jednom u igri s nekoliko prijatelja, Jennifer se okrene prema gospođi Mackey i reče: - Premda sam Joshuina majka, gledam ga objektivno, gospođo Mackey. No, mislim da se

ovakvo dijete još nije rodilo.

Jennifer je u pravilu izbjegavala zastupanje klijenata u slučajevima koji su zahtijevali putovanje jer se nije htjela rastajati od Joshue, ali jednog jutra hitno joj je telefonirao Peter Fenton, vlasnik velike industrijske firme i njen stalni klijent.

- Kupujem tvornicu u Las Vegasu pa bih htio da tamo otputujete avionom i sastanete se s njihovim odvjetnicima.

- Poslat ću Dana Martina - predloži Jennifer.

- Znate da nerado odlazim izvan grada, Peter.

- Jennifer, vi ćete sve obaviti za dvadeset četiri sata. Prebacit ću vas avionom kompanije, a već idući dan bit ćete kod kuće.

Jennifer je oklijevala. - U redu.

Već je bila u Las Vegasu, i ostavio ju je ravnodušnom. Las Vegas se ne može ni voljeti ni mrziti. Las Vegas je trebalo promatrati kao svojevrsan fenomen, kao neku stranu civilizaciju s vlastitim jezikom, zakonima i moralom. Nije bio nalik ni na koji grad na svijetu. Golema neonska svjetla sjala su cijelu noć objavljujući atrakcije u veličanstvenim palačama izgrađenima za pražnjenje džepova turista što su ovamo srljali kao leminzi i gurali se da profučkaju brižno skupljenu uštedevinu.

Jennifer je dala gospođi Mackey dug i detaljan popis uputa u vezi s Joshuom.

- Kako vas dugo neće biti, gospođo Parker?

- Sutra se vraćam.

- Ah, te majke!

Lear jet Petera Fentona čekao je Jennifer sutradan rano ujutru i odvezao je u Las Vegas. Jennifer je cijelo poslijepodne i večer razrađivala detalje ugovora.

Kad su obavili posao, Peter Fenton pozvao je Jennifer na večeru.

- Hvala vam, Peter. Radije bih ostala u sobi i rano legla. Ujutro se vraćam u New York.

Jennifer je tog dana tripot razgovarala s gospođom Mackey, koja ju je svaki put uvjeravala da je mali Joshua dobro. Pojeo je sve obroke, nije imao temperaturu i izgledao je zadovoljan.

- Nedostajem li mu? - upita Jennifer.

- Nije mi ništa rekao - uzdahne gospođa Mackey.

Znala je da je gospođa Mackey smatra šašavom, ali nije za to marila.

- Recite mu da sutra dolazim kući.

- Poručit ću mu, gospođo Parker.

Jennifer je namjeravala večerati u miru, u svom apartmanu, ali sobe su joj odjednom iz nepoznatog razloga postale zagušljive, i zidovi su je pritiskali. Nije mogla prestati razmišljati o Adamu.

Kako je mogao leći u krevet s Mary Beth i napraviti joj dijete kad...

Ovaj put joj nije upalio trik kojim se obično zavaravala...da je njen

Adam samo na službenom putu i da će joj se uskoro vratiti. U misli joj se neprekidno vraćala slika Mary Beth u čipkastom negližeu i Adama...

Morala je nekamo izići, među bučno mnoštvo. Mogla bih pogledati nekakav show, pomisli Jennifer. Brzo se istuširala, obukla i sišla.

U glavnoj dvorani nastupao je Marty Allen. Ispred ulaza u dvoranu stajao je dug red, i Jennifer požali što nije zamolila Petera Fentona da joj rezervira kartu. Prišla je šefu sale i upitala: - Kako dugo treba čekati stol?

- Koliko vas je u društvu?
- Sama sam.
- Na žalost, gospođice...
- U moju ložu, Abe - javi se muški glas uz nju.

Šef sale razvuče usne od uha do uha i reče: - Svakako gospodine Moretti. Izvolite, molim vas.

Jennifer se okrene i zagleda u tamne oči Michaela Moretti ja...

- Ne, hvala - reče Jennifer. - Na žalost, ja...
- Morate nešto pojesti. - Michael Moretti uhvati Jennifer pod ruku.

Hodala je uz njega kao automat slijedeći šefa sale do jedne od najboljih loža u sredini dvorane. Bila joj je odvratna i sama pomisao na večeru s Michaelom Morettijem, ali nije znala kako da se izvuče bez scene. Iskreno je zažalila što nije pristala da ode na večeru s Peterom Fentonom.

Sjeli su okrenuti prema pozornici, i šef sale reče: - Želim vam dobru zabavu, gospodine Moretti. I vama, gospođice.

Osjetila je da je Moretti gleda, i bilo joj je neugodno. Sjedio je i šutio. Michael Moretti je bio šutljiv čovjek, nije vjerovao riječima kao da su one stupica, a ne oblik komuniciranja. Svojom šutnjom prikovao ju je za sjedalo. Michael Moretti se služio šutnjom kao što se drugi koriste govorom.

Kad je napokon progovorio, zatekao je Jennifer nepripravnu .

- Mrzim pse - rekao je Michael Moretti. - Oni umiru.

Kao da je time htio otkriti tajni dio svoje prirode što ga je crpio iz nekog dubokog izvora. Nije znala što da mu odgovori.

Stiglo je piće, i oni su sjedili i šutke ga pili. Jennifer se prepusti mislima. Razmišljala je o njegovim riječima: Mrzim pse. Oni umiru.

Pitala se kakvo je djetinjstvo imao. Uхватила je sebe kako ga promatra. Bio je opasno, uzbudljivo privlačan. Osjetila je atmosferu nasilja, eksplozivnosti.

Mada nije sebi znala objasniti razlog, uz tog čovjeka se osjećala kao žena. Možda zbog tih očiju, crnih poput ebanovine, što su je čas pažljivo gledale čas skretale u stranu kao da se boje da previše ne otkriju. Shvatila je da je prošlo dugo vremena otkako je o sebi razmišljala kao o ženi. Otkako je izgubila Adama. Potreban je pravi muškarac da bi se žena osjećala ženom pomisli Jennifer, da bi se osjećala lijepom, da bi se osjećala poželjnom.

Bila je sretna što joj ne može čitati misli.

Mnogi su prilazili njihovoj loži da bi pozdravili Michaela Morettija: direktori kompanija, glumci, jedan sudac, jedan senator. Moć je iskazivala poštovanje moći, i Jennifer je odjednom počela naslućivati koliko je Moretti utjecajan.

- Ja ću naručiti večeru - reče Michael Moretti.

- Taj jelovnik pripremaju za osamsto ljudi. Kao da jedete u avionu. On digni ruku i šef sale se odmah stvori uz njega.
- Da, gospodine Moretti. Što večeras želite, gospodine?
- Chateaubriand, iznutra ružičast, izvana crn.
- Svakako, gospodine Moretti.
- Pommes souffles i salatu od endivije.
- Naravno, gospodine Moretti.
- Desert ćemo naručiti kasnije.

Na račun uprave donijeli su im za stol bocu šampanjca.

Jennifer se počela opuštati i gotovo protiv volje zabavljati. Odavno nije provela večer s privlačnim muškarcem. Gotovo u istom trenutku upitala se: Kako ga uopće mogu smatrati privlačnim? On je ubojica, amoralna i bezosjećajna životinja.

Jennifer je upoznala i branila desetke muškaraca koji su počinili strašne zločine, ali joj je nešto govorilo da nitko od njih nije toliko opasan koliko taj čovjek.

Uspeo se do vrha mafije ne samo zahvaljujući braku s kćerkom Antonija Granellija.

- Telefonirao sam vam jedanput ili dvaput dok vas nije bilo - reče Michael. Prema riječima Kena Baileya, telefonirao joj je skoro svaki dan. - Gdje ste bili? - Pitanje je zvučalo ležerno.

- Nije me bilo u New Yorku.

Duga šutnja. - Sjećate li se moje ponude?

Jennifer srkne malo šampanjca. - Nemojte ponovo počinjati, molim vas:

- Mogli biste imati sve...

- Rekla sam vam da me to ne zanima. Nema te ponude koja se ne može odbiti. Osim u knjigama, gospodine Moretti. Odbijam vašu ponudu, Michael Moretti se sjetio prizora u domu svoga tasta prije nekoliko tjedana. Bio je to sastanak Obitelji koji nije protekao onako kako se nadao. Thomas Colfax je prigovarao svemu što bi Michael predložio.

Kad je Colfax otišao, Michael je rekao tasta: - Colfax se pretvara u babu. Mislim da je vrijeme da ga penzioniramo, papa.

- Tommy je dobar čovjek. Godinama nas je spašavao od mnogih neprilika.

- To pripada prošlosti. Sada više ne može.

- Koga bismo stavili na njegovo mjesto?

- Jennifer Parker.

Antonio Granelli je stresao glavom. - Već sam to rekao, Michael, da ne valja upućivati žene u naše poslove.

- To nije obična žena. Ona je najbolja odvjetnica u ovom dijelu države.

- Vidjet ćemo - rekao je Antonio Granelli. - Vidjet ćemo.

Michael Moretti je navikao da dobije ono što želi, i što mu se Jennifer više protivila, njegova odluka da je osvoji bila je to čvršća. Sjedeći do nje, Michael ju je gledao i razmišljao: Jednog dana pripast ćeš mi, mala - do

kraja.

- O čemu razmišljate?

Michael Moretti joj se polako i ležerno nasmiješi, i ona odmah požali to pitanje. Bilo je vrijeme da ode.

- Hvala vam na divnoj večeri, gospodine Moretti.

Moram rano ustati, pa...

Svjetla su se polako gasila i orkestar je zasvirao uvertiru.

- Ne možete sada otići. Počinje show. Marty Allen je fantastičan, vidjet ćete.

Ovakvu predstavu mogli su postaviti samo u Las Vegasu, i Jennifer je bila oduševljena. Rekla je samoj sebi da će otići odmah nakon showa, ali kad je završio, Michael Moretti ju je pozvao na ples, pa je smatrala da bi bilo nepristojno da ga odbije. Osim toga, morala je sebi priznati da se doista ugodno zabavlja. Michael Moretti bio je vješt plesač, i Jennifer se opustila u njegovom naručju. Kad su se jednom sudarili s drugim parom, ona je osjetila na trenutak njegovu nabreklu muškost, ali se on odmah odmaknuo pazeći da je drži na diskretnoj udaljenosti.

Kasnije su odšetali u kockarnicu, u more svjetiljki i buke, a sve je vrvjelo od kockara zaokupljenih raznim igrama na sreću. Kockali su se kao da im život ovisi o dobitku. Michael je odveo Jennifer do jednog od stolova i pružio joj tucet žetona.

- Za sreću - reče on.

Šef stola i djelatnici karata obraćali su se Michaelu s velikim poštovanjem s Mr M. dajući mu velike hrpe žetona od sto dolara i uzimajući od njega priznanice umjesto gotovine. Michael je igrao na velike uloge i strahovito gubio, no to ga, čini se, nije smetalo. Michaelovim žetonima Jennifer je dobila tristo dolara, ali je insistirala da ih dade Michaelu. Nije mu htjela ni u čemu biti obavezna.

U toku večeri prilazile su im često i žene i pozdravljale Michaela. Bile su sve mlade i privlačne. Michael je bio uljudan prema njima, ali je bilo očito da ga zanima samo Jennifer. Jennifer se protiv volje osjetila polaskanom.

U početku večeri Jennifer je bila umorna i potištena, ali je iz Michaela Morettija upravo isijavala životna snaga: prelijevala se iz njega nabijajući atmosferu, obavijajući Jennifer.

Michael ju je odveo u mali bar gdje je svirao džez sastav, a nakon toga su otišli u salon drugog hotela da slušaju neku novu vokalnu grupu. Kamo god bi došli, svi su Michaela primali kao člana kraljevske obitelji. Svatko je pokušavao privući njegovu pažnju, pozdraviti ga, dotaknuti, dati mu do znanja da je tu.

Dok su bili zajedno, Michael nije rekao ni jednu jedinu riječ koja bi uvrijedila Jennifer. No, Jennifer je osjećala kako iz njega izbija snažna seksualnost koja ju je zapljuskivala nesmiljenim valovima. Osjećala se isprebijanom, silovanom. Još nikada nije doživjela takvo nešto. Osjećaj ju je uznemirio, ali i uzbudio. Žestoka, životinjska snaga što je iz njega izbijala bila je nešto posve novo za Jennifer.

Bilo je već četiri sata ujutro kad ju je Michael napokon otpratio do

njenog apartmana. Kad su stigli do vrata, Michael je uhvati za ruku i reče: -
Laku noć. Htio bih vam samo reći da je ovo bila najljepša noć mog života.
Njegove su riječi uplašile Jennifer.

U međuvremenu je u Washingtonu Adamova popularnost i dalje rasla. Ime mu se sve češće pojavljivalo u dnevnim novinama i časopisima. Započeo je ispitivati stanje u školama u siromašnim gradskim četvrtima i predvodio komisiju Senata koja je službeno posjetila Moskvu. Novine su objavile fotografije njegovog dolaska na aerodrom Šeremetjevo. Kad se nakon deset dana vratio, štampa je obilovala pohvalnim napisima o rezultatima njegovog puta.

Broj reportaža o Adamu Warneru i dalje se povećavao. Javnost je željela čitati o njemu, a mas-mediji su neumorno utaživali njenu glad. Adam je u Senatu postao vodeći pobornik reformi. Bio je predsjednik komisije za ispitivanje uvjeta u saveznim kaznionicama i obilazio je zatvore diljem Amerike. Razgovarao je sa zatvorenicima, stražarima i upraviteljima, a kad je njegova komisija podnijela izvještaj, uslijedio je niz reformi.

Članke o njemu objavljivali su i ženski ilustrirani časopisi. Jennifer je u Cosmopolitanu ugledala sliku Adama s Mary Beth i njihovom kćerkicom Samanthom, pa je sjela ispred kamina u spavaćoj sobi i dugo, dugo promatrala fotografiju. Mary Beth se smiješila u objektiv, slika i prilika ljupkog, toplog južnjačkog šarma. Djevojčica je bila minijturna kopija svoje majke. Prešla je na Adamov lik. Izgledao je umorno. Oko očiju su mu se nazirale sitne bore kojih prije nije bilo, a u zaliscima prve sijede vlasi. Jennifer se na trenutak učinilo da vidi Joshuu u starijem izdanju. Sličnost je bila nevjerojatna. I Adam je gledao ravno u objektiv, pa se Jennifer učinilo da gleda nju. Pokušala je dokučiti izraz u njegovim očima i pitala se misli li Adam ikada na nju.

Ponovno je pogledala Mary Beth i djevojčicu, a zatim bacila časopis u vatru i gledala kako izgara.

Adam Warner je sjedio na čelu stola. Te su mu večeri gosti bili Stewart Needham i još petoro-šestoro uzvanika. Mary Beth je sjedila za drugim krajem stola i čavrljala sa senatorom iz Oklahome i njegovom ženom okićenom nakitom. Washington je za Mary Beth bio pravi stimulans. Ovdje je bila u svom elementu. Zbog Adamovog sve većeg ugleda Mary Beth je postala jedna od vodećih ličnosti u društvenom životu Washingtona i u tome je uživala. Adamu je društveni život prijestolnice bio dosadan, pa je sa zadovoljstvom tu ulogu prepustio Mary Beth. Ona se u njoj dobro snalazila, a on joj je na tome bio zahvalan.

- U Washingtonu - govorio je Stewart Needham - više se nagodbi sklapa za večerom, nego u časnim dvoranama Kongresa.

Adam se ogleda duž stola. Jedva je čekao da večera završi. Na izgled je sve bilo divno. No, zapravo ništa nije valjalo. Bio je oženjen jednom ženom, a ljubio je drugu. Bio je rob braka iz kojeg nije mogao pobjeći.

Znao je da bi bio pokrenuo brakorazvodnu parnicu da Mary Beth nije ostala u drugom stanju. Sada je bilo prekasno; bio je vezan. Mary Beth mu je rodila prekrasnu kćerkicu, i on ju je volio, ali nije mogao iz misli odagnati Jennifer.

- Zaista ste sretni, Adame - javi se guvernerova žena. - Imate sve što bi muškarac mogao poželjeti, nije li tako?
Adam joj nije ništa odgovorio.

Godišnja su doba dolazila i prolazila, i sve se vrtjelo oko Joshue. On je bio središte Jenniferinog svijeta. Pratila ga je kako raste i razvija se, dan za danom, ne prestajući se diviti njegovim prvim koracima, riječima i zaključcima. Stalno je mijenjao raspoloženja: čas je bio divlji i agresivan, čas plah i nježan. Bio bi potišten kad bi Jennifer uveče izišla iz njegove sobe.

Još se bojavao mraka, pa je Jennifer uvijek u njegovoj sobi ostavljala upaljenu svjetiljku.

Kad je navršio dvije godine, postao je nemoguć, pravi „užasni dvogodišnjak“. Bio je destruktivan i tvrdoglav i nasilan. Uživao je „sređivati“ stvari. Pokvario je šivaći stroj gospođe Mackey, uništio oba televizora u kući i rastavio Jenniferin ručni sat. Znao bi pomiješati sol sa šećerom. Ken Bailey je kupio Jennifer štene njemačkog ovčara, Maxa, i Joshua ga je ugrizao.

Kad ih je Ken jednom posjetio, Joshua ga je dočekaao riječima: - Zdravo! Imaš li limpača? Mogu ga vidjeti?

Te je godine Jennifer ponekad mislila da će izludjeti. Navršivši tri godine, Joshua je odjednom postao anđeo, nježan, privržen i pun ljubavi. Bio je skladno građen kao i njegov otac, a ruke su mu stalno bile nečim zaokupljene. No, više nije uništavao stvari. Rado se igrao u vrtu, penjao, trčao i vozio triciklom.

Jennifer ga je vodila u zoološki vrt u Bronxu i u kazalište lutaka. Često su šetali uz obalu. Gledali su filmove braće Marx, a zatim odlazili na sladoled.

Joshua joj je postao pravi drug. Kao poklon za Majčin dan Joshua je naučio omiljenu pjesmu Jenniferinog oca - *Svijetli ljetni mjeseci* - pa joj je otpjevao. Bio je to najdirljiviji trenutak u njegovom životu.

Istina je, pomisli Jennifer, da ne nasljeđujemo svijet od roditelja; posuđujemo ga od djece.

Joshua je pošao u vrtić, što mu se neobično svidjelo. Uvečer, kad bi se Jennifer vratila kući, sjedili bi ispred kamina i čitali. Jennifer je čitala pravne časopise, a Joshua slikovnice. Znala je promatrati Joshuu ispruženog na podu, nabrana čela od koncentracije, i, odjednom bi se sjetila Adama. Sjećanje ju je još boljelo poput otvorene rane. Pitala se gdje je Adam i šta radi.

Što rade Adam i Mary Beth i Samantha?

Uspijevalo joj je odvojiti privatni život od posla, i jedina veza između jednog i drugog bio je Ken Bailey.

Ken je donosio Joshuu igračke i knjige, igrao se s njim i, bio mu, na neki način, zamjena za oca.

Jedne nedjelje popodne Jennifer i Ken stajali su nedaleko od kuće na hrastu i promatrali Joshuu kako se uspinje prema njoj.

- Znaš li što mu je potrebno? - upita Ken.

- Ne.

- Otac. - Ken se okrene prema Jennifer. - Njegov pravi otac mora da je prvoklasno govno.
- Nemoj, Kene, molim te.
- Oprosti. Zabadam nos u tuđa posla. To je prošlost. Brine me zapravo budućnost. Nije prirodno da ovako živiš sama poput...
- Nisam sama. Imam Joshuu.
- Nisam na to mislio. - Zagrlio je Jennifer i nježno je poljubio. - Uf, bogamu, Jennifer... Oprosti.

Michael Moretti je desetak puta telefonirao Jennifer. Ona mu se ni jednom nije javila. Jednom joj se učinilo da ga je letimice zapazila otraga u sudnici u kojoj je nekog branila, no kad je ponovno potražila pogledom, nije ga više bilo.

Jennifer se na brzinu odluči. - Doći ću da porazgovaram s njim. Pobrinite se za formalnosti, molim vas.

- Bez brige. Baš vam hvala. Vaš sam dužnik.

Jennifer nazove gospođu Mackey. - Večeras ću malo zakasniti. Dajte Joshui večeru i recite mu da me pričeka u krevetu.

Deset minuta kasnije bila je već na putu u središte grada.

- Na liniji je izvjesni Clark Holman - javi se Cynthia jednog kasnog poslijepodneva baš kad se Jennifer spremala otići iz kancelarije.

- Dobro, prespoj me - reče Jennifer nakon kratkog oklijevanja.

Clark Holman bio je odvjetnik Društva za besplatnu pravnu pomoć.

- Oprostite što vam smetam, Jennifer - reče on - ali imamo ovdje slučaj koji nitko neće ni pipnuti, i bio bih vam zaista zahvalan kad biste nam pomogli.

Znam koliko ste zaposleni, ali...

- Tko je okrivljeni?

- Jack Scanlon.

Odmah se sjetila imena Već dva dana nije silazio s naslovnih strana novina. Jacka Scanlona su uhapsili zbog otmice četverogodišnje djevojčice za koju je tražio otkupninu. Identificirali su ga pomoću fotorobota što ga je policija izradila na osnovi izjava očevidaca.

- Zašto ste mene zvali, Clark?

- Scanlon je vas tražio.

Jennifer pogleda sat na zidu. Zakasnit će Joshui. - Gdje je Scanlon?

- U Gradskom popravnom centru.

Jennifer je smatrala otmicu najopakijim zločinom, naročito otmicu bespomoćnog djeteta; no, okrivljeni uvijek ima pravo na to da ga saslušaju, ma kako užasan zločin bio. Na tome se i temelji pravo: pravda za male i velike.

Legitimiral se na porti, i jedan stražar ju je odveo u prostoriju za razgovore između odvjetnika i zatvorenika.

- Idem po Scanlona - reče stražar.

Nekoliko minuta kasnije u prostoriju su uveli mršavog, pristalog muškarca plave brade i svijetloplave kose. Moglo mu je biti između trideset i

pet i četrdeset godina. Podsjetio je Jennifer na Tsusa.

- Hvala vam što ste došli, gospođice Parker - reče on tihim i ljubaznim glasom. - Hvala vam na brizi.

- Sjednite.

Uzeo je stolicu i sjeo sučelice.

- Htjeli ste razgovarati sa mnom?

- Da. Iako mislim da mi samo Bog može pomoći. Učinio sam veliku glupost.

Pogledala ga je s gađenjem. - Vi otmicu bespomoćne djevojčice radi otkupnine nazivate „glupošću“?

- Nisam oteo Tammy radi otkupnine.

- Niste. A zašto ste je onda oteli?

Dugo mu je trebalo da progovori. - Moja žena Evelyn umrla je pri porodu. Ljubio sam je više od svega na svijetu. Bila je prava svetica. No, bila je slaba.

Liječnik nas je odvrćao od djeteta, ali ga ona nije slušala. - Smeteno je oborio pogled. - Možda...možda to nećete moći shvatiti, ali govorila je da usprkos svemu hoće dijete jer je ono za nju bilo dio mene.

Jennifer ga je i te kako dobro shvaćala.

Jack Scanlon kimne. - Obje su umrle. - S mukom je nastavio. - Neko vrijeme sam... mislio sam da ću... nisam htio više živjeti bez nje. Neprekidno sam se pitao kakvo bi bilo naše dijete. Neprekidno sam sanjao kako bi nam bilo da su ostale žive. Neprekidno sam vraćao vrijeme na trenutak prije nego što je Evelyn...- Zastao je shrvan bolnim sjećanjem. - Našao sam utočište u Bibliji. I to me spasilo od ludila. A, tada, prije nekoliko dana, ugledao sam djevojčicu kako se igra na ulici, i na trenutak mi se učinilo kao da vidim reinkarnaciju Evelyn. Iste oči, ista kosa. Djevojčica me pogledala i nasmiješila se, a ja...znam da to zvuči suludo, ali u tom trenutku smiješila mi se Evelyn. Mora da nisam bio pri sebi. Ovakva bi bila naša djevojčica, pomislio sam, naše dijete.

Grčevito je stezao šake.

- Znam da sam pogriješio, ali poveo sam je. - Pogledao je Jennifer. - Ne bih bio pozlijedio to dijete ni za što na svijetu.

Jennifer ga je pažljivo pratila ne bi li otkrila prizvuk laži. No, nije ga osjetila. Scanlon je zaista patio.

- A što je s porukom u vezi s otkupninom? - upita Jennifer.

- Nisam poslao nikakvu poruku. Nije mi bilo nimalo stalo do novca. Htio sam samo malu Tammy.

- Netko je poslao obitelji poruku tražeći otkupninu.

- Policajci stalno tvrde da sam je ja poslao, ali nisam.

Slušala ga je i promatrala pokušavajući doći do nekakvog zaključka. - Je li se vijest o otmici pojavila u novinama prije nego što su vas uhapsili ili poslije?

- Prije. Sjećam se kako sam poželio da prestanu pisati o tome. Htio sam otputovati s Tammy i bojao sam se da će nas netko spriječiti.

- Znači, svatko je mogao u novinama pročitati vijest o otmici i pokušati izmamiti otkupninu?

Bespomoćno je stiskao ruke. - Ne znam. Znam samo da bih htio umrijeti.

Njegova je bol bila tako očigledna da je dirnula Jennifer. Ako je govorio istinu - a na licu mu se zaista nije naziralo ništa drugo - nije zaslužio da umre zbog onog što je učinio. Kaznu je zaslužio, to da, ali ne smrt.

- Pokušat ću vam pomoći - odluči Jennifer.

- Hvala vam - odvrati Scanlon tiho. - No, zapravo mi je svejedno što će biti sa mnom.

- Meni nije.

- Na žalost, ja... nemam novaca - reče Scanlon.

- Ne brinite za to. Pričajte mi o sebi.

- Što biste htjeli znati?

- Počnite iz početka. Gdje ste rođeni?

- U Sjevernoj Dakoti, prije trideset pet godina.

Rodio sam se na farmi. Tako bi se možda mogao nazvati taj bijedni komadić zemlje na kojem ništa nije htjelo rasti. Bili smo siromašni.

Napustio sam dom kad mi je bila petnaest godina. Obožavao sam majku, ali oca sam mrzio. Znam da u Bibliji piše da roditelje valja poštovati, ali on je doista bio zao čovjek. Uživao bi kad bi me tukao.

Jennifer je zamijetila kako mu se tijelo ukočilo kad je nastavio.

- Znaite, zaista je u tome uživao. Kad god bih, po njegovom mišljenju, pogriješio, ma kakva to sitnica bila, tukao me kožnatim pojasom s velikom mjedenom kopčom. A tad bi me natjerao da kleknem i molim Boga za oprostjenje. Dugo sam mrzio Boga isto toliko koliko i oca. - Ušutio je, shrvan sjećanjima.

- I zato ste pobjegli od kuće?

- Da. Auto-stopom sam stigao do Chicaga. Završio sam samo nekoliko razreda, ali sam kod kuće mnogo čitao. Kad god bi me otac uhvatio da čitam, bio mu je to još jedan izgovor da me prebije. U Chicagu sam se zaposlio u tvornici. Tu sam i upoznao Evelyn. Porezao sam se na glodalici, pa su me odveli u ambulantu, a tu je ona radila kao medicinska sestra. - Nasmiješio se. - Nikada prije nisam vidio ljepše žene. Ruka mi je zacijelila otprilike za dva tjedna, a svaki sam dan odlazio njoj na previjanje. Nakon toga jednostavno smo se počeli sastajati. Razgovarali smo o braku, ali kompanija je izgubila veliku narudžbu, pa su me otpustili, kao i ostale iz mog pogona. No, Evelyn to nije bilo važno. Vjenčali smo se i ona me uzdržavala. To je bio i jedini razlog zbog kojeg smo se ikada posvađali. Odgojili su me u uvjerenju da muškarac mora uzdržavati ženu. Zaposlio sam se kao vozač kamiona i dobro sam zarađivao. Jedino mi se nije sviđalo što nas je posao razdvajao, jer me ponekad nije bilo po tjedan dana. Bez obzira na to, bio sam strašno sretan. Oboje smo bili sretni. A tada je Evelyn ostala u drugom stanju.

Stresao se od jeze i ruke mu počеше drhtati.

- Evelyn i naša djevojčica su umrle. - Suze su mu curile niz obraze. Ne znam zašto je to Bog učinio. Zacijelo je imao razlog, ali ne znam kakav. Ljuljao se naprijed-natrag na stolici, premda toga nije bio svjestan, sklopivši ruke na prsima kao da hoće zadržati taj bol.

Taj neće na električnu stoticu, pomisli Jennifer.

- Sutra ću ponovo doći - obeća mu ona.

Sud je utvrdio kauciju u iznosu od dvjesta tisuća dolara. Jack Scanlon nije imao novaca pa se Jennifer za to pobrinula. Scanlona su pustili iz Popravnog centra, i Jennifer mu je pronašla sobu u malom motelu u West Sideu. Dala mu je i stotinu dolara.

- Ne znam kako - reče joj Scanlon - ali vratit ću vam dug do posljednjeg centa. Potražit ću posao. Bilo kakav posao. Nije mi važno što ću raditi.

Kad je Jennifer otišla, već je čitao u novinama oglase za zaposlenje.

Savezni javni tužilac Earl Osborne bio je visok i krupan čovjek, okruglog i neizboranog lica i varljivo blagog ponašanja. Jennifer se iznenadila kad je u Osborneovoj kancelariji ugledala Roberta Di Silvu.

- Čuo sam da ste vi preuzeli obranu - reče Di Silva. - Ništa vam nije dovoljno prljavo, ha?

- Što on radi ovdje? - obrati se Jennifer Osborneu. - Ovaj slučaj je u nadležnosti saveznog pravosuđa.

- Jack Scanlon je odveo djevojčicu automobilom njenih roditelja.

- Prisvajanje automobila, djelo teške krađe - primijeti Di Silva.

Jennifer se pitala da li bi se Di Silva upleo da ona nije preuzela obranu. Ponovo se obratila Osborneu.

- Htjela bih se nagoditi - reče Jennifer. - Moj branjenik...

Earl Osborne podigne ruku. - Ni slučajno. Ići ćemo do kraja.

- Ima okolnosti...

- Možete nam sve ispričati u toku prethodnog postupka.

Di Silva se cerio sa strane.

- U redu - reče Jennifer. - Vidimo se na sudu.

Jack Scanlon je našao posao na benzinskoj stanici u West Sideu, nedaleko od motela u kojem je stanovao, i Jennifer ga je tamo potražila.

- Prethodni postupak je preksutra - obavijesti ga Jennifer. - Pokušat ću se nagoditi s tužiocem u pogledu stupnja krivice; ako mi to uspije, odgovarat ćete za krivično djelo manje težine. Morat ćete neko vrijeme odsjediti, Jack, no truditi ću se da to bude što kraće.

Zahvalnost na njegovom licu bila joj je dovoljna nagrada.

Nagovorila ga je da se pred sudom pojavi u pristojnom odijelu, i Scanlon ju je poslušao i kupio ga. Ošišao se i uredio bradu, i Jennifer je bila zadovoljna njegovim izgledom.

Prethodni postupak je počeo uobičajenim formalnostima. U sudnici je bio i okružni javni tužilac Di Silva. Pošto je Earl Osborne prikazao svoj dokazni materijal i zatražio da se protiv okrivljenog podigne optužnica, sudac Barnard se obrati Jennifer.

- Imate li što primijetiti, gospođice Parker?

- Imam, gospodine suče. Htjela bih državi uštedjeti troškove procesa. Ima olakotnih okolnosti koje do sada nisu iznijete. Moj branjenik

priznaje krivicu, ali smatramo da se radi o djelu blažeg stupnja.

- Nemoguće - reče Earl Osborne. - Optužba se ne slaže.

Jennifer se obrati sucu Barnardu. - Možemo li o tome porazgovarati u vašem kabinetu, gospodine suče?

- Možemo. Utvrdit ću datum procesa kad saslušam branitelja.

Jennifer se okrene Jacku Scanlonu koji je unezvjereno stajao iza nje.

- Možete se vratiti na posao - reče mu Jennifer. - Navratit ću i javiti vam rezultat.

- Hvala vam, gospođice Parker - reče on tiho.

Promatrala ga je kako se okreće i izlazi iz sudnice.

U sučevom kabinetu okupili su se Jennifer, Earl Osborne, Robert Di Silva i sudac Barnard.

- Ne znam kako vam je uopće palo na pamet da predložite nagodbu o stupnju krivice - reče Osborne.

- Otmica iz koristoljublja je zločin koji se kažnjava smrću. Vaš je branjenik kriv i ispaštati će za ono što je učinio.

- Ne vjerujte svemu što čitate u novinama, Earl.

Jack Scanlon nema nikakve veze s onom porukom o otkupnini.

- Ma nemojte! Ako nije tražio otkupninu, koga je vruga onda tražio?

- Ispričat ću vam - reče Jennifer.

To je i učinila. Pričala im je o farmi i premlaćivanju, o tome kako se Jack Scanlon zaljubio u Evelyn i oženio se njome, i kako je izgubio ženu i kćerku pri porodu.

Šutke su je saslušali, a kad je Jennifer završila, javio se Di Silva. - Jack Scanlon je, znači, oteo djevojčicu jer ga je podsjetila na njegovo mrtvo dijete?

A žena mu je umrla pri porodu?

- Tako je. - Jennifer se obrati sucu Barnardu. - Gospodine suče, mislim da takve ljude ne osuđujete na smrt.

- Slažem se - primijeti neočekivano Di Silva.

Jennifer ga iznenađeno pogleda.

Di Silva je izvlačio nekakve papire iz torbe za spise.

- Da vas nešto pitam. Što mislite o smrtnoj kazni za ovog čovjeka? - Počeo je čitati iz dosjea. - Frank Jackson, 38 godina. Rođen u gospodskoj četvrti San Francisca. Otac liječnik, majka viđena ličnost u otmjanim krugovima. Sa četrnaest godina se već drogirao i pobjegao od kuće; policija ga je pronašla u Haight-Ashburyju i vratila roditeljima. Tri mjeseca kasnije Jackson je provalio u očevu ordinaciju, ukrao sve narkotike kojih se domogao i pobjegao. Uhapsili su ga u Seattleu zbog posjedovanja i prodavanja droge, poslali u popravište, pustili ga kad je navršio osamnaest godina, a mjesec dana kasnije ga uhapsili zbog oružane pljačke i pokušaja ubojstva...

Jennifer osjeti kako joj se steže želudac. - Kakve to veze ima s Jackom Scanlonom?

Earl Osborne joj se neprijazno nasmiješi. - Jack Scanlon je Frank Jackson.

- Ne vjerujem!

- Prije jedan sat dobili smo od FBI-a ovaj list - reče Di Silva. - Jackson je profesionalni varalica i patološki lažac. Tokom proteklih deset godina hapšen je za cijeli niz djela, od svođenja do podmetanja požara i oružane pljačke. Neko je vrijeme odsjedio u Jolietu. Nije nikada imao stalan posao i nije nikada bio oženjen. Prije pet godina FBI ga je uhapsio zbog otmice. Oteo je trogodišnju djevojčicu i zatražio pismom otkupninu. Dva mjeseca kasnije pronašli su tijelo djevojčice u jednom šumarku. Prema izvještaju istražitelja tijelo se djelomično raspalo, ali su se još uvijek posvuda vidjeli tragovi uboda nožem. Djevojčica je silovana i protuprirodno obljubljenjena.

Jennifer odjednom osjeti mučninu.

- Jacksona su oslobodili optužbe zahvaljujući pravnoj smicalici koju je iščeprkao neki advokat premazan svim mastima. - Kad je Di Silva ponovno progovorio, glas mu je bio pun prezira. - Je li to čovjek koji bi, po vašem mišljenju, trebao slobodno šetati gradom?

- Mogu li vidjeti taj dosje, molim vas?

Di Silva ga šutke pruži Jennifer, i ona počne čitati.

To je bio Jack Scanlon. Nije bilo nikakve dvojbe. Na žuti list bila je spajalicom pričvršćena njegova fotografija snimljena na policiji. Tada je izgledao mladi i nije imao bradu, ali je svaka zabuna bila isključena. Jack Scanlon - Frank Jackson - lagao joj je sve.

Izmislio je priču o svom životu, a Jennifer je povjerovala svakoj riječi. Učinio je to tako uvjerljivo da se nije ni potrudila da zamoli Kena da provjeri njegovu priču.

- Mogu li to vidjeti? - upita sudac Barnard.

Jennifer mu doda dosje. Sudac ga preleti pogledom pa se zagleda u Jennifer. - Onda?

- Neću ga zastupati.

Di Silva podigne obrve glumeći iznenađenje. - Zapanjujete me, gospođice Parker. Ne pričate li uvijek kako svatko ima pravo na branitelja?

- Naravno - odgovori mirno Jennifer. - Ali ja se držim čvrstog pravila od kojeg ne odstupam: ne zastupam nikoga tko mi laže. Gospodin Jackson će morati sebi pronaći drugog branitelja.

Sudac Barnard kimne. - Sud će se za to pobrinuti.

- Trebalo bi odmah opozvati njegovu kauciju - reče Osborne. - Taj je čovjek preopasan da bi šetao ulicama.

Sudac Barnard pogleda Jennifer. - Službeno ste još uvijek njegov branitelj, gospođice Parker. Imate li što protiv?

- Ne - reče Jennifer stisnutih usana. - Nimalo.

- Naredit ću da se opozove njegova kaucija - reče sudac.

Te je večeri sudac Lawrence Waldman pozvao Jenniffer na dobrotvornu priredbu. Bila je sva iscijeđena nakon poslijepodnevnih događaja i radije bi otišla kući da provede mirnu večer s Joshuom, ali nije htjela razočarati suca. Presvukla se u kancelariji i sastala se sa sucem u hotelu Waldorf-Astoriu gdje se održavala priredba.

Bila je to gala priredba na kojoj je nastupalo nekoliko holivudskih zvijezda, ali Jennifer nije mogla u njoj uživati. Misli su joj bile drugdje.

- Zar nešto nije u redu, Jennie'? - upita sudac Waldman koji ju je već neko vrijeme promatrao.

Uspjela se nasmiješiti. - Ne. Samo poslovni problem, Lawrence.

A kakvim li se to poslom ja zapravo bavim, pitala se Jennifer. Bavim se najgorim ološem, silovateljima, ubojicama, otmičarima. Najradije bih se napila.

- Oprostite, gospođice Parker - prošapta šef sale koji je prišao njihovom stolu - netko vas treba na telefon.

Jennifer se istog trenutka uznemiri. Samo je gospođa Mackey znala gdje će biti. Nešto se dogodilo - zašto bi je inače zvala?

Pošla je za šefom sale do telefona u predvorju. Podigla je slušalicu i čula kako joj nečiji muški glas šapće: - Gaduro! Prevarila si me.

Osjetila je kako drhti. - Tko je na telefonu? - upita.

No, dobro je znala tko je to.

- Rekla si pajkanima da dođu po mene.

- To nije istina! Ja...

- Obećala si da ćeš mi pomoći.

- Pomoći ću vam. Gdje...

- Pizdo lažljiva! - Glas mu se toliko stišao da je jedva razabirala riječi. - Platit ćeš mi to. O, kako ćeš mi platiti !

- Samo tren...

Veza se prekinula. Stajala je kraj telefona kao ukočena. Nešto se užasno dogodilo. Frank Jackson alias Jack Scanlon je nekako pobjegao i okrivio Jennifer za ono što se dogodilo. Kako je doznao gdje je? Zacijelo ju je slijedio. Možda je upravo sada čeka pred hotelom.

Pokušavala je obuzdati drhtanje, razmisliti, dokučiti što se dogodilo. Vidio je policajce kad su došli da ga uhapse, a možda su ga i uhapsili, pa im je pobjegao. Nije bilo važno kako. Važna je bila činjenica da je nju okrivljavao.

Fank Jackson je već bio ubojica i mogao je ponovo ubiti. Otišla je u toaletu i ostala tamo sve dok se nije donekle smirila. Vratila se za stol tek kad se pribrala. Sucu Waldmanu bio je dovoljan jedan pogled na njeno lice. - Što se, zaboga, dogodilo?

Jennifer mu ukratko ispriča. Zaprepastio se.

- Mili bože, hoćete li da vas odvezem kući?

- Ne brinite, Lawrence. Molim vas samo da me za svaki slučaj otpratite do automobila.

Diskretno su izišli iz velike dvorane, i sudac je ostao s njom sve dok joj

poslužitelj nije dovezao automobil.

- Zaista nećete da pođem s vama?

- Hvala, nije potrebno. Uvjerena sam da će ga policija do jutra ščepati. Uokolo ne luta mnogo ljudi nalik na njega. Laku noć.

Odvezla se provjeravajući da li je netko slijedi. Kad je bila sigurna da je nitko ne prati, skrenula je na auto-cestu za Long Island i uputila se kući.

Stalno je bacala pogled na retrovizor provjeravajući automobile iza sebe. Jednom je stala uz cestu i propustila sva vozila, a kad se cesta ispraznila, krenula je dalje. Sad se osjećala sigurnijom. Bila je uvjerena da će policija za nekoliko sati uhapsiti Franka Jacksona.

Zacijelo su već uzbunili sve stanice. Skrenula je na kolni prilaz. Zemljište oko kuće i sama kuća bili su u tami, a ne jarko osvijetljeni kao obično. Sjedila je u autu i s nevjericom zurila u kuću.

Činilo joj se da će poludjeti od straha. Izbezumljeno je izjurila iz automobila i potrčala prema vratima. Bila su pritvorena. Trenutak je užasno zastala na pragu, a tada ušla u predvorje. Udarila je nogom o nešto toplo i meko i nehotice uzviknula. Upalila je svjetlo.

Na prostirki natopljenoj krvlju ležao je Max. Netko je psu prerezao grlo od uha do uha.

- Joshua! - vrisnu Jennifer. - Gospođo Mackey!

Jurila je iz prostorije u prostoriju paleći svjetla i izvikujući njihova imena, a srce joj je lupalo tako strašno da je jedva disala. Potrčala je stepenicama u Joshuinu spavaću sobu. Na krevetu se još vidio otisak njegovog tijela, ali bio je prazan.

Pretražila je cijelu kuću, a tada kao omamljena strčala stepenicama. Frank Jackson je zacijelo od prvog trenutka znao gdje ona živi. Mora da ju je slijedio jedne večeri kad se vraćala iz kancelarije ili nakon što ga je posjetila na benzinskoj stanici. Oteo je Joshuu i ubit će ga da je kazni.

Prošla je pokraj praonice i začula iznutra tiho grebanje. Jennifer se polako približi zatvorenim vratima i naglo ih otvori. Unutra je bilo mračno.

- Nemojte me više tući, molim vas - zaječi ženski glas.

Jennifer upali svjetlo. Na podu je ležala gospođa Mackey, ruku i nogu čvrsto vezanih žicom. Bila je u polusvijesti.

Jennifer hitro klekne do nje. - Gospođo Mackey!

Žena pogleda Jennifer i oči joj se polako razbistriše.

- Odveo je Joshuu. - Zajecala je.

Jennifer stane što je obzirnije mogla odmatati žicu koja se urezala u ruke i noge jadne žene. Bile su izranjene i krvave. Pomogla joj je da ustane.

- N...nisam ga mogla spriječiti - ridala je histerično gospođa Mackey. - Pokušala sam. Ja... Prostorijom je odjeknuo zvuk telefona, i obje žene odmah ušutješe. Zazvonio je još jednom, pa još jednom, i zvučao je nekako zloslutno. Jennifer priđe telefonu i podigne slušalicu.

- Htio sam samo provjeriti da li si se bez problema vratila kući - javi se glas.

- Gdje je moj sin.

- Baš je prekrasan dečko, zar ne? - reče glas.

- Molim vas! Sve ću učiniti. Sve što želite!

- Već si sve učinila.
- Ne, molim vas! - bespomoćno je zajecala.
- Rado te slušam kako plačeš - prošapta glas. - Dobit ćeš svog sina.

Čitaj sutrašnje novine.

Veza se prekinula.

Stajala je, boreći se protiv nesvjestice, pokušavajući razmisliti. Frank Jackson je rekao: - Baš je prekrasan dečko. - To možda znači da je Joshua još živ. Ne bi li Jackson inače rekao da je bio prekrasan? No, znala je da samu sebe zavarava riječima trudeći se da ne poludi. Morat će nešto brzo poduzeti.

Prvi joj je poriv bio da telefonira Adamu, da ga zamoli za pomoć. Ta otet je njegov sin, njegovom sinu prijeteći smrt. No, znala je da Adam ne može ništa učiniti. Bio je udaljen dvije stotine i trideset pet milja. Imala je samo dvije mogućnosti: prvo, da nazove Roberta Di Silvu, ispriča mu što se dogodilo i zamoli ga da organizira opću potragu za Frankom Jacksonom.

Oh, bože, to će predugo trajati!

Druga mogućnost bio je FBI. Oni su bili izvježbani za hvatanje otmičara. Međutim, ovo nije bila obična otmica. Ovaj put neće biti poruke sa zahtjevom za otkupninu, kojoj bi mogli ući u trag, nikakvog izgleda da uhvate Franka Jacksona i spase Joshui život. FBI se strogo pridržavao svojih krutih pravila. U ovom slučaju ne bi bio ni od kakve pomoći. Morala je brzo odlučiti...dok je Joshua još živ. Robert Di Silva ili FBI? S mukom je razmišljala.

Duboko je udahнула i odlučila, a tada potražila telefonski broj. Prsti su joj toliko drhtali da ga je tri puta morala iznova birati.

- Moram razgovarati s Michaelom Morettijem - reče Jennifer kad se napokon javio muški glas.

- Žao mi je gospođo. Ovdje Tony's Place. Ne poznajem nikakvog Mikea Morettija.

- Čekajte! - vrisne Jennifer. - Ne spuštajte slušalicu! - Trudila se da ostane hladnokrvna. - Ovo je hitno. Ja sam... njegova prijateljica. Zovem se Jennifer Parker. Moram s njim hitno razgovarati.

- Slušajte, gospođo, rekao sam vam...

- Dajte mu moje ime i ovaj telefonski broj.

Dala mu je broj. Tako je zamuckivala da je jedva uspijevala govoriti. - R-r-recit-t-te mu...

Veza se prekinula.

Sva obamrla Jennifer je spustila slušalicu. Stala je ponovno razmišljati o prve dvije mogućnosti. Ili o obje. Nema razloga da Robert Di Silva i FBI ne udruže snage i pokušaju naći Joshuu. Izluđivala ju je spoznaja da oni imaju vrlo malo izgleda da pronađu Franka i Jacksona. Nije bilo vremena. Čitaj sutrašnje novine.

Bilo je nečeg konačnog u njegovim posljednjim riječima, pa je Jennifer bila uvjerenjena da joj on neće ponovno telefonirati, neće nikome dati prilike da mu uđu u trag. No, nešto je morala poduzeti. Pokušat će s Robertom Di Silvom. Pružila je ruku da digne slušalicu. Tek što ju je taknula, telefon ponovno zazvoni i uplaši je.

- Ovdje Michael Moretti.

- Michael ! Oh, Michael, pomozite mi molim vas! - Ja...- Stala je nekontrolirano plakati. Spustila je slušalicu, zatim je brzo podigla bojeći se da on ne prekine vezu. - Michael?

- Tu sam. - Glas mu je bio pribran. - Saberite se i recite mi što nije u redu.

- Ja...ja ću . . - Disala je brzo i duboko obuzdavajući drhtanje. - Radi se o mom sinu. Joshui.

Njega...njega...su oteli. U-u-ubit će ga.

- Znate li tko ga je oteo?

- D...da...da. Zove se Frank Jack...Jackson.

- Srce joj je počelo snažno lupati.

- Ispričajte mi što se dogodilo. - Glas mu je bio tih i ulijevao je povjerenje.

Prisilila se da govori polako, pa potanko ispriča slijed događaja.

- Možete li mi opisati Jacksona?

Nastojala se sjetiti svih pojedinosti i pretvoriti predodžbe u riječi. - Vrlo dobro - reče Michael. - Znate li gdje je odsjedio kaznu?

- U Jolietu. Rekao mi je da će ubiti...

- Gdje je ta benzinska stanica na kojoj je radio?

Dala je Michaelu adresu.

- Znate li ime motela u kojem je odsjeo?

- Da. Ne. - Nije se mogla sjetiti. Zarila je glavu u šake sve dok je nije prenuo bol noktiju što su joj se zarili u čelo. Nastojala se svim silama sjetiti. Strpljivo je čekao.

Odjednom se dosjetila imena. - To je motel Sretan put. U 10. aveniji. Ali sigurna sam da više nije tamo.

- Vidjet ćemo.

- Hoću da mi se sin vrati živ.

Michael Moretti je šutio. Znala je zašto.

- Ako pronađemo Jacksona...?

Jennifer se strese i duboko uzdahne. - Ubijte ga!

- Budite kraj telefona.

Veza se prekinula, i Jennifer spusti slušalicu. Začudo, osjećala se mirnijom, kao da je već nešto postignuto. Doduše, nije znala zbog čega osjeća povjerenje u Michaela Morettija. Sa stanovišta logike postupila je bezglavo i bezumno; no, logika nije imala nikakve veze s tim. U pitanju je bio život njenog sina. Namjerno je poslala ubojicu da uhvati ubojicu. Ako plan uspije... - Sjetila se sadistički silovane djevojčice.

Zbrinula je gospođu Mackey. Previla joj je rane i odvela je u krevet. Ponudila joj je sedativ, ali ga gospođa Mackey odgurne.

- Ne bih mogla spavati - zaplače. - Oh, gospođo Parker! Dao je djetetu pilule za spavanje.

Jennifer se užasnuto zagleda u nju.

Michael Moretti je sjedio za stolom i gledao sedmoricu muškaraca što ih je pozvao. Prva trojica su već dobila naređenje.

Obratio se Thomasu Colfaxu. - Tom, iskoristi svoje veze. Otiđi do kapetana Notarasa i reci mu da pokupi sve što imaju o Franku Jacksonu. Zapamti, sve.

- Šteta je na to trošiti dobru vezu, Mike. Mislim da...
- Ne nateži se, već obavi ono što sam ti rekao.
- Kako želiš - reče ukočeno Colfax.

Red je došao na Nicka Vita. - Otiđi na benzinsku stanicu gdje je Jackson radio. Provjeri da li je zalazio u obližnje barove, da li je imao prijatelja...

- Pođite do Jacksonovog motela - naredi Michael Salu Fioreu i Josephu Colelli. - Vjerojatno je već otišao, ali ipak provjerite da li se s kim motao. Htio bih znati s kim se smucao. - Pogledao je na sat. - Ponoć je. Dajem vam osam sati da pronađete Jacksona.

Muškarci krenuše prema vratima. - Djetetu se ne smije ništa dogoditi - poviče Michael za njima. - Stalno me nazivajte. Čekat su kraj telefona.

Gledao ih je kako odlaze, a tada dignuo slušalicu jednog od telefona na svom pisaćem stolu i stao okretati broj.

Jedan sat poslije ponoći

Soba u motelu nije bila prostrana, ali je bila uredna. Frank Jackson je volio urednost. Smatrao je to dijelom dobrog odgoja. Rebrenice žaluzina bile su spuštene i namještene tako da izvana nitko nije mogao gledati u sobu. Vrata su bila zaključana i osigurana lancem, a podupro ih je i stolicom. Prišao je krevetu na kojem je ležao Joshua. Frank Jackson mu je nagurao u usta tri pilule za spavanje, pa je dječak još čvrsto spavao. No, Jackson se ponosio time što ništa ne prepušta slučaju, pa je čvrsto svezao Joshuine ruke i noge istom žicom kojom je sputao staru ženu u kući na Long i Islandu. Jackson pogleda usnulog dječaka i obuzme ga osjećaj tuge.

Zašto su ga, za ime božje, uvijek prisiljavali da čini te užasne stvari? On je blag, miroljubiv čovjek, ali kada je sve protiv tebe, kad te svi napadaju, moraš se braniti. No svi su ga uvijek potcjenjivali. Nisu shvaćali, sve dok nije bilo prekasno, da je pametniji od svih.

Znao je da će policija doći po njega pola sata prije nego što su stigli. Upravo je punio rezervoar chevroleta carrzaro kad je spazio šefa kako ulazi u kancelariju da se javi na telefon. Nije mogao čuti razgovor, ali to i nije bilo potrebno. Vidio je pritajene poglede koje mu je šef dobacivao dok je šaptao u slušalicu. Odmah je shvatio što se događa. Policija dolazi po njega. Ona prokleta advokatica ga je prevarila. Rekla je policiji da ga strpaju iza rešetaka. Šef je još uvijek telefonski razgovarao kad je Jackson zgrabio kaput i nestao.

Trebalo mu je manje od tri minute da na ulici pronađe nezaključani automobil i spoji žice kako bi ga pokrenuo, a trenutak kasnije krenuo je

prema kući Jennifer Parker. Zaista se morao diviti svojoj inteligenciji. Kome bi palo na um da je slijedi kako bi doznao gdje živi? Slijedio ju je istog dana kad ga je izvukla uz kauciju. Parkirao je s druge strane ceste i iznenadio se kad je dječak dočekaao Jennifer kraj vrtnih vrata. Promatrao ih je i već tada shvatio da će mu dijete dobro doći. Bio je to neočekivani zgoditak, ono što pjesnici nazivaju zalogom sudbine.

Nasmiješio se kad se sjetio kako se ona stara kučka, domaćica, uplašila. Uživao je omatajući žicu oko njenih ručnih i nožnih zglobova. Bio je previše nesmiljen prema sebi. To je bilo potrebno. Domaćica je mislila da će je silovati. Bila mu je odvratna. Sve su mu žene bile odvratne osim njegove svetice majke. Žene su bile prljave, nečiste, čak i ona kurva, njegova sestra. Samo su djeca bila čista. Razmišljao je o djevojčici koju je posljednju oteo. Bila je prekrasna, s dugim plavim uvojcima, ali je morala platiti zbog grijeha svoje majke. Njena majka je otpustila Jacka. Ljudi ti ne daju pošteno da zarađuješ za život, a zatim te kažnjavaju kad prekršiš njihove glupe zakone. Muškarci su zli, ali su žene još gore. Krmače koje žele zagaditi hram tvog tijela. Kao ona konobarica Clara koju je namjeravao odvesti u Kanadu. Bila je zaljubljena u njega. Smatrala ga je džentlmenom zato što je nije ni taknuo. Da je samo znala! Gadila mu se i pomisao da s njom legne u krevet. No, namjeravao ju je povesti sa sobom zato što će policija tragati za čovjekom koji je sam. Obrijat će bradu i podšišati se, a kad prijeđe granicu, riješit će se Clare. To će mu biti veliki užitak.

Frank Jackson priđe starom kartonskom kovčegu na polici za prtljagu, otvori ga i izvadi iz njega kutiju za alat. Uzeo je čavle i čekić pa ih složio na noćni ormarić do usnulog dječaka. Nakon toga otišao je u kupaonicu, izvadio iz kade kanister s dva galona benzina, odnio ga u sobu i spustio na pod. Joshua će izgorjeti u plamenu. No, to će se dogoditi nakon raspeća.

Dva sata poslije ponoći

Poruka se pročula cijelim New Yorkom i okolicom.

Počelo je u barovima i jeftinim prenoćištima. Samo tu i tamo pokoja oprezna riječ prošaptana u spremno uho. Prenosila se najprije kap po kap, a zatim sve življe - po jeftinim restoranima i bučnim disko-klubovima i novinskim non-stop kioscima. Preuzeli su je vozači taksija i kamiona, kao i djevojke u potrazi za ponoćnim mušterijama. Širila se poput malih valova, na dubokom tamnom jezeru kad u njega baciš kamenčić. Za nekoliko sati svi su na ulicama znali da su Michaelu Morettiju potrebne određene informacije, i to brzo. Malom se broju ljudi pružala prilika da naprave uslugu Michaelu Morettiju. Bila je to zlatna prilika za svakoga, jer je Moretti bio čovjek koji je znao kako se iskazuje zahvalnost. Poruka je glasila da Moretti traži mršavog plavokosog momka koji izgleda kao Isus. Ljudi su stali pročešljavati sjećanje.

Dva i petnaest poslije ponoći

Joshua Adam Parker se pokrenuo u snu i Frank Jackson mu se

približi. Još nije dječaku skinuo pidžamu. Provjerio je jesu li čekić i čavli na svom mjestu.

U tim stvarima važno je biti pedantan. Kanio je pribiti dječakove ruke i noge za pod prije nego što zapali sobu. Mogao je to učiniti dok dječak spava, ali to bi bilo pogrešno. Važno je da dječak bude budan i da vidi što se događa, da zna kako ga kažnjava zbog grijehova njegove majke. Frank Jackson pogleda na sat.

Clara će doći po njega u motel u sedam i trideset. Još mu je ostalo pet sati i petnaest minuta. Više nego dovoljno.

Frank Jackson sjedne i stane promatrati Joshuu, a jednom je i nježno pomilovao nestašni uvojak dječakove kose.

Tri sata poslije ponoći

Telefoni su počeli zvoniti.

Na pisaćem stolu Michaela Morettija bila su dva aparata, i činilo mu se da drugi telefon zvoniti čim bi dignuo slušalicu prvoga.

- Iščeprkao sam nešto o tipu, Mike. Prije nekoliko godina obradio je u Kansas Cityju nekakvog naivca, s Big Joe Zieglerom i Melom Cohenom.

- Jebeš ono što je bilo prije nekoliko godina. Gdje je sada?

- Big Joe kaže da nije ništa čuo o njemu već šest mjeseci. Sad jurim za Melom Cohenom.

- Onda juri!

Drugi poziv bio je isto tako jalov.

- Bio sam u Jacksonovoj sobi u motelu. Otkazao je. Nosio je smeđi kovčeg i kanister od dva galona u kojem je mogao biti benzin. Portir nema veze kamo je otišao.

- Što je sa susjednim barovima?

- Jedan od barmena ga se sjetio po opisu, ali kaže da nije bio redovit gost. Bio je tamo dva-tri puta nakon posla.

- Sam?

- Da, prema barmenovim riječima. Čini se da ga nisu zanimale djevojke.

- Provjeri u pederskim barovima.

Telefon je zazvonio tek što je Michael spustio slušalicu. Bio je to Salvatore Fiore.

- Colfax je razgovarao s kapetanom Notarasom. Policajac zadužen za osobnu imovinu zatvorenika pronašao je među Jacksonovim stvarima priznanicu jedne zalagaonice. Imam broj te priznanice i adresu vlasnika.

Njen vlasnik je neki Grk Gus Stavros; prima i preprodaje "vruć" nakit.

- Jeste li to provjerili?

- Ne možemo do jutra, Mike. Zatvoreno je. Ja...

- Ne možemo čekati do jutra! - prasne Michael.

- Trk u zalagaonicu !

Slijedeći poziv bio je iz Jolietta. Michael je teško razabirao riječi jer je čovjek, koji ga je nazvao, operirao grkljan, pa se činilo kao da mu glas dopire iz bačve.

- Jackson je sjedio u ćeliji s nekakvim Mickeyjem Nicolom. Bili su vrlo prisni.

- Imaš li pojma gdje je Nicola sada?

- Koliko mi je poznato, vratio se nekamo na Istok.

On je prijatelj Jacksonove sestre. Nemamo njene adrese.

- Zbog čega je Nicola sjedio?

- Opljačkao je draguljarnicu.

-

Tri i trideset poslije ponoći

Zalagaonica je bila u portorikanskom dijelu Harlema na uglu Druge avenije i 124. ulice, u derutnoj jednokatnici; zalagaonica je bila u prizemlju, a stan na katu.

Gusa Stavrosa probudilo je svjetlo baterijske ručne svjetiljke uperene u njegovo lice. Nagonski je pružio ruke da pritisne alarmno zvonce do kreveta.

- Ja ne bih - javio se muški glas.

Svjetlo se odmakne, i Gus Stavros sjedne u krevetu. Pogledao je dvojicu muškaraca što su stajali s obje strane kreveta i shvatio da je savjet bio na mjestu. Div i patuljak. Osjetio je da će dobiti napadaj astme.

- Siđite i uzmite što god želite - zasopće Stavros.

- Neću se ni maknuti.

- Diž' se. Polako - reče div, Joseph Colella.

Gus Stavros ustane pazeći da ne napravi nijedan brz pokret.

Niski muškarac, Salvatore Fiore, gurne mu pod nos komadić papira. - Ovo je broj priznanice. Hoćemo vidjeti robu.

- Da, gospodine.

Gus Stavros siđe. Pratili su ga u stopu. Prošlo je tek šest mjeseci otkako je Stavros ugradio savršen alarmni sistem. Bilo je tu zvonaca koja bi mogao pritisnuti i tajnih mjesta na koja bi mogao stati, i pomoć bi stigla. No, nije ništa poduzeo jer mu je nagon govorio da bi umro prije nego što bi pomoć stigla. Znao je da će se izvući samo ako tim ljudima dađe ono što traže. Samo je molio nebesa da ne umre zbog tog prokletog napadaja astme prije nego što se riješi te dvojice.

Upalio je svjetla u prizemlju, pa su svi pošli prema prednjem dijelu dućana. Gus Stavros nije imao ni pojma što se događa, ali je znao da je mogao proći mnogo gore. Da su ti muškarci došli samo zato da ga opljačkaju, mogli su već očistiti zalagaonicu i otići. Zanimao ih je, izgleda, samo jedan komad. Čudio se kako im je uspjelo onemogućiti savršene alarmne uređaje na vratima i izlozima, ali je odlučio da ih ništa ne pita.

- Mići dupe - reče Joseph Colella.

Gus pogleda broj priznanice i stane pregledavati kartoteku. Našao je ono što je tražio, zadovoljno kimnuo glavom, a zatim prišao velikom trezoru i otvori ga. Nisu se micalí od njega. Preletio je pogledom policu i ubrzo pronašao malu omotnicu. Okrenuvši se prema njima on otvori omotnicu i izvadi iz nje velik dijamantni prsten koji je zasvjetlucao na svjetlu.

- Evo ga - reče Gus Stavros. - Za ovo sam mu dao pet stotina. -

Prsten je vrijedio najmanje dvadeset tisuća dolara.

- Kome si dao pet stotina? - upita Fiore.

Gus Stavros slegne ramenima. - Ovamo dolazi dnevno stotinjak mušterija. Na omotnici piše John Doe.

Fiore iznenada izvuče komad olovne cijevi i divlje raspali Stavrosa po nosu. Skljokao se na pod vrišteći od boli, gušeći se u vlastitoj krvi.

- Tko kažeš da ga je donio? - mirno ga upita Fiore.

Boreći sa da dođe do daha Gus Stavros zasopće: - Ne znam kako se zove. Nije mi rekao, tako mi boga.

- Kako je izgledao?

Krv se slijevala u Stavrosovo grlo, pa je jedva govorio. Počeo je gubiti svijest, ali je znao da se neće više nikada probuditi ako se sada onesvijesti.

- Pustite me da razmislim - zamoli ih.

Stavros se nastojao koncentrirati, ali mu to nije uspijevalo. Nije se mogao pribrati od boli. Nastojao se svim silama sjetiti mušterije koja je ušla u dućan, izvukla prsten iz kutije i pokazala mu ga. Odjednom mu je sjećanje proradilo.

- Bio je...bio je...plav...mršav...- Stao se gušiti od krvi. - Pomozite mi da ustanem.

Salvatore Fiore ga udari nogom u rebra. - Nastavi.

- Imao je bradu, plavu bradu...

- Pričaj nam o dijamantu. Odakle on?

Gus Stavros je oklijevao usprkos nesnosnim bolovima. Ako progovori, umrijet će kasnije. Bude li šutio, umrijet će sada. Odlučio je da odgodi smrt što više može.

- Iz provale kod Tiffanyja.

- Tko je još radio na tome osim blondinca?

Gus Stavros je sve teže disao. - Mickey Nicola.

- Gdje da nađemo Nicolu?

- Ne znam. On... Živi s nekom djevojkom u Brooklynu.

Fiore digne nogu i lako udari Stavrosa po nosu.

Gus Stavros vrisne od boli.

- Kako se zove ta ženska?

- Jackson. Blanche Jackson.

Četiri i trideset ujutro

Kuća je bila podalje od ceste, ograđena bijelim stupićima, s brižljivo njegovanim vrtom sprijeda. Salvatore Fiore i Joseph Colella gazili su kroz cvijeće prema stražnjim vratima. Trebalo im je manje od pet sekundi da ih otvore. Ušli su u kuću i krenuli prema stubištu. Iz spavaće sobe iznad njih začuli su škripu kreveta, te muški i ženski glas. Izvukli su revolvere i stali se tiho uspinjati stubištem.

- Aaah! Fantastičan si, Mickey! Daj još malo dublje, mili - čuo se ženski glas.

- Sve je to tvoje, draga, svaki dio. Nemoj još svršiti.

- O, neću - zastenja žena. - Svršimo zajed...

Podigla je glavu. i kriknula. Muškarac se naglo okrene. Već je posegao rukom pod jastuk, a tada se predomislio.

- Okej - reče. - Novčarka je u hlačama na stolici. Uzmite je i nosite se do vraga. Imam posla.

- Nećemo tvoju novčarku, Mickey - reče Salvatore Fiore.

Srdžba nestane s Nicolinog lica. Uspravio se u krevetu, oprezno se mičući, pokušavajući ocijeniti situaciju, Žena navuče plahtu preko grudi, srdita i preplašena.

Nicola pažljivo spusti noge na pod i sjedne na rub kreveta, spreman za skok. Penis mu je omlohavio. Promatrao je dvojicu muškaraca čekajući zgodnu priliku.

- Što hoćete?

- Radiš li s Frankom Jacksonom?

- Jebi se.

- Pucaj mu u jaja - obrati se Joseph Colella svom prijatelju.

Salvatore Fiore podigne revolver i nacilja.

- Čekaj malo! - krikne Mickey Nicola. - Vi ste ljudi, momci! - On pogleda u oči niskog čovjeka i brzo reče: - Da, radio sam s Frankom Jacksonom.

- Mickey! - ljutito poviče žena.

- Začepi! - obrati joj se divljački. - Misliš da hoću biti eunuh, do vraga?

Salvatore Fiore se obrati ženi. - Ti si Jacksonova sestra, ne?

- Nisam nikada čula za njega. - Sva se zajapurila od bijesa.

Fiore podigne revolver i približi se krevetu. - Imate dvije sekunde vremena da progovorite ili će vas sutra kupiti sa zida.

Sledila se od nečega u njegovu glasu. Fiore podigne revolver i žena probljedi.

- Reci im ono što ih zanima - poviče Mickey Nicola.

Cijev revolvera već joj je doticala dojku.

- Nemojte! Da! Frank Jackson je moj brat.

- Gdje ga možemo naći?

- Ne znam. Ne viđam ga. Ne znam, tako mi Boga! Ja...

Prst je počeo pritiskati okidač.

- Clara! Clara će znati! Pitajte Claru! - vrištala je.

- Tko je Clara? - upita Colella.

- Konobarica...Frankova znanica.

- Gdje da je nađemo?

Ovaj put nije oklijevala. Riječi su samo curile iz nje. - Radi u baru Shakers u Queensu. - Tijela joj se stalo tresti.

Salvatore Fiore ih oboje pogleda i reče uljudno: - A sad se dalje jebite. Dobru zabavu.

Otišli su.

Pet i trideset ujutro

Clara Thomas (rođena Tomachevsky) upravo se spremala ispuniti svoj

životni san. Sretno je pjevušila pakirajući u kartonski kovčeg odjeću koja će joj trebati u Kanadi. Već je i prije odlazila na takva putovanja s prijateljima, ali ovo je bilo drukčije. Ovo će biti njeno bračno putovanje. Frank Jackson razlikovao se od svih muškaraca što ih je upoznala. Muškarci, koji su dolazili u bar, drpali je i štipali po stražnjici, bili su samo životinje. Frank Jackson je bio drugačiji. Bio je pravi džentlmen. Prekinula je pakiranje i u sebi ponovila tu riječ: džentlmen, otmjen čovjek. Nije nikada prije o tome ovako razmišljala, ali Frank Jackson je bio baš pravi gospodin. Iako se s njim sastala samo četiri puta, znala je da je zaljubljena u njega. Znala je da i ona njega privlači, od samog početka, jer bi uvijek sjeo za jedan od stolova koje je ona posluživala.

A nakon drugog susreta otpratio ju je kući kad se bar zatvorio.

Mora da ima nečeg u meni, samozadovoljno je razmišljala, kad mogu privući tako lijepog mladića. Prestala je pakirati da bi otišla do zrcala u ormaru i pogledala se. Možda je bila malo prekrupna, a i kosa joj je bila za nekoliko nijansi precrvena, ali uz dijete će skinuti suvišne kilograme i pripaziti kad idući put oboji kosu. Sve u svemu, nije bila previše nezadovoljna svojim izgledom. Stara koka se još dobro drži, pomisli. Znala je da je Frank želi odvesti u krevet, premda je nije ni taknuo. Bio je doista nešto posebno. Imao je nešto u sebi - Clara nabere čelo nastojeći se sjetiti prave riječi - nešto gotovo duhovno. Clara je bila odgojena kao dobra katolikinja pa je znala da je svetogrđe i pomisliti tako nešto, ali Frank Jackson ju je pomalo podsjećao na Krista. Pitala se kakav je Frank u krevetu. Ništa zato...ako je sramežljiv, već će mu pokazati nekoliko štosova. Govorio je da će se vjenčati čim stignu u Kanadu. Njen san se ostvaruje. Clara pogleda na sat i ustanovi da bi morala požuriti. Obećala je Franku da će doći po njega u motel u sedam i trideset.

Spazila ih je u ogledalu kad su ušli u njenu sobu.

Ni sama nije znala kako su ušli. Nekakav div i čovječuljak. Gledala je kako joj se približavaju.

Čovječuljak pogleda kovčeg. - Kamo ideš, Clara?

- To se vas ne tiče. Samo uzmite što hoćete i izlazite odavde. Ako u ovoj rupi nađete bilo što vrednije od deset dolara, pojest ću to pred vašim očima.

- Imam nešto u hlačama što možeš pojesti - reče visoki Colella.

- Strpaj si to u guzicu, majmune - prasne Clara.

- Ako vam je do silovanja, znajte da me liječe od tripera.

- Ništa ti nećemo - reče Salvatore Fiore. - Samo nas zanima Frank Jackson.

Nije im izbjegla promjena na Clari. Tijelo joj se iznenada ukočilo, a lice pretvorilo u masku.

- Frank Jackson? - Glas joj je odavao potpunu zbunjenost. - Ne poznajem nikakvog Franka Jacksona. Salvatore izvuče iz džepa olovnu cijev i zakorači prema njoj.

- Ne bojim te se - reče Clara. - Ne...

Tresnuo ju je posred lica, i usprkos zasljepljujućoj boli osjetila je kako joj se u ustima mrve zubi poput sitnog pijeska. Otvorila je usta da

progovori, ali iz njih poteče krv. Visoki muškarac ponovno podigne cijev.

- Nemojte, molim vas! - prokrklja ona.
- Gdje je Frank Jackson? - uljudno je upitao Colella.
- Frank je...Frank je...

Zamišljala je svog finog otmjenog muškarca u rukama tih čudovišta. Oni će mu zadati bol, a ona je nagonski znala da je Frank neće moći podnijeti. Bio je preosjetljiv. Kad bi samo našla načina da ga spasi, bio bi joj zauvijek zahvalan.

- Ne znam.

Fiore joj priđe, i Clara istovremeno začuje zvuk lomljenja noge i osjeti neizrecivu bol. Srušila se. Od silne krvi u ustima nije mogla ni kriknuti.

Joseph Colella je stajao nad njom i ugodnim glasom govorio: - Možda nisi shvatila. Nećemo te ubiti. Mi samo lomimo. Kad te do kraja sredimo, izgledat ćeš kao smeće koje je razvukla mačka. Ne vjeruješ?

Clara mu je vjerovala. Frank Jackson neće je više ni pogledati. Izgubila ga je zbog te dvije svinje. Ode san, ode brak! Čovječuljak joj se ponovno približi držeći olovnu cijev.

- Nemojte! Molim vas, nemojte - prostenje Clara. - Frank je u... u motelu Brookside u Prospect aveniji. On...

Onesvijestila se.

Joseph Colella priđe telefonu i okrene broj.

- Da? - javi se Michael Moretti.
- Motel Brookside u Prospect aveniji. Da ga zgrabimo.
- Ne. čekajte me tamo. Pazite da ne zbrise.
- Neće nikuda otići.

Šest i trideset ujutro

Dječak se ponovno pokrene. Muškarac je gledao kako Joshua otvara oči. Dječak pogleda žice oko ručnih i nožnih zglobova, digne pogled i spazi Franka Jacksona, a zatim se svega sjeti.

To je onaj koji mu je ugurao one pilule u usta i oteo ga. Joshua je s televizije znao sve o otmicama.

Doći će policajci i spasiti ga, a čovjeka strpati u zatvor. Nije mu htio pokazati da ga se boji jer je htio reći majci kako je bio hrabar.

- Moja mama će doći ovamo s novcem - uvjeravao je čovjeka - pa mi ne morate ništa učiniti.

Frank Jackson priđe krevetu i nasmiješi se dječaku.

Bio je doista prekrasno dijete. Da je bar mogao povesti dječaka u Kanadu umjesto Clare. Frank nevoljko pogleda na sat. Došlo je vrijeme da obavi ono što je naumio.

Dječak podigne sputane zglavke. Krv se već zgrušala.

- Hoćete li mi, molim vas, skinuti ovo? - upita pristojno. - Neću pobjeći.

Franku Jacksonu se svidjelo da je dječak rekao „molim vas“. To je znak pristojnosti. Danas se većina djece ne zna ponašati. Trče ulicama kao divlje životinje.

Frank Jackson ode u kupaonicu; bio je vratio kanister s benzinom u kadu da ne umrlja tepih u sobi.

Ponosio se time što obraća pažnju na takve pojedinosti. Unio je kanister u sobu i spustio ga. Prišao je dječaku, podigao sputani lik i položio ga na pod. Zatim je uzeo čekić i dva duga čavla te kleknuo do dječaka.

Joshua ga je gledao razrogačenih očiju. - Što ćete učiniti?

- Nešto što će te usrećiti. Jesi li ikada čuo za Isusa Krista? -

Joshua kimne. - Znaš li kako je umro?

- Na križu.

- Vrlo dobro. Ti si pametan dečko. Ovdje nemamo križa pa ćemo to učiniti na najbolji mogući način. Dječakove oči se ispuniše strahom.

- Nemaš se čega bojati - reče Frank Jackson. - Isus se nije bojao. Ne smiješ se bojati.

- Neću biti Isus - prošapće Joshua. - Hoću kući.

- Poslat ću te kući - obeća mu Frank Jackson. - Poslat ću te kući, k Isusu.

Frank Jackson izvadi rupčić iz džepa i stane ga primicati dječakovim ustima. Joshua čvrsto stisne zube.

- Nemoj me ljutiti.

Jackson pritisne palcem i kažiprstom dječakove obraze i silom mu otvori usta. Zatim mu ugura rupčić i preko usta priljepi flaster da učvrsti rupčić. Joshua se upirao o žice što su mu stezale zglobove, i rane ponovo prokrvariše. Frank Jackson prijede rukama po ranama.

- Kristova krv - reče tiho.

Podigao je dječakovu ruku, okrenuo je i priljubio uz pod, a tada uzeo čavao. Držeći ga jednom rukom uz Joshuin dlan, drugom je posegnuo za čekićem. I počeo kroz Joshuin dlan zabijati čavao u pod.

Sedam i petnaest ujutro

Crna limuzina Michaela Morettija je zapela u ranom jutarnjem prometu na auto-cesti Brooklyn-Queens.

Zadržao ju je kamion s povrćem koji se prevrnuo i rasuo teret po cesti. Sav promet je zastao.

- Skreni na drugu stranu ceste i obiđi ga - naredi Moretti Nicku Vitu.

- Naprijed je policijski auto, Mike.

- Otiđi tamo i reci policajcu da želim s njim razgovarati.

- Dobro, šefe.

Nick Vito istrči iz auta i potrči prema patrolnim kolima. Nekoliko minuta kasnije vratio se s policijskim narednikom. Michael Moretti otvori prozor i ispruži ruku s pet novčanica po stotinu dolara.

- Žuri mi se, naredniče.

Dvije minute kasnije policijski auto sa crvenom bljeskalicom proveo je limuzinu mimo slupanog kamiona na cesti. Kad su stigli na slobodni dio ceste, narednik iziđe iz policijskih kola i vrati se do limuzine.

- Hoćete li pratnju, gospodine Moretti?

- Ne, hvala - reče Michael. - Dođite k meni u ponedjeljak. - Zatim se obrati Vitu: - Požuri!

Sedam i trideset ujutro

Srijeda, na ploči osvijetljenoj neonskim svjetlom, bilo je napisano:

MOTEL BROOKSIDE
Jednokrevetne i dvokrevetne sobe
Dnevne i tjedne tarife

Joseph Colella i Salvatore sjedili su u automobilu nasuprot bungalovu 7. Prije nekoliko minuta začuli su iznutra nekakvo nabijanje, pa su znali da je Frank Jackson još u bungalovu.

Morali bismo unutra da ga sredimo, pomisli Fiore, ali Michaelovo naređenje bilo je jasno.

Naslonili su se i čekali.

Sedam i četrdeset pet ujutro

U bungalovu 7 Frank Jackson je završavao pripreme. Dječak ga je razočarao. Onesvijestio se. Jackson je isprva htio pričekati da se dječak osvijesti prije nego što mu zabije ostale čavle, ali već je bilo kasno. Podigao je kanister s benzinom i poprskao njime dječakovo tijelo pazeći da ne uprlja njegovo divno lice. Zamišljao je njegovo tijelo ispod pidžame i zažalio što nema vremena za...ali, ne, to bi bilo nerazborito. Clara će stići svakog trenutka. Mora biti spreman za odlazak kad dođe. On posegne rukom u džep, izvuče kutiju šibica i brižno je položi uz kanister, čekić i čavle. Ljudi jednostavno ne znaju cijeniti urednost.

Frank Jackson ponovno pogleda na sat pitajući se što je zadržalo Claru.

Sedam i pedeset ujutro

Gume su zacvilile kad je crna limuzina stala ispred bungalova 9. Michael Moretti iskoči iz automobila. Iz druge limuzine izjuriše Colella i Fiore.

Joseph Colella pokaže prstom bungalov 7. - Unutra je.

- A dijete?

Colella slegne ramenima. - Ne znam. Jackson je navukao zavjese.

- Da sada uđemo i zgrabimo ga? - upita Salvatore Fiore.

- Ostanite ovdje.

Iznenadeno ga pogledaše. On je bio capo, i soldati su za njega ubijali dok je on sjedio u pozadini. A ipak se sada sam upušta u to. To nije bilo u redu.

- Šefe, Sal i ja možemo...- reče Colella.

No Michael Moretti je već hitao prema vratima bungalova 7 držeći u

ruci revolver s prigušivačem.

Zastao je na trenutak da oslušne, a zatim zakoračio prema natrag i smrskao vrata snažnim udarcem noge.

Michael je sve zapazio u jednom trenutku: bradatog muškarca kako kleči na podu do dječaka, dječakov dlan prikovan za pod, smrad benzina u sobi.

Bradati muškarac se okrene prema vratima i zabulji se u Michaela. Posljednji glasovi što ih je izgovorio bili su: - Vi niste Cla...

Michaelov prvi metak pogodio ga je usred čela.

Drugi mu je smrskao grkljan, a treći pogodio u srce.

No tada već nije ništa osjećao.

Michael Moretti priđe vratima i mahne dvojici muškaraca ispred bungalova. Dohitali su unutra. Michael Moretti klekne do dječaka i opipa mu puls. Bio je slab i nepravilan, ali dječak je još bio živ. Michael se okrene prema Colelli.

- Telefoniraj doktoru Petroneu. Reci da dolazimo.

Devet i trideset ujutro

Čim je telefon zazvonio, Jennifer zgrabi slušalicu i čvrsto je stegne. - Halo?

- Dovodim vam sina - reče Michael Moretti.

Joshua je tiho plakao u snu. Jennifer se nagne i nježno ga zagrli. Spavao je kad ga je Michael unio u kuću.

Kad je Jennifer ugledala njegovo mlitavo tijelo, ručne i nožne zglobove u zavojima, tijelo omotano gazom, gotovo je poludjela. Michael je poveo sa sobom liječnika, i trebalo mu je pola sata da je uvjeri kako će s Joshuom biti sve u redu.

- Ruka će mu zacijeliti - uvjeravao ju je liječnik. - Ostat će mu mali ožiljak, ali, na sreću nisu povrijeđeni ni živci ni tetive. Opekotine od benzina su površinske. Oprao sam dječaka mineralnim uljem. Dolazit ću da ga pogledam bar nekoliko dana. Vjerujte mi, ništa mu neće biti.

Prije nego što je otišao, Jennifer ga je poslala da zbrine gospođu Mackey.

Odnijela je Joshuu u krevet i ostala uz njega čekajući da ga utješi kad se probudi. Pomaknuo se i otvorio oči.

- Znao sam da ćeš doći, mama - reče umorno.

- Jesi li dala otkupninu onom čovjeku?

Jennifer samo kimne glavom. Nije se usuđivala progovoriti.

Joshua se nasmiješi. - Nadam se da će za te novce kupiti previše slatkiša i pokvariti želudac. Zar to ne bi bilo smiješno?

- Vrlo smiješno, mili - šapne Jennifer. - Znaš li što ćemo ti i ja napraviti idući tjedan? Povest ću te na...

No, Joshua je već ponovo zaspao.

Jennifer se vratila u dnevni boravak tek nakon nekoliko sati.

Iznenadila se kad je vidjela da Michael Moretti još nije otišao. To ju je, ne bez razloga, podsjetilo na prvi susret s Adamom Warnerom...I Adam ju je čekao u onom malom stanu.

- Michael...- Nije smogla riječi. - Ne...ne mogu vam reći koliko...koliko sam vam zahvalna.

On je pogleda i kimne glavom.

- A...a Frank Jackson? - promuca Jennifer.

- Neće vas više uznemiravati.

Znači, sve je prošlo. Joshua je bio spašen. Ništa drugo nije bilo važno.

Jennifer pogleda Michaela Morettija i pomisli: Toliko mu dugujem.

Hoću li mu se ikada moći odužiti? Michael ju je šutke promatrao.

KNJIGA

DRUGA

Jennifer Parker je stajala gola pred velikim prozorom s pogledom na Tangerski zaljev. Bio je prekrasan, suh jesenski dan i zaljev je bio pun bijelih jedrilica i bučnih motornih čamaca. Pet-šest velikih usidrenih jahti ljuljuškalo se u luci. Jennifer osjeti njegovu prisutnost i okrene se.

- Sviđa li ti se pogled?

- Prekrasan je.

Zagledao se u njeno golo tijelo. - I meni. - Pomilovao joj je grudi. - Hajdemo natrag u krevet.

Zadrhtala je od njegovog dodira. Još se nitko nije usudio zahtijevati od nje ono što je Michael zahtijevao, još se ni s kim nije upuštala u sve ono u što se upuštala s Michaelom.

- Da, Michaele.

Vratili su se u spavaću sobu. Načas se sjetila Adama Warnera, a zatim zaboravila sve osim onoga što se s njom događalo.

Još nikad nije upoznala muškarca nalik na Michaela Morettija. Bio je nezasitan. Bio je atletski građen. vitak i čvrstog tijela koje je postalo dio Jenniferinog tijela, dostižući je u njenom divljem zanosu, noseći je na sve jačem valu uzavrele, beskrajne strasti sve dok ne bi poželjela da vrisne od neobuzdane radosti.

Tek što bi prestali voditi ljubav i dok bi ležala sva iscrpljena, Michael bi ponovo počeo, a ona ga je iznova sustizala u gotovo nepodnošljivoj ekstazi.

Sada je ležao iznad nje i promatrao njeno zajapureno, sretno lice. - Ovo ti se sviđa, zar ne, mala?

- Da.

Osjećala je stid - ponekad se stidjela silne potrebe za njim, potrebe za njegovim milovanjem.

Sjetila se kako je bilo prvi put.

Bilo je to onog jutra kad je Michael Moretti spasio Joshuu i dopremio ga kući. Jennifer je znala da je Frank Jackson mrtav i da ga je Michael Moretti ubio. Čovjek koji je stajao ispred nje spasio je njenog sina, ubio zbog nje. Sve je to ispunjavalo Jennifer nekim dubokim, praiskonskim osjećajem.

- Kako da vam zahvalim? - upitala ga je tada Jennifer.

A Michael Moretti joj je prišao, zagrlio je i poljubio. Iz nekakve davne vjernosti prema Adamu Jennifer je samu sebe pokušala uvjeriti da će sve završiti tim poljupcem; no to je bio samo početak. Znala je tko je Michael Moretti, ali sve to uopće nije bilo važno s obzirom na ono što je učinio. Prestala je razmišljati i prepustila se čuvstvima.

Otišli su u njenu spavaću sobu, i Jennifer je samoj sebi stalno govorila da vraća Michaelu dug, a tada su otišli u krevet, i bio je to doživljaj kakvom se ni u snu nije nadala.

Adam Warner vodio je s njom ljubav, a Michael Moretti ju je posjedovao. Ispunio je svaki djelić njenog tijela predivnim uzbuđenjima. Svijet oko nje kao da je nestao u jarkim, blještavim bojama, i te boje

mijenjale su se svaki čas kao prekrasne šare u kaleidoskopu. U jednom trenutku volio ju je nježno i osjećajno da bi već slijedećeg trenutka bio okrutan i nasilan, stalno postavljajući nove zahtjeve, i Jennifer se od tih promjena izbezumila. Odmakao se od nje, zadirkujući je, sileći je da traži još, pa se ponovo odmakao kad je bila na rubu ekstaze.

- Molim te, uzmi me! - molila ga je kad više nije mogla izdržati. - Uzmi me!

Njegov tvrdi organ iznova ju je počeo mučiti sve dok nije zavrištala od užitka. Nije više bila žena koja vraća dug. Postala je robinjom nečega što još nije poznavala. Michael je s njom ostao četiri sata, a kad je otišao, Jennifer je znala da se njen život izmijenio. Ležala je u krevetu i razmišljala pokušavajući shvatiti što se dogodilo. Kako ju je Michael Moretti mogao toliko svladati kad je još voljela Adama? Kad stigneš do srži zla, nećeš ništa naći, govorio je Toma Akvinski. Pitala se ne vrijedi li to i za ljubav. Znala je da je ovako postupila i zbog dubokog osjećaja osamljenosti. Predugo je živjela sa sablasti, s muškarcem kojeg nije mogla ni vidjeti ni imati, iako je znala da će uvijek voljeti Adama. A možda je to bilo samo sjećanje na tu ljubav?

Nije bila sigurna u svoje osjećaje prema Michaelu.

Bila mu je zahvalna, naravno. No, to je bio samo mali dio. Bilo je toga više. Mnogo više. Znala je tko je i što je Michael Moretti. Ubio je zbog nje, ali je ubijao i zbog drugih. Ubijao je radi novca, moći, osvete.

Kako da objasni svoje osjećaje prema takvom čovjeku?

Kako mu se mogla podati i toliko se uzбудiti? Obuzeo ju je stid. Kakva sam to ja uopće osoba, pitala se. Nije pronašla odgovora.

Poslijepodnevna izdanja objavila su vijest o požaru u jednom motelu u Queensu. U ruševinama su pronađeni ostaci neidentificiranog muškarca. Sumnjalo se da je požar podmetnut.

Nakon Joshuinog povratka Jennifer je nastojala da sve što je više moguće vrati u normalnu kolotečinu bojeći se traume koju mu je mogla nanijeti prošla noć.

Kad se probudio, pripremila mu je zajutrak i odnijela mu ga u krevet. Pripremila mu je sve ono što je najviše volio: hrenovku i sendvič s maslacem od kikirikija, pomfrit i slane štapiće i sok.

- Da si ga samo vidjela, mama - pričao je Joshua između zalogaja. - Bio je lud! - Podigao je ruku u zavoju. - Zar je zbilja mislio da sam ja Isus Krist? Trudila se da ne zadrhti. - Ja... Ne znam, mili.

- Zašto ljudi ubijaju?

- Znaš...- Odjednom se ponovno sjetila Michasla Morettija. Je li imala pravo da ga osuđuje? Nije poznavala užasne sile koje su oblikovale njegov život, koje su ga pretvorile u ono što je postao. Morat će ga bolje upoznati, shvatiti.

- Moram li sutra ići u školu? - pitao je Joshua.

Jennifer ga zagrlila. - Ne, mili. Ostat ćemo oboje kod kuće i markirati cijeli dan. Ići ćemo...

Telefon je zazvonio.

Bio je to Michael. - Kako je Joshua?

- Odlično, hvala na pitanju.

- A ti?

Osjetila je kako joj se grlo steže od neugodnosti.

- Ja...i ja se dobro osjećam.

Nasmijao se. - Odlično. Idemo sutra na ručak. Kod Donata u Mulberry Streetu. U pola jedan.

- Dobro, Michaele. U pola jedan.

Dok je izgovarala te riječi, znala je da nema povratka.

Šef sale kod Donata poznao je Michaela i rezervirao mu je najbolji stol u restoranu. Stolu je stalno netko prilazio da ga pozdravi, i Jennifer se iznova čudila poniznosti s kojom su se svi obraćali Michaelu. Začudo, Michael Moretti ju je neobično podsjećao na Adama Warnera. Na koncu konca, i jedan i drugi bili su moćni ljudi, svaki na svoj način.

Počela je ispitivati Michaela o njegovom porijeklu želeći saznati kako je upao u ovakav život, doznati razloge.

Upao joj je u riječ. - Misliš da se ovime bavim zbog obitelji ili zato što me netko prišarafio?

- Pa...Da, Michaele. Naravno.

Nasmijao se. - Radio sam kao crnac da sve ovo postignem. I uživam u tome. Obožavam novac. Obožavam moć. Ja sam kralj, mala moja, i cvatem u tome. Jennifer ga pogleda pokušavajući ga shvatiti. - Ali ne možeš uživati u...

- Slušaj! - Pred njom više nije sjedio šutljivi Michael: iz njega su navirale riječi i rečenice, bujica povjeravanja, kao da se sve to u njemu skupljalo godinama čekajući da naiđe netko s kime će to moći dijeliti. - Moj otac je bio prava boca za koka-kolu.

- Boca za koka-kolu?

- Baš tako. Ima ih milijarde i ne možeš ih razlikovati. Bio je postolar. Kinjio se od jutra do mraka trudeći se da nas prehrani. Nismo ništa imali. Siromaštvo je romantično samo u knjigama. U životu je siromaštvo sinonim za smrdljive sobe sa štakorima i žoharima i slabu hranu koje nikad nema dovoljno.

Kad sam bio klinac, nije bilo posla kojeg se ne bih prihvatio da nešto zaradim. Bio sam trčkaralo za velike zvjerke, donosio im kavu i cigare, pronalazio djevojke - sve samo da preživim. Jednog sam se ljeta našao u Mexico Cityju. Nisam imao para, ništa. Bio sam sama kost i koža. Jedne večeri neka me djevojka pozvala na veliku zabavu s večerom u finom restoranu.

Za desert su poslužili meksički kolač u koji je bila upečena mala glinena lutka. Netko mi je za stolom objasnio da osoba koja dobije komad s glinenom lutkom mora platiti večeru. Ja sam dobio lutku. - Zastao je.

- Progutao sam je.

Jennifer ga uhvati za ruku. - Michaele, i drugi su se rodili siromašni i...

- Drugi ljudi su drugi ljudi. - Glas mu je bio nesmiljen i nepopustljiv. - Ja sam ja. Znam tko sam, mala. Pitam se znaš li ti tko si.

- Mislim da znam.
  - Zašto si legla sa mnom u krevet?
- Oklijevala je. - Pa, ja... Bila sam ti zahvalna i...
- Sranje! Željela si me.
  - Michaela, ja...
  - Ne moram kupovati svoje žene. Ni novcem ni zahvalnošću.
- Priznala je sama sebi da ima pravo. Željela ga je.

Kao što je on želio nju. A ipak, razmišljala je, taj me čovjek jednom pokušao namjerno uništiti. Mogu li to ikada zaboraviti?

Michael se prignuo prema njoj i uhvatio je za ruku okrenuvši joj dlan prema gore. Polagano joj je milovao svaki prst, svaki jastučić, ne skidajući pogled s nje.

- Nemoj se igrati sa mnom. Nemoj se nikada igrati, Jennifer.

Osjećala se bespomoćnom. Ono što je postojalo između njih nadilazilo je prošlost.

Bili su pri desertu kad je Michael rekao: - Usput rečeno, imam klijenta za tebe.

Lecnula se kao da ju je pljusnuo.

Zagledala se u njega. - Kakvog klijenta?

- Jednog od mojih momaka, Vasca Gambuttija, uhapsili su ga zbog ubojstva pajkana. Htio bih da preuzmeš obranu.

Ukočeno je sjedila, obuzeta bolom i srdžbom zbog bezobzirnosti kojom ju je htio iskoristiti.

- Oprosti, Michaela - mirno odgovori. - Već sam ti rekla. Ne želim se uplitati u poslove tvojih... tvojih prijatelja.

Lijeno se nacerio. - Jesi li ikada čula priču o laviću u Africi? Lavić prvi put napušta majku i odlazi na rijeku da se napije kad ga odjednom sruši gorila. Nije se još ni podigao, a već ga s puta gura veliki leopard. Nailazi krdo slonova i gotovo ga pregazi. Lavić se vraća kući i kaže: - Znaš, mama, tamo vani je prava džungla.

Dugo su šutjeli. Vani je zaista džungla, pomisli i Jennifer, ali ona je još uvijek stajala na njenom rubu, izvan nje, i mogla je pobjeći kad god je htjela. Ona je utvrđivala pravila, a njeni klijenti su se morali ravnati prema njima. Ali Michael Moretti je sada sve to izmijenio. To je bila njegova džungla. Jennifer se nje bojala, bojala se da će u njoj zaglibiti. No, kad se sjetila onoga što je Michael za nju učinio, zaključila je da ne traži mnogo od nje.

Učinit će Michaelu tu jednu uslugu.

- Preuzet ćemo obranu Vasca Gambuttija - izvjestila je Kena Baileyja.

Ken s nevjericom pogleda Jennifer. – On je mafijaš! Jedan od Morettijevih revolveraša. Takve klijente nismo do sada branili.

- Ovoga hoćemo.

- Jennifer, ne smijemo se miješati s gangsterima.

- Gambutti ima pravo na nepristrano suđenje kao i svatko drugi. - Riječi su joj i samoj zvučale šuplje.

- Ne mogu ti dopustiti...

- Sve dok je ovo moja kancelarija. ja ću odlučivati. - Zapazila je bolno iznenađenje u njegovim očima.

Kimnuo je, okrenuo se i izišao iz sobe. Najradije bi ga bila pozvala da mu sve objasni. Ali; zar je to mogla? Tko zna bi li to mogla i sebi objasniti.

Kad se Jennifer prvi put sastala s Vascom Gambuttijem, pokušala ga je smatrati običnim klijentom. Već je i prije branila ljude optužene za ubojstvo, ali ovo je nekako bilo drukčije. Ovaj je čovjek pripadao golemoj mreži organiziranog zločina, organizaciji koja je izmuzla zemlju za nebrojene milijarde dolara, tajnom bratstvu koje je ubijalo kad god se moralo zaštititi. Dokazni materijal protiv Gambuttija bio je porazan. Uхватili su ga pri prepadu u krznariji, i ubio je policajca koji ga je pokušao spriječiti iako nije bio na dužnosti. Jutarnja izdanja objavila su da će obranu preuzeti Jennifer Parker.

- Je li to istina. Jennie? - telefonirao joj je sudac Waldman.

Znala je odmah na što misli. - Da, Lawrence.

Trenutak je šutio. - Iznenađen sam. Ti znaš tko je on, naravno.

- Da, znam.

- Upadaš na opasan teren.

- Ne bih rekla. Samo činim prijatelju uslugu.

- Aha. Čuvaj se.

- Hoću - obeća Jennifer.

Tek je kasnije Jennifer sinulo da sudac uopće nije spomenuo njihovu zajedničku večeru.

Pošto je pregledala podatke što su ih skupili njeni suradnici shvatila je da je slučaj bezizgledan.

Vasca Gambuttija su zatekli pri pljački i ubojstvu, i nije bilo olakotnih okolnosti. Osim toga, porotnici su uvijek bili posebno emotivno pristrani kad je žrtva bila policajac.

Pozvala je Kena Baileyja i dala mu upute.

Nije ništa rekao, ali Jennifer je osjećala da ne odobrava njen postupak, i to ju je rastužilo. Obećala je sama sebi da više neće raditi za Michaela.

Njen privatni telefon je zazvonio, i ona podigne slušalicu. Bio je to Michael. - Zdravo, mala. Ludim za tobom. Vidimo se za pola sata.

Sjedila je i slušala ga i već osjećala njegove ruke oko sebe, njegovo tijelo uza svoje.

- Doći ću - reče Jennifer.

Obećanje što ga je dala sama sebi bilo je zaboravljeno.

Suđenje Gambuttiju trajalo je deset dana. Novinari su dohrlili u punom sastavu i pohlepno pratili kako se okružni javni tužilac Di Silva i Jennifer Parker ponovo hvataju ukoštac. Di Silva se temeljito pripremio i namjerno je ublažio svoje riječi puštajući porotnike da sami donose zaključke na osnovi njegovih natuknica, da u mislima oblikuju još veće strahote od onih što ih je on ocrtao.

Jennifer je mirno sjedila za vrijeme ispitivanja svjedoka i rijetko ulagala prigovore.

Povukla je svoj potez posljednjeg dana suđenja.

Pravnici kažu: Ako ti je obrana slaba, napadni suparnika. I zato je Jennifer, budući da nije imala materijala za obranu Vasca Gambuttija, odlučila usredotočiti napad na Scotta Normana, ubijenog policajca.

Ken Bailey je iščakao sve što se moglo pronaći o Scottu Normanu. Prošlost mu nije bila blistava, ali ju je Jennifer prikazala još deset puta gorom. Norman je radio u policiji dvadeset godina i u tom je razdoblju tri puta suspendiran zbog nepotrebne primjene sile. Pucao je u nenaoružanu sumnjivu osobu i zamalo je ubio, premlatio je u jednom baru nekakvog pijanca i poslao u bolnicu čovjeka koji se posvadio sa ženom. Iako su se svi ti događaji zbili u toku dvadeset godina, Jennifer ih je prikazala tako kao da je pokojnik počinio neprekinuti niz nedostojnih djela. Dovala je na suđenje cijeli niz svjedoka koji su govorili protiv mrtvog policijskog službenika, a Di Silva nije mogao ništa učiniti.

- Ne zaboravite, gospođe i gospodo porotnici - rekao je Di Silva u završnoj riječi - da ovdje ne sudimo službeniku policije Scottu Normanu. Scott Norman je žrtva. Njega je ubio - upro je prstom - optuženi, Vasco Gambutti.

No još dok je govorio, okružni javni tužilac je znao da je sve uzalud. Kako je Jennifer prikazala stvar, policijski službenik Scott Norman bio je isto toliko bezvrijedno ljudsko biće koliko i Vasco Gambutti. Nije više bio plemeniti policajac koji je dao život da uhvati zločinca. Jennifer Parker je iskrivila sliku tako da žrtva nije bila ništa bolja od optuženog ubojice.

Porota je donijela odluku da optuženi nije kriv zbog kvalificiranog ubojstva nego zbog ubojstva iz nehata.

Bio je to zaprepašćujući poraz okružnog javnog tužioca Di Silve, a sredstva javnog komuniciranja su odmah objavila još jednu pobjedu Jennifer Parker.

- Obuci haljinu od šifona. Slavimo - reče joj Michael.

Večerali su u ribljem restoranu u Villageu. Vlasnik im je poslao bocu starog šampanjca, pa su jedno drugome nazdravili.

- Vrlo sam zadovoljan.

Iz Michaelovih usta bilo je to i te kakvo priznanje.

Pružio joj je kutijicu umotnu u crveni i bijeli papir. - Otvori je.

Promatrao ju je dok je odvezivala zlatnu vrpču i podizala poklopac. U

kutijici je bio prsten s velikim četverouglastim smaragdom. Bio je optočen dijamantima.

Zurila je u prsten. - Oh, Michaele! - Htjela se usprotiviti, a tada je spazila izraz ponosa i zadovoljstva na njegovom licu.

- Michaele, što ću s tobom?

A u sebi je pomislila: Jennifer, što ću s tobom?

- Trebat će ti uz ovu haljinu. - Stavio joj je prsten na srednjak lijeve ruke.

- Ja...Ne znam što da kažem. Hvala ti. Ovo je zaista prava proslava. Michael se naceri. - Proslava još nije ni počela.

Ovo je samo predigra.

Vozili su se limuzinom do stana što ga je Michael imao podalje od središta grada. Pritisnuo je dugme i podigao time staklenu pregradu koja je odvajala stražnji dio automobila od vozača.

Zaključani smo u svom malom svijetu - pomisli Jennifer. Michaelova blizina ju je uzbuđivala.

Okrenula se i zagledala u njegove tamne oči, a on joj se primakao i krenuo rukom uz bedro. Tijelo joj je odmah usplamtjelo.

Usne im se spojiše. Tijela stopiše. Osjetila je njegov tvrdi ud, pa kliznula na pod automobila. Podala mu se, milovala ga i ljubila sve dok nije počeo stenjati, a ona je stenjala s njim, mičući se sve brže i brže sve dok nije osjetila kako mu se tijelo grči. Proslava je počela.

Jennifer je razmišljala o svemu tome ležeći u hotelskoj sobi u Tangeru i slušajući kako se Michael tušira. Osjećala se zadovoljnom i sretnom. Nedostajao joj je samo sin. Pomišljala je da povede Joshuu sa sobom na neka od tih putovanja, ali je nagonski izbjegavala svaku priliku koja bi mogla zbližiti dječaka i Michaela Morettija. Taj dio njenog života ne smije nikada utjecati na Joshuu. Kao da joj se život pretvorio u niz pretinaca: u jednom Adam, u drugom sin, u trećem Michael Moretti. A nijedan nije smio dolaziti u dodir s drugim.

Michael je izišao iz kupaonice. Na sebi je imao samo ručnik. Kapljice vode svjetlucale su mu na dlakama. Nalikovao joj je na prekrasnu, uzbudljivu životinju.

- Obuci se. Imamo posla.

Sve se dogodilo tako polako, gotovo neprimjetno Počelo je s Vascom Gambuttijem, a ubrzo nakon toga Michael je zatražio od nje da preuzme još jedan slučaj, pa još jedan, sve dok se nisu počeli nizati jedan za drugim.

Nazvao bi Jennifer i rekao: - Trebam tvoju pomoć.. mala. Jedan od mojih momaka ima problema.

A Jennifer bi se sjetila riječi oca Ryana: Jedan od mojih prijatelja ima mali problem...Da li je i bilo kakve razlike? Amerika je polako prihvatila sindrom „Kuma“. Jennifer je sebi govorila da je uvijek radila ono što sada radi. No, razlike je bilo - i to velike.

Našla se u središtu jedne od najmoćnijih organizacija na svijetu.

Michael ju je pozvao na farmu u New Jerseyju gdje se upoznala s Antoniom Granellijem i još nekim članovima Organizacije.

Za velikim stolom u starinskoj kuhinji sjedili su Nick Vito, Arthur „Fat Artie“ Scotto, Salvatore Fiore i Joseph Colella.

Kad su ušli i zastali na vratima, Nick Vito je upravo pričao: -... baš kao kad sam sjedio u Atlanti. Dobro mi je krenulo s heroinom kad eto ti tog pедера koji me pokušao zajebati jer se htio ukrcati.

- Poznavao si tipa? - upita Fat Artie Scotto.
- Kao da je to važno. Htio me preći. I to na silu.
- Tebe?
- Aha. Nisu mu bili svi na broju.
- I što si učinio?
- Eddie Fratelli i ja smo ga zgrabili u uglu zatvorskog dvorišta i likvidirali ga. Ionako je morao odsjediti tko zna koliko.
- Hej, a što se dogodilo s Malim Eddijem?
- Sjedi u Lewisburgu.
- A ona njegova ženska? Ti boga, kakav komad!
- Aha. Da mi ga je njoj umočiti!
- Još trza na Eddieja. Samo papa zna zašto.
- Eddie mi je bio simpatičan. Bio je gala tip.
- Da, samo je poblesavio za tom ženskom. Kad smo kod toga, znaš li kome je još ona stvar udarila u glavu...?

Michael se cerio kad je vidio kako Jennifer zbunjeno sluša razgovor. - Dođi, upoznat ću te s tatom - reče.

Jennifer se zaprepastila kad je ugledala Antonija Granellija. Sjedio je u invalidskim kolicima, pravi pravcati kostur, i bilo je teško zamisliti kako je prije izgledao.

U sobu uđe privlačna i punašna brineta. - Ovo je Rosa, moja žena - reče Michael.

Jennifer se bojala ovog trenutka. Ponekad bi se nakon Michaelovog odlaska - zadovoljena u svakom pogledu - borila protiv gotovo nesnosnog osjećaja krivice. Ne želim povrijediti još jednu ženu. Kradem. Moram to prekinuti! Moram. I, kao i uvijek, gubila je bitku.

Rosa je značajno gledala Jennifer. Ona zna, pomisli Jennifer.

- Drago mi je, gospođo Parker - reče Rosa tiho nakon kratke i

neugodne stanke. - Michael mi je pričao na ste vrlo pametni.

Antonio Granelli zagunđa. - Nije dobro kad je žena prepametna. Bolje je pamet prepustiti muškarcima.

- Ja gospođu Parker i smatram muškarcem - reče Michael i ne trepnuvši okom.

Večerali su u velikoj, starinskoj blagovaonici.

- Sjednite do mene - zapovjedi Antonio Granelli Jennifer.

Michael je sjeo do Rose. Sučelice Jennifer sjedio je Thomas Colfax, consigliere, i ona je osjećala njegovo neprijateljsko raspoloženje.

Večera je bila veličanstvena. Najprije su poslužili beskrajni antipasto, a zatim pasta fagioli. Slijedila je salata od mahuna, punjene gljive, teleća piccata, linguini i pečena piletina. Jelima kao da nije bilo kraja.

U kući nije bilo slugu, bar Jennifer nije nikoga opazila, pa je Rosa stalno ustajala i pospremala stol da napravi mjesta za nova jela što ih je neprestano donosila iz kuhinje.

- Moja Rosa je fantastična kuharica - reče Granelli Jennifer. - Gotovo tako dobra kao što je bila njena majka. Ha, Mike?

- Tako je - uljudno reče Michael.

- Njegova Rosa je divna supruga - nastavi Antonio Granelli, a Jennifer se upita je li to slučajna primjedba ili upozorenje.

- Niste pojeli teletinu - reče Michael.

- Nisam nikada u životu toliko jela - usprotivi se Jennifer.

A večera još nije bila gotova.

Na stolu se pojavila zdjela svježeg voća i tanjur sira, pa sladoled s vrućim preljevom od karamela, pa kolačići i likeri.

Pitala se kako Michael uspijeva održati vitak stas.

Razgovor je bio ležeran i ugodan i mogao bi se odvijati u bilo kojem od hiljadu talijanskih domova, pa je Jennifer bilo teško povjerovati da se ova obitelj razlikuje od svih drugih obitelji.

Sve dok Antonio Granelli nije rekao: - Znete li nešto o Unione Siciliana?

- Ne - odgovori Jennifer.

- Ispričat ću vam, gospođo.

- Tata, zove se Jennifer.

- To nije talijansko ime, Mike. Ne mogu ga zapamtiti, Zvat ću vas gospođo, gospođo. Okej?

- Okej - odgovori Jennifer.

- Urcione Siciliana osnovana je na Siciliji radi zaštite siromaha od nepravde. Znete, ljudi na vlasti pljačkali su siromahe. Siromasi nisu imali ništa - ni novaca, ni posla, ni pravde. I tako je stvorena Unione. U slučaju nepravde ljudi su dolazili članovima tajnog bratstva koji bi ih osvetili.

Unione je ubrzo postala jača od zakona jer je bila narodni zakon. Mi vjerujemo u ono što kaže Biblija, gospođo. - Netremice je gledao Jennifer.

- Ako nas netko izda, osvećujemo se.

Poruka je bila vrlo jasna.

Jennifer je uvijek nagoniski slutila kakav će golem korak učiniti ako

ikada bude radila za Organizaciju, no poput većine ljudi izvan nje nije imala potpunu predodžbu o Organizaciji. Mafiju su općenito prikazivali kao gomilu gangstera koji hladnokrvno daju ubijati ljude i broje novac zarađen lihvaranjem i javnim kućama.

To je bio samo dio slike. Sastanci, kojima je Jennifer prisustvovala, otkrili su joj preostalo: to su bili poslovni ljudi i razmjer njihovih poslova ju je zaprepastio.

Bili su vlasnici hotela i banaka, restorana i kockarnica. osiguravajućih društava i tvornica, građevinskih poduzeća i bolnica. Kontrolirali su sindikate i pomorske kompanije. Proizvodili su gramofonske ploče i trgovali automatima za prodaju. Bili su vlasnici pogrebnih poduzeća, pekara i projektnih biroa. Njihov godišnji prihod penjao se na milijarde. Jennifer se nije ticalo kako su sve to stekli. Njen je posao bio da brani one njihove članove koji bi došli u sukob sa zakonom.

Robert Di Silva je podigao optužnicu protiv trojice Morettijevih ljudi zbog ucjene nekolicine vlasnika pokretnih kioska za prodaju jela. Optuženi su zbog udruživanja radi ometanja trgovine ucjenom, te - u sedam točaka - zbog stvarnog ometanja. Jedini svjedok koji je bio voljan svjedočiti protiv njih bila je vlasnica jednog od kioska.

- Upropastit će nas - reče Michael Jennifer. - Treba je obraditi.
- Nisi li ti akcionar jedne novinske kuće koja izdaje ilustrirane časopise - upita ga Jennifer.
- Jesam. A kakve to veze ima s tim kioscima?
- Vidjet ćeš.

Jennifer se potajno pobrinula da časopis ponudi svjedokinji visoku svotu za reportažu. Žena je prihvatila. Jennifer je na sudu tu činjenicu iskoristila da diskreditira ženine razloge, i postupak je obustavljen.

Odnos Jennifer i njenih suradnika se izmijenio. Kad je kancelarija počela preuzimati jedan mafijaški slučaj za drugim, Ken Bailey je ušao u Jenniferinu sobu i rekao: - Što se to događa? Ne možeš i dalje zastupati te kriminalce. Uništiti će nas.

- Ne brini, Kene. Sve se to plaća.
- Valjda nisi tako naivna, Jennifer. Ti si ona koja će platiti. Upecat će te.
- Dosta, Kene - odgovorila mu je srdito jer je znala da ima pravo. Dugo ju je gledao, a tada rekao: - Dobro, ti si šef.

Krivični sudovi su mali svijet, i novosti su brzo putovale. Kad se pronio glas da Jennifer Parker brani članove Organizacije, stali su joj prilaziti dobronamjerni prijatelji i ponavljati ono što su joj već rekli sudac Waldman i Ken Bailey.

- Ako se spetljaš s tim kriminalcima, strpat će te u isti koš s njima.
- Svatko ima pravo na obranu - odgovarala je svima.

Cijenila je njihove opomene, ali je smatrala da se ne odnose na nju. Nije bila dio Organizacije; samo je zastupala neke njene članove. Bila je advokat, kao i njen otac, i ne bi nikada učinila nešto zbog čega bi je se stidio. Džungla je postojala, ali ona je još bila izvan nje.

Posjetio ju je otac Ryan. Ovaj put nije došao da je zamoli za pomoć.

- Zabrinut sam zbog tebe, Jennifer. Čuo sam da zastupaš... eto, krive ljude.

- A tko su krivi ljudi? Sudite li vi o ljudima koji vam dolaze tražiti pomoć? Odvraćate li ljude od Boga zato što su zgriješili?

Otac Ryan strese glavom. - Ne, naravno. No, velika je razlika između greške pojedinca i organizirane pokvarenosti. Ako pomažeš tim ljudima, progledavaš im kroz prste. Postaješ dio toga.

- Ne. Ja sam odvjetnica, oče. Pomažem ljudima u nevolji.

Upoznala je Michaela Morettija bolje nego što ga je itko ikada poznavao. Otkrivao joj je osjećaje koje nikada nije otkrio nikom drugom. U osnovi je bio osamljenik, i Jennifer je bila prva osoba koja je uspjela prodrijeti kroz njegov oklop. Osjećala je da mu je potrebna. S Adamom to nikad nije osjećala. A i Michael ju je prisilio da prizna koliko joj je on potreban. Probudio je u njoj potisnute osjećaje - divlje, atavističke strasti koje se prije bojala osloboditi. Uz Michaela nije bila sputana. Kad su bili u krevetu, nije bilo granica ni barijera; postojao je samo užitak, užitak o kakvom nije nikad ni sanjala.

Priznao je da ne voli Rosu, premda je bilo očito da ga Rosa obožava. Uvijek mu je bila pri ruci čekajući da mu udovolji.

Upoznala je i žene drugih mafijaša i čudila se kako žive. Njihovi su muževi odlazili u restorane i noćne lokale i na konjske trke s ljubavnicama, a žene bi ostajale kod kuće i čekale ih.

Žena člana mafije uvijek je dobivala dosta novaca za kućanstvo, ali je morala paziti kako ga troši da ne privuče pažnju poreznih organa.

Strogo se poštivala hijerarhija od običnog soldata do capo di tutti capi, i žena člana mafije nije nikad imala skuplji kaput ili automobil od žene neposredno pretpostavljenog njenom mužu.

Žene su priređivale večere za poslovne prijatelje svojih muževa, ali su dobro pazile da večere budu u skladu s njihovim položajem u Organizaciji.

Na svadbama ili krštenjima žena nije smjela nikada potrošiti za poklon više od žene koja je bila na višoj stepenici hijerarhije.

Protokol je bio strog kao i u svakoj velikoj korporaciji.

Mafija je bila nevjerojatan stroj za stjecanje novca, ali je Jennifer ubrzo spoznala još jedan važan element: moć.

- Organizacija je brojnija od državnog aparata većine zemalja na svijetu - pričao joj je Michael. - Naš bruto prihod veći je od prihoda šest najvećih američkih kompanija zajedno.

- Da, ali one rade u skladu sa zakonima...

Nasmijao se, - Misliš na one koje još nisu uhvatili.

Tko zna koliko je velikih američkih kompanija imalo posla sa sudom zbog kršenja ovog ili onog zakona. Ne zavaravaj se pričama o junacima, Jennifer. Današnji prosječni Amerikanac neće ti moći navesti imena dvojice astronauta, ali će znati za Al Caponea i Luckyja Luciana.

Shvatila je da je Michael na svoj način isto toliko požrtvovan koliko i Adam. Jedina je razlika bila u tome što su u životu krenuli posve suprotnim

pravcima.

U poslu Michael nije znao za milost. To mu je bila jaka strana. Njegove su se odluke temeljile isključivo na koristi za Organizaciju.

Prije nego što je upoznao Jennifer, Michael se potpuno posvećivao ispunjenju svojih ambicija. U njegovom emotivnom životu nije bilo mjesta za ženu. Ni Rosa ni Michaelove prijateljice nisu nikada bile dio njegovih stvarnih potreba.

Jennifer je bila drugačija. Bila mu je potrebna kao sto mu nijedna žena dotada nije bila potrebna. Nije nikada upoznao osobu poput nje. Fizički ga je uzbuđivala, ali uzbuđivali su ga i deseci drugih žena. No, Jennifer se izdvajala od ostalih i inteligencijom i samostalnošću. Rosa ga je slušala; druge žene su ga se bojale; Jennifer mu je prkosila. Bila mu je dorasla. Mogao je s njom razgovarati i raspravljati.

Znao je da je nikada neće pustiti da ode.

Jennifer je povremeno odlazila na poslovna putovanja s Michaelom, iako se trudila da to izbjegne jer je htjela provoditi što više vremena s Joshuom. Bilo mu je već šest godina i rastao je nevjerojatno brzo. Upisala ga je u obližnju privatnu školu, i Joshua je bio oduševljen. Vozio se biciklom, igrao se trkaćim automobilima na baterije i vodio duge i ozbiljne razgovore s Jennifer i gospođom Mackey.

Željela je da Joshua odraste snažan i samostalan, pa ga je stoga vrlo pažljivo odgajala dajući mu do znanja koliko ga voli i da mu je uvijek pri ruci, ali ne zaboravljajući mu usaditi osjećaj samostalnosti.

Trudila se da u njemu pobudi ljubav prema dobroj knjizi i glazbi. Odvodila ga je u kazalište, ali je izbjegavala premijere jer je na njima bilo previše ljudi koji su je poznavali, koji bi mogli postavljati pitanja. Subotom su obično išli u kino. Pogledali bi jedan film poslije podne, otišli na večeru u restoran, a zatim na još jednu predstavu Nedjeljom su jedrili ili se vozili biciklom. Jennifer je svom sinu pružala svu ljubav što se u njoj skupila, ali je pazila da ga ne razmazi. Planirala je njegov odgoj pažljivije od svakog sudskog slučaja pazeći da izbjegne opasnosti doma s jednim roditeljem.

Iako je provodila toliko vremena s Joshuom, nije to smatrala nikakvom žrtvom. Bio je vrlo zabavan. Igrali su razne igre riječima, i Jennifer je uživala u brzim reakcijama svog sina. Bio je najbolji učenik u razredu i odličan sportaš, ali mu to nije udarilo u glavu. Imao je izraziti smisao za humor.

Vodila je Joshuu sa sobom na put kad god je to škola dopuštala. Za vrijeme zimskih praznika otišla je s njim na skijanje. Ljeti ga je povela u London, pa su dva tjedna proveli na selu. Joshui se neobično svidjela Engleska.

- Mogu li ovamo doći na studije? - upitao ju je.

Zaboljelo ju je to pitanje. Znala je da će doći dan kad će je napustiti, otići na sveučilište, potražiti sreću u životu, oženiti se i osnovati vlastiti dom i obitelj. Naravno, sve mu je to željela. Kad dođe vrijeme, pustit će ga da ode, iako je znala da će joj biti teško.

Joshua ju je gledao i čekao odgovor. - Mogu li, mama? - upita. - Možda u Oxfordu?

Jennifer ga zagrla. - Naravno. Bit će sretni da te dobiju.

Jedne nedjelje popodne Jennifer je morala otići u Manhattan po prijepis nekakvog iskaza. Gospođa Mackey je imala slobodan dan, a Joshua je bio kod prijatelja. Kad se vratila, počela je pripremati večeru. Otvorila je hladnjak - i ukočeno zastala. Između dviju boca s mlijekom stajao je komadić papira. Adam joj je znao ostavljati poruke na takvim mjestima. Zurila je u papir kao hipnotizirana bojeći se dodirnuti ga. Polako je posegnula za njim i stala ga čitati: Iznenađenje! Može li Alan večerati s nama?

Trebalo joj je pola sata da se smiri.

S vremena na vrijeme Joshua bi je zapitkivao za oca.

- Poginuo je u Vijetnamu, Joshua. Bio je vrlo hrabar čovjek.

- Nemamo li negdje njegovu sliku?

- Na žalost, nemamo, mili. Nismo bili dugo u braku kad je poginuo.

Mrzila je samu sebe zbog laži, ali nije imala izbora.

Michael Moretti ju je samo jednom pitao za Joshuinog oca.

- Svejedno mi je što se događalo prije nego što si pripala meni...samo sam znatiželjan. Razmišljala je kakvu bi vlast Michael imao nad senatorom Adamom Warnerom kad bi saznao istinu.

- Poginuo je u Vijetnamu. Nije važno kako se zvao.

U Washingtonu je istražna komisija Senata na čelu s Adamom Warnerom završavala ispitivanje novog bombardera XK-1, za koji je ratno zrakoplovstvo tražilo odobrenje od Senata. Sudski vještaci su se tjednima motali po Capitol Hillu, i pola je njih izjavljivalo da će novi bombarder biti skupa igračka koja će upropastiti budžet obrane i zemlju, dok je druga polovica tvrdila da će Rusi napasti Sjedinjene Države iduće nedjelje ako zrakoplovstvo ne dobije odobrenje za proizvodnju bombardera.

Adam se dobrovoljno javio za pokusni let u prototipu novog bombardera, a njegovi kolege u Senatu su jedva dočekali tu ponudu. Adam je bio jedan od njih, član njihovog kruga, i on će im reći istinu.

Jedne nedjelje, rano ujutro, Adam je uzletjeo s minimalnom posadom i podvrgao avion nizu strogih testova. Let se pokazao potpuno uspješnim, i Adam je izvijestio komisiju Senata da novi bombarder XK-1 predstavlja važan korak naprijed u zrakoplovstvu. Preporučio je da se odmah počne s proizvodnjom aviona, i Senat je odobrio sredstva.

Štampa je oduševljenim riječima pozdravila Adamov trud. Opisivali su ga kao predstavnika nove generacije senatora koji doista ispituju sve za što su zaduženi, kao zakonodavca koji odlazi na teren da sam istraži činjenice umjesto da sluša kuloarske mešetare i ostale kojima je stalo samo do vlastitog interesa.

Newsweek i Times su objavili opsežne reportaže o Adamu, a reportaža u Newsweeku završavala je ovim riječima:

Senat je dobio poštenog i sposobnog novog staratelja za istraživanja bitnih problema koji muče ovu zemlju. On ne diže oko njih prašinu već nastoji prodrijeti u njihovu srž. U utjecajnim krugovima jača sve više osjećaj da Adama Warnera rese sve kvalitete koje bi služile na čast predsjedniku.

Jennifer je gutala reportaže o Adamu. Bila je ispunjena i ponosom i boli. Još je voljela Adama, a voljela je i Michaela Morettija. Nije shvaćala ni kako je to moguće, ni kakve su se to promjene u njoj zbile. Adam je unio osamljenost u njen život, a Michael Moretti ju je izbrisao.

Krijumčarenje droge iz Meksika poprimilo je goleme razmjere, i bilo je očito da iza toga stoji organizirani kriminal. Adama su zadužili da vodi istražnu komisiju.

Koordinirao je napore nekoliko američkih pravosudnih organa gonjenja, odletio u Meksiko i dogovorio suradnju s meksičkom vladom. U roku od tri mjeseca promet droge smanjio se gotovo na nulu.

- Imamo problema - govorio je Michael Moretti u starinskoj seljačkoj kući u New Jerseyju.

U prostranoj, ugodnoj radnoj sobi sjedili su Jennifer, Antonio Granelli i Thomas Colfax. Antonio Granelli pretrpio je srčani udar, i to ga je preko noći postaralo za dvadeset godina. Iskrivio se poput karikature.

Desna strana lica bila mu je oduzeta, i dok je govorio, slina mu se sa strane cijedila iz usta. Bio je star i gotovo posve senilan, pa se sve više oslanjao na Michaelov sud.

Čak je prihvatio Jennifer, mada nerado.

No, Thomas Colfax je nije prihvatio. Sukob između Michaela i Colfaxa sve se više zaoštravao. Colfax je znao da ga Michael hoće istisnuti i ubaciti tu ženu. Colfax je u sebi priznavao da je Jennifer Parker vješt advokat, ali što je ona uopće i znala o tradiciji borgate? O tome zašto bratstvo već mnogo godina funkcionira tako besprijekorno? Kako je samo Michael mogao dovesti stranca - još gore, ženu! - I povjeriti joj vitalne tajne Organizacije? Situacija je bila neodrživa. No, capiregime - vođe - i soldati - vojnici - s kojima je razgovarao i jednom po jednom izražavao bojazan pokušavajući ih pridobiti za svoju stranu nisu se usuđivali suprotstaviti Michaelu. Ako on ima povjerenja u tu ženu, smatrali su da i oni moraju u nju imati povjerenja.

Thomas Colfax je odlučio pričekati povoljan čas. No, već će naći načina da je se riješi.

Jennifer je dobro znala što on osjeća. Istisnula ga je, i ponos mu neće nikada dopustiti da joj to oprost. Njegova odanost Organizaciji držat će ga na uzdi i zaštititi je, ali ako njegova mržnja prema njoj postane jača od odanosti...

Michael se obrati Jennifer. - Jesi li ikada čula za Adama Warnera?

Srce joj je načas prestalo kucati. Odjednom je ostala bez daha. Michael ju je promatrao čekajući odgovor.

- Valjda...valjda...misliš senatora? - uspjela je napokon izustiti.

- Aha. Morat ćemo srediti tog kurvinog sina.

Jennifer osjeti kako joj nestaje boje s lica. - Zašto, Michaele?

- Ometa naše operacije. Zbog njega meksička vlada zatvara tvornice koje pripadaju našim prijateljima. Sve se počelo raspadati. Hoću se riješiti tog gada. Moramo ga maknuti.

Jennifer je strelovito razmišljala. - Takneš li senatora Warnera - reče ona pažljivo birajući riječi - uništit ćeš sebe.

- Neću dopustiti...

- Slušaj me, Michaele. Ako se riješiš njega, poslat će deset drugih na njegovo mjesto. Stotinu. Sve novine u zemlji će te napadati. Istraga koja je sada u toku neće biti ništa u usporedbi s onim što će se dogoditi ako se nešto desi senatoru Warneru.

- Kažem ti da se nama nanosi šteta! - ljutito prasne Michael.

Jennifer promijeni ton. - Michaele, mučni glavom. Već si vidio kakve su to istrage. Koliko traju? Pet minuta nakon što senator zaključa istragu, posvetit će se nečem drugom i sve će ovo pasti u zaborav, Zatvorene tvornice će se ponovo otvoriti, i ti ćeš ponovo trgovati. Na taj način neće biti reperkusija. Postupiš li na svoj način, vječno ćeš imati problema.

- Ne slažem se - reče Thomas Colfax. - Po mom mišljenju...

- Nitko te nije pitao za mišljenje - progundā Michael Moretti.

Colfax se lecne kao da ga je netko ćušnuo. No, Michael ga nije ni pogledao. Colfax se okrene prema Antoniju Granelliju radi podrške. Starac

je spavao.

- U redu, advokaticice, ostavit ćemo Warnera za sada na miru - reče Michael.

Jennifer zadrži dah, pa polako izdahne. - Ima li još nešto?

- Ima. - Michael podigne zlatni upaljač i pripali cigaretu. - Jedan naš prijatelj, Marco Lorenzo, osuđen je zbog ucjene i razbojničke pljačke.

Jennifer je čitala o tom slučaju. Prema novinskim izvještajima, Lorenzo je bio rođeni kriminalac, hapšen nebrojeno puta zbog delikata nasilja.

- Da uložim priziv?

- Ne, pobrini se da ode u zatvor.

Jennifer ga iznenađeno pogleda.

Michael spusti upaljač na pisači stol. - Načuo sam da ga Di Silva namjerava poslati natrag na Siciliju. Marco ima tamo neprijatelja. Ako ga deportiraju, neće preživjeti ni dvadeset četiri sata. Bio bi najsigurniji u Sing Singu. Kad se za godinu-dvije prašina oko njega slegne, izvući ćemo ga. Možeš li to srediti?

Jennifer je oklijevala. - Možda bih mogla da smo na području nadležnosti drugog suda. No Di Silva se neće sa mnom nagoditi.

- Možda bi se za to mogao pobrinuti netko drugi - brzo se ubaci Colfax.

- Kad bih htio da to sredi netko drugi - prasne Michael - onda bih to i rekao. - On se obrati Jennifer. - Hoću da se ti za to pobrineš.

Michael Moretti i Nick Vito gledali su s prozora kako Thomas Colfax ulazi u limuzinu i odlazi.

- Nick, htio bih da ga makneš - reče Michael.

- Colfaxes?

- Nemam više povjerenja u njega. Živi u prošlosti s tim starim.

- Kako ti kažeš, Mike. Kad hoćeš da to učinim?

- Uskoro. Javit ću ti.

Jennifer je sjedila u sobi suca Lawrencea Waldmana.

Nije ga vidjela već više od godinu dana. Prestali su prijateljski telefonski razgovori i pozivi na večeru. Pa, što ja tu mogu, razmišljala je Jennifer. Voljela je Lawrencea Waldmana, i bilo joj je žao što je izgubila njegovo prijateljstvo, ali ona je odabrala svoj put.

Čekali su Roberta Di Silvu i sjedili u neugodnoj tišini. Ni njemu ni njoj nije bilo do ćaskanja. Kad je okružni javni tužilac ušao i sjeo, sastanak je počeo.

- Bobby kaže da želite porazgovarati o nagodbi prije nego što Lorenzu izrekнем presudu.

- Tako je. - Jennifer se obrati okružnom javnom tužiocu Di Silvi. - Mislim da bi bilo pogrešno poslati Marca Lorenza u Sing Sing. Njemu tamo nije mjesto.

On je useljenik bez dozvole. Smatram da bi ga trebalo poslati natrag na Siciliju.

Di Silva je iznenađeno pogleda. Namjeravao je preporučiti deportaciju, ali ako to želi i Jennifer Parker, morat će razmisliti o svojoj odluci.

- Zašto to preporučujete? - upita Di Silva.
- Iz nekoliko razloga. Prije svega, to će ga spriječiti da ovdje počini nova krivična djela i...
- Kao i ćelija u Sing Singu.
- Lorenzo je star čovjek. Ne može podnijeti zatvor.
Poludjet će ako ga tamo strpate. Svi su njegovi prijatelji na Siciliji. Moći će tamo uživati na suncu i umrijeti u miru u krugu obitelji.
Di Silva bijesno stisne zube. - Riječ je o gangsteru koji je cijeli život pljačkao, silovao i ubijao, a vas brine da li će biti s prijateljima na suncu? - On se obrati sucu Waldmanu. - Ona fantazira!
- Marco Lorenzo ima pravo...
Di Silva lupi šakom o stol. - Nema taj nikakvih prava! Osuđen je zbog ucjene i oružane pljačke.
- Kad čovjek na Siciliji...
- Bogamu, nije na Siciliji! - zaurla Di Silva. - Ovdje je! Ovdje je počinio krivična djela i ovdje će za njih ispaštati. - Ustao je. - Gospodine suče, samo vam oduzimamo vrijeme. Optužba odbija bilo kakvu nagodbu. Zahtijevamo da Marca Lorenza osude na Sing Sing.
Sudac Waldman okrene se prema Jennifer. - Imate i li kakvu primjedbu?
- Nemam, gospodine suče - reče ona ljutito pogledavši Roberta Di Silvu.
- Sutra ujutro ću izreći presudu. Možete oboje ići.
Di Silva i Jennifer ustanu i iziđu iz sučeve sobe.
Na hodniku se Di Silva okrene prema Jennifer i nasmiješi joj se.
- Kao da vam više ne ide, kolegice?
Jennifer slegne ramenima. - Ne može se uvijek pobjeđivati.
Pet minuta kasnije nazvala je Michaela Morettija iz telefonske govornice.
- Ne moraš više brinuti. Marco Lorenzo će ići u Sing Sing.

Vrijeme je teklo brzo poput rijeke bez obala, bez granica. Njegova godišnja doba nisu bila zima, proljeće, jesen ili ljeto, nego rođendani i radosti i nevolje i bol.

Dobivene i izgubljene bitke u sudnici; stvarnost s Michaelom, uspomene na Adama. No, Joshua je uglavnom bio vremenski kalendar koji ju je podsjećao na to kako godine brzo prolaze.

Bilo mu je već sedam godina. činilo joj se da je preko noći s drvenih bojica i slikovnica prešao na modele automobila i sport. Izrastao je u visokog dječaka i svakim je danom sve više nalikovao na svog oca, i to ne samo fizički. Bio je pametan i uljudan, sa snažnim osjećajem za poštenje. Kad ga je Jennifer jednom kaznila, Joshua joj je tvrdoglavo rekao: - Visok sam samo metar dvadeset, ali imam svoja prava.

Bio je kao i Adam atletske građe. Pravi Adam u minijaturi. Njegovi junaci su bili braća Bebble i Carl Stotz.

- Nisam nikada čula za njih - reče Jennifer.
- Gdje ti živiš, mama Oni su izmislili Malu ligu.
- Ah, ta braća Bebble i Carl Stotz.

Preko vikenda Joshua je na televiziji gledao sve sportske događaje - ragbi, bejzbol, košarku - nije bilo važno što. Isprva ga je puštala da sam gleda utakmice, ali kad je nakon prijenosa htio razgovarati o njima, Jennifer bi se našla u neprilici, pa je odlučila da će biti najbolje ako ih gleda s njim. I tako bi njih dvoje sjedili pred televizorom žvačući kokice i bodreći igrače.

Jednog dana Joshua se zabrinuta lica vratio kući nakon igre i rekao: - Mama, možemo li ozbiljno porazgovarati?

- Svakako, Joshua.

Sjeli su za kuhinjski stol i Jennifer mu je namazala kruh s maslacem od kikirikija i natočila čašu mlijeka.

- U čemu je problem?

Glas mu je bio ozbiljan i zabrinut. - Pa, čuo sam da momci pričaju, pa sam se samo pitao...što misliš, hoće li još biti seksa kad odrastem?

Jennifer je kupila malu jedrilicu te bi za vikenda ona i Joshua odlazili na jedrenje u zaljevu. Rado ga je promatrala za kormilom. Tada mu se uvijek na usnama nazirao uzbuđeni smiješak koji je ona nazivala smiješkom „Crvenog Erika“. Kao i njegov otac Joshua je bio rođeni mornar. Trgnula se kad joj je ta pomisao pala na um. Pitala se hoće li je Joshua cijelog života podsjećati na Adama. Sve što je radila sa sinom - jedrenje, utakmice - radila je svojedobno sa svojim ocem. Govorila je sama sebi da to čini zato da bi ugodila Joshui, ali nije ni sama bila uvjerena da je zaista tako. Promatrala je Joshuu kako vezuje flok, obraza preplanulih od sunca i vjetra, ozarena lica, i shvatila da razlozi nisu bili važni. Bilo je jedino važno da njen sin uživa s njom.

I nije bio nikakav nadomjestak svog oca. Bio je ličnost za sebe, i

Jennifer ga je voljela više od svega na svijetu.

Antonio Granelli je umro, i Michael je preuzeo svu vlast nad njegovim carstvom. Sprovod je bio raskošan, kao što i dolikuje čovjeku koji je uživao status Kuma.

Šefovi i članovi Obitelji iz cijele zemlje došli su da odaju počast preminulom prijatelju i da uvjere novog capa u svoju vjernost i podršku. Bio je tu i FBI, neumorno snimajući fotografije, kao i predstavnici još pet-šest pravosudnih organa gonjenja.

Rosa je bila uciviljena jer je neobično voljela oca, ali se tješila i ponosila činjenicom što je njen muž zauzeo očevo mjesto na čelu Obitelji.

Jennifer je svakog dana sve više vrijedila Michaelu.

Kad bi iskrsnuo problem, Michael se obraćao Jennifer. Thomas Colfax je postajao sve neugodniji privjesak.

- Neka te on ne zabrinjava - reče joj Michael. - Ubrzo će u penziju.

Tiho zvonjenje telefona probudi Jennifer. Ležala je i trenutak slušala, a tada sjela i pogledala digitalni sat na noćnom ormariću. Bila su tri sata ujutro.

Podigla je slušalicu. - Halo?

Bio je to Michael. - Možeš li se odmah spremi?

Zažmirkala je pokušavajući se razbuditi. - Što se dogodilo?

- Upravo su uhapsili Eddieja Santinija zbog oružane pljačke. Već je dvaput sjedio zbog iste stvari. Ako ga sada osude, istrunut će u zatvoru.

- Ima li očevidaca?

- Tri, i svi su ga dobro vidjeli.

- Gdje je sada?

- U 17. stanici.

- Odmah ću krenuti, Michaele.

Navukla je ogrtač, pa otišla u kuhinju i skuhalo kavu. Pijuckala ju je u sobi zureći kroz prozor u noć i razmišljajući. Tri očevica. I svi su ga dobro vidjeli. Podigla je slušalicu i okrenula broj. - Dajte mi gradsku rubriku.

- Imam neke informacije za vas - počela je brzo govoriti čim su je spojili. - Upravo su uhapsili nekog Eddieja Santinija zbog oružane pljačke. Njegov advokat je Jennifer Parker. Pokušat će ga izvući.

Spustila je slušalicu, pa nazvala još dva lista i jednu televizijsku stanicu, te im ispričala isto.

Kad je završila s telefoniranjem, pogledala je na sat i natočila još jednu šalicu kave. Željela je dati foto-reporterima dovoljno vremena da stignu do stanice u 51. ulici. Napokon je ustala i pošla u sobu da se odjene. Prije odlaska zavirila je u Joshuinu sobu. Noćna je svjetiljka kao i uvijek bila upaljena. Čvrsto je spavao smotavši pokrivač oko nemirnog tijela. Obazrivo mu je poravnala pokrivač, poljubila ga u čelo i krenula prema vratima.

- Kamo ćeš?

- Idem na posao. Samo ti dalje spavaj.

- Koliko je sati?

- Četiri.

Smijuljio se. - Ti zaista počinješ raditi u čudno vrijeme za žensku.

Vratila se do kreveta. - A ti premalo spavaš za muškarca.

- Idemo li večeras na utakmicu?

- Naravno. A sad natrag u krpe.

- Okej, mama. Sretno.

- Hvala ti, momče.

Nekoliko minuta kasnije Jennifer je već bila na putu za Manhattan.

Kad je stigla, pred stanicom je čekao jedan jedini foto-reporter iz Daily Newsa. Zagledao se u Jennifer.

- Znači, istina je! Preuzeli ste slučaj Santini?

- Odakle to znate? - upita Jennifer.

- Ptičica mi je došapnula.

- Uzalud čekate. Nema fotografiranja.

Ušla je u stanicu i sredila sve formalnosti oko kaucije za Eddieja Santinija zavladačći postupak sve dotle dok nije stigao i televizijski snimatelj, te novinar i foto-reporter iz New York Timesa. Odlučila je da ne čeka Post.

- Vani vas čeka nekoliko reportera i ljudi s televizije, gospođice Parker - reče joj dežurni kapetan. - Možete izići otraga ako želite.

- Ništa zato - reče Jennifer. - Lako ću ih se riješiti.

Povela je Eddieja Santinija hodnikom prema izlazu gdje su čekali foto-reporteri i novinari.

- Slušajte, gospodo - obrati im se. - Molim vas, nikakvih fotografija.

A tada je stala u stranu dok su foto-reporteri i televizijski snimatelj snimali.

- Zbog čega je taj slučaj tako važan da ste ga preuzeli? - upita jedan od novinara.

- Vidjet ćete sutra. U međuvremenu bih vam savjetovala da ne objavljujete te fotografije.

- Nemojte, Jennifer! - uzvikne jedan od novinara.

- Niste li čuli za slobodu štampe?

Michael Moretti je nazvao Jennifer u podne. Glas mu je bio srdit. - Jesi li vidjela novine?

- Nisam.

- Onda ću ti ja reći: Eddiejeva slika je na svim naslovnim stranama i na televizijskim vijestima. Dovraga, nisam ti rekao da ovo izvrneš u cirkus!

- Znam da nisi. Ja sam se toga sjetila.

- Isuse! A zašto?

- Michael, radi se o ona tri očevica.

- Ne razumijem.

- Rekao si mi da su dobro vidjeli Eddieja Santinija. No, kad ih u sudnici pozovu da ga identificiraju, morat će dokazati da ga nisu identificirali zato što su vidjeli njegovu sliku u novinama i na televiziji.

Dugo se iz slušalice nije čulo ništa, a tada se začu Michaelov glas pun divljenja. - Baš sam idiot!

Jennifer se nasmije.

Kad je Jennifer tog poslijepodneva ušla u kancelariju, čekao ju je Ken Bailey. Po izrazu njegovog lica odmah je naslutila da nešto nije u redu.

- Zašto mi nisi rekla? - upita Ken.
- A što sam ti trebala reći?
- Da ti i Mike Moretti...

Jedva se suzdržala da mu ne odbrusi. Bilo bi i suviše lako reći: Ne tiče te se. Ken joj je bio prijatelj; bila mu je draga. Donekle ga se to i ticalo. Odjednom se svega prisjetila, male kancelarije koju su dijelili, njegove pomoći. *Jedan moj prijatelj, pravnik, moli da umjesto njega uručim nekoliko sudskih poziva, a ja nemam vremena. Plaća dvanaest dolara i pedeset centi za svaki poziv, plus kilometražu. Hoćete li me izvuci iz toga?*

- Ken, radije ne bih o tome razgovarala.

Kiptio je od bijesa. - Zašto ne? Svi ostali o tome pričaju. Priča se da si Morettijeva djevojka. - Lice mu je bilo blijedo. - Isuse!

- Moj osobni život...
- On živi u blatu, a ti si to blato unijela u ovu kancelariju! Zbog tebe svi radimo za Morettija i njegove gangstere.

- Prekini!

- To i hoću. Zato sam i došao. Odlazim.

Zaprepastila se. - Ne možeš otići. Imaš pogrešno mišljenje o Michaelu. Kad bi ga upoznao, vidio bi...

Zastala je jer je znala da je pogriješila.

Tužno ju je pogledao. - Zaista te smotao, ha? Još pamtim doba kad si bila svoj čovjek. Htio bih da mi takva ostaneš u sjećanju. Pozdravi Joshuu.

Okrenuo se i otišao.

Osjetila je kako joj naviru suze, a grlo joj se steglo da je jedva disala. Spustila je glavu na stol i sklopila oči trudeći se da odagna bol.

Kad je otvorila oči, već se smračilo. Kancelariju je osvjetljavao samo sablasni crveni odsjaj gradske rasvjete. Prišla je prozoru i zagledala se u grad. Noću se doimao poput džungle u kojoj su samo slabašna svjetla štitila ljude od strahota što su na njih vrebale.

Bila je to Michaelova džungla, i iz nje nije bilo izlaza.

Cow Palace u San Franciscu bila je prava ludnica, ispunjena bučnim delegatima iz cijele zemlje koji su svaki trenutak nešto skandirali. Tri su se suparnika natjecala za predsjedničkog kandidata, i svi su dobro prošli u predizborima. No prava zvijezda, koja ih je sve zasjenila, bio je Adam Warner. Izabran je nakon petog glasanja, i to jednoglasno. Stranka je napokon dobila kandidata kojeg je mogla propagirati s ponosom. Sadašnji predsjednik, vođa suparničke stranke, nije uživao veliko povjerenje javnosti, i većina ga je smatrala nesposobnim.

- Ako ne izvadiš pimpeka i popišaš se pred kamerama na vijestima u šest sati - reče Stewart Needham Adamu - postat ćeš slijedeći predsjednik Sjedinjenih Država.

Nakon imenovanja Adam je odletio u New York gdje se u hotelu Regency sastao s Needhamom i nekoliko utjecajnih članova stranke. Bio je prisutan i Blair Roman, direktor druge najveće reklamne agencije u Sjedinjenim Državama.

- Blair će se brinuti za publicitet u toku kampanje, Adame - reče Stewart Needham.

- Ne mogu vam reći koliko mi je drago što sam u vašoj ekipi - cerio se Blair Roman. - Vi ćete mi biti treći predsjednik.

- Zaista? - Adam nije bio impresioniran Romanom.

- Da vam ukratko iznesem neke pojedinosti našeg plana. - Roman je počeo šetati amo-tamo po sobi mašući rukama kao da u njima drži palicu za golf. - Preplavit ćemo zemlju reklamnim televizijskim emisijama, stvoriti image Adama Warnera kao čovjeka koji može riješiti probleme Amerike. „Veliki tatica“ - samo što će tatica biti mlad i privlačan. Jasno, gospodine predsjedniče?

- Gospodine Romane...

- Da?

- Radije bih da me ne zovete „gospodine predsjedniče“.

Blair Roman se nasmije. - Oprostite. Lapsus, A. W.

U mojim mislima ste već u Bijeloj kući. Znam da ste pravi čovjek za to mjesto jer se inače ne bih upuštao u tu kampanju. Prebogat sam da bih morao raditi za novac...

Čuvaj se ljudi koji kažu da su prebogati da bi morali raditi za novac, pomisli Adam.

- Mi znamo da ste pravi čovjek za to mjesto - sada to moramo objaviti i narodu. Pogledajte, molim vas, ove dijagrame koje sam pripremio. Raščlanio sam različite dijelove zemlje na razne nacionalne grupe. Slat ćemo vas na ključna mjesta gdje možete zaista pogoditi ljudima žicu.

Unio se Adamu u lice i rekao ozbiljnim glasom: - Vaša će nam žena izvanredno poslužiti. Ženski časopisi će pošasaviti za reportažama o vašem obiteljskom životu. Pošteno ćemo vas izreklamirati, A. W.

Adama je počela obuzimati razdražljivost. - A kako to namjeravate učiniti?

- Vrlo jednostavno. Vi ste proizvod, A. W. Propagirat ćemo vas kao i

svaki drugi proizvod. Mi...

Adam se okrene Stewartu Needhamu. - Stewarte, mogu li s tobom porazgovarati u četiri oka?

- Naravno. - Needhdm se obrati ostalima. - Kako bi bilo da sada prekinemo i odemo na večeru? Sastat ćemo se sutra ovdje u devet sati. Tada ćemo nastaviti razgovor.

- Zaboga, Stewarte! - reče Adam kad su ostali sami. - On će ovo pretvoriti u cirkus. „Vi ste proizvod, A. W. Propagirat ćemo vas kao i svaki drugi proizvod.“ Odvratani je!

- Znam kako se osjećaš, Adame - smirivao ga je Needham - ali Blair postiže rezultate. Nije se šalio kad je rekao da si mu treći predsjednik. Nakon Eisenhowera nije bilo predsjednika kojemu neka reklamna agencija nije planirala i vodila kampanju. Sviđalo ti se to ili ne, u kampanji je potrebna vještina prodavanja. Blair poznaje psihologiju javnosti. Ma kako to neukusno bilo, činjenica je da te treba propagirati - reklamirati kao robu - ako želiš biti izabran za bilo koju javnu funkciju.

- To mi se gadi.

- To je dio cijene koju ćeš morati platiti. - Prišao je Adamu i stavio mu ruku na rame. - Ne zaboravi cilj. Želiš Bijelu kuću? U redu. Učinit ćemo sve što možemo da te tamo dovedemo, ali i ti moraš tome pridonijeti. Ako u tome i ima cirkusa, izdrži.

- Je li nam Blair Roman zaista potreban?

- Takav nam čovjek treba, ma kako se zvao. Teško ćeš naći boljeg od Romana. Prepusti ga meni. Trudit ću se da ga držim što dalje od tebe.

- Bio bih ti zahvalan.

Kampanja je počela. Počela je s nekoliko televizijskih spotova i osobnih nastupa, pa postepeno poprimala sve veće razmjere sve dok nije obuhvatila cijelu naciju. Senator Adam Warner se posvuda smiješio s ekrana u boji. U svim dijelovima Sjedinjenih Država mogli su ga gledati na televiziji, slušati s radija, vidjeti na reklamnim panoima. Zakon i red bili su jedna od glavnih točaka u kampanji, i velika je pažnja posvećena Adamovoj komisiji za istraživanje kriminala.

Adam je snimio jednodominutne, trominutne i petminutne televizijske spotove namijenjene raznim dijelovima zemlje. Spotovi koji su išli u Zapadnu Virginiju naglašavali su nezaposlenost i goleme rezerve ugljena koje bi mogle tom kraju osigurati blagostanje; spot namijenjen Detroitu govorio je o propadanju gradskih četvrti, a onaj za New York o porastu kriminala.

- Moramo privući pažnju - objašnjavao je Roman Adamu. - Ne moramo detaljno pričati o ključnim problemima. Mi propagiramo proizvod, a to ste vi.

- Gospodine Romane - reče Adam - fućka mi se za vaše statističke podatke. Ja nisam nikakvo gotovo jelo i ne želim da me kao takvog propagirate. Govorit ću detaljno o problemima jer smatram da je američki narod dovoljno pametan da bi htio znati za njih.

- Htio sam samo...

- Pokušajte mi organizirati razgovor s predsjednikom o nekim bitnim pitanjima.

- Dobro - reče Rornan Blair. - Odmah ću stupiti u vezu s predsjednikovim momcima, A. W.

- Još nešto - reče Adam.

- Da? Što?

- Prestanite me zvati A. W.

- U tome i jest čar - objasni ozbiljno Joshua. - Nije zabavno ako je lako. Onda to nije sport.

Kao da sluša Adama.

- Slažem se.

- Što još možemo tamo raditi?

- Jahati, šetati, razgledavati znamenitosti...

- Kako bi bilo da se ne motamo po starim crkvama?

Sve su iste.

Tako je govorio i Adam: Meni su sve crkve iste.

U pošti je našla poziv Udruženja američkih odvjetnika na godišnji kongres u Acapulcu. Jennifer je upravo bila zaokupljena s nekoliko slučajeva i u normalnim okolnostima ne bi se ni obazirala na taj poziv. Međutim, skup se održavao za vrijeme Joshuinih školskih praznika, i Jennifer je znala koliko bi se dječak i radovao Acapulcu.

- Prihvati poziv - reče Jennifer Cynthiji. - Htjela bih tri rezervacije.

Odlučila je povesti i gospođu Mackey.

Tog dana za večerom objavila je Joshui novosti.

- Da li bi volio ići u Acapulco?

- To je u Meksiku - izjavio on. - Na zapadnoj obali.

- Tako je.

- Možemo li ići na topless-plažu?

- Joshua!

- Pa tamo ima takvih plaža. Golotinja je posve prirodna.

- Razmislit ću o tome.

- A možemo li ići na ribarenje na otvorenom moru?

Zamislila je Joshuu kako pokušava izvući golemog sabljana i suspregnula smiješak. - Vidjet ćemo. Neke od tih riba znaju biti prilično velike.

Kongres je trebao početi u ponedjeljak. Jennifer, Joshua i gospođa Mackey odletjeli su u Acapulco u petak ujutro mlažnjakom kompanije Braniff. Joshua je već mnogo puta putovao avionom, ali ga je let kao i uvijek uzbudio. Gospođa Mackey se skamenila od straha.

- Gledajte na to ovako - tješio ju je Joshua. - Ako se i srušimo, osjetit ćemo samo trenutnu bol.

Gospođa Mackey probljedi.

Avion je sletio na aerodromu Benito Juarez u četiri sata poslije podne, a sat kasnije stigli su u Las Brisas. Hotel je bio osam milja od Acapulca, a sastojao se od niza prekrasnih ružičastih bungalova, izgrađenih na brežuljku; svi su bili okruženi vlastitim parkom. Jenniferin bungalov, kao i još nekoliko drugih, imao je bazen. Bilo je teško dobiti rezervaciju jer se održavalo još pet-šest kongresa, pa je Acapulco bio pretrpan, ali je Jennifer telefonirala jednom od svojih utjecajnih klijenata, i sat kasnije obavijestili su je da je sve u redu. Kad su se raspakirali, Joshua reče: - Možemo li u grad da čujemo kako ljudi govore? Nisam nikada bio u zemlji u kojoj se ne govori engleski. - Razmislio je načas i dodao: - Osim u Engleskoj.

Pošli su u grad i šetali Zocalom, bučnim središtem grada, ali na Joshuino razočaranje čuo se samo engleski. Acapulco je vrvio od američkih turista.

Lunjali su šarolikom tržnicom na glavnom keju u starom dijelu grada, sa stotinama štandova, na kojima se prodavala svakojaka neobična roba.

Predveče su se odvezli kočijom, koju su ovdje zvali calandria, na Pie de la Cuesta, plažu sunčevog zalaza, a zatim su se vratili u grad.

Večerali su u Armandovom Le Clubu. Večera je bila izvanredna.

- Ljubim meksička jela - izjavi Joshua.

- Drago mi je - reče Jennifer. - Samo ovo je francuski restoran.
- Pa što onda, jela imaju meksičku aromu.

Subota im je bila ispunjena od jutra do mraka. Pošli su u kupovinu u Quebradu, ulicu s najljepšim dućanima, a zatim su otišli na meksički ručak u restoran Coyvca 22. - Pretpostavljam da ćeš mi reći da je i ovo francuski restoran.

- Ne, ovo je ono pravo, gringo.
- Što je gringo?
- To si ti, amigo.

Prošli su pokraj zgrade igrališta za jai alai, nedaleko od Plaze Caleta, i Joshua ugleda velike panoe koji su reklamirali turu.

Stajao je pred njima razrogačenih očiju, i Jennifer ga upita: - Hoćeš li gledati jai alai?

Joshua potvrdi glavom. - Ako nije preskupo. Ako potrošimo sav novac, nećemo se moći vratiti kući.

- Mislim da ćemo nekako izgurati.

Ušli su u zgradu i gledali utakmicu dviju momčadi. Dala je Joshui sitniša da se kladi, i njegova je momčad pobijedila.

- Zar ne bismo još pogledali skakače sa stijena, mama? - reče Joshua kad je Jennifer predložila da se vrate u hotel.

Direktor hotela ih je spomenuo tog jutra.

- Ne bi li se radije odmarao, Joshua?
- Pa, dobro, ako si ti preumorna. Uvijek zaboravljam tvoje godine.

To joj je i trebalo. - Moje godine nisu važne. - Jennifer se obrati gospođi Mackey. - Možete li još?

- Naravno - prostenje gospođa Mackey.

Skakačka predstava održavala se na klisuri La Quebrada. Jennifer, Joshua i gospođa Mackey stajali su na platformi za gledaoce i promatrali kako se skakači s upaljenim bakljama u ruci sunovraćuju pedeset metara u usku uvalu obrubljenu stijenama podešavajući trenutak skoka prema nadolasku velikih valova. I najmanja pogreška u proračunu značila je trenutačnu smrt.

Kad je predstava završila, prišao im je dječak da pokupi priloge za skakače.

- Un peso, por favor.
- Jennifer mu pruži pet pesosa.
Te je noći sanjala skakače.

Turistički kompleks Las Brisas imao je vlastitu plažu, La Concha, i u nedjelju rano ujutro Jennifer, Joshua i gospođa Mackey odvezli su se na nju u džipu s ružičastim krovom, kakve je hotel davao svojim gostima. Vrijeme je bilo savršeno. Luka je nalikovala na blistavo plavo platno, načičkano gliserima i jedrilicama.

Joshua je stajao na rubu terase i promatrao skijaše na vodi kako jure mimo njih.

- Jesi li znala da je skijanje na vodi izumljeno u Acapulcu, mama?
- Nisam. Gdje si to čuo?
- Pročitao sam to u nekoj knjizi, a možda i izmislio.
- Prije bih rekla da si izmislio.
- Znači da ne mogu ići skijati?
- Ti su gliseri prilično brzi. Ne bojiš li se?

Joshua se zagleda u skijaše koji su klizili po vodi.

- Onaj mi je čovjek rekao: „Poslat ću te kući, k Isusu.“ A tada mi je ruku probio čavlom.

Dotada nije ni jednom spomenuo užasni doživljaj.

Jennifer klekne i zagrlila sina. - Zašto ti je to palo na pamet, Joshua?

Slegnuo je ramenima. - Ne znam. Valjda zato što je Isus hodao po vodi, a i tu svi hodaju po vodi. - Zapazio je zaprepaštenje na majčinom licu. - Oprosta, mama. Zaista ne razmišljam mnogo o tome, časna riječ. Čvrsto ga je zagrlila. - Ništa, ništa, mili. Naravno da možeš ići skijati. Idemo najprije ručati.

Restoran na plaži La Concha bio je opremljen stolovima od kovanog željeza s ružičastim stolnjacima i ružičasto-bijelim prugastim suncobranima. Svatko je uzimao hranu po želji s dugog stola, koji je bio pretrpan nevjerojatnim izborom jela: svježi jastozi, rakovice i losos, hladna i topla pečenja; razne salate, sirovo i kuhano povrće svih vrsta, sirevi i voće. Na zasebnom stolu stajali su svježi kolači. Promatrale su Joshuu kako tri puta puni i prazni tanjur prije nego što se zadovoljan naslonio na stolici.

- Ovo je vrlo dobar restoran - izjavi on. - Baš me briga kakva je to hrana. - Ustao je. - Idem pogledati za skijanje.

Gospođa Mackey je jedva dotaknula jelo.

- Zar vam nije dobro? - upita Jennifer. - Niste ništa pojeli otkako smo stigli.

Gospođa Mackey joj se primakne i zloslutno prošapta: - Bojim se Montezumine osvete.

- Mislim da u ovakvom restoranu ne morate o tome brinuti.

- Ne volim strana jela - promrsi gospođa Mackey.

Joshua dotrči do stola. - Našao sam čamac. Mogu li sada ići, mama?

- Nećeš li malo pričekati?

- A zašto?

- Joshua, potonut ćeš od sve one hrane što si je pojeo.

- Dođi i vidjet ćeš da neću.

Dok ih je gospođa Mackey promatrala s obale, Jennifer i Joshua su se popeli na gliser, i Joshua je počeo učiti skijati. Prvih pet minuta stalno je padao, a nakon toga proskijao kao da se rodio na skijama. Nije mu trebalo dugo ni da nauči trikove na jednoj skiji, a dan je okrunio skijajući na petama bez skija.

Ostatak poslijepodneva proveli su ljenčareći na pijesku i kupajući se.

Dok su se džipom vraćali u Las Brisas, Joshua se privio uz Jennifer. - Znaš što, mama? Mislim da je ovo vjerojatno bio najljepši dan u mom životu.

Mislila joj preletješe Michaelove riječi: Htio bih vam reći da je ovo bila

najljepša noć u mom životu.

U ponedjeljak ujutro Jennifer se spremila da ode na kongres. Odjenula je lepršavu, tamnozelenu suknju i bluzu izvezenu velikim crvenim ružama koja joj je ostavljala gola ramena i isticala njihovu preplanulost. Pogledala se u ogledalu i bila je zadovoljna svojim izgledom. Iako ju je njen sin vjerojatno smatrao starom, Jennifer je znala da nalikuje na Joshuinu prekrasnu tridesetčetverogodišnju sestru. Nasmijala se i zaključila da je ovaj odmor bio jedna od njenih boljih zamisli.

- Moram sada na posao - rekla je gospođi Mackey..
- Pazite na Joshuu. Neka ne bude previše na suncu.

Golemi kongresni centar obuhvaćao je skupinu od pet zgrada koje su bile spojene natkrivenim terasama.

Centar je okruživalo trideset i pet jutara bujnog zelenila. Brižljivo njegovani travnjaci bili su načičkani kipovima iz pretkonkvistadorskog razdoblja.

Kongres Udruženja američkih odvjetnika održavao se u glavnoj dvorani - Teotihuacan - koja je mogla primiti sedam i pol tisuća ljudi. Pošla je do stola za registraciju, prijavila se i ušla u prostranu dvoranu. Bila je krcata. Zapazila je u mnoštvu desetke prijatelja i poznanika. Gotovo su svi zamijenili konzervativna odijela i haljine šarenim sportskim košuljama i hlačama. Kao da su na odmoru. Evo dobrog razloga, pomisli Jennifer, u prilog održavanju kongresa u mjestu kao što je Acapulco, a ne u Chicagu i Detroitu. Ovdje su svi mogli skinuti krute ovratnike i tamne kravate i prepustiti se tropskom suncu.

Dali su joj na ulazu program, ali se upustila u razgovor s nekim prijateljima pa ga nije ni pogledala.

Iz zvučnika se oglasi dubok glas. - Pažnja, molim! Molimo vas da sjednete! Pažnja, molim! Htjeli bismo započeti ! Izvolite sjesti!

Skupine se polako počеше osipati kad su sudionici stali tražiti mjesto. Jennifer podigne glavu i spazi da se na platformu popelo šest muškaraca.

U sredini je bio Adam Warner.

Sjedila je kao ukopana dok je Adam prilazio stolici uz mikrofon i sjeo. Osjećala je kako joj srce lupa. Posljednji put vidjela je Adama kad su ručali u malom talijanskom restoranu, onog dana kad joj je rekao da je Mary Beth u drugom stanju.

Da se prepustila trenutačnom porivu, bila bi odmah pobjegla. Nije imala ni pojma da će Adam biti ovdje i nije mogla podnijeti pomisao da bi ga mogla sresti. Uhvatio ju je paničan strah: Adam i njegov sin u istom gradu! Znala je da se mora brzo izvući.

Već je napola ustala da ode kad je predsjedavajući je objavio: - Počet ćemo čim svi sjednu.

Ljudi oko nje počeli su sjedati, i znala je da će samo upasti u oči oстане li stajati. Stoga je sjela odlučivši da se izvuče čim joj se pruži prilika.

- Neobično nam je drago što kao počasnog govornika možemo pozdraviti jednog od kandidata za predsjednika Sjedinjenih Država - reče

predsjedavajući. - On je član Njujorške odvjetničke komore i jedan od najistaknutijih članova Senata Sjedinjenih Država. Ponosan sam što mogu najaviti senatora Adama Warnera.

Jennifer je promatrala Adama kako se diže popraćen srdačnim pljeskom. Prišao je mikrofONU i zagledao se u dvoranu. - Hvala vam, gospodine predsjedniče, hvala, dame i gospodo.

Glas mu je bio dubok i zvučan, i odzvanjao je gotovo hipnotičkim autoritetom. U dvorani je vladala potpuna tišina.

- Sastali smo se ovdje iz mnogo razloga. - Trenutak je zastao. - Neki se rado kupaju, a neki rado rone...- Dvoranom se razliježe smijeh. - No, glavni razlog zbog kojeg smo ovdje jeste razmjena misli i iskustava, i razgovor o novim koncepcijama. Koliko mi je poznato, odvjetnike nisu nikad toliko napadali koliko danas. Čak je i predsjednik Vrhovnog suda Sjedinjenih Država oštro kritizirao našu profesiju.

Neobično joj se svidjelo što je upotrijebio riječ našu poistovjećujući se s ostalima. Prepustila se zvuku njegovog glasa, sretna što ga može gledati, pratiti njegove kretnje, slušati njegov glas. U jednom trenutku zastao je i prstima prošao kroz kosu, i Jennifer osjeti oštru bol. Bila je to Joshuina gesta. Adamov sin bio je samo nekoliko kilometara daleko, a Adam to nikada neće saznati.

Adamov glas postajao je sve glasniji, sve uvjerljiviji.

- Neki od vas bave se krivičnim slučajevima. Moram priznati da sam to uvijek smatrao najuzbudljivijom granom naše struke. U takvim slučajevima često se radi o životu i smrti. To je vrlo časno zanimanje, i svi se možemo njime ponositi. Međutim - glas mu je poprimio opor ton - ima među njima ljudi - Jennifer nije promaklo kako se Adam distancira promjenom zamjenice - koji su osramotili zakletvu što su je položili. Američki pravni sistem temelji se na neotuđivom pravu svakog građanina na nepristrano suđenje. No, kad se zakonu izruguju, kad neki odvjetnici ulažu vrijeme, energiju, domišljatost i vještinu u pronalaženje načina kojima će prkositi tom zakonu i zavesti pravdu, mislim da je došlo vrijeme da se nešto učini. - Nitko nije skidao pogleda s Adama, koji je stajao na govornici plamtećih očiju. - Dame i gospodo, spominjem to iz osobnog iskustva, iz gnjeva zbog nekih pojava što ih vidim. Upravo sam na čelu senatske komisije koja istražuje organizirani kriminal u Sjedinjenim Državama. Napore moje komisije stalno osujećuju i ometaju ljudi koji se smatraju moćnijima od najviših pravosudnih tijela naše zemlje.

Imao sam prilike vidjeti suce zavedene na krivokletstvo, obitelji svjedoka u stalnom strahu zbog prijatelja, nestanak ključnih svjedoka. Organizirani kriminal u našoj zemlji je smrtonosni udav koji guši našu privredu, guta naše sudove, prijete našim životima. Velika većina naših odvjetnika su časni ljudi koji obavljaju častan posao, no htio bih upozoriti onu malu manjinu koja misli da je njen zakon iznad našeg zakona: Ozbiljno griješite i ispaštat ćete za tu grešku. Hvala.

Sjeo je popraćen burnim aplauzom. Na kraju su svi ustali i ispratili ga klicanjem. I Jennifer je stajala plješćući, ali su njene misli bile zaokupljene Adamovim posljednjim riječima. Činilo joj se da se obraća izravno njoj.

Jennifer se okrene i uputi prema izlazu gurajući se kroz mnoštvo.

Kad je stigla do vrata, pozdravio ju je meksički odvjetnik s kojim je surađivala prije godinu dana.

Kavalirski joj je poljubio ruku i rekao: - Počasćeni smo što ste ponovno posjetili našu zemlju, Jennifer. Morate danas sa mnom na večeru.

Jennifer i Joshua su te večeri namjeravali poći u Mariju Elenu da gledaju meksičke plesove. - Oprostite, Luis. Zauzeta sam.

Razabrala je razočaranje u njegovim velikim, vlažnim očima. - Onda sutra?

Prije nego što je Jennifer uspjela odgovoriti, stvorio se uz nju pomoćnik okružnog javnog tužioca iz New Yorka.

- Zdravo - pozdravi je on. - Ipak si odlučila da se malo pridružiš puku, ha? Kako bi bilo da danas zajedno večeramo? Pronašao sam fantastičan meksički disko-klub, zove se Nepentha, sa staklenim podom osvijetljenim odozdo i ogledalom na stropu.

- Zvuči čarobno, hvala ti, ali večeras sam zauzeta. Nekoliko trenutaka kasnije Jennifer su okružili advokati iz cijele zemlje s kojima je surađivala i s kojima se sukobljavala na sudu. Bila je poznata ličnost i svi su htjeli s njom razgovarati. Uspjela se osloboditi tek nakon pola sata. Požurila je prema predvorju i krenula k izlazu. U susret joj je dolazio Adam okružen reporterima i agentima tajne službe. Ustuknula je, ali bilo je prekasno. Adam ju je već opazio.

- Jennifer!

Na trenutak se gotovo htjela pretvarati da ga nije čula, ali nije ga mogla dovesti u neugodan položaj pred ostalima. Na brzinu ću ga pozdraviti i produžiti svojim putem, odluči.

Promatrala je Adama kako joj se približava i govori novinarima: - To bi bilo sve, dame i gospodo.

Trenutak kasnije Adam je već doticao njenu ruku, gledao joj u oči kao da se nikad nisu ni rastali. Stajali su u predvorju, okruženi ljudima, a ipak im se činilo da su posve sami. Nije imala ni pojma koliko su tako stajali i gledali se.

- Mislim... mislim da bi bilo najbolje da nešto popijemo - oglasi se napokon Adam.

- Bilo bi pametnije kad ne bismo. - Morala se izgubiti odavde.

Adam strese glavom. - Prigovor se ne usvaja.

Uhvatio ju je za ruku i poveo u krcati bar. Našli su stol u stražnjem dijelu.

- Nazivao sam te i pisao ti - reče Adam. - Niti si mi telefonirala, niti odgovarala na pisma.

Promatrao ju je dok su mu iz pogleda navirala pitanja. - U mislima si mi svakog dana. Zašto si nestala?

- To je dio moje mađioničarske predstave - odgovori nehajno Jennifer.

Prišao im je konobar. Adam se obrati Jennifer. - Što bi popila?

- Ništa. Zaista moram ići, Adame.

- Ne možeš sada otići. Slavimo godišnjicu revolucije.

- Njihove ili naše?
- Nije važno. - Obratio se konobaru. - Dvije "margarite".
- Ne. Ja...- Dobro, pomisli, jedno piće. - Meni duplu - reče Jennifer lakoumno.

Konobar kimne i ode.

- Stalno čitam o tebi - reče Jennifer. - Ponosim se tobom, Adame.

- Hvala. - Oklijevao je. - I ja čitam o tebi.

- Ali se ne ponosiš - odgovori mu Jennifer istim tonom.

- Čini se da imaš mnogo klijenata iz mafije.

U njoj se probudi oprez. - Mislila sam da si završio predavanje.

- Ovo nije predavanje, Jennifer. Zabrinut sam za tebe. Moja komisija goni Mikea Morettija i mi ćemo ga uhvatiti.

Jennifer se obazre barom koji je vrvio od pravnika.

- Zaboga, Adame, ne bismo smjeli o tome razgovarati, bar ne ovdje.

- A gdje onda?

- Nigdje. Michael Moretti je moj klijent. Ne mogu s tobom raspravljati o njemu.

- Htio bih s tobom razgovarati. Gdje?

Ona odmahne glavom. - Već sam ti rekla da...

- Moram razgovarati o nama.

- „Mi“ više ne postojimo. - Jennifer se stane dizati.

Adam je uhvati za ruku. - Ne idi, molim te. Ne mogu te pustiti da odeš. Još ne.

Jennifer nevoljko sjedne.

Adamov pogled bio je prikovan za njeno lice. - Misliš li katkada na mene?

Jennifer ga pogleda ne znajući da li da se nasmije ili da zaplače. Da li ikada misli na njega! Ta živio je u njenom domu. Ljubila ga je svakodnevno za dobro jutro, pripremala mu doručak, odlazila s njim na jedrenje, obožavala ga. - Da - napokon odgovori Jennifer. - Mislim na tebe.

- Drago mi je. Jesi li sretna?

- Naravno. - Znala je da je to rekla prebrzo. Nastojala je pridati svom glasu ležerniji ton. - Moja kancelarija radi uspješno, izvrsno zarađujem, mnogo putujem, viđam mnogo privlačnih muškaraca. Kako tvoja žena?

- Dobro. - Glas mu je bio tih.

- A kćerka?

On kimne glavom, i na licu mu se razabirao ponos.

- Samantha je divna. Samo što prebrzo raste.

Ona će biti Joshuinih godina.

- Nisi se udala?

- Nisam.

Neko vrijeme su šutjeli. Pokušala je nešto reći, ali je predugo oklijevala. Bilo je prekasno. Adam joj je pogledao u oči i odmah u njima sve pročitao.

Obuhvatio joj je ruku. - Oh, Jennifer. Mila moja.

Jennifer osjeti kako joj krv navire u obraze. Od samog početka znala je

da je strahovito pogriješila.

- Moram ići, Adame. Imam sastanak.

- Otkazi ga - navaljivao je.

- Oprosti. Ne mogu. - Htjela je što prije otići odavde, pokupiti sina i pobjeći kući.

- Trebalo bi da se vratim u Washington poslijepodnevnim avionom.

No, mogu i ostati ako ćemo se večeras vidjeti.

- Ne. Ne!

- Jennifer, ne mogu te pustiti da ponovo odeš. Ne ovako. Moramo razgovarati. Bar večeraj sa mnom.

Sve joj je čvršće stiskao ruku. Ona ga pogleda boreći se svom snagom protiv njega, ali osjeti da joj otpor slabi.

- Molim te, Adame - zakljinjala ga je. - Ne smiju nas vidjeti zajedno.

Ako goniš Michaela Morettija...

- To nema nikakve veze s Morettijem. Jedan moj prijatelj ponudio

mi je svoj čamac. Zove se Paloma Blanca. Na privezu je u lučici Yacht Cluba. U osam sati.

- Neću doći.

- Ja hoću. Čekat ću te u osam sati.

S druge strane, u krcatom baru, Nick Vito sjedio je s dvije meksičke puttane što mu ih je pribavio jedan prijatelj. Obje su bile lijepe, sirove i maloljetne - baš onakve kakve su se sviđale Vitu. Prijatelj mu je obećao da će biti nešto posebno i imao je pravo. Trljale su se o njega šapćući mu u uho uzbudljiva obećanja, ali Nick Vito ih nije slušao. Zurio je u drugi kraj bara, prema stolu za kojim su sjedili Jennifer Parker i Adam Warner.

- Zašto ne odemo u tvoju sobu, querido? - predloži jedna od djevojaka.

Nick Vito došao je u iskušenje da priđe Jennifer i neznancu s kojim je sjedila i da je pozdravi, ali obje su djevojke spustile ruke među njegove noge i stale ga gladiti. Uh, kakav li će to biti „sendvič“!

- Dobro, hajdemo gore - reče Nick Vito.

Paloma Blanca bila je prekrasna bijela jedrilica s motorom. Svjetlucala je na mjesecini. Jennifer joj se polako približila okrećući se kako bi se uvjerila da je nitko ne prati. Adam joj je rekao da će pobjeći agentima službe sigurnosti i to mu je po svoj prilici pošlo za rukom. Nakon što je Jennifer smjestila Joshuu i gospođu Mackey u Mariju Elenu, uzela je taksi i rekla vozaču da stane dva bloka ispred pristaništa.

Jennifer je već bila nekoliko puta podigla slušalicu da javi Adamu kako neće doći na sastanak. Počela mu je pisati i poruku, a zatim je rastrgala. Od trenutka kad je ostavila Adama u baru, bila je na mucu što da učini. Razmišljala je o svim mogućim razlozima zbog kojih se ne bi smjela sastati s Adamom. Od toga nije bilo nikakve koristi, a moglo je biti i te kakve štete. Mogla je ugroziti Adamovu karijeru. Bio je na vrhuncu popularnosti, idealist u doba cinizma, nada svoje zemlje u budućnost. Bio je ljubimac mas-medija, ali ista štampa koja je pridonijela stvaranju imagea o njemu samo će čekati da ga gurne u ponor ako iznevjeri taj isti image.

I tako je Jennifer odlučila da ne ode na sastanak s Adamom. Bila je sada druga žena, živjela je drukčijim životom i pripadala Michaelu.

Čekao ju je na mostiću za ulazak u jedrilicu.

- Tako sam se bojao da nećeš doći - reče on.

Zagrlili su se i poljubili.

- A što je s posadom, Adame? - upita napokon Jennifer.

- Otpremio sam ih. Sjećaš li se još kako se jedri?

- Još se sjećam.

Razapeli su jedro i skrenuli tako da dobiju vjetar zdesna, i deset minuta kasnije Paloma Blanca je klizila kroz luku prema otvorenom moru. Prvih pola sata bili su zauzeti navigacijom, ali nije bilo trenutka u kojem oboje nisu bili i te kako svjesni međusobne blizine. Napetost je sve više rasla, i oboje su znali što će neizbježno uslijediti.

Kad su napokon izišli iz luke i zaplovili Tihim oceanom obasjani mjesecinom, Adam priđe Jennifer i zagrli je.

Vodili su ljubav na palubi, pod zvijezdama, a blagi i svjež povjetarac hladio im je gola tijela.

Prošlost i budućnost su nestale: ostala je samo sadašnjost, zajednički trenuci koji su hitro odmicali. Jer Jennifer je znala da ova noć u Adamovom zagrljaju nije početak; bio je to kraj. Nije bilo načina da se premoste svjetovi što su ih razdvajali. Previše su se udaljili, i povratka nije bilo. Ni sada, ni ikada. Uvijek će imati dio Adama u Joshui, i to će joj biti dovoljno, morati biti dovoljno.

Ova će joj noć morati potrajati do kraja života.

Ležali su priljubljeni i slušali nježno šaputanje mora oko jedrilice.

- Sutra...- zausti Adam.

- Nemoj pričati - šapne Jennifer. - Samo me ljubi, Adame.

Prekrila je njegove usne kratkim poljupcima nježno gladeći prstima snažne, vitke obrise njegovog tijela. Spuštala je ruke u laganim krugovima

sve dok ga nije pronašla i počela milovati.

- Bože, Jennifer - prošapne Adam, i usne mu se stanu polako spuštati niz njeno golo tijelo.

- Taj gologuzac me stalno zlobno gledao. Madocchio, kad ti kažem - žalio se mali Salvatore Fiore - pa sam ga na kraju morao ucmekati.

Nick Vito se nasmije, jer svatko tko je toliko glup da zeza „Cvjetića“ mora imati mozak od slame. Nick Vito se zabavljao sa Salvatoreom Fioreom i Josephom Colellom u kuhinji kuće na farmi pričajući o starim vremenima i čekajući da završi sastanak u dnevnoj sobi. Patuljak i div bili su njegovi najbolji prijatelji. Prošli su zajedno kroz vatru i vodu. Nick Vito ih pogleda i sretno pomisli: Oni su mi kao braća.

- Kako tvoj rođak Pete? - upita Nick golemog Colellu.

- Operirali su ga od raka. Prilično su ga izrezali, i već su ga otpisali, ali će se izvući.

- Famozan je.

- Da, Pete je gala kit, samo je imao peh. Bio je rezerva kad su jednom obrađivali neku banku, ali nije bio njegov dan, pa su ga čopili oni jebeni pajkani. Dosta je odsjedio. Anđeli su ga htjeli obrlatiti za cinkaroša, ali su se uzalud kilavili.

- Pa da. Pete ima stila.

- Da. Uvijek je jurio veliku kintu, strahovite mačke i strašna kola. Iz dnevne sobe čuli su se povišeni, ljutiti glasovi. Oslušnuli su.

- Kao da je Colfax popizdio.

Thomas Colfax i Michael Moretti bili su sami u sobi i raspravljali o velikoj kockarnici koju je Obitelj namjeravala izgraditi na Bahamskom otočju. Michael je zadužio Jennifer za poslovne razgovore.

- Ne možeš to učiniti, Mike - bunio se Colfax. - Ja ih sve tamo poznajem. Ona ne poznaje nikoga. Moraš mi dopustiti da ja to obavim. - Znao je da govori preglasno, ali se nije mogao svladati.

- Prekasno - reče Michael.

- Nemam povjerenja u tu žensku. Nije ga imao ni Tony.

- Tonyja više nema. - Michaelov glas bio je opasno tih.

Thomas Colfax je znao kad se valja povući. - Svakako, Mike. Kažem ti samo, mislim da je ta djevojka greška. Pametna je, to priznajem, ali te upozoravam da bismo se zbog nje mogli svi naći iza rešetaka.

Michaela je zapravo zabrinjavao Thomas Colfax.

Warnerova komisija za istraživanje kriminala radila je punom parom. Kad zgrabe Colfaxesa, koliko će im se stari moći opirati dok ne propjeva? Znao je o Obitelji više nego što će Jennifer Parker ikada znati. Colfax je bio jedini koji bi ih mogao sve uništiti, i Michael nije imao povjerenja u njega.

- Pošalji je nekamo na neko vrijeme - nastavi Colfax. - Samo dok se smiri ta istraga. Žena je. Ako je stisnu, progovorit će.

Michael ga je promatrao i napokon odlučio. - U redu, Tome. Možda imaš pravo. Jennifer možda nije opasna, no ako, s druge strane, nije sto posto uz nas, zašto da nepotrebno riskiramo?

- Pa drugo ti i ne predlažem, Mike. - Thomas Colfax ustane s olakšanjem. - Ovo je pametna odluka.

- Znam. - Michael se okrene prema kuhinji i prodere se: - Nick!
Trenutak kasnije pojavi se Nick Vito.

Petnaest minuta kasnije limuzina se uputila prema New Yorku. Nick Vito sjedio je za upravljačem, a Thomas Colfax do njega.

- Drago mi je što će Mike skrenuti tu kučku na sporedni kolosijek - reče Thomas Colfax.

Nick ispod oka pogleda odvjetnika koji nije ništa slutio. - Aha.

Thomas Colfax pogleda zlatni ručni sat marke Baume & Mercier. Bila su tri sata ujutro. Obično je u to doba već odavno bio u krevetu. Bio je to naporan dan, pa je bio umoran. Pomalo starim za ovakve bitke, pomisli.

- Dokle ćemo se voziti?

- Ne daleko - promrmlja Nick.

Nick Vito je bio unezvjeren. Ubijanje je bilo dio njegovog posla, dio u kojem je uživao jer mu je pružao osjećaj moći. Osjećao se kao bog kad je ubijao; bio je svemoguć. No, večeras je bio zabrinut. Nije mu bilo jasno zašto mora maknuti Thomasa Colfaxesa. Colfax je bio consigliere, čovjek kojemu su se svi obraćali kad su bili u nevolji. Pored kuma, consigliere je bio najvažniji čovjek u Organizaciji. Izvukao ga je iz gužve desetak puta.

Sranje! pomisli Nick. Colfax je imao pravo. Mike nije smio dopustiti ženi da se plete u njihove poslove. Muškarci razmišljaju mozgom, žene mufom. Oh, što bi okrenuo Jennifer Parker! Jebo bi je dok ne propišti, a onda...

- Pazi! Skrećeš s ceste!

- Oprostite. - Nick se brzo vrati na traku.

Deponija nije više bila daleko. Nick osjeti kako se znoji pod pazuhom pa ponovno baci pogled na Thomasa Colfaxesa.

Bila bi igrarija likvidirati ga. Kao da uspavljuješ dijete, ali, bogamu, krivo dijete! Netko je Mikeu prodao štos. Ovo je grijeh. Kao da ubija svog starog.

Da je bar mogao porazgovarati sa Salvatoreom i Joom. Oni bi mu rekli što da učini.

Ugledao je zdesna deponiju. Živci su mu se napeli kao i uvijek u takvim situacijama. Pritisnuo je lijevu ruku o bok, osjetio kvrgu kratkocjevnog smith & wessona kalibra 9,6 i to ga je smirilo.

- Da mi se naspavati - zijevne Thomas Colfax.

- Aha. - Naspavat će se, i to dugo.

Automobil se približio deponiji. Nick baci pogled u retrovizor, a zatim se zagleda u cestu ispred sebe. Na vidiku nije bilo nijednog automobila.

Odjednom je pritisnuo kočnicu. - Do vraga, čini mi se da mi je otišla guma.

Zaustavio je automobil, otvorio vrata i izišao na cestu. Izvukao je revolver iz navlake i držao ga uz bok, a tada prišao suvozačkoj strani i rekao: - Možete li mi pomoći?

Colfax otvori vrata i iziđe. - Nisam baš jako spretnan kad...- Zastao je ugledavši revolver u Nickovoj ruci. Pokušao je progutati slinu. - Što...što sam učinio, Nick? - Glas mu se lomio. - Što?

Isto je pitanje mučilo i Nicka Vita cijele večeri. Netko je pokušavao preći Mikea. Colfax je bio na njihovoj strani, bio je jedan od njih. Kad je Nickov mlađi brat imao problema sa saveznicima, Colfax je bio taj koji je priskočio u pomoć i spasio mladića. Čak mu je našao i posao. Njegov sam dužnik, bogamu, pomisli Nick.

Spustio je ruku s revolverom. - Tako mi Boga, ne znam, gospodine Colfax. Nije u redu.

Thomas Colfax ga pogleda i uzdahne. - Učini ono što moraš, Nick.

- Isuse, ne mogu. Vi ste moj consigliere.

- Mike će te ubiti ako me pustiš.

Nick je znao da Colfax govori istinu. Michael Moretti nije bio čovjek koji je trpio neposlušnost. Nick se sjeti Tommyja Angela. Angelo je bio vozač prilikom pljačke krzna. Michael mu je naredio da automobil odveze na groblje automobila, koje je bilo vlasništvo Obitelji, i da ga tamo dađe zgnječiti u stroju za sabijanje. Tommyju se žurilo na spoj, pa je ostavio auto na ulici negdje u East Sideu gdje su ga pronašli policajci. Slijedećeg dana Angelo je nestao, i pričalo se da su mu tijelo strpali u prtljažnik starog chevroleta i sprešali ga. Nitko nije mogao prevariti Michaela Morettija i ostati živ. No ima načina, pomisli Nick.

- Mike ne mora ništa znati - reče Nick. Njegov obično spori mozak radio je brzo i neuobičajenom brzinom. - Slušajte, treba samo da zbrišete iz zemlje.

Reći ću Mikeu da sam vas ukopao u smeće, pa vas nikad neće pronaći. Možete se sakriti u Južnoj Americi ili negdje drugdje. Valjda ste negdje spremili nekakvu lovnu. Colfax se trudio da glasom ne oda iznenadnu nadu.

- Imam dosta novaca, Nick. Dat ću ti što god...

Nick žestoko strese glavom. - Ne radim to za novac. Radim to zato - kako da to izrazi riječima? - zato što vas poštujem. Jedino me morate zaštititi. Možete li uhvatiti jutarnji avion za Južnu Ameriku?

- Nema problema, Nick - reče Colfax. - Samo me odvezi do kuće. Tamo mi je pasoš.

Dva sata kasnije Thomas Colfax je sjedio u mlažnjaku kompanije Eastern Airlines. Njegovo je odredište bilo Washington, D. C.

Bio je to njihov posljednji dan u Acapulcu. Jutro je bilo savršeno, i palme su treperile na toplom povjetarcu. Plaža u La Conchi bila je krcata turistima koji su upijali sunce prije povratka u kolotečinu svakodnevnog života.

Joshua je u kupaćim gaćicama dotrčao do stola za kojim su doručkovali; njegovo malo mišićavo tijelo bilo je preplanulo od sunca. Gospođa Mickey je klipsala za njim.

- Prošlo je već dosta vremena za probavu, mama - reče Joshua. - Mogu li sada na skijanje?

- Joshua, pa tek si jeo.

- Imam vrlo dobar metabolizam - objasni on ozbiljno. - Brzo probavljam hranu.

- Dobro - nasmije se Jennifer. - Dobru zabavu.

- Hvala. Dođi me gledati.

Jennifer je promatrala Joshuu kako juri pristaništem do glisera koji ga je čekao. Vidjela je kako se ozbiljno dogovara s vozačem, a zatim su se obojica okrenuli prema Jennifer. Dala je znak da je sve u redu, pa je vozač kimnuo glavom, a Joshua stao namještati skije za vodu.

Motorni čamac je zabrektao i Jennifer podigne glavu da vidi kako se Joshua izdiže na skijama.

- On je rođeni sportaš, zar ne? - reče ponosno gospođa Mackey.

U tom trenutku Joshua se okrene da mahne Jennifer, pa izgubi ravnotežu i padne na drvene stupove. Jennifer skoči i potrči prema pristaništu. Trenutak kasnije ugledala je Joshuinu glavu kako izranja na površinu vode. Pogledao ju je i nasmijao se.

Srce joj je užurbano lupalo, dok je gledala kako Joshua ponovo namješta skije. Čamac je kružio i ponovo krenuo naprijed, pa ubrzao da povuče Joshuu na površinu. Još se jednom okrenuo da mahne Jennifer, a zatim je već jurio na valovima. Stajala je i gledala ga.

Srce joj je još snažno lupalo od straha. Da mu se nešto dogodilo...Pitala se da li i druge majke toliko vole svoju djecu, iako joj se to činilo nemogućim. Umrkla bi za Joshuu, ubila za njega. I ubila sam za njega, pomisli, rukom Michaela Morettija.

- Taj pad je mogao gadno završiti - reče gospođa Mackey.

- Hvala bogu da, nije.

Joshua je skijao jedan sat. Kad se gliser ponovno pojavio pred molom, pustio je uže za vučenje i elegantno doskijao na pijesak.

Uzbuđeno je pritrčao Jennifer. - Trebala si vidjeti nesreću, mama. Nevjerojatno! Velika jedrilica se prevrnula, pa smo stali i spasili im život.

- Divno sine. Koliko si života spasio?

- Bilo ih je šestoro.

- I izvukao si ih iz vode?

Oklijevao je. - Pa... nismo ih baš izvukli iz vode. Sjedili su na boku jedrilice. Ali bi vjerojatno umrli od gladi da nismo naišli.

Trudila se da zadrži ozbiljno lice. - Shvaćam. Baš su imali sreću što

ste naišli, zar ne?

- Baš tako.
- Jesi li se ozlijedio kad si pao, dragi?
- Ma kakvi. - Joshua opipa zatiljak. - Imam malu kvrgu.
- Daj da je opipam.
- Zašto? Pa znaš kakve su kvрге.

Jennifer se sagne i nježno ga pogladi po zatiljku. Osjetila je pod prstima poveliku oteklinu. - Velika je kao jaje, Joshua.

- Nije to ništa.

Jennifer ustane. - Bilo bi najbolje da se vratimo u hotel.

- Zar ne možemo još malo ostati?
- Na žalost, ne možemo. Moramo pakirati. Valjda ne želiš propustiti bejzbol u subotu?

On uzdahnu. - Ne. Terry Waters samo čeka da zauzme moje mjesto.

- Ne moraš se bojati. Baca lopticu kao ženska.

Joshua samozadovoljno kimne glavom. - Baš tako baca, zar ne?

Kad su se vratili u Las Brisas, Jennifer je telefonirala direktoru i zamolila ga da joj u sobu pošalje liječnika. Stigao je nakon trideset minuta, krupan Meksikanac srednjih godina u staromodnom bijelom odijelu.

Jennifer ga uvede u bungalov.

- Čime vas mogu uslužiti? - upita dr Raul Mendoza.

- Moj sin je jutros pao. Ima ružnu oteklinu na glavi. Htjela bih da provjerite je li sve u redu.

Jennifer ga odvede u Joshuinu sobu. Spremao je stvari u kovčeg.

- Joshua, ovo je doktor Mendoza.

Joshua podigne glavu i upita: - Je li netko bolestan?

- Ne, nitko nije bolestan, dječake. Htjela sam samo da ti doktor pregleda glavu.

- Zaboga, mama! Što je s mojom glavom.

- Ništa. Samo ću se bolje osjećati ako te doktor Mendoza pregleda.

Udovolji mi toj želji, hoćeš li?

- Žene! - reče Joshua i sumnjičavo pogleda doktora Mendozu. -

Valjda mi nećete zabiti nikakvu injekciju?

- Ne, mladiću, ja sam vrlo bezbolan doktor.

- Takve baš volim.

- Sjedni, molim te.

Joshua sjedne na rub kreveta i doktor Mendoza prijeđe prstima po dječakovoj glavi. Trgnuo se od boli, ali nije ispustio ni glasa. Liječnik otvori torbu i izvadi oftalmoskop. - Otvori širom oči, molim te.

Joshua ga poslušao. Dr Mendoza je gledao kroz instrument.

- Vidite li tamo unutra gole plesačice?

- Joshua!

- Samo pitam.

Dr Mendoza pregleda Joshui i drugo oko. - Zdrav si kao riba. Tako se kaže, ne? - Ustao je i zatvorio liječničku torbu. - Stavio bih mu na to malo leda - reče Jennifer. - Sutra će mu biti dobro.

Kao da joj je težak teret pao sa srca. - Hvala vam - reče Jennifer.

- Račun ću ostaviti kod hotelskog blagajnika, senjora. Do viđenja, mladiću.

- Do viđenja, doktore Mendoza.

Kad je doktor otišao, Joshua se obrati majci. - Sigurno voliš bacati novac, mama.

- Znam. Volim ga bacati na stvari kao što su hrana, tvoje zdravlje...

- Ja sam najzdraviji muškarac u cijeloj ekipi.

- Takav i ostani.

- Obećavam - zacereka se Joshua.

U šest sati ukrkali su se u avion za New York i stigli u Sands Point kasno u noći. Joshua je cijelim putem spavao.

Soba je bila puna sablasti. Adam je sjedio u radnoj sobi pripremajući važan govor za predsjedničku kampanju na televiziji, ali se nije mogao koncentrirati. Misli su mu bile potpuno zaokupljene Jennifer. Otkako se vratio iz Acapulca, nije mogao ni na što drugo misliti.

Susret s njom samo mu je potvrdio ono što je znao od početka. Krivo je odabrao. Nije se smio odreći Jennifer. Ponovni susret samo ga je podsjetio na sve ono što je imao i odbacio, i ta mu je pomisao bila nepodnošljiva.

Našao se u nemogućoj, bezizglednoj situaciji.

Netko je pokucao na vrata, i Chuck Morrison, glavni Adamov pomoćnik, uđe u sobu s kasetom u ruci. - Možemo li minutu porazgovarati, Adame?

- Ne možemo li s time pričekati, Chuck? Baš sam zaokupljen...
- Mislim da ne možemo. - Chuck je bio uzbuđen.
- U redu. Gdje gori?

Chuck Morrison priđe pisaćem stolu. - Upravo sam primio telefonsku poruku. Možda je to neki luđak, ali ako nije, sjećat ćemo se ovog trenutka dok smo živi. Poslušaj.

Stavio je kasetu u kasetofon na Adamovom stolu, pa pritisnuo taster.

- Kako ste ono rekli da se zovete?
- Nije važno. Neću ni s kim razgovarati osim sa senatorom Warnerom.

- Senator je zauzet. Zašto mu ne ostavite poruku, a ja ću se pobrinuti...

- Ne! Slušajte. Ovo je vrlo važno. Recite senatoru Warneru da mu mogu predati Michaela Morettija. Riskiram život s ovim pozivom. Samo to poručite senatoru Warneru.

- Dobro. Gdje ste sada?

- U motelu Capitol u Trideset drugoj ulici. Soba četrnaest. Recite mu da ne dolazi prije mraka i neka pripazi da ga nitko ne slijedi. Znam da ovo snimate. Ako reproducirate tu vrpcu bilo kome osim njemu, ja sam gotov.

Začulo se „klik“, i snimka je bila gotova.

- Što misliš - upita Chuck Morrison.

Adam se namršti. - Ovaj grad vrvi od nastranog svijeta. S druge strane, taj naš momak svakako zna koji će mamac upotrijebiti, zar ne? Moj bože, Michael Moretti!

Te je večeri, u deset sati, Adam Warner (u pratnji četvorice agenata tajne policije) oprezno pokucao na vrata sobe 14 u motelu Capitol. Vrata su se jedva odškrinula.

Čim je Adam ugledao lice čovjeka u sobi, okrenuo se pratiocima. - Ostanite vani. Ne puštajte nikoga da priđe.

Vrata se otvoriše širom, i Adam uđe u sobu.

- Dobro veče, senatore Warnere.
- Dobro veče, gospodine Colfax.

Odmjeravali su se.

Thomas Colfax se postarao otkako ga je Adam posljednji put vidio, ali zapazio je još jednu, gotovo neodređenu promjenu. Odjednom je sve shvatio. Bio je to strah. Thomas Colfax se bojao. Uvijek je bio samosvjestan, gotovo arogantan, ali te je samosvjesnosti sada nestalo.

- Hvala vam što ste došli, senatore. - Colfaxov glas bio je napet i nervozan.

- Čujem da želite razgovarati sa mnom o Michaelu Morettiju.

- Mogu vam ga servirati na tanjuru.

- Vi ste Morettijev odvjetnik. Zašto biste to učinili?

- Imam razloga.

- Ako se nagodimo, što tražite zauzvrat?

- Prvo, potpuni imunitet. Drugo, želim otići u inozemstvo. Trebat ću pasoš i dokumente - novi identitet.

Znači, Michael Moretti je osudio Thomasa Colfaksa na smrt. To je bilo jedino objašnjenje. Adam je jedva vjerovao svojim ušima. Bolja mu se šansa nije mogla ukazati ni u snu.

- Ako ishodim imunitet - reče Adam - iako vam još ništa ne obećavam, zahtijevat ću od vas potpuni iskaz pred sudom. To vam je valjda jasno? Ne smijete ništa zatajiti.

- I neću.

- Zna li Moretti gdje ste sada?

- Misli da sam mrtav. - Thomas Colfax se nervozno nasmiješi. - Pronađe li me, gotov sam.

- Neće vas pronaći. Neće, ako se nagodimo.

- Predajem život u vaše ruke, senatore.

- Da budem iskren - reče Adam - fućka mi se za vas. Hoću Morettija. Sada ćemo utvrditi osnovna pravila. Ako se sporazumimo, osigurat ćemo vam svu zaštitu koju vam vlada može dati. Budem li zadovoljan s vašim iskazom, priskrbit ćemo vam dovoljno novaca za život u zemlji koju odaberete pod lažnim identitetom. Zauzvrat ćete morati pristati na slijedeće: Hoću potpun iskaz u vezi s Morettijevim djelatnostima. Morat ćete svjedočiti pred velikom porotom, a kad izvedemo Morettija pred sud, morat ćete svjedočiti za vladu. Slažete li se?

Thomas Colfax okrene glavu. - Tony Granelli se zacijelo prevrće u grobu - reče napokon. - Što se to događa s ljudima? Sa čašću?

Adam mu nije odgovorio. Pred njim je stajao čovjek koji je izigrao zakon stotinu puta, koji je izvlačio plaćene ubojice, iz zatvora, koji je sudjelovao u planiranju djelatnosti najopakije zločinačke organizacije što ju je svijet ikada vidio. A sada pita što se događa sa čašću. Thomas Colfax se okrene prema Adamu: - Pristajem. Želim to pismeno s potpisom ministra unutrašnjih poslova.

- To ćete dobiti. - Adam se obazre trošnom motelskom sobom. - Hajdemo odavde.

- Neću u hotel. Moretti svagdje ima uši.

- Tamo kamo idete, nema.

Deset minuta poslije ponoći vojni kamion i dva džipa s vojnicima pomorsko-desantne pješadije zaustavili su se nedaleko od sobe 14. Četiri vojna policajca ušla su u sobu; za nekoliko trenutaka su izišli, okruživši Thomasa Colfaxesa, pa ušli u stražnji dio kamiona. Kolona je krenula od motela s jednim džipom ispred kamiona i s drugim iza njega i uputila se u Quantico u Virginiji, trideset pet milja južno od Washingtona. Vozeći najvećom brzinom, kolona od tri vozila je nakon četrdeset minuta stigla u bazu pomorsko-desantnih jedinica Sjedinjenih Država u Quanticu.

Komandant baze, general-major Roy Wallace, i odred naoružanih pripadnika pomorsko-desantne pješadije čekali su ih na ulazu.

Kad se kolona zaustavila, general Wallace reče kapetanu odreda: - Odmah odvedite zatvorenika u vojni zatvor. Nitko ne smije s njim razgovarati.

General-major Roy Wallace promatrao je kako konvoj ulazi u ograđeni logor. Dao bi mjesečnu plaću za ime čovjeka u kamionu. Zapovijedao je zrakoplovnom bazom pomorsko-desantnih jedinica, koja se prostirala na 310 jutara, i dijelom akademije FBI-a. Bio je to glavni centar za obuku oficira pomorsko-desantnih jedinica Sjedinjenih Država. Još nikada nije morao primiti civilnog zatvorenika. To se potpuno protivilo propisima.

Dva sata ranije nazvao ga je sam komandant pomorsko-desantnih jedinica. - Roy, u bazu ti dolazi jedan čovjek. Isprazni zatvor i drži ga tamo dok ne dobiješ nova naređenja.

General Wallace pomisli da ga je pogrešno shvatio..

- Jeste li rekli isprazniti zatvor, gospodine?

- Tako je. Taj čovjek mora biti sam u zatvoru. Nitko mu se ne smije približiti. Udvostruči stražu. Jasno?

- Razumijem, gospodine generale.

- Još nešto, Roy. Ako se tom čovjeku bilo što dogodi dok je pod tvojom paskom, odrat ću te živog.

I to je bilo sve.

General Wallace je pratio kako se kamion polako kotrlja prema zatvoru pa se vratio u kancelariju i pozvao svog ađutanta, kapetana Alvina Gilesa.

- Što se tiče čovjeka koji ide u zatvor... - reče general Wallace.

- Da, gospodine generale?

- Naš prvenstveni cilj je njegova sigurnost. Osobno odaberi stražu. Nitko drugi mu se ne smije približiti. Nema posjeta, nema pošte, nema paketa. Jasno?

- Da gospodine.

- Budi osobno u kuhinji dok mu se priprema hrana.

- Da, gospodine generale.

- Ako netko pokaže pretjerano zanimanje za njega, odmah me o tome izvijesti. Ima li još pitanja?

- Ne, gospodine.

- Vrlo dobro, Ale. Prati sve što se događa. Ako nešto pođe naopako, odrat ću te živog.

Jennifer je u rano jutro probudilo rominjanje kiše, pa je ležala slušajući kako kapi udaraju o kuću. Baci pogled na budilicu. Bilo je vrijeme da ustane.

Pola sata kasnije Jennifer siđe u blagovaonicu da se pridruži Joshui za doručkom. Nije ga bilo.

Gospođa Mackey uđe iz kuhinje. - Dobro jutro, gospođo Parker.

- Dobro jutro. Gdje je Joshua ?

- Izgledao mi je tako umoran, pa sam ga pustila da spava malo dulje. Ionako danas ne mora u školu.

Jennifer kimne. - Dobro ste se sjetili.

Doručkovala je, pa otišla da se pozdravi s Joshuom. Čvrsto je spavao.

Jennifer sjedne na rub kreveta. - Hej, pospanko, hoćemo li se pozdraviti? - reče mu nježno.

On polako otvori jedno oko. - Svakako, mama. Zdravo - reče pospanim glasom. - Moram li ustati?

- Ne. Znaš što? Zašto ne bi danas ljenčario? Ostani kod kuće i zabavljaj se. Kiša previše pada da bi išao van. Joshua pospano kimne glavom. - Dobro, mama - pa ponovno sklopi oči i zaspe.

Jennifer je provela poslijepodne u sudnici, a kad je završila posao i vratila se kući, već je prošlo sedam sati. Kiša, koja je sipila cijeli dan, pretvorila se u pljusak, i kad se Jennifer dovezla na kolni prilaz, kuća je izgledala poput dvorca okruženog sivim, zapjenjenim šancem.

Gospođa Mackey otvori ulazna vrata i pomogne Jennifer skinuti kišnu kabanicu s koje se cijedila voda.

Jennifer strese mokru kosu i upita: - Gdje je Joshua?

- Spava.

Jennifer zabrinuto pogleda gospođu Mackey. - Zar cijeli dan spava?

- Ne, zaboga. Digao se i motao po kući. Pripremila sam mu ručak, ali kad sam otišla gore po njega, opet je zaspao, pa sam ga pustila da spava.

- Shvaćam.

Jennifer tiho uđe u Joshuinu sobu. Spavao je. Jennifer se prigne i poljubi ga u čelo. Nije imao temperaturu; boja lica bila mu je normalna. Opija mu puls. Sve je bilo u najboljem redu osim njene mašte. Ponovo se prenaglila. Joshua se vjerojatno živahno igrao cijeli dan, pa nije bilo čudo što je umoran. Jennifer tiho iziđe iz sobe i siđe u prizemlje.

- Kako bi bilo da mu napravite nekoliko sendviča, gospođo Mackey? Ostavite mu ih uz krevet. Može ih pojesti kad se probudi.

Jennifer je večerala za pisačim stolom čitajući raspravne spise i pripremajući pismene iskaze svjedoka za sutrašnju raspravu. Razmišljala je da li bi telefonirala Michaelu i javila mu da se vratila, ali se pomalo bojala razgovora s njim neposredno nakon noći provedene s Adamom... Bio je i suviše pronicljiv. Završila je posao tek nakon ponoći. Ustala je i protegnula se nastojeći odagnati ukočenost u leđima i vratu. Spremila je spise u

diplomat-kovčežić, ugasila svjetlo i uputila se na kat. Prošla je kraj Joshuine sobe i zagledala se u nju. Još je spavao.

Sendviče kraj uzglavlja nije ni taknuo.

Kad je idućeg jutra sišla na doručak, Joshua ju je već čekao spreman za školu.

- Dobro jutro, mama.

Dobro jutro, dragi.- Kako si?

- Gala. Baš sam bio umoran. Sigurno od meksičkog sunca.

- Sigurno.

- Acapulco je zaista lijep. Možemo li otići tamo i slijedećih praznika?

- Nema razloga da ne odemo. Veseliš li se što ponovo ideš u školu.

- Odbijam odgovor zato što bi me mogao teretiti.

Večer se već bližila, i Jennifer je upravo uzimala pismeni iskaz svjedoka kad se oglasila zujalica interfona. Bila je to Cynthia.

- Oprostite što smetam, ali na liniji je neka gospođa Stout Joshuina razrednica. - Spoji me.

Jennifer podigne slušalicu. - Halo, gospođo Stout. Nešto nije u redu?

- O ne, sve je u redu, gospođo Parker. Nisam vas htjela uznemiravati. Htjela sam vam samo reći da bi Joshui dobro došlo malo više sna.

- Kako to mislite?

- Danas je prespavao gotovo sve satove. Spomenule su mi to gospođica Williams i gospođa Toboco. Možda bi mogao nešto ranije leći.

Jennifer se zagleda u slušalicu. - Ja...da, svakako. Polako je spustila slušalicu i okrenula se prema strankama koje su je cijelo vrijeme promatrale.

- Žao...žao mi je - reče ona. - Oprostite.

Istrčala je iz sobe. - Cynthia, pronađi Dana. Zamoli ga da dovrši posao umjesto mene. Nešto mi je iskrslo.

- U re...- zausti Cynthia, ali Jennifer je već bila izišla:

Vozila je kući kao luda prekoračujući dopuštenu brzinu, prolazeći kroz crvena svjetla, i misli su joj bile zaokupljene predodžbama o strahotama koje su mogle zadesiti Joshuu. Vožnji kao da nije bilo kraja, i kad je u daljini ugledala svoju kuću, gotovo je očekivala da će na kolnom prilazu ugledati sijaset bolničkih i policijskih kola. Na prilazu nije bilo ničega. Dovezla se do ulaznih vrata i pohitala u kuću.

- Joshua!

Bio je u sobi za odmor i gledao bejzbol na televiziji.

- Zdravo, mama. Uranila si. Da te nisu otpustili?

Stajala je na pragu i zurila u njega osjećajući kako joj tijelom struji bujica olakšanja. Osjećala se idiotski

- Da si samo vidjela posljednji razdjel. Craig Swan je bio fantastičan!

- Kako si, sine?

- Fantastično.

Jennifer mu opipa čelo. Nije imao temperaturu

- Siguran si da ti je dobro?

- Naravno. Zašto si tako čudna? Zabrnuta si zbog nečega? Hoćeš da ozbiljno porazgovaramo?

Ona se nasmiješi. - Ne, dragi. Samo sam... želiš nešto?

- I te kako - progunđa Joshua. - Naši gube sa šest prema pet. Znaš što se dogodilo u prvom razdjelu?

Stao joj je uzbuđeno pričati o podvizima svoje najmilije momčadi. Gledala ga je s ljubavlju i razmišljala: Do vruga i moja mašta! Naravno, zdrav je.

- Samo odgledaj utakmicu do kraja. Pripremit ću večeru.

Veselo se uputila u kuhinju. Odlučila je napraviti kolač s bananama, jedno od Joshuinih najdražih jela.

Pola sata kasnije, kad se Jennifer vratila u sobu, Joshua je ležao na podu onsviješten.

Činilo joj se da se cijelu vječnost voze do bolnice.

Jennifer je sjedila u stražnjem dijelu kola hitne pomoći stežući Joshuinu ruku. Bolničar je držao masku s kisikom na dječakovom licu. Nije se osvijestio. Sirena je zavijala, ali promet je bio gust i kola su vozila sporo, a znatiželjnici su kroz prozore zurili u blijedu ženu i onsviještenog dječaka. Kako samo mogu taku odvratno zabadati nos u privatni život, pomisli Jennifer.

- Zašto u bolničkim kolima nema stakala kroz koja se izvana ništa ne vidi? - pitala se naglas Jennifer.

Bolničar se trgne i digne glavu. - Molim, gospođo?

- Ništa...ništa.

Bolnička kola se napokon zaustaviše pred ulazom za hitne slučajeve sa stražnje strane bolnice. Na vratima su čekala dva stažista. Jennifer je bespomoćno stajala gledajući kako Joshuu izvlače iz kola i prenose na bolnička kolica.

- Jeste li vi dječakova majka? - upita jedan bolničar.

- Jesam.

- Pođite za mnom, molim vas.

Pred očima su joj se kovitlali zvukovi, svjetla i pokreti. Promatrala je kako Joshuu voze dugim, bijelim hodnikom na rendgen.

Pošla je za njima, ali joj bolničar reče: - Morat ćete ga najprije upisati.

- Kako to namjeravate platiti? - upita je mršava žena za stolom u prijemnoj kancelariji. - Jeste li osigurani protiv bolničkih troškova? Imate li kakvo drugo osiguranje?

Htjela je vrisnuti na ženu, htjela se vratiti Joshui, ali se prisilila da joj odgovara na pitanja, a kad su završile i pošto je Jennifer ispunila još nekoliko formulara, žena ju je pustila da ode.

Potrčala je do sobe za rendgen i ušla. U njoj nije bilo nikoga. Ni Joshue. Jennifer otrči natrag na hodnik i stane se suludo obazirati. Prošla

je jedna sestra. Jennifer je zgrabi za ruku. - Gdje je moj sin?

- Ne znam. Kako se zove? - upita sestra.

- Joshua. Joshua Parker.

- Gdje ste ga ostavili?

- Bio je...bio je na rendgenu...On...- Nije više mogla ni suvislo govoriti. - Što su s njim učinili? Recite mi!

Sestra pažljivije pogleda Jennifer i reče: - Pričekajte ovdje, gospođo Parker. Raspitat ću se.

Vratila se za nekoliko minuta. - Dr Morris bi htio s vama razgovarati. Pođite za mnom, molim vas.

Noge su joj se tresle. Bilo joj je teško i hodati.

- Da vam nije dobro? - upita sestra zagledavši se u nju.

Usta su joj se osušila od straha. - Hoću svog sina.

Ušle su u prostoriju punu čudnih aparata i instrumenata - Pričekajte ovdje, molim vas.

Nakon nekoliko trenutaka ušao je dr Morris. Bio je vrlo debeo, crvena lica, a prsti smeđi od nikotina. - Gospođa Parker?

- Gdje je Joshua?

- Izvolite načas ovamo. - Uveo ju je u malu kancelariju nasuprot prostoriji s čudnim instrumentima. - Sjednite, molim vas.

Jennifer sjedne. - Joshua je...nije...nije ništa ozbiljno, zar ne, doktore?

- Još ne znamo. - Glas mu je bio iznenađujuće mek za čovjeka takvih dimenzija. - Potrebne su mi neke informacije. Koliko je godina vašem sinu?

- Tek sedam.

Taj tek joj se omakao, kao da hoće ukoriti Boga.

- Je li doživio kakvu nesreću u posljednje vrijeme?

Pred Jenniferinim očima proleti slika Joshue kako se okreće, gubi ravnotežu i pada na stupove. - Da...Pri skijanju...na vodi. Udario je glavom.

Doktor je bilježio njene riječi - Kad je to bilo?

- Prije...prije nekoliko...dana. U Acapulcu. - Bilo joj je teško pribrati se i razmisliti.

- Je li vam izgledao zdrav nakon nesreće?

- Da. Imao je kvrgu na zatiljku, ali inače... inače mi se činio... zdrav.

- Jeste li zamijetili bilo kakvo gubljenje pamćenja?

- Nisam.

- Kakve promjene u njegovoj ličnosti?

- Ne.

- Nikakve grčeve? Kočenje vrata ili glavobolje?

- Ne.

Liječnik prestane pisati i pogleda Jennifer. - Imam rendgenski snimak, ali to nije dovoljno. Htio bih napraviti kompjuteriziranu tomografiju glave.

- Što?

- To je novi kompjuterizirani stroj iz Engleske za snimanje untrašnjosti mozga. Možda ću nakon toga morati obaviti još neke testove. Slažete li se?

- A-k-k-o...- mucala je - ako je potrebno. - Neće...neće ga boljeti?
- Neće. Možda ću mu morati i punktirati leđnu moždinu.

Prestravila se.

- Što mislite, što mu je? - jedva ga je uspjela upitati. - Što je mom sinu? - Nije više prepoznavala vlastiti glas.
- Ne bih volio nagađati, gospodo Parker. Znat ćemo sigurno za sat-dva. Sad je budan ako ga želite vidjeti.
- O da, molim vas!

Dr Morris uđe u sobu s još dvojicom muškaraca u kratkim bijelim kaputima.

- Sada bismo počeli s testovima, gospodo Parker. Neće dugo trajati. Možete ovdje pričekati i raskomotite se.

Promatrala ih je kako odnose Joshuu iz sobe. Sjela je na rub kreveta. Osjećala se kao da ju je netko istukao, kao da joj je presušila sva energija. Sjedila je i zurila kao omamljena u bijeli zid.

Trgnuo ju je muški glas: - Gospodo Parker...

Jennifer digne glavu i ugleda doktora Morrisa.

- Samo nastavite s testovima - reče Jennifer.
- Gotovi smo - reče on i čudno je pogleda.

Jennifer baci pogled na zidni sat. Sjedila je u sobi već dva sata. Kad li je već prošlo toliko vremena? Zagledala se u liječnikovo lice, proučavala ga tražeći na njemu bilo kakav znak koji bi ga odao, koji bi joj otkrio donosi li joj dobre ili loše vijesti. Koliko li je puta isto tako proučavala lica porotnika i unaprijed znala po njihovom izrazu kakva će biti presuda? Stotinu puta? Petsto? No, od neobuzdanog straha nije mogla ništa razabrati. Počela se nekontrolirano tresti.

- Vaš sin ima subduralni hematoma - reče dr Morris. - Laičkim riječima, njegov je mozak teško povrijeđen.

Grlo joj se odjednom tako osušilo da nije mogla progovoriti ni riječi.

- Ššš...- Ona proguta slinu i pokuša ponovo. - Što to...- Nije uspjela završiti rečenicu.

- Htio bih ga odmah operirati. Potrebna mi je vaša suglasnost.

To se on samo okrutno šali. Za trenutak će se nasmiješiti i reći joj da je s Joshuom sve u redu.

Samo sam vas htio kazniti, gospodo Parker, zato što mi oduzimate vrijeme. Vašem sinu nije ništa, osim što mu je potreban san. Raste. Ne smijete nam oduzimati vrijeme kad se moramo brinuti za pacijente koji su doista bolesni. Nasmiješit će joj se i reći: „Možete odvesti sina kući.“

- Mlad je i čvrste je konstitucije - nastavi doktor Morris. - Zaista ima nade da će operacija uspjeti.

On namjerava razrezati mozak njenog djeteta, prodrijeti u njega svojim oštrim instrumentima, možda uništiti sve ono što je Joshuu činilo Joshuom. Možda će ga - ubiti.

- Ne! - kriknula je ljutito.
- Ne želite nam dati dopuštenje da ga operiramo?
- Ja...- Nije mogla ni razmišljati od kaosa u glavi. - Ššš...što će se dogoditi ako ga ne operirate?

- Onda će vaš sin umrijeti - jednostavno odgovori dr Morris. - Je li ovdje dječakov otac?

Adam! Oh, kako je željela da je Adam sada ovdje, kako je željela da je sada zagrlji i utješi. Da joj kaže kako će sve biti dobro, da će Joshua ozdraviti.

- Ne - odgovori napokon Jennifer - nije. Možete. Operirajte ga.

Dr Morris ispuni formular i pruži joj ga. - Hoćete li se ovdje potpisati, molim vas?

Jennifer se potpiše i ne pogledavši formular. - Koliko će to trajati?

- Ne znam dok ne otvorim...- zapazio je izraz njenog lica - dok ne počnem operirati. Hoćete li ovdje pričekati?

- Ne! - Zidovi su se stali primicati zatvarajući je, gušeći je. Ponestalo joj je daha. - Mogu li se negdje pomoliti?

Ušla je u kapelicu s Isusovom slikom iznad oltara.

Bila je prazna. Klekla je, ali nije mogla moliti. Nije bila pobožna; zašto bi je Bog sada poslušao? Htjela se smiriti da može razgovarati s Bogom, ali strah je bio jači od nje; potpuno ju je svladao. Nije se prestala nemilosrdno koriti. Da bar nisam pvela Joshuu u Acapulco, pomisli ona...Da mu bar nisam dopustila da ode skijati...

Da bar nisam povjerovala onom meksičkom doktoru...

Da bar...Da bar...Da bar...

Pregovarala je s Bogom. Ako ga izliječiš, učinit ću sve što tražiš od mene.

Nijekala je Boga. Da ima Boga, zar bi učinio tako nešto djetetu koje nije nikome naudilo? Kakav je to Bog koji dopušta da umiru nedužna djeca?

Napokon se, od puke iscrpljenosti, ipak pribrala i sjetila riječi doktora Morrisa. Mlad je i čvrste je konstitucije. Zaista ima nade da će operacija uspjeti.

Sve će biti dobro. Naravno da hoće. Kad ovo završi, odvest će Joshuu nekamo da se odmori. U Acapulco, ako želi. Čitat će, igrati se i razgovarati...

Naposljetku se toliko izmorila da više uopće nije mogla misliti pa klone na klupu. Bila je potpunu ošamućena, prazna. Netko joj je dotakao ruku. Ona digne glavu i ugleda doktora Morrisa. Jedan pogled na njegovo lice bio joj je dovoljan da shvati kako nema smisla postavljati pitanja.

Onesvijestila se.

Joshua je ležao na uskom metalnom stolu, njegovo tijelo zauvijek nepomično. Izgledao je kao da spava, a njegovo lijepo dječje lice bilo je smireno kao da sniva tajne, nedokučive snove. Viđala je taj izraz tisuću puta kad bi se Joshua ugniježdio u toplom krevetu i kad bi sjedila uz krevet gledajući svog sina s toliko ljubavi da se bojala da će je ona ugušiti. A koliko ga je puta nježno prekrila pokrivačem da ga zaštiti od hladnoće?

Sada je ta hladnoća bila duboko u Joshuinom tijelu. Nikada se više neće ugrijati. Neće više nikada otvoriti te bistre oči i pogledati je, a ona više neće vidjeti smiješka na njegovim usnama, ni čuti njegov glas, ni osjetiti njegove ručice kako je grle. Bio je gol pod plahtom.

- Pokrijte ga, molim vas - reče doktoru. - Bit će mu hladno.

- On ne može...- Doktor Morris pogleda u Jenniferine oči, i ono što je pročitao u njima, natjeralo ga je da kaže: - Da, naravno, gospođo Parker. - Obratio se bolničarki. - Donesite pokrivač.

Okolo nje je bilo petoro-šestoro ljudi u bijelom, i kao da su joj svi nešto govorili, ali nije ih čula. Kao da je bila pod staklenim zvonom, odvojena od njih. Vidjela je kako im se miču usne, ali zvuk nije čula. Htjela im je viknuti da odu, ali se bojala da ne uplaši Joshuu. Netko joj je protresao ruku, i čarolije je nestalo; prostorija se odjednom ispunila nesnosnom bukom i činilo joj se da svi govore u isto vrijeme.

- ... potrebno obaviti autopsiju - govorio je dr Morris.

- Ako ponovno taknete moga sina - reče Jennifer tiho - ubit ću vas. Nasmiješila se svima oko sebe jer nije htjela da se ljute na Joshuu.

Jedna sestra pokušala je nagovoriti Jennifer da iziđe iz sobe, ali ona odmahne glavom. - Ne mogu ga ostaviti samog. Netko bi mogao ugasiti svjetlo. Joshua se boji tame.

Netko joj je čvrsto stisnuo ruku, i Jennifer osjeti ubod igle; trenutak kasnije obuzela ju je toplina i mir, a tada je zaspala.

Probudila se kasno poslije podne. Bila je u maloj bolničkoj sobi, i netko ju je svukao i obukao joj bolničku spavaćicu. Ustala je i odjenula se, pa potražila doktora Morrisa. Bila je neprirodno mirna.

- Sredit ćemo vam sve oko sprovoda, gospođo Parker. Nećete morati...- reče dr Morris.

- Ja ću se za to pobrinuti.

- Dobro. - Oklijevao je. Bilo mu je neugodno. - Ono o autopsiji... Znam da niste ozbiljno mislili ono što ste jutros rekli. Ja...

- Varate se.

Iduća dva dana Jennifer je prošla sve obrede smrti.

Otišla je u mjesno pogrebno poduzeće i dogovorila se za pogreb. Odabrala je bijeli lijes sa satenskom oblogom.

Bila je pribrana, nije plakala, i kad je kasnije pokušavala razmišljati o tome, nije se ničega mogla sjetiti. Kao da se netko drugi uvukao u njeno tijelo i razum i djelovao umjesto nje. Bila je u stanju dubokog šoka i skrivala se pod njegovom zaštitnom ljuskom da ne poludi.

Kad je odlazila iz pogrebnog poduzeća, jedan od službenika joj reče: - Ako želite da vaš sin bude pokopan u posebnoj odjeći, gospođo Parker, možete je donijeti ovamo i mi ćemo ga obući.

- Sama ću obući Joshuu.

On je iznenađeno pogleda. - Kako želite, naravno, ali...- Gledao ju je kako izlazi pitajući se zna li kako je teško oblačiti mrtvaca.

Odvezla se kući, zaustavila auto na kolnom prilazu i ušla u kuću.

Gospođa Mackey je bila u kuhinji, crvenih očiju, lica iskrivljenog od boli. - Oh, gospođo Parker! Ne mogu vjerovati...

Jennifer je nije ni vidjela ni čula. Prošla je mimo gospođe Mackey i popela se stubištem u Joshuinu sobu.

Bila je potpuno ista. Ništa se nije izmijenilo, samo je bila prazna. Joshuine knjige i igre, oprema za bejzbol i skijanje... sve ga je još ovdje čekalo. Stajala je na pragu i zurila u sobu pokušavajući se sjetiti zašto je došla ovamo. Ah, da. Po Joshuinu, odjeću. Prišla je ormaru. U njemu je visilo tamnoplavo odijelo što mu ga je kupila za rođendan. Joshua ga je imao na sebi one večeri kad ga je povel na večeru u Lutece. Živo se sjećala te večeri. Joshua je izgledao tako odrastao, i Jennifer je tada sjetno pomislila: Jednoga dana sjedit će ovdje s djevojkom kojom će se oženiti. Taj dan neće nikada osvanuti. Neće nikada odrasti. Neće imati djevojku. Neće živjeti.

Do plavog odijela bilo je još nekoliko traperica, sportskih hlača, majica s rukavima, jedna s imenom Joshuine bejzbol momčadi. Jennifer je stajala kraj ormara besciljno prelazeći rukama po odjeći, gubeći osjećaj za vrijeme.

Gospođa Mackey se pojavi kraj nje. - Je li vam dobro, gospođo Parker?

- Dobro mi je, hvala, gospođo Mackey.

- Mogu li vam pomoći?

- Ne, hvala. Idem obući Joshuu. Što mislite, što bi rado odjenuo? - Glas joj je bio vedar i veseo, ali oči su joj bile mrtve.

Gospođa Mackey pogleda u njih i uplaši se. - Zašto malo ne prilignete, mila? Pozvat ću doktora.

Jennifer pogladi odjeću što je visila u ormaru. Skinula je s vješalice dres za bejzbol. - Mislim da bi se ovo Joshui svidjelo. Što bi mu još trebalo?

Gospođa Mackey je nemoćno promatrala Jennifer kako prilazi komodi i vadi donje rublje, kratke čarape i košulju. Joshui to treba zato što odlazi na praznike. Na duge praznike.

- Mislite li da će mu u ovome biti dovoljno toplo?

Gospođa Mackey brizne u plač. - Nemojte, molim vas - zaklinjala ju je. - Ostavite te stvari. Ja ću se za to pobrinuti.

No Jennifer je već s njima silazila niza stepenice.

Tijelo je ležalo u mrtvačnici. Položili su Joshuu na dugi stol na kojem je njegovo malo tijelo izgledalo još manje. Kad se Jennifer vratila s Joshuinom odjećom, pogrebnik joj ponovo reče: - Razgovarao sam s doktorom Morrisom. Obojica se slažemo da bi bilo mnogo bolje, gospođo Parker, kada biste nama dopustili da sve pripremimo. Mi smo na to navikli i...

Jennifer mu se nasmiješi. - Napolje.

On proguta slinu i reče: - Da, gospođo Parker.

Čekala je da iziđe iz prostorije pa se vratila sinu.

Gledala je njegovo usnulo lice i rekla: - Mama će se pobrinuti za tebe, dragi. Obući ću ti dres za bejzbol. To će ti se svidjeti, zar ne?

Odmaknula je plahtu i pogledala njegovo golo, skupljeno tijelo, a zatim ga stala odijevati. Počela mu je navlačiti hlačice, ali se trgnula od ledene hladnoće njegova tijela. Bilo je tvrdo i kruto kao mramor. Pokušala je samu sebe uvjeriti da to ledeno, beživotno tijelo nije njen sin, da je Joshua nekamo otišao, topao i sretan, ali pokušaj je propao. Joshua je ležao na stolu. Jennifer stane drhtati. Kao da je hladnoća iz Joshue prodrila u njeno tijelo hladeći je do kosti. Izbezumljeno je govorila samoj sebi: Prestani! Prestani! Prestani!

Neko je vrijeme hvatala dah, a kad se napokon smirila, nastavila je odijevati sina neprekidno mu nešto govoreći. Odjenula mu je hlače, a kad ga je podigla da mu navuče košulju, glava mu je kliznula i pala na stol, i Jennifer zavapi: - Oprosti, Joshua, oprosti mi! - pa brizne u plač.

Trebalo joj je skoro tri sata da ga odjene. Imao je na sebi dres za bejzbol i najdražu majicu s rukavima, bijele kratke čarape i tenisice. Bejzbolska kapica zasjenila mu je lice, pa ju je napokon položila na njegova prsa. - Možeš je ponijeti sa sobom, mili.

Kad je pogrebnik ušao i pogledao u mrtvačnicu, Jennifer je stajala nadvivši se nad odjeveno mrtvo tijelo držeći Joshuinu ruku i pričajući mu.

Prišao joj je i tiho rekao: - Mi ćemo se sada pobrinuti za njega.

Jennifer posljednji put pogleda sina. - Molim vas, pripazite na njega. Znate, ozlijedio je glavu.

Pogreb je bio skroman. Jennifer i gospođa Mackey bile su jedine koje su promatrale kako se mali bijeli lijes spušta u tek iskopanu raku. Razmišljala je da li bi obavijestila Kena Baileyja zato što su se Ken i Joshua voljeli, ali Ken više nije bio dio njihovog života. Kad je na lijes pala prva lopata zemlje, gospođa Mackey se okrene prema Jennifer. - Dođite, mila. Odvest. ću vas kući.

- Meni je posve dobro - reče uljudno Jennifer. - Joshua i ja vas više nećemo trebati, gospođo Mackey.

Pobrinut ću se da dobijete plaću za cijelu godinu i dat ću vam preporuke. Joshua i ja vam zahvaljujemo na svemu.

Gospođa Mackey je stajala piljeći u Jennifer koja se okrenula i otišla. Hodala je pažljivo, vrlo uspravno, kao da odlazi bejskrajnim hodnikom širokim samo za jednu osobu.

U kući je bilo tiho i mirno. Otišla je u Joshuinu sobu, zatvorila za sobom vrata pa legla na njegov krevet gledajući sve njegove stvari, sve stvari što ih je volio. Njen je svijet bio sav u toj sobi. Više joj ništa nije ostalo, nikakav cilj. Samo Joshua. Jennifer je počela od dana kad se rodio i stala ponovno oživljavati sjećanja.

Joshuini prvi koraci...Joshua kako govori *ato* i *mama*, *idi se igrati sa*

*svojim igračkama...*Joshua kako odlazi prvi put sam u školu, sićušan i odvažan.

Joshua u krevetu s ospicama...Joshua kako uspješno optrčava sve četiri baze u bejzbolu i donosi pobjedu svojoj momčadi...Joshua na jedrenju...Joshua kako, hrani slona u zoološkom vrtu... Joshua kako na Majčin dan pjeva Svijetli, ljetni mjeseče... Sjećanja su navirala, intimni filmovi na platnu njene duše. Stala su onog dana kad su otputovali u Acapulco.

Acapulco...gdje je susrela Adama i s njim provela noć. Kažnjena je zato što je mislila samo na sebe.

Naravno, razmišljala je Jennifer. To je kazna. To je moj pakao.

Počela je iznova s danom kad se Joshua rodio.

Joshuini prvi koraci...Joshua kako govori ato i mama, idi se igrati sa svojim igračkama...

Vrijeme je odmicalo. Katkada bi začula zvonjavu telefona iz nekog dalekog kuta u kući, a jednom je čula kako netko kuca na ulaznim vratima, ali ti joj zvukovi nisu ništa značili. Bila je sama sa sinom, i neće dopustiti da je itko u tome prekida. Ostala je u sobi. Nije ništa ni jela ni pila, potpuno izgubljena u svom svijetu sa Joshuom. Izgubila je osjećaj za vrijeme. Nije imala ni pojma kako dugo leži u njegovoj sobi.

Petog je dana ponovno začula zvono i lupanje na vratima, ali se nije obazirala na to. Ma tko to bio, otići će i ostaviti je na miru. Kao u snu čula je lom stakla, i nekoliko trenutaka kasnije vrata Joshuine sobe se širom otvoriše. Na pragu je stajao Michael Moretti.

Zagledao se u sablasni lik upalih očiju što je u njega zurio s kreveta. - Isuse Kriste!

Michael je morao uprijeti svu snagu da izvuče Jennifer iz sobe. Histerično mu se opirala, udarala ga šakama i grebla po očima. Nick Vito je čekao dolje, i njih su dvojica jedva uspjeli svladati Jennifer i odvesti je u auto. Jennifer nije imala ni pojma tko su i zašto su došli. Samo je znala da je odvođe od sina. Pokušala im je reći da će umrijeti ako joj to učine, ali bila je isuviše iscrpljena da bi nastavila borbu. Zaspala je.

Probudila se u svijetloj, čistoj sobi s velikim prozorom koji je gledao na brda i plavo jezero u daljini. Na stolici do kreveta sjedila je medicinska sestra i čitala ilustrirani časopis. Podigla je glavu kad je Jennifer otvorila oči.

- Gdje sam? - Trgnula se od boli u grlu.

- Kod prijatelja, gospođice Parker. Gospodin Moretti vas je dovezao ovamo. Bio je vrlo zabrinut za vas. Bit će mu tako drago kad sazna da ste se probudili.

Sestra brzo iziđe iz sobe. Jennifer je mirno ležala; u glavi je osjećala prazninu i prisiljavala se da ne razmišlja. No sjećanja su se stala vraćati, nepozvana, i nigdje se nije mogla sakriti od njih, nikamo pobjći. Shvatila je da je zapravo pokušala počinuti samoubojstvo, iako nije smogla dovoljno hrabrosti da sebi oduzme život. Jednostavno je htjela umrijeti, predati se

smrti. Michael ju je spasio. Kakve li ironije! Ne Adam, već Michael. Ipak, razmišljala je, ne bi bilo pošteno okrivljavati Adama. Zatajila je od njega istinu, zatajila sina koji se rodio i koji je sada bio mrtav. Joshua je bio mrtav. Sada se mogla suočiti s tom činjenicom, kao i s boli koja ju je raspinjala. Znala je da će je ona od sada stalno pratiti u životu. No mogla ju je podnijeti.

Morat će. Pravda je zahtijevala svoj obol.

Začula je korake i podigla glavu. Michael je ušao u sobu. Stao je i upitno je gledao. Gotovo je poludio kad je Jennifer nestala, izbezumljen od straha da joj se nešto dogodilo. Približio se krevetu i pogledao je. - Zašto mi nisi rekla? - Michael sjedne sa strane na krevet.

- Žao mi je. Uhvatila ga je za ruku. - Hvala ti što si me doveo ovamo. Mislim... mislim da sam bila malo luda.

- Malo.

- Otkad sam ovdje?

- Četiri dana. Hranili su te infuzijom.

Jennifer kimne, ali i taj mali pokret stajao ju je velikog napora. Bila je i suviše iscrpljena.

- Dolazi doručak. Doktor mi je naredio da te moram udebljati.

- Nisam gladna. Mislim da više nikada neću poželjeti jesti.

- Jest ćeš.

Na Jenniferino iznenađenje Michael je imao pravo.

Kad joj je sestra donijela meko kuhana jaja, prepečenac i čaj, ustanovila je da je pregladnjela.

Ostao je u sobi i promatrao je. - Moram se vratiti u New York da sredim neke stvari. Vraćam se za nekoliko dana - reče Michael kad je pojela.

Prignuo se i nježno je poljubio. - Vidimo se u petak. - Polako je prstima prešao njenim licem. - Želim te zdravu, brzo. čuješ li me?

- Čujem - reče Jennifer pogledavši ga.

– Hoćete li, molim vas, opisati prirodu nekih od tih djelatnosti?

Velika dvorana za sastanke u bazi Quantico bila je krcata. Odred naoružanih vojnika budno je stražario ispred dvorane u kojoj se održavao izuzetan skup.

Thomas Colfax govorio je dva sata. Glas mu je bio staložen i siguran.

Navodio je imena, mjesta i datume, i njegovo je izlaganje tako opčinilo prisutne u dvorani.

Započela je najveća tajna operacija u borbi protiv kriminala u Sjedinjenim Državama.

Članovi specijalne velike porote sjedili su u naslonjačima.

S jedne strane dugog stola sjedili su zaneseni Colfaxovim stravičnim prikazom. Warner, Robert Di Silva i pomoćnik direktora FBI-a.

Govorio je o plaćenim ubojicama, o likvidiranju svjedoka, o podmetanjima požara, o nanošenju teških tjelesnih ozljeda, o bijelom roblju - kao da reda slike iz opusa Hyeronimusa Boscha. Još nitko prije njega nije iznio najskrovitije operacije najveće zločinačke organizacije na svijetu, svima ih razotkrio.

Adam je predložio da veliku porotu dovedu u bazu. - To je jedini sigurni način da zaštitimo Colfaxesa.

– Velika porota se složila s Adamovim prijedlogom, i tajna sjednica je upravo počela. Povremeno bi Adam ili Di Silva postavili pitanje, potičući ga, navodeći ga da ispuni praznine gdje god je to bilo potrebno.

– Predstavite se, molim vas - reče Adam Thomasu Colfaxu.

– Zovem se Thomas Colfax.

– Što ste po zanimanju, gospodine Colfax?

– Pravnik s dozvolom za obavljanje odvjetničke prakse u saveznoj državi New York, kao i u mnogim drugim savezanim državama ove zemlje.

– Kako se dugo bavite tim poslom?

– Više od trideset i pet godina.

– Kakve klijente zastupate?

– Imam samo jednog klijenta. Bio je to Antonio Gipnelli, sada pokojni, gotovo svih tih trideset i pet godina. Njegovo mjesto preuzeo je Michael Moretti. Zastupam Michaela Morettija i Organizaciju.

– Mislite li time na organizirani kriminal?

– Da, gospodine.

– S obzirom na položaj što ste ga zauzimali tolike godine, možemo li s pravom pretpostaviti da imate jedinstven uvid u tajne djelatnosti Organizacije?

– Znao sam praktički za gotovo sve što se dešavalo.

– Podrazumijevate li time i zločinačke djelatnosti?

– Da, senatore.

Zasjedanje je napredovalo mnogo bolje nego što je Adam mogao i poželjeti, kad se iznenada, pred sam kraj, kad je ostalo još samo pet

minuta, dogodila katastrofa.

Jedan od članova velike porote postavio je pitanje o operaciji prebacivanja „vrućeg“ novca na čiste bankovne račune.

- Moretti mi u novije vrijeme nije dopuštao da obavljam neke Poslove. To je obavljala Jennifer Parker.

- Jennifer Parker? - javi se Di Silva. Glas mu je prštao od nestrpljivosti.

- Da, gospodine. - U glasu Thomasa Colfaxesa osjetio se osvetnički prizvuk. - Ona je sada glavni odvjetnik Organizacije.

Adam je očajnički razmišljao kako bi ga ušutkao, kako bi izbjegao da Colfaxove riječi ne uđu u zapisnik, ali bilo je prekasno. Di Silva je htio svoj plijen i ništa ga nije moglo zaustaviti.

- Pričajte nam o njoj - reče Di Silva ukočivši se od napetosti.

Thomas Colfax nastavi. - Jennifer Parker upletena je u osnivanje lažnih korporacija, u prebacivanju „vrućeg.. novca na čiste bankovne račune... ubojstvo.

Adam ga je pokušao prekinuti. - Mislim da...

Posljednja riječ kao da je odjekivala dvoranom.

Adam prekine tišinu. - Moramo...moramo se držati činjenica, gospodine Colfax. Valjda ne mislite reći da je Jennifer Parker upletena u ubojstvo?

- Upravo to. Naredila je da se ubije čovjek koji je oteo njenog sina. Taj se čovjek zvao Frank Jackson. Rekla je Morettiju da ga ubije, a on je to i učinio.

Začuo se uzbuđeni žamor.

Njen sin! Adam je razmišljao: To je zacijelo greška. - Mislim...mislim...- promuća on - da imamo dovoljno dokaznog materijala i bez tih glasina. Mi...

To nisu glasine - uvjeravao ga je Thomas Colfax. - Bio sam u sobi s Morettijem kad mu je telefonirala.

Adam je tako čvrsto stisnuo ruke pod stolom da su pobijeljele. - Svjedok izgleda umoran. Mislim da bi za danas bilo dosta.

Robert Di Silva se obrati velikoj poroti : - Htio bih nešto predložiti u vezi s postupkom...

Adam ga nije slušao. Pitao se gdje je Jennifer.

Ponovno je nestala. Adam ju je nekoliko puta pokušavao pronaći. No sada je bio očajan. Morao je doći do nje, i to brzo.

Specijalne jedinice Saveznih udarnih snaga za borbu protiv organiziranog kriminala i gangsterskih operacija tijesno su surađivale s FBI-em, poštanskom i carinskom službom, Saveznom upravom prihoda, Saveznim biroom za narkotike i s još nekoliko drugih službi.

Raspon istraživanja obuhvaćao je ubojstvo, udruživanje radi izvršenja ubojstva, organizirano gangstersko ucjenjivanje, iznuđivanje, utaju poreza, malverzacije u sindikatima, podmetanje požara, lihvarjenje i droge.

Thomas Colfax dao im je ključ Pandorine kutije zločina i nemoralna, ključ koji će dokrajčiti glavninu organiziranog kriminala.

Najteže je bila pogođena Obitelj Michaela Morettija, ali dokazni

materijal je donekle teretio i druge Obitelji u cijeloj zemlji.

U Sjedinjenim Državama i u inozemstvu vladini agenti su potajno ispitivali prijatelje i poslovne suradnike ljudi sa svojih popisa. Agenti u Turskoj, Meksiku San Salvadoru, Marseillesu i Handurasu povezali su se sa svojim kolegama da im daju informacije o protuzakonitim djelatnostima u njihovim zemljama. Mreža je kupila i sitne kriminalce, i njima su nudili slobodu u zamjenu za svjedočenje protiv vodećih zločinaca. Sve se obavljalo tajno kako glavna lovina ne bi predosjetila oluju što se spremala.

Kao predsjednik Senatske istražne komisije Adam je primao neprekinutu struju posjetilaca u svom domu u Georgetownu, i sastanci u njegovoj radnoj sobi često su trajali i do ranih jutarnjih sati. Malo je tko sumnjao u Adamovu laku pobjedu na predsjedničkim izborima kad se sve završi, kad slome Organizaciju Michaela Morettija.

Trebalo je da bude najsretniji čovjek na svijetu. No, osjećao se jadno, suočen s najvećom moralnom krizom u svom životu. Jennifer Parker se našla u vrlo nezavidnom položaju, i Adam ju je morao upozoriti, reći joj da pobjegne dok još ima izgleda. S druge strane, bio je obavezan prema komisiji koja je nosila njegovo ime, obavezan prema samom Senatu Sjedinjenih Američkih Država. Bio je Jenniferin tužilac. Kako bi joj mogao biti zaštitnik? Ako je upozori i ako to netko otkrije, upropastit će vjerodostojnost svoje istražne komisije i sve ono što je ona postigla. Uništiti će vlastitu budućnost, vlastitu obitelj.

Zaprepastio se kad je Colfax spomenuo da Jennifer ima dijete. Znao je da mora s njom razgovarati.

Okrenuo je broj njene kancelarije, no sekretarica mu je rekla: - Žao mi je gospodine Adame. Gospođica Parker nije u kancelariji.

- Vrlo...vrlo je važno. Zna li kako bih mogao doći do nje?

- Ne znam, gospodine. Može li vam netko drugi pomoći?

Nitko mu nije mogao pomoći.

Adam je cijeli tjedan pokušavao doprijeti do Jennifer nazivajući je nekoliko puta svaki dan. No, tajnica bi samo rekla: - Žao mi je, gospodine Adame, gospođice Parker nema u kancelariji.

Sjedio je u radnoj sobi i htio telefonirati Jennifer, već treći put tog dana, kad je u sobu ušla Mary Beth.

Adam nehajno spusti slušalicu.

Mary Beth mu se približi i pogladi ga po kosi. - Izgledaš umoran, dragi.

- Sasvim mi je dobro.

Prišla je naslonjaču od antilop kože nasuprot Adamovom pisaćem stolu i sjela. - Sve se nakupilo, zar ne, Adame?

- Čini se da je tako.

- Nadam se da će sve uskoro završiti, za tvoje dobro. Mora da je strašna ta napetost.

- Već ću nekako izdržati, Mary Beth. Ne brini.

- Ali ja sam doista zabrinuta. I Jennifer Parker je na tom popisu, zar ne?

Adam je prodorno pogleda. - Odakle znaš?

Nasmijala se. - Adame, pretvorio si ovu kuću u javno sastajalište. Ne mogu a da ne načujem o čemu se govori. Svi su se tako strašno uzбудili oko hvatanja Michaela Morettija i njegove prijateljice. - Promatrala je Adamovo lice, ali nije razabrala nikakvu reakciju.

Mary Beth nježno pogleda muža i pomisli: Kako su muškarci naivni. Znala je o Jennifer Parker više od Adama. Uvijek se čudila kako muškarac može biti briljantan u poslu ili politici, a tako glup kad se radi o ženama. Koliko li je samo doista slavnih muškaraca bilo oženjeno jeftinim pičkama. Mary Beth se nije čudila što je njen muž imao avanturu s Jennifer Parker. Na kraju krajeva, Adam je bio vrlo privlačan i poželjan muškarac. I, kao i drugi muškarci, tašt. Njen je stav bio: oprostiti, ali ne i zaboraviti.

Mary Beth je znala što je najbolje za njenog muža.

Sve što je radila bilo je za Adamovo dobro. Eto, kad sve ovo završi, odvest će ga nekamo. On je stvarno izgledao umoran. Ostavit će Samanthu gazdarici i otputovati u neki romantični kraj. Možda na Tahiti.

Mary Beth pogleda kroz prozor. Pred kućom su razgovarala dva agenta tajne službe. Njen je stav prema njima bio podvojen. Nije voljela da joj netko stalno ometa privatni život, ali ju je njihova prisutnost istovremeno podsjećala na činjenicu da je njen muž kandidat za predsjednika Sjedinjenih Država. Ne, baš je glupa. Njen muž će i postati predsjednik Sjedinjenih Država. Tako svi kažu. Već je i sama pomisao na život u Bijeloj kući bila tako opipljiva da ju je uzbuđivala. Dok Adam bude na svim tim sastancima, njeno najdraže zanimanje bit će renoviranje Bijele kuće. Satima je sama sjedila u svojoj sobi premještavajući u mislima namještaj, planirajući sve moguće uzbuđljive djelatnosti kojima će se baviti kao prva dama Amerike.

Već je vidjela prostorije u koje većina posjetilaca nije smjela ući: biblioteku Bijele kuće s gotovo tri tisuće knjiga, Kineski salon, dvoranu za diplomatske prijeme, trakt namijenjen predsjednikovoj obitelji i sedam soba za goste na drugom katu.

Ona i Adam će živjeti u toj kući, postati dio njene povijesti. Stresla se kad se sjetila kako je malo nedostajalo da Adam uništi tu fantastičnu priliku zbog te Parkerove. No, hvala Bogu, i to je prošlo.

Promatrala je Adama za pisaćim stolom. Bio je ispijen i izmučen.

- Da ti skuham kavu, dragi?

Već je zaustio da kaže ne, ali se predomislio. - Ne bi bilo loše.

- Odmah će biti gotovo.

Tek što je Mary Beth izišla iz sobe, Adam ponovno podigne slušalicu i stane okretati Jenniferin broj. Bilo je večer i znao je da je kancelarija zatvorena, ali valjda je netko dežurao na centrali. Telefonistica se nakon tko zna koliko vremena doista i javila.

- Zovem zbog hitne stvari - reče Adam. - Već nekoliko dana pokušavam dobiti Jennifer Parker. Ovdje Adam.

- Trenutak, molim. - Javila se ponovo za desetak sekundi. - Žao mi je, gospodine Adame. Nemam zapisane ni riječi o tome gdje je gospođica Parker. Želite li ostaviti poruku?

- Ne. - Adam nemoćno tresne slušalicu znajući da mu se Jennifer ne bi mogla javiti ni kad bi joj ostavio poruku.

Sjedio je u radnoj sobi gledajući u noć i razmišljajući o desecima naloga za hapšenje što su ih pripremali. Jedan od njih bit će nalog za hapšenje zbog ubojstva.

Na njemu će pisati ime Jennifer Parker.

Michael Moretti vratio se u planinsku kuću, u kojoj je boravila Jennifer, tek nakon pet dana. Provela ih je odmarajući se, jedući, šecući puteljcima. Kad je čula da dolazi- Michaelov auto, Jennifer iziđe iz kuće da ga pozdravi.

Michael je pogleda od glave do pet. - Izgledaš mnogo bolje.

- I osjećam se bolje, hvala na pitanju.

Prošetali su puteljkom do jezera.

- Imam za tebe posao - reče Michael.

- O čemu se radi?

- Sutra ćeš otputovati u Singapur.

- U Singapur?

- Uhapsili su na tamošnjem aerodromu stjuarda koji je prenosio pošiljku kokaina. Zove se Stefan Bjork. U zatvoru je. Hoću da ga izvučeš uz kauciju prije nego što progovori.

- Dobro.

- Vрати se što prije. Nedostajat ćeš mi.

Privukao ju je i nježno poljubio u usta pa prošaptao: - Ljubim te, Jennifer.

Znala je da još ni jednoj ženi nije izrekao te riječi.

Ali, bilo je prekasno. Gotovo. Nešto je u njoj zauvijek umrlo, i ostao joj je samo osjećaj krivnje i samoća. Odlučila je reći Michaelu da ga napušta. Neće biti ni Adama ni Michaela. Morala je nekamo otići, sama, početi sve iznova. Morala je platiti dug. Obavit će Michaelu još taj posao i reći mu, kad se vrati, što je nakanila. Slijedećeg jutra otputovala je u Singapur.

Nick Vito, Tony Santo, Salvatore Fiore i Joseph Colella su ručali kod Tonija. Sjedili su sprijeda, i čim bi se vrata otvorila, automatski bi digli glave da provjere pridošlicu. Michael Moretti je bio u prostoriji otraga, i premda zasad još nije bilo svađa među Obiteljima, bilo je bolje ići na sigurno.

- Što se dogodilo Jimmyju? - upita golemi Joseph Colella.

- Astutatu-morte - objasni mu Nick Vito. - Taj tupavi gad je pao na sestru jednog policajca. Ženska je bila strašan komad, to joj moram priznati. Ona i njen brat pajkan nagovorili su Jimmyja da Mikeu smjesti kajlu. Jimmy je dogovorio sastanak s Mikeom, a u hlačama je sakrio žicu s mikrofonom.

- I onda? - upita Fiore.

- Jimmy se tako iznervirao da mu se pripisalo. Kad je otvorio šlic, ta jebena žica mu je kliznula iz hlača.

- Uh, sranje!

- Da, baš ga je zasrao! Mike ga je predao Ginu koji ga je zadavio vlastitom žicom. Umirao je suppilu suppilu - vrlo polako.

Vrata se otvore, i sva četvorica dignu glave. Bio je to raznosač novina s popodnevnim izdanjem New York Posta.

- Dođi ovamo, stari - pozove ga Joseph Colella pa se obrati ostalima. - Moram pogledati tko je sve na programu u Hialeahu. Danas mi starta strašan konj.

Raznosač novina, oronuli starac sedamdesetih godina, pruži Colelli novine, i Colella mu dade dolar. - Zadrži ostatak.

Oponašao je Michaela Morettija. Joe Colella stane otvarati novine, a Nick Vito se zagleda u fotografiju na naslovnoj strani.

- Hej! - reče Tony. - Ovoga sam već vidio!

Tony Santo pogleda fotografiju preko Vitovcg ramena. - Naravno da jesi, pametnjakoviću. To je Adam Warner. Kandidirat će se za predsjednika.

- Ne - uporno će Vito. - Zbilja sam ga vidio. - On skupi obrve pokušavajući se sjetiti. Odjednom mu sine.

- Sjetio sam se! Bio je u baru s Jennifer Parker, u Acapulcu.

- Što ti to pričaš?

- Sjećaš se kad sam prošlog mjeseca bio tamo da predam onaj paket? Vidio sam tog tipa s Jennifer. Nešto su pili.

Salvatore Fiore se zagleda u njega. - Sigurno?

- Da. Zašto?

- Možda bi bilo bolje da to kažeš Mikeu - polako odgovori Fiore.

Michael Moretti pogleda Nicka Vita. - Ti si popizdio! Što bi Jennifer radila sa senatorom Warnerom?

- Nemam pojma, šefe. Samo znam da su sjedili u tom baru i nešto pili.

- Samo njih dvoje?

- Da.

- Smatrao sam da bi to trebao znati, Mike - uplete se Salvatore Fiore. - Ta svinja Warner nam pretražuje i govno. Zašto bi Jennifer pila s njim?

Michaela je upravo to i zanimalo. Jennifer mu je pričala o Acapulcu i kongresu i spomenula nekoliko ljudi na koje je tamo naišla. No, nije rekla ni riječi o Adamu Warneru.

Obratio se Tonyju Santu. - Tko je sada poslovni tajnik sindikata kućepazitelja?

- Charlie Corelli.

Nakon pet minuta Michael je telefonski razgovarao s Charlesom Corellijem.

- ... Belmont Towers - reče Michael. - Jedan moj prijatelj stanovao je tamo prije devet godina. Htio bih razgovarati s čovjekom koji je tada bio kućepazitelj.

- Michael je pažljivo slušao. - Hvala ti, prijatelju. Dugujem ti uslugu. - Spustio je slušalicu.

Nick Vito, Santo, Fiore i Colella su ga promatrali.

- Zar vi, seronje, nemate nikakvog posla? Odjebite!

- Hitro su izišli iz sobe.

Michael je ostao sjediti, razmišljajući, zamišljajući Jennifer s Adamom. Zašto ga nikad nije spomenula? Joshuinog oca koji je poginuo u vijetnamskom ratu.

Zašto Jennifer nikad nije pričala o njemu?

Počeo je hodati amo-tamo po sobi.

Tri sata kasnije Tony Santo je uveo u sobu bojažljivog, loše odjevenog čovjeka šezdesetih godina, koji je očito bio izvan sebe od straha.

- Ovo je Wally Kawolski - reče, Tony.

Michael ustane i pruži Kawolskom ruku. - Hvala vam što ste došli, Wally. Cijenim to. Sjednite. Hoćete li nešto popiti?

- Ne, ne, hvala, gospodine Moretti. Dobro mi je. Mnogo hvala. - Samo što se nije poklonio.

- Nemojte se uzrujavati. Htio bih vam samo postaviti nekoliko pitanja, Wally.

- Svakako, gospodine Moretti. Sve što hoćete. Reći ću vam sve što znam.

- Radite li još u Belmont Towersu?

- Ja? Ne, gospodine. Otišao sam od tamo još prije nekih pet godina. Moja punica ima strašni artritis i...

- Sjećate li se stanara?

- Da, gospodine. Većine, rekao bih. Bili su nekako...

- Sjećate li se neke Jennifer Parker?

Kawolskijevo lice se ozari. - Aha, kako da ne. Fina gospođa. Čak se sjećam broja njezinog stana, 1929. Kao godina kad je burza otišla do vraga, ne? Bila mi je simpatična.

- Je li gospođica Parker imala mnogo posjetilaca, Wally ?

Wally se polako počeo po glavi. - Pa, to hi bilo teško reći, gospodine Moretti. Viđao sam je samo kad je ulazila i izlazila.

- Jesu li ikada muškarci ostajali preko noći u njenom stanu?
Walter Kawolski strese glavom. - O ne, gospodine.

Mnogo vike ni za što, pomisli Michael. Odlanulo mu je. Oduvijek je znao da Jennifer ne bi nikada...

- Njen se prijatelj mogao vratiti kući i uhvatiti je na djelu.

Michaelu se učinilo da ga je pogrešno razumio. - Njen prijatelj?

- Aha. Momak s kojim je gospođica Parker živjela.

Riječi su ga pogodile kao da ga je netko udario u želudac. Izgubio je vlast nad sobom. Zgrabio je Waltera Kawolskog za suvratke i podigao ga uvis. - Idiote! Pitao sam te da li...Kako se zvao?

Čovječuljak je bio prestravljen. - Ne znam, gospodine Moretti. Tako mi Boga, ne znam!

Michael ga odgurne, pa podigne novine i gurne ih Kawolskom pod nos.

Kawolski pogleda fotografiju Adama Warnera i uzbuđeno uzvikne: - To je on! To je njen prijatelj.

Michaelov svijet se rušio. Jennifer mu je cijelo vrijeme lagala; varala ga je s Adamom Warnerom! Njih dvoje se šuljalo iza njegovih leđa, šurovalo protiv njega, pravilo iz njega budalu. Nabila mu je rogove.

Osjetio je kako u njemu kipte drevni sokovi osvete i znao je da će ih oboje ubiti.

Jennifer je letjela iz New Yorka za Singapur preko Londona. Avion je dva sata stajao u Bahrainu. Gotovo novi aerodrom naftnog emirata bio je već neizrecivo prljav, pretrpan muškarcima, ženama i djecom u domorodačkoj odjeći, koji su spavali na podu i klupama. Ispred aerodromske prodavaonice pića stajala je štampana obavijest da će svatko tko pije na javnom mjestu biti uhapšen. Atmosfera je bila neugodna, i Jennifer je bila sretna kad su najavili njen let.

U četiri i četrdeset boeing 747 je sletio na aerodrom Changi u Singapuru. Bio je to potpuno nov aerodrom, četrnaest milja od središta grada, koji je zamijenio stari međunarodni aerodrom, i dok je avion rulao po pisti, Jennifer je zapazila znakove da je gradnja još u toku. Zgrada carinarnice bila je prostrana, zračna i moderna, s brojnim kolicima za prtljagu. Carinici su bili brzi i ljubazni, i za petnaest minuta Jennifer je već krenula prema stajalištu taksija.

Kad je izišla iz zgrade, prišao joj je krupan Kinez srednjih godina. - Gospođica Jennifer Parker?

- Da.

- Zovem se Chou Ling. - Morettijeva veza u Singapuru. - čekam vas s limuzinom.

Chou Ling se pobrinuo da Jenniferinu prtljagu strpaju u prtljažnik, i nekoliko minuta kasnije krenuli su prema gradu.

- Jeste li imali ugodan let? - upita Chou Ling.

- Jesam, hvala. - No razmišljala je o Stefanu Bjorku.

Kao da joj čita misli, Chou Ling pokretom glave pokaže zgradu ispred njih. - Ono je zatvor Changi. Bjork je tamo.

Slijedila je njegov pogled. Zatvor Changi bio je oveća građevina podalje od ceste, okružena zelenom ogradom i bodljikavom žicom pod naponom. Na svakom uglu bili su stražarski tornjevi s naoružanim stražarima: ispred ulaza stajala je još jedna ograda od bodljikave žice, a iza nje, kod samih vrata, još nekoliko stražara.

- Za vrijeme rata - objasni joj Chou Ling - ovdje su bili internirani svi Britanci na otoku.

- Kad ću moći vidjeti Bjorka?

- Situacija je vrlo osjetljiva, gospođice Parker - oprezno odgovori Chou Ling. - Vlada je neumoljiva kad je riječ o drogama. Kazne su nemilosrdne čak i za one koji prije nisu bili kažnjavani. Osobe koje se bave drogama...- Chou Ling značajno slegne ramenima. - Singapurom upravlja nekoliko moćnih obitelji. Obitelj Shaw, C. K. Tang, Tan Chin Tuan i Lee Kuan Yew, premijer. Te obitelji vode singapurske financije i trgovinu. I ne žele imati posla s drogama.

- Valjda imamo utjecajnih prijatelja.

- Pa, policijski inspektor David Touh je neobično razuman čovjek.

Jennifer se pitala koliko to „razuman“ stoji, ali je šutjela. Kasnije će biti dovoljno vremena za pitanja.

Naslonila se i promatrala kraj kojim su prolazili. Već su bili u

predgrađu Singapura, i Jennifer se činilo da posvuda vidi samo zelenilo i cvijeće. S obje strane MacPherson Rooda nizali su se moderni trgovački kompleksi, kao i drevna svetišta i pagode. Neki su prolaznici bili odjeveni u istočnjačku nošnju s turbanima na glavi, a drugi u elegantnu odjeću po najnovijoj zapadnjačkoj modi. Grad se doimao poput slikovite mješavine drevne kulture i moderne metropole. Trgovačke kuće bile su nove i sve je bilo besprijevano čisto.

Chou Ling se nasmiješio kad je Jennifer spomenula čistoću. - Objašnjenje je jednostavno. Za bacanje smeća plaća se globa od petsto dolara, i taj se propis strogo provodi.

Automobil je skrenuo na Stevens Road, i Jennifer na brežuljku, što se ispred njih ukazao, ugleda prekrasnu bijelu zgradu potpuno okruženu drvećem i cvijećem.

- To je Shangri-La, vaš hotel.

Predvorje je bilo golemo, bijelo i besprijevano čisto, sve u staklu i mramornim stupovima.

- Inspektor Touh će stupiti s vama u vezu – reče Chou Ling dok je Jennifer čekala ključ od sobe. Pružio joj je posjetnicu. - Možete me uvijek pronaći na ovom broju.

Nasmiješeni poslužitelj uzme Jenniferinu prtljagu i povede je kroz atrij do dizala. Prošli su pokraj prostranog vrta s umjetnim vodopadom i bazenom. Jennifer još nikada nije vidjela tako prekrasan hotel. Njen apartman na drugom katu sastojao se od prostranog dnevnog boravka i spavaće sobe, a s terase se pružio pogled na šareno more cvijeća: bijele i crvene anturijume, grimizne bugenvileje i kokosove palme. Kao na Gauguinovoj slici, pomisli Jennifer.

Puhao je povjetarac. Joshua je volio ovakvo vrijeme.

Možemo li poslije podne na jedrenje, mama? Prekini s tim, reče sama sebi.

Prišla je telefonu. - Htjela bih naručiti razgovor s gospodinom Michaelom Morettijem, New York City. - Dala je telefonski broj.

- Zaista mi je žao - reče telefonistica. - Sve su linije zauzete. Budite ljubazni pa nazovite malo kasnije.

- Hvala vam.

Dva kata niže telefonistica upitno pogleda čovjeka koji je stajao uz centralu.

Kimnuo je - Dobro. Vrlo dobro.

Inspektor Touh joj je telefonirao sat nakon što se smjestila u hotelu.

- Gospođica Jennifer Parker?

- Na telefonu.

- Ovdje inspektor David Touh. - Naglasak mu je bio neupadljiv, neodrediv.

- Očekivala sam vaš poziv, inspektore. Neobično mi je stalo da što prije stupim...

Prekinuo ju je. - Pitam se ne biste li me počastili svojim društvom na večeri.

Upozorenje. Vjerojatno se bojava prislušivača.

- S velikim zadovoljstvom.

Great Shanghai je bio prostran, bučan restoran, ispunjen uglavnom domaćim gostima koji su glasno jeli i razgovarali. Na podiju je trio pratio privlačnu djevojku odjevenu u cheongsam koja je pjevala američke šlagere.

- Stol za jednu osobu? - upita je šef sale.
- Tebala bih se ovdje sastati s inspektorom Touhom.

Šef sale se nasmiješi. - Inspektor vas čeka. Izvolite za mnom. - Poveo je Jennifer do stola uz muziku.

Inspektor David Touh bio je visok, mršav, privlačan muškarac četrdesetih godina, profinjjenih crta lica i tamnih, vedrih očiju. Na sebi je imao neobično elegantno tamno odijelo, kao da je na svečanom prijemu.

Pridržao je Jennifer stolicu pa sjeo. Sastav je svirao zaglušnu rok-melodiju.

Prignuo se prema Jennifer. - Mogu li vam naručiti piće?

- Da, molim vas.
- Morate probati chendol.
- Što?
- Prave ga od kokosovog mlijeka, kokosovog šećera i komadića želatine. Svidjet će vam se.

Podigao je glavu i skoro u istom trenutku kraj stola se pojavi konobarica. Inspektor naruči piće i dim sum, kinesko predjelo. - Nadam se da vas neće smetati ako ja odaberem jela?

- Dapače. Bit će mi drago.
- Koliko mi je poznato, u vašoj zemlji žene su navikle zapovijedati. Ovdje muškarac još drži kormilo u rukama.

Muški šovinist, pomisli Jennifer, iako joj nije bilo ni do kakve rasprave. Taj joj je čovjek bio potreban.

Bilo je gotovo nemoguće voditi razgovor zbog nevjerojatne buke i zaglušne glazbe. Ogledala se restoranom. Bila je već u drugim orijentalnim zemljama, ali su joj se i muškarci i žene u Singapuru činili izuzetno lijepima. Konobarica joj je donijela piće. Nalikovalo joj je na kakao pun grudica.

Inspektoru nije promakao izraz njenog lica. - Morate ga promiješati.

- Ne čujem vas.
- Morate ga promiješati! - viknuo je. Poslušala ga je i otpila gutljaj.

Piće je bilo odvratno i preslatko, ali Jennifer ipak kimne kao da odobrava njegov izbor. - Zaista...neobično je.

Na stolu se pojavilo pet-šest tanjura s dim sumom.

Neke od tih specijaliteta neobičnog oblika Jennifer nije nikad ni vidjela, ali je odlučila da ništa ne pita. Bili su izvanredni.

- Ovaj je restoran poznat po kuhinji Nonya - objašnjavao joj je inspektor Touh vičući da nadglasa gromoglasnu buku. - To je mješavina kineskih sastojaka i malajskih mirodija. Pisani recepti ne postoje.

- Željela bih s vama razgovarati o Stefanu Bjorku - reče Jennifer.
- Ne čujem vas. - Buka nije jenjavala ni trenutka. Jennifer se prigne bliže. - Htjela bih znati kad mogu posjetiti Stefana Bjorka.

Inspektor Touh slegne ramenima i mimikom pokaže da je ne čuje. Odjednom se upitala da li je odabrao taj stol kako bi mogli bez bojazni razgovarati, ili zato da onemogućí svaki razgovor.

Nakon dim suma uslijedio je beskonačan niz jela, jedno bolje od drugoga. Smetala ju je samo činjenica što nije mogla navesti razgovor na Stefana Bjorka.

Nakon što su večerali i izišli na ulicu, inspektor Touh reče: - Ovdje je moj auto. - Pucnuo je prstima, i crni mercedes, parkiran usporedno s drugim vozilima, doveze se do njih. Inspektor otvori Jennifer stražnja vrata. Za upravljačem je sjedio snažan, uniformirani policajac. Nešto nije bilo u redu. Da je inspektor Touh htio sa mnom povjerljivo razgovarati, pomisli Jennifer, pobrinuo bi se da budemo sami.

Smjestila se na stražnje sjedalo, a inspektor do nje.

- Prvi ste putu u Singapuru, nije li tako?

- Da.

- Ah, onda morate mnogo toga vidjeti.

- Nisam došla ovamo na razgledavanje, inspektore. Moram se što prije vratiti kući.

Inspektor Touh uzdahne. - Vama bijelcima se uvijek tako žuri. Jeste li čuli za Bugis Street?

- Nisam.

Jennifer se pomakne na sjedalu da može promatrati inspektora. Lice mu je bilo vrlo pokretljivo, a geste izražajne. Doimao se otvorenim i komunikativnim, a ipak joj cijelo veče nije praktički ništa rekao.

Auto je stao da propusti trishaw, singapursku trokolicu na pedale. Inspektor Touh je prezirno promatrao vozilo u kojem su bila dva turista.

- Jednog ćemo ih dana zabraniti.

Jennifer i inspektor Touh su izišli iz automobila blok prije Bugis Streeta.

- Automobili ne smiju ovamo - objasni joj inspektor.

Uhvatio je Jennifer pod ruku, pa su pošli prepunim pločnikom. Ubrzo su se našli u takvoj gužvi da su jedva hodali. Bugis Street je bila uska ulica, a s obje strane bile su prodavaonice voća i povrća, te ribe i mesa. Bilo je tu i mnogo malih restorana na otvorenom, s malim stolovima i stolicama. Jennifer je upijala prizor, zvukove, mirise i neobično bogatstvo boja.

Držeći je i dalje za ruku, inspektor Touh je ramenom krčio put kroz mnoštvo. Stigli su do restorana ispred kojeg su bila tri stola, sva tri zauzeta. Inspektor zgrabi za ruku konobara, a našao se uz njih trenutak kasnije i vlasnik. Inspektor mu je nešto rekao na kineskom.

Vlasnik priđe jednom od stolova, reče nešto gostima, a oni pogledaše inspektora pa brzo napustiše restoran. Trenutak kasnije za tim su stolom sjedili Touh i Jennifer.

- Mogu li vam nešto naručiti?

- Ne, hvala. - Jennifer je promatrala rijeku ljudi koja se valjala pločnikom i ulicom. U drugim okolnostima vjerojatno bi uživala u tome. Singapur je bio očaravajući grad, grad koji bi čovjek rado doživio s voljenom osobom.

- Pazite sada - reče inspektor. Ubrzo će ponoć.

Jennifer baci pogled na ulicu. Isprva nije ništa zapazila, a tada je zamijetila kako svi trgovci istodobno počinju zatvarati trgovine. Za deset minuta sve su trgovine bile zaključane, a vlasnici su nestali.

- Što se događa? - upita Jennifer.

- Vidjet ćete.

Iz mnoštva na drugom kraju ulice čuo se prigušeni žamor. Ljudi počеше odmicati prema pločniku ostavljajući slobodan prostor nasred ulice. Sredinom ulice hodala je mlada Kineskinja u dugoj, tijesno pripijenoj večernjoj haljini. Jennifer nikada nije vidjela ljepšu ženu. Koračala je dostojanstveno i polako, zastajala da pozdravi ljude za pojedinim stolovima, pa kretala dalje.

Kad se djevojka približila stolu za kojim je sjedila Jennifer s inspektorom, mogla ju je vidjeti još bolje.

Izbliza je bila još ljepša. Lice joj je bilo glatko i profinjeno, a stas predivan. Bijela svilena haljina bila je sa strane izrezana otkrivajući finu oblinu bedra i male, savršeno oblikovane grudi.

Jennifer se upravo okrenula da nešto kaže inspektoru kad se pojavila još jedna djevojka. Bila je možda još ljepša od prve. Za njom su hodale još dvije, i ubrzo se cijela ulica ispunila prekrasnim mladim djevojkama.

Sve su odavale mješavinu malezijske, indijske i kineske krvi.

- To su prostitutke - nagađala je Jennifer.

- Da. Transseksualci.

Jennifer ga začuđeno pogleda. Nemoguće. Ponovno je pogledala djevojke. Nije ni na jednoj zapažala nikakve tragove muškosti.

- Šalite se.

- Zovu ih Bibly Boys.

Jennifer je bila osupnuta. - Ali one...

- Nakon operacije sve se smatraju ženama. - Slegnuo je ramenima. - Zašto i ne bi? Nikome ne smetaju. Znae - doda inspektor - prostitucija je ovdje protuzakonita. No, Bibly Boys...eto, to je dobro za turizam, i sve dok ne dosađuju gostima, policija im progledava kroz prste.

Jennifer se ponovno zagleda u prekrasna mlada bića što su prolazila ulicom zastajkujući kod stolova i dogovarajući se s mušterijama.

- Dobro im ide. Računaju do dvije stotine dolara. Kad ostare, postaju Mamasan.

Većina djevojaka je već sjedila za stolovima s muškarcima i cjenkala se. A zatim su se jedna po jedna počele ustajati i odlaziti s mušterijama.

- Obično sklope dva do tri posla na noć - objašnjavao je inspektor. - U ponoć preuzimaju Bugis Street, a do šest sati moraju napustiti četvrt kako bi se trgovine mogle ponovno otvoriti. Možemo otići kad god želite.

- Možemo odmah.

Dok su hodali ulicom, u mislima joj se posve refleksno ukazao lik Kena Baileyja. Nadam se da si sretan, pomisli Jennifer.

U automobilu kojim su se vraćali u hotel Jennifer odluči da spomene Bjorka, bez obzira na prisutnost vozača. Kad su skrenuli u Orchard Road, odlučno se obratila inspektoru: - Što se tiče Stefana Bjorka...

- Ah, da. Sve sam sredio kako biste ga mogli posjetiti sutra u deset
ujutro.

U Washingtonu su Adama Warnera pozvali sa sastanka da preuzme hitni telefonski poziv iz New Yorka.

Zvao ga je okružni javni tužilac Robert Di Silva.

Likovao je. - Specijalna velika porota upravo je potvrdila sve točke optužnice koje smo zatražili. Od prve do zadnje! Možemo početi. - Nije bilo odgovora. - Jeste li na liniji, senatore?

- Jesam. - Adam se prisili da prida glasu prizvuk oduševljenja. - Divne novosti.

- Mislim da ćemo moći krenuti u akciju u roku od dvadeset i četiri sata. Ako možete doći avionom u New York, mislim da bismo sutra mogli održati završni sastanak svih službi radi koordiniranja koraka koje ćemo poduzeti. Možete li doći, senatore?

- Mogu - reče Adam.

- Ja ću se za sve pobrinuti. Sutra u deset.

- Doći ću. - Adam spusti slušalicu.

Specijalna velika porota upravo je potvrdila sve točke optužnice koje smo zatražili. Od prve do zadnje!

Adam ponovno podigne slušalicu i stane okretati broj.

Soba za primanje posjetilaca u zatvoru Changi bila je mala, grubo ožbukanih i okrećenih zidova, bez namještaja, osim jednog dugog stola i tvrdih stolica s obje strane. Jennifer je sjedila na jednoj od njih i čekala. Podigla je glavu kad su se otvorila vrata i u sobu ušao Stefan Bjork u pratnji stražara.

Bjorku je moglo biti tridesetak godina; bio je visok, mrzovoljna lica i izbuljenih očiju. Ima problema sa štitnjačom, pomisli Jennifer. Na njegovim obrazima i čelu jasno su se nazirale masnice. Sjeo je sučelice Jennifer.

- Ja sam Jennifer Parker, vaš advokat. Pokušat ću vas izvući odavde.

Pogledao ju je. - Nastojte to učiniti što prije.

Mogla je to biti i prijetnja i molba. Jennifer se sjetila Michaelovih riječi: Izvuci ga uz kauciju prije nego što progovori.

- Kako postupaju s vama?

Kriomice je pogledao stražara koji je stajao kod vrata. - Dobro.

- Zatražila sam da vas puste uz kauciju.

- Kakvi su izgledi? - Nije mogao zatomiti nadu.

- Mislim da su prilično dobri. Strpite se dva-tri dana, ne više.

Ustala je. - Ubrzo ću vas ponovo posjetiti.

- Hvala - reče Stefan pa ispruži ruku.

- Ne! - prodere se stražar.

Oboje se okrenuše.

- Nema dodirivanja.

Stefan Bjork pogleda Jennifer i promuklo izusti: - Požurite!

Kad se Jennifer vratila u hotel, čekala ju je poruka da i ju je nazvao inspektor Touh. Još ju je dižala u ruci, kad je telefon zazvonio. Bio je to inspektor.

- Mislim da bi vam se svidio mali obilazak grada dok čekate, gospođice Parker.

Već je zaustila da kaže „ne“, ali je tada je shvatila da ionako ništa ne može učiniti sve dok ne smjesti Bjorka na prvi avion. Do tog trenutka bilo je važno zadržati inspektorovu dobru volju.

- Hvala vam - reče Jennifer. - Bit će mi drago.

Ručali su u Kampachiju, a zatim krenuli izvan grada, prema sjeveru, cestom Bukit Timah koja je vodila prema Maleziji. Prošli su kroz niz slikovitih zaselaka sa štandovima za prodaju hrane i trgovinama. Stanovnici su bili dobro odjeveni i činilo se da žive u blagostanju. Posjetili su groblje Kranji i spomenik žrtvama rata. Uspeli su se stepenicama i prošli kroz otvorena plava vrata, ispred njih uzdizao se veliki mramorni križ, a u pozadini golemi stup. Groblje je nalikovalo na more bijelih križeva.

- Mnogo smo pretrpjeli u ratu - reče inspektor.

- Svi smo izgubili mnogo prijatelja i članova obitelji.

Jennifer je šutjela. U mislima je vidjela grob u Sands Pointu, ali se trudila da ne misli o tijelu koje je a ležalo ispod malog humka.

U Manhattanu, u policijskom obavještajnom odjelu u Hudson Streetu, bio je upravo u toku sastanak pravosudnih organa gonjenja. U pretrpanoj prostoriji vladala je atmosfera likovanja. Mnogi od prisutnih započeli su istragu cinično jer im to nije bilo prvi put. Već su i prije uspijevali prikupiti porazne dokaze protiv članova mafije i ubojica i ucjenjivača; ali su - u procesu za procesom - skupi i vješti advokati izborili oslobođenje za kriminalce koje su zastupali. No, ovaj put će sve biti drukčije. Ovaj put svjedočit će consigliere Thomas Colfax, i nitko neće moći oboriti njegov iskaz. On je bio stožer mafije više od dvadeset pet godina. Pojavit će se na sudu, navesti imena, datume, činjenice i brojke. A sada je došao i čas kad su dobili odobrenje za pokret.

Nitko od prisutnih nije se toliko trudio da se ostvari taj trenutak koliko Adam. Trebalo je da to bude trijumfalna kočija koja će ga odvesti u Bijelu kuću. A sad je trenutak došao, i svi su se lijepi snovi rasplinuli. Pred Adamom je bio popis ljudi koje je optužila specijalna velika porota. četvrta na popisu bila je Jennifer Parker, a uz njeno ime stajale su točke optužbe: kvalificirano ubojstvo i udruživanje u cilju izvršenja pet-šest krivičnih djela u saveznoj nadležnosti.

Adam Warner se ogleda prostorijom. Iako mu je bilo teško, znao je da mora nešto reći. - Svima. .. Čestitam vam svima.

Pokušao je još nešto reći, ali riječi su mu zapele u grlu. Toliko se gadio sam sebi da ga je to upravo fizički boljelo.

Španjolci imaju pravo, razmišljao je Michael Moretti. Osveta je jelo koje valja jesti hladno. Jennifer Parker je još živjela samo zato što je bila izvan njegovog dohvata. No, ubrzo će se vratiti. U međuvremenu će Michael uživati razmišljajući o onome što joj sprema.

Izdala ga je u svakom pogledu u kojem žena može izdati muškarca i zato će se on pobrinuti da joj se posveti posebna pažnja.

Jennifer je ponovno pokušala nazvati Michaela iz Singapura.

- Žao mi je - reče telefonistica - linije sa Sjedinjenim Državama su zauzete.

- Molim vas, pokušajte ponovo.

- Svakako, gospođice Parker.

Telefonistica podigne glavu i pogleda muškarca koji je stražario uz centralu, a on joj se zavjerenički nasmiješi.

Robert Di Silva je u svom štabu gledao nalog za hapšenje koji su mu upravo donijeli. Na njemu je pisalo ime Jennifer Parker.

- Napokon sam je zgrabio, pomisli, obuzet surovim zadovoljstvom.

- Inspektor Touh vas čeka u predvorju - javi se telefonistica.

Jennifer se iznenadi jer ga nije očekivala. Vjerojatno joj donosi novosti o Stefanu Bjorku.

Spustila se dizalom u predvorje.

- Oprostite što vam nisam telefonirao - ispričavao se inspektor. -

Mislio sam da bi bilo najbolje da osobno s vama razgovaram.

- Imate li kakvih novosti?
- Možemo razgovarati u automobilu. Htio bih vam nešto pokazati. Vozili su se Yio Chu Kang Roadom.

- Ima li kakvih problema? - upita Jennife
- Ne, apsolutno nikakvih. Preksutra će odrediti iznos kaucije.
- A kamo je onda vodi?

Prošli su mimo niza zgrada na Yala Goatopah Roadu, i vozač stane uz rub ceste.

- Uvjeren sam da će vas ovo zanimati - reče inspektor Touh.
- A što to?
- Pođite sa mnom. Vidjet ćete.

Unutrašnjost zgrade bila je stara i derutna, ali najjači je dojam ostavljao zadah - divlji i iskonski, nalik na mošus. Jennifer nije još nikada udisala nešto slično.

Pritrčala im je djevojka. - Hoćete li pratnju? Ja...Inspektor Touh odmahne rukom. - Nećemo vas trebati.

Uhvatio je Jennifer pod ruku, pa su izišli s druge strane i uputili se prema šest velikih bazena u razini tla iz kojih su dopirali čudni zvukovi. Stigli su do prvog bazena. Ispred njega stajao je natpis: Ne prilazi. Opasno po život. Jennifer se zagleda u bazen. Bio je pun krokodila svih vrsta: bilo ih je na desetke, i svi su se neprekidno kretali klizajući jedni preko drugih.

Stresla se od jeze. - Što je ovo?

- Farma krokodila. - Zagledao se u gmazove. - Kad im je između tri i šest godina, oderu ih i pretvaraju u novčanike, pojaseve i cipele. Kao što vidite, većina ima razjapljene čeljusti. Tako se odmaraju. Tek kad ih zatvore, valja biti na oprezu.

Prišli su slijedećem bazenu u kojem su bila dva golema aligatora.

- Ovima je petnaest godina. Koriste ih samo za rasplod.

Jennifer zadrhti. - Tako su ružni. Ne znam kako se međusobno podnose.

- Pa, i ne podnose se - reče inspektor. - Zapravo, rijetko se i pare.
- To su prehistorijske životinje.
- Točno. Žive na zemlji već milijune godina i zadržali su sve do

danas prvobitne značajke.

Pitala se zašto ju je ovamo doveo. Ako je mislio da će je te užasne životinje zanimati, varao se. - Možemo li poći? - upita Jennifer.

- Još samo malo. - Inspektor pogleda djevojku

koja im je maloprije prišla. Nosila je nekakvu posudu prema prvom bazenu.

- Danas ih hrane - reče inspektor. - Gledajte.

Pošao je s Jennifer prema prvom bazenu. - Hrane ih ribom i svinjskim plućima svaka tri dana.

Djevojka je počela bacati hranu u bazen koji se trenutačno pretvorio u zapjenjeni vir. Krokodili su se bacali na sirovu, krvavu hranu, trgajući je zubima. Dva krokodila bacila su se na isti komad mesa, pa odmah navalili jedan na drugoga, divlje napadajući, grizući i mlateći repovima sve dok se

bazen nije počeo puniti krvlju. Jednome je ispalo oko, ali je čvrsto zario zube u čeljusti napadača. Krv je sve jače bojila vodu, pa su se i ostali krokodili pridružili borbi i nemilosrdno napali svoja dva ranjena sudruga trgajući im kožu s glave sve dok se nije ukazalo meso.

A tada su ih, još žive, stali proždirati.

Jennifer je mislila da će se onesvijestiti. - Pođimo, molim vas.

- Samo trenutak. Inspektor Touh je zadrži rukom.

Stajao je i promatrao, a tada ju je napokon odveo.

Te je noći Jennifer sanjala krokodile kako se međusobno grizu i komadaju. Odjednom su se dva krokodila preobrazila u Michaela i Adama, i Jennifer se usred more drhteći probudila. Više nije mogla zaspati.

Racije su počele. Savezni i lokalni agenti pravosudnih organa gonjenja krenuli su u napad u desetak saveznih država i u nekoliko drugih zemalja. Racije su bile organizirane istodobno.

U saveznoj državi Ohio uhapsili su jednog senatora baš kad je u ženskom klubu držao govor o poštenju u javnoj upravi.

U New Orleansu je zatvorena tajna kladionica.

U Amsterdamu su agenti raskrinkali skupinu krijumčara dijamanata.

Direktor jedne banke u Garyju, Indiana, uhapšen je pod optužbom da je od mafije preuzimao „vruć“ novac i prebacivao ga na čiste račune.

U Kansas Cityju agenti su izvršili raciju u velikoj robnoj kući za prodaju uz popust i pronašli velike količine ukradene robe.

U Phoenixu, Arizona, uhapšeno je šest detektiva iz Odjela za borbu protiv prostitucije.

U Napulju je zatvorena tvornica kokaina.

U Detroitu je razbijena organizacija koja je prodavala ukradene automobile po cijeloj Americi.

Budući da nije mogao doprijeti do Jennifer telefonom, Adam Warner je otišao u njenu kancelariju.

Cynthia ga je odmah prepoznala.

- Žao mi je, senatore, gospođica Parker je u inozemstvu.

- Gdje je?

- U hotelu Shangri-La u Singapuru.

To mu je popravilo raspoloženje. Mogao joj je telefonirati i upozoriti je da se ne vraća.

Hotelska domaćica ušla je u sobu baš kad je Jennifer izlazila iz kupaonice.

- Oprostite. Kad danas odlazite?

- Ne odlazim danas već sutra.

Odgovor je zbunio domaćicu. - Rekli su mi da priredim apartman za goste koji dolaze kasno večeras.

- Tko vam je to rekao?

- Direktor.

Dva kata niže centrala je primila poziv iz inozemstva. Na dužnosti je bila druga telefonistica, a do nje je stajao drugi muškarac.

- Poziv iz New York Cityja za gospođicu Jennifer Parker? - ponovi telefonistica u mikrofona.

Pogledala je muškarca do sebe. Odmahnuo je glavom.

- Žao mi je. Gospođica Parker se odjavila.

Racije su se nastavljale, kao i hapšenja, u Hondurasu, San Salvadoru, Meksiku i Turskoj. Mreža je kupila varalice, ubojice, pljačkaše banaka i podmetače požara.

Poduzete su energične akcije u Fort Lauderdaleu, Atlantic Cityju i Palm Springsu.

No snage zakona još nisu mirovale.

Robert Di Silva je u New Yorku pažljivo pratio tok operacija. Srce mu je brže kucalo kad god bi pomislio na mrežu koja se sve više stezala oko Jennifer Parker i Michaela Morettija.

Michael Moretti je izbjegao policiji pukim slučajem.

Otišao je s Rosom na groblje da odnese cvijeće na grob njenog oca jer je bila godišnjica njegove smrti.

Pet minuta kasnije jedan je automobil pun agenata FBI-a stao pred Morettijevom kućom, a drugi pred njegovim uredom. Kad su ustanovili da ga nema, agenti su odlučili da ga pričekaju.

Jennifer je zaboravila rezervirati avionsku kartu za Bjorkov povratak u Sjedinjene Države pa je nazvala Singapore Airlines.

- Ovdje Jennifer Parker. Imam rezervaciju za vaš let 112 koji sutra poslije podne polijeće za London. Htjela bih rezervirati još jedno mjesto.

- Ostanite na liniji, molim vas.

Čekala je, i nakon nekoliko minuta javio se isti glas:

- Jeste li rekli Parker? P-A-R-K-E-R?

- Da.

- Vaša je rezervacija otkazana, gospođice Parker. Zapanjila se.

- Otkazana? A tko ju je otkazao?

- Ne znam. Vašeg imena više nema na popisu putnika.

- To je sigurno nesporazum. Molila bih vas da me ponovno stavite na popis.

- Žao mi je, gospođice Parker. Na letu 112 više nema mjesta.

Inspektor Touh će sve srediti, pomisli Jennifer. Bila se dogovorila da pođe s njim na večeru. Tada će saznati što se to dešava.

Došao je po nju prije dogovorenog vremena.

Ispričala mu je o nesporazumu s hotelskom sobom i avionskom rezervacijom.

Slegnuo je ramenima. - Naša poznata površnost, nažalost. Raspitat ću se.

- A što je sa Stefanom Bjorkom.

- Sve je sređeno. Pustit će ga sutra ujutro.

Rekao je nešto vozaču na kineskom, pa je automobil krenuo natrag pravcem kojim su došli.

- Niste još vidjeli Kallang Road. Vrlo zanimljivo, vidjet ćete.

Vozač je skrenuo u Lavender Street, a zatim desno u Kallang Bahru. Veliki natpisi oglašavali su vrtlarije i radionice lijesova. Nekoliko blokova dalje vozač je ponovno skrenuo.

- Gdje smo sada?

Inspektor Touh se okrene prema Jennifer i tiho reče: - U „Ulici bez imena“.

Vozač ih je vozio vrlo polako. S jedne i druge strane ulice bili su sami pogrebni poduzetnici, jedan za drugim: Tan Kee Seng, Clin Noh, Ang Yung Long, Goh Soon. Nešto dalje bio je u toku pogrebni obred. Svi su bili odjeveni u bijelo. Tri su svirača - truba, saksofon i bubnjevi - svirala ispred tijela koje je bilo položeno na stol, okruženo vijencima; pokraj stola stajala je na stalku velika fotografija pokojnika. Uokolo su sjedila ljudi koji su došli na ispraćaj pokojnika i jeli.

Okrenula se inspektoru. - Što je ovo?

- Ovdje to nazivamo Kućom smrti. - Značajno je pogledao Jennifer. - Doduše, smrt je samo dio života, nije li tako?

Jennifer se zagleda u njegove hladne oči i odjednom je obuzme strah.

Otišli su u Golden Phoenix, i tek kad su sjeli, Jennifer se pružila prilika da mu postavi pitanje koje ju je mučilo.

- Inspektore Touh, jeste li me odveli na farmu krokodila i do Kuće smrti iz nekog određenog razloga?

Pogledao ju je i mirno odgovorio: - Naravno. Mislio sam da će vas to zanimati. Naročito zato što ste došli ovamo da izvučete vašeg klijenta, Stefana Bjorka.

U Singapuru mnogo mladih ljudi umire zbog droga koje se unose u zemlju, gospođice Parker. Mogao sam vas odvesti u bolnicu gdje ih pokušavamo liječiti, ali mi se činilo da ćete više saznati kad vidite gdje završavaju.

- Sve to nema nikakve veze sa mnom.

- To je stvar nazora. - Glas mu više nije bio nimalo prijateljski.

- Slušajte, inspektore Touh - reče Jennifer - uvjeren sam da vas dobro plaćaju da...

- Nitko mi na svijetu ne može dovoljno platiti.

Ustao je i nekome dao glavom znak, i Jennifer se okrene. Stolu su prilazila dva muškarca u sivim odijelima.

- Gaspođica Jennifer Parker?

- Da.

Nisu ni morali pokazati legitimacije FBI-a. Znala je tko su i prije nego što su progovorili. - FBI. Imamo dokumente za ekstradiciju i nalog za vaše hapšenje.

Vodimo vas natrag u New York ponoćnim avionom.

Odlazeći s groblja Michael Moretti ustanovi da je zakasnio na sastanak. Odlučio je da nazove ured i ugovori novi termin, pa je stao pokraj telefonske govornice uz cestu. Telefon je jedanput zazvonio, a tada se javio muški glas: - Građevinsko poduzeće Acme.

- Ovdje Mike. Reci...

- Nema gospodina Morettija. Nazovite kasnije.

Michael se ukoči. – „Kod Tonyja“ - izusti ne razmišljajući pa spusti slušalicu i požuri u auto. - Sve u redu, Michael? - upita ga Rosa.

- Ne znam. Iskrcat ću te kod rođaka. Ostani tamo sve dok ti se ne javim.

Tony je slijedio Michaela u ured u stražnjem dijelu restorana.

- Javili su mi da FBI-ovci samo gmižu po tvojoj kući i po uredu u centru grada, Mike.

- Hvala - reče Mike. - Ne puštaj nikoga.

- Budi bez brige.

Pričekao je da Tony iziđe iz prostorije, zatvorio za njim vrata, a tada posegnuo za telefonom i počeo bjesomučno birati broj.

Michaelu je trebalo manje od pola sata da dozna za katastrofu. Primao je sa sve većom nevjericom izvještaje o racijama i hapšenjima. Njegovi soldati i capiregime sjedili su iza rešetaka. Policija je vršila racije na skladišta ukradene robe, provaljivala u tajne kockarnice, zapljenjivala povjerljive poslovne knjige i dokumente.

Prava mora. Policija je očito dobila podatke od nekoga iz Organizacije.

Telefonirao je i ostalim Obiteljima u zemlji, i sve su htjele znati što se događa. Sve su bile strahovito pogođene, a nitko nije znao gdje je procurilo. Svi su sumnjali da je propjevao netko iz Morettijeve Obitelji.

Jimmy Guardino iz Las Vegasa dao mu je ultimatum. - Zovem te u ime Komisije, Michael. - Nacionalna komisija bila je vrhovna vlast koja je u kritičnim trenucima dokidala vlast svake pojedine Obitelji. - Policija se okomila na sve Obitelji. Netko na vrhu je propjevao. Čuli smo da je to netko od tvojih. Dajemo ti dvadeset i četiri sata vremena da ga pronađeš i središ.

U prošlosti je policija hvatala u mrežu sitne ribe koje je Organizacija mogla žrtvovati. Sada je prvi put mreža kupila velike zverke. Netko na vrhu je propjevao. Čuli smo da je to netko od tvojih. Imali su pravo, naravno. Najteže je bila pogođena Michaelova Obitelj, i policija ga je tražila. Netko im je dao čvrste dokaze jer inače ne bi pokrenuli takvu golemu akciju. Ali tko bi to mogao biti? Michael se nasloni i stane razmišljati.

Tko god ih je otkucao, bio je upućen u podatke za koje su znali samo Michael i dvojica njegovih glavnih pomoćnika Salvatore Fiore i Joseph Colella. Samo njih trojica znali su gdje se kriju glavne knjige, a FBI ih je pronašao. Znao je za njih i Thomas Colfax, ali Colfax je bio zakopan u deponiji u New Jerseyju.

Razmišljao je o Fioreu i Colelli. Bilo mu je teško povjerovati da bi itko od njih mogao prekršiti zakon šutnje, omerta, i progovoriti. Bili su uz njega

od samog početka; on ih je sam odabrao. Dopustio im je da se za svoj račun bave lihvaranjem i prostitucijom, naravno, u razumnim granicama. Zašto bi ga izdali? Odgovor je, dakle, bio jednostavan: zbog stolice na kojoj je sjedio. Htjeli su zasjesti na njegovo mjesto. Kad ga se jednom riješe, moći će sve sami preuzeti. Radili su zajedno, kao ekipa, i sigurno su to zajedno zakuhali.

Michaela obuže ubilački gnjev. Ti glupi kurvini sinovi pokušavaju ga svrgnuti s vlasti, ali neće doživjeti slast uspjeha. Morat će se najprije pobrinuta da uz kauciju izvuče ljude koje su mu uhapsili. Bio mu je potreban advokat kojemu može vjerovati - Colfax je bio mrtav, a Jennifer - Jennifer! Ledeni grč ponovo mu je stegao srce. Još su mu ušima odzvanjale vlastite riječi: Vрати se što prije. Nedostajat ćeš mi. Ljubim te, Jennifer. To joj je rekao, a ona ga je izdala. I platit će za to.

Vrata se širom otvore i u sobu uleti Tony posivjela lica. - Vani su dva agenta FBI-a s nalogom za tvoje hapšenje. Tako mi svega, ne znam odakle znaju da si ovdje. Oni... Michael se okrene prema Nicku. - Na stražnja vrata! Kreći! - Obratio se Tonyju. - Reci im da sam na zahodu. Odmah ću doći.

Podigao je slušalicu i deset sekundi kasnije razgovarao je s jednim od sudaca Vrhovnog suda savezne države New York.

- Pred vratima me čekaju dva FBI-ovca s nalogom za hapšenje.
- Kako glasi optužba, Mike?
- Ne znam i jebe mi se. Zovem te da sve urediš kako bih se mogao izvući uz kauciju. Ne mogu čučati u ćuzi. Imam posla.

Trenutak-dva iz slušalice se nije čulo ništa, a zatim sučev oprezni odgovor: - Na žalost, ovaj put ti ne mogu pomoći, Michael. Sve su pritisnuli i ako se pokušam umiješati...

- Slušaj me, govno jedno - Michael je govorio polako i zloslutno - i to pažljivo. Budem li samo sat u zatvoru, pobrinut ću se da te strpaju iza rešetaka do kraja života. Već se dugo i dobro brinem za tebe. Hoćeš li da javnom tužiocu ispričam koliko si procesa namjestio u moju korist? Hoćeš li da upravi prihoda dadem broj tvog bankovnog računa u Švicarskoj? Hoćeš li...

- Zaboga, Michael!
- Onda miči dupe!
- Vidjet ću što mogu učiniti - reče sudac Lawrence Waldman. - Pokušat ću...

- Ne seri! Obavi ono što sam ti rekao. Jasno, Larry? - Tresnuo je slušalicu.

Misli su mu radile brzo i hladnokrvno. Nije ga brinulo to što će ga odvesti u zatvor. Znao je da će sudac Waldman sve srediti i mogao je imati povjerenja u Nicka Vita što se tiče Fiorea i Colelle. Bez njihovih iskaza sud mu neće moći ništa dokazati.

Stao je pred malo zrcalo na zidu, začesljao kosu, popravio kravatu, a tada izišao pred agente.

Kao što je Michael i očekivao, sudac Lawrence Waldman je sve sredio.

Advokat, kojega je odabrao Waldman, zatražio je u prethodnom postupku puštanje svog klijenta uz kauciju, i ona je utvrđena u iznosu od pola milijuna dolara.

Di Silva je ljutito i nemoćno gledao kako Michael Moretti izlazi iz sudnice.

Kad ubije Fiorea i Colellu, onda je na konju. No, budući da su mu bili kao braća, pobrinut će se da umru brzo.

Nick Vito bio je čovjek ograničene inteligencije. No, Organizaciji je bio vrijedan jer je bez pitanja i efikasno izvršavao naređenja. Iako je već mnogo puta gledao smrti u oči, nije znao za strah. No, sada se bojao. Najnoviji događaji nadilazili su moć njegovog shvaćanja, i nešto mu je govorilo da je on na neki način odgovoran za njih.

Cijelog je dana slušao kako se priča o racijama i bezbrojnim hapšenjima. Govorkalo se o izdajniku, o nekome na visokom položaju u Organizaciji. Usprkos ograničenom razumu, Nick Vito je uspio povezati dvije činjenice: ostavio je Thomasa Colfaxa na životu, a ubrzo nakon toga netko je počeo izdavati Obitelj vlastima.

Nick Vito je znao da to nisu Salvatore Fiore i Joseph Colella. Njih dvojica bili su mu kao braća i, kao i on, fanatično odani Michaelu Morettiju. No, kako da to objasni Michaelu? Znao je da bi ga Michael dao sasjeci na komade kad bi samo pokušao: jer za izdaju je mogla biti odgovorna još samo jedna osoba - Thomas Colfax, a on je „službeno“ bio mrtav.

Našao se u nedoumici. Volio je Cvjetića i diva. Fiore i Colella su mu mnogo puta učinili uslugu, kao i Thomas Colfax; no izvukao je Colfaxa iz škripca, i eto u što je upao. Stoga je Nick Vito odlučio da više neće biti meka srca. Ovaj put morao je zaštititi vlastiti život.

Pronašao ih je bez teškoća jer su uvijek morali biti Michaelu na raspolaganju. Mali Salvatore Fiore je bio kod ljubavnice koja je stanovala u 83. ulici, nedaleko od Prirodoslovnog muzeja. Nick je znao da uvijek odlazi od nje u pet sati i vraća se kući ženi. Sada je bilo tri sata. Nick je raspravljao sam sa sobom. Mogao bi se motati oko stambene zgrade ili otići gore i maknuti Salvatorea u stanu. Bio je previše uzrujan da bi čekao, zaključiti. Ta ga je činjenica još više uzrujala. Sve mu je to počelo previše ići na živce. Kad ovo završi, pomisli, tražit ću od Mikea dopust. Možda povedem nekoliko cura na Bahamske otoke. Osjećao se bolje i od same pomisli na to.

Parkirao je auto iza ugla, nedaleko od kuće u kojoj je stanovala Salvatoreova ljubavnica, i otpješačio do zgrade. Ulazna vrata je otvorio komadićem celuloida.

Nije se odvezao liftom, već se uspeo stubištem do trećeg kata. Približio se vratima na kraju hodnika i glasno pokucao.

- Otvaraj! Policija!

Začuo je užurbano komešanje iza vrata. Nakon nekoliko minuta vrata se otvore toliko koliko je to dopuštao teški lanac, i Nick ugleda lice i dio golog tijela Marine, Fioreove ljubavnice.

- Nick! - reče. - Baš si lud! Utjerao si mi strah u kosti !

Skinula je lanac i otvorila vrata. - Sal, to je Nick!

Mali Fiore iziđe gol iz spavaće sobe. - Hej, Nick! Koga vruga radiš ovdje?

- Sal, imam za tebe poruku od Mikea.

Nick Vito podigne automatski revolver kalibra 5,6 s prigušivačem i pritisne okidač. Udar na igla tresne o patronu kalibra 5,6 i metak izleti iz

cijevi brzinom od tisuću stopa u sekundi. Prvi metak smrskala hrbat Fioreovog nosa. Drugi mu izbije oko. Kad je Marina otvorila usta da krikne, Nick Vito se okrene i zatjera joj metak u glavu. Kad je pala na pod, opalio joj je još jednom u prsa, za svaki slučaj. Šteta ovakve famozne pičke, pomisli Nick, ali Mikeu se ne bi sviđalo da ostavim svjedoka.

Veliki Joseph Colella imao je konja koji je bio na programu u osmoj trci u Belmont Parku na Long Islandu. Staza u Belmontu bila je duga dvije i pol milje, idealna dužina za gorostasnu ždrebicu. Savjetovao je Nicku da se kladi na nju. Nick je zahvaljujući Colellinim tipovima zaradio mnogo novaca na okladama. Colella se uvijek kladio u Nickovo ime kad god su trčali njegovi konji. Nick Vito priđe Colellinom boksu žaleći u sebi što više neće biti tipova. Osma trka upravo je započela. Colella je stajao u svom boksu bodreći konja. Nagrade su bile visoke, i mnoštvo je urlalo kad su konji prešli prvi krug.

Nick Vito stane u boks iza Colelle i reče: - Kako ti ide, prijatelju?

- Hej, Nick! Baš si stigao na vrijeme. Beauty Queen dobiva ovu trku. Kladio sam se malo na tvoje ime.

- Odlično, Joe.

Nick Vito pritisne revolver na Colellinu kičmu i opali triput kroz njegov kaput. Od bučnog navijanja nitko nije čuo prigušeni zvuk. Nick je promatrao kako se Colella ruši. Gotovo se sagnuo da iz Colellinog džepa izvuče potvrde kladionice, ali se ipak predomislio. Na koncu konca, konj bi mogao i izgubiti.

Nick Vito se okrene i pođe ne žureći prema izlazu, anonimna lik među tisućama gledalaca.

Michaelov privatni telefon zazvoni.

- Gospodine Moretti?

- Tko ga treba?

- Ovdje kapetan Tanner.

Trebala mu je samo sekunda da se sjeti imena. Policijski kapetan. Policijska stanica u Queensu. Na njegovoj platnoj listi.

- Ovdje Moretti.

- Upravo sam dobio neke informacije. Mislim da bi vas mogle zanimati.

- Odakle zovete?

- Iz telefonske govornice.

- Da čujem.

- Otkrio sam odakle sva ta strka.

- Kasnite. Već sam se za njih pobrinuo.

- Za njih? Pa, čuo sam samo za Thomasa Colfaksa.

- Nemate pojma o čemu govorite. Colfax je mrtav.

Sad je Michael zbunio Tannera. - A o čemu vi govorite? Thomas Colfax upravo sjedi u pomorsko-desantnoj bazi u Quanticu i laje svakome tko ga hoće slušati.

- Vi ste ljudi - prasne Michael. - Slučajno znam...

- Zastao je. Što je zapravo znao? Rekao je Nicku Vitu da ubije Thomasa Colfaxa, a Vito je rekao da ga je ubio. Napeto je razmišljao. - Jeste li potpuno sigurni, Tannere?

- Gospodine Moretti, mislite li da bih vas zvao da nisam siguran?
- Provjerit ću. Ako imate pravo, odužit ću vam se.
- Hvala vam, gospodine Moretti.

Kapetan Tanner zadovoljno spusti slušalicu. Michael Moretti je uvijek znao cijeniti uslugu. Ovo bi moglo biti ono pravo, ono što će mu omogućiti da ode u mirovinu. Izišao je iz telefonske govornice na hladni oktobarski zrak.

Pred govornicom su stajala dvojica muškaraca, i kad je kapetan zakoračio da ih obiđe, jedan od njih prepriječio mu je put i pokazao iskaznicu.

- Kapetan Tanner? Ja sam poručnik West iz Odjela za internu sigurnost. Šef policije bi htio razgovarati s vama.

Michael Moretti polagano spusti slušalicu. Znao je, nepogrešivim životinjskim nagonom, da mu je Nick Vito lagao. Thomas Colfax je još bio živ. To je i objašnjavalo sve te događaje. On je bio izdajnik. A Michael je poslao Nicka da ubije Fiorea i Colellu. Baš je idiot! Glupi plaćeni ubojica tako ga je nasamario da je izgubio dvojicu najboljih ljudi! Kiptio je od bijesa. Nazvao je jedan broj i rekao nekoliko riječi, pa još jedan, a tada sjeo i čekao.

Kad se Nick Vito javio, Michael se jedva suzdržao da glasom ne oda bijes. - Kako je prošlo, Nick?

- Okej, šefe. Onako kako si rekao. Dobro su se napatili.
- Uvijek se mogu na tebe osloniti, zar ne?
- Znaš da možeš, šefe.
- Nick, učini mi samo još jednu uslugu. Jedan od naših ostavio je

automobil na uglu Avenije York i 95. ulice. Smeđi camaro. Ključevi su ispod štitnika za sunce. Trebat će nam večeras za jedan posao. Hoćeš li ga dovesti ovamo?

- Naravno, šefe. Kad ga trebaš? Htio sam...
- Sada. Odmah, Nick.
- Krećem.
- Zbogom, Nick.

Spustio je slušalicu. Rado bi gledao kako Nick Vito leti u zrak, ali morao je još nešto hitno obaviti.

Jennifer Parker će se ubrzo vratiti, i htio je pripremiti sve za doček.

Ovo je baš kao nekakav usrani holivudski film, razmišljao je general-major Roy Wallace, sa zatvorenikom kao glavnom zvijezdom.

Velika dvorana za sastanke u bazi pomorsko-desantnih jedinica vrvjela je od tehničara službe veze, koji su okolo trčkarali postavljajući kamere ozvučenje i osvjetljenje, i pri tome se sporazumijevali tajanstvenim žargonom. Pripremali su se za snimanje Colfaxovog iskaza.

- To nam je dodatno osiguranje - uporno je tvrdio okružni tužilac Di Silva. - Znamo da nitko ne može doprijeti do njega, ali nam neće škoditi da sve imamo snimljeno. - Ostali su se složili.

Nedostajao je još samo Thomas Colfax. Njega će uvesti u posljednji trenutak kad sve bude spremno.

Baš kao filmsku zvijezdu, do vraga.

Thomas Colfax je u ćeliji razgovarao s Davidom Terryjem iz Ministarstva pravosuđa, čovjekom zaduženim za stvaranje novih identiteta za svjedoke koji su htjeli nestati.

- Da vam ukratko objasnim naš program sigurnosti za svjedoke - započe Terry. - Kad proces završi, poslat ćemo vas u koju god zemlju želite. Namještaj i ostalu imovinu otpremit ćemo u skladište u Washington, i to pod šifrom, pa vam ih kasnije poslati. Nitko vam neće moći ući u trag. Dat ćemo vam novi identitet i biografiju, a ako želite, i novi izgled.

- Za to ću se sam pobrinuti. - Što se izgleda tiče, Colfax nije nikome vjerovao.

- Kad ljudima dajemo novi identitet, obično im nalazimo i posao, već prema tome za što su kvalificirani, a dajemo im i nešto novaca. Koliko mi je poznato, novac u vašem slučaju nije problem, gospodine Colfax.

Thomas Colfax se pitao što bi David Terry rekao kad bi znao koliko ga novaca čeka na bankovnim računima u Njemačkoj, Švicarskoj i Hong Kongu. Ni sam Colfax nije znao točan iznos; no, po njegovoj skromnoj procjeni, bilo je tu devet ili deset milijuna dolara.

- Nije - reče Colfax. - Mislim da novac neće biti problem.

- U redu. Najprije moramo odlučiti kamo biste htjeli poći. Imate li na umu neku određenu zemlju?

Bilo je to tako jednostavno pitanje, ali se iza njega mnogo krilo. Terry ga je zapravo pitao: Gdje želite provesti ostatak života? Colfax je dobro znao da nikada neće moći napustiti određeno mjesto kad jednom na njega stigne. Ono će postati njegovo novo stanište, njegova zaštita, i neće biti siguran nigdje drugdje na svijetu.

- Brazil.

Izbor je bio logičan. Colfax je već u toj zemlji posjedovao plantažu od dvije stotine hiljada jutara; nominalni vlasnik bila je nekakva panamska korporacija koju nitko nije mogao dovesti s njim u vezu. Sama plantaža bila je opremljena poput tvrđave. Mogao je sebi priuštiti dovoljno zaštite tako da mu nitko neće moći ništa, čak ni Michael Moretti ako ikada sazna gdje je. Sve je mogao kupiti, pa i žene - koliko god ih je htio. Colfaxu su se sviđale žene iz Latinske Amerike. Ljudi misle da je muškarac seksualno gotov kad

navrši šezdeset petu, da ga seks više ne zanima, ali Colfax je ustanovio da mu apetit raste s godinama. Najviše je uživao kad bi ga u krevetu istovremeno obrađivale dvije-tri lijepe djevojke. Što mlađe, to bolje.

- S Brazilom će nam biti lako - govorio je David Terry. - Američka će vam vlada kupiti tamo malu kuću i...

- Neće biti potrebno. - Colfax se gotovo na glas nasmijao na pomisao da bi morao živjeti u maloj kući.

- Od vas tražim samo novu ličnost i siguran prijevoz.

Za sve ostalo pobrinut ću se sam.

- Kako želite, gospodine Colfax. - David Terry ustane. - Mislim da bi to bilo praktički sve. - Ohrabrujući se nasmiješio. - Ovo će biti jedan od lakših slučajeva. Odmah ću se za sve pobrinuti. Čim završite sa svjedočenjem, smjestit ćemo vas na avion za Južnu Ameriku.

- Hvala vam. - Colfax je gledao kako njegov posjetilac odlazi. Osjećao se kao pobjednik. Uspio je! Michael Moretti je pogriješio kad ga je potcijenio, i to će biti Morettijeva posljednja pogreška, Colfax će ga ukopati tako duboko da se više nikada neće moći iskopati.

A njegov će iskaz snimati. To će biti zanimljivo.

Pitao se hoće li ga našminkati. Pažljivo se pogledao u malom ogledalu na zidu. Nije loše, razmišljao je, za muškarca mojih godina. Još sam privlačan. Te mlade Južnoamerikanke vole starije, sjedokose muškarce.

Okrenuo se kad je čuo kako se vrata ćelije otvaraju. Narednik mu donosi ručak. Bilo je dovoljno vremena do snimanja.

Thomas Colfax se prvog dana potužio na jelo koje su mu donijeli, i otada se general Wallace pobrinuo da mu sve obroke posebno pripremaju. Tih nekoliko tjedana što ih je Colfax proveo u bazi udovoljavali su mu i najmanjoj želji. Trudili su se da mu u svemu ugone, a Colfax je to obilato iskorištavao. Opremili su mu ćeliju udobnim namještajem, dali mu televizor, i svakodnevno je primao dnevnik i najnovije časopise.

Narednik stavi poslužavnik s jelom na stol postavljen za dvije osobe pa izusti šalu koju je ponavljao svaki dan.

- Izgleda tako dobro da bi ga čovjek pojeo, gospodine. Colfax se učtivo nasmiješi i sjedne za stol. Goveđe pečenje, krvavo, pire od krumpira i jorkširski puding.

Pričekao je da narednik privuče stolicu i sjedne sučelice. Narednik podigne nož i viljušku, odreže komadić mesa i počne jesti. I to je bila zamisao generala Wallacea. Thomas Colfax je imao vlastitog kušača. Poput drevnih kraljeva, pomisli. Gledao je dok je narednik kušao pečenje, pire i puding.

- Je li u redu?

- Istini za volju, gospodine, više volim dobro pečenu govedinu.

Colfax podigne viljušku i nož pa se prihvati jela.

Narednik nije imao pravo. Meso je bilo savršeno, pire kao krema, a ni puding nije bilo nikakve zamjerke.

Posegnuo je za hrenom i nanio tanki sloj na govedinu. Colfax je tek kod drugog zalogaja s užasom osjetio da nešto nije u redu. Ždrijelo ga je odjednom zapeklo, i osjećaj mu se munjevito proširio cijelim tijelom. Činilo

mu se da gori. Grlo mu se stezalo, paralizirano, i nije mogao doći do daha. Narednik je i dalje sjedio i zurio u njega. Colfax se rukama zgrabio za vrat i pokušao reći naredniku što se događa, ali nije uspio izustiti ni riječi. Požar u njegovom tijelu širio se sve brže prelazeći u nepodnošljivu agoniju. Tijelo mu se ukočilo u užasnom grču, a zatim je poleđice pao na pod.

Narednik ga je trenutak-dva promatrao, pa se nagnuo nad tijelo i podigao kapak kako bi se uvjerio da je Colfax mrtav.

A tada je pozvao pomoć.

Let 246 kompanije Singapore Airlines sletio je na londonski aerodrom Heathrow u 07.30. Ostali putnici morali su ostati na svojim sjedalima sve dok Jennifer i dvojica agenata FBI-a nisu izišli iz aviona i ušli u prostoriju aerodromske službe sigurnosti.

Jennifer je očajnički čeznula za novinama kako bi saznala što se dešava kod kuće, ali su joj njena dva šutljiva pratioca odbila molbu. Nije ih uspjela ni navesti na razgovor.

Dva sata kasnije ukrkali su se na avion kompanije TWA za New York.

U sudnici na Foley Squareu održavao se hitan sastanak. Prisustvovali su Adam Warner, Robert Di Silva, general-major Roy Wallace, te niz predstavnika FBI-a, Ministarstva pravosuđa i Ministarstva financija.

- Bogamu, kako se to moglo dogoditi? - Glas Roberta Di Silve drhtao je od jarošti. Okrenuo se prema generalu. - Rekli su vam koliko nam je Thomas Colfax važan.

General bespomoćno raširi ruke. - Poduzeli smo sve mjere opreza, gospodine. Upravo istražujemo kako su prokrijumčarili cijanovodičnu kiselinu u...

- Baš mi se fućka kako su to izveli! Colfax je mrtav!

- Koliko će nam Colfaxova smrt nauditi? - javi se predstavnik Ministarstva financija.

- Mnogo, do vraga - odvrati Di Silva. - Dovedi nekoga pred sud kao svjedoka i predočavanje gomile poslovnih knjiga i računa nisu jedna te ista stvar. Vidjet ćete, bogamu, kad nekakav svim mastima premazani advokat počne pričati da ti dokumenti mogu biti i falsificirani.

- I što ćemo sada? - upita predstavnik Ministarstva financija.

- Činimo sve što možemo - odgovori okružni javni tužilac. - Jennifer Parker se vraća iz Singapura. Imamo dovoljno dokaza da je zauvijek smjestimo iza rešetaka. A dok bude propadala, pobrinut ćemo se da za sobom povuče i Michaela Morettija. - Pogledao je Adama. - Ne slažete li se, senatore?

Adama obuže mučnina. - Oprostite samo trenutak.

Hitro je napustio prostoriju.

Aerodromski signalist s golemim naušnjacima mahao je signalnim svjetlima vodeći jumbo 747 na stajanku. Avion je stao na označenom mjestu i pilot je na dati znak isključio četiri turbomlazna motora Pratt & Whitney.

U golemom avionu začuo se iz zvučnika glas stjuardese: - Poštovani putnici, upravo smo sletjeli na aerodrom Kennedy u New Yorku. Zahvaljujemo vam što ste letjeli avionom naše kompanije. Molimo sve putnike da ostanu na svojim mjestima do slijedeće objave.

Čuo se žamor negodovanja. Trenutak kasnije tehnička ekipa na stajanki otvorila je vrata. Agenti, koji su sa Jennifer sjedili u prednjem dijelu aviona, ustadoše.

- Hajdemo - reče jedan od njih.

Putnici su ih znatiželjno promatrali dok su napuštali avion. Nakon nekoliko minuta iz zvučnika se ponovno začuo stjuardesin glas: - Hvala vam na strpljenju, dragi putnici. Možete se iskrcati.

Uz jedan od bočnih ulaza u aerodromsku zgradu čekala je službena limuzina. Stali su najprije pri Gradskom popravnom centru, Park Row 150; koji je bio povezan sa sudnicom na Foley Squareu.

- Žao mi je, nećemo ovdje ostati - reče jedan od agenata nakon što je dežurni službenik ispunio zapisnik o hapšenju. - Imamo nalog da vas odvedemo na Riker's Island.

Vožnja do Riker's Islanda protekla je u tišini. Jennifer je sjedila otraga između agenata, ništa ne govoreći, ali su joj misli grozničavo radile. Za cijelog putovanja iznad oceana agenti su uglavnom šutjeli, pa Jennifer nije mogla znati kakve su je neprilike snašle. Znala je da se radi o nečem ozbiljnom jer se nalog za ekstradiciju ne dobiva tako lako. Znala je da neće moći si pomoći dok je u zatvoru. Morat će se prije svega pobrinuti da je puste uz kauciju.

Prelazili su most koji je vodio na Riker's Island;

Jennifer je taj put bio i te kako poznat jer ga je prešla stotinjak puta odlazeći na razgovor s klijentima. A sada je ona bila zatvorenik.

Ali ne dugo, pomisli Jennifer. Michael će me izvući.

Agenti su povelili Jennifer do prijemne zgrade, gdje je jedan od njih pružio stražaru dokumente o ekstradiciji.

- Jennifer Parker.

Stražar baci pogled na spis. - Očekujemo vas, gospođice Parker. Rezervirali smo vam ćeliju broj tri.

- Imam pravo na jedan telefonski poziv.

- Naravno. - Stražar pokaže glavom telefon na stolu.

Jennifer podigne slušalicu. Usrdno se nadala da je Michael Moretti kod kuće. Počela je birati broj.

Michael Moretti je čekao Jenniferin poziv. Već je dvadeset i četiri sata razmišljao samo o tome. Javili su mu kad je Jennifer sletjela u London, kad

je njen avion poletio s Heathrowa i kad je sletio u New Yorku. Sjedio je za stolom i u mislima pratio Jennifer na putu do Riker's Islanda. Mogao ju je sebi predočiti kako ulazi u zatvor. Zatražit će da telefonira prije odlaska u ćeliju. Nazvat će ga. Drugo mu nije ni trebalo. Izvući će je odande za manje od jedan sat, a tada će se ona uputiti k njemu. Michael Moretti je živio samo za trenutak kad će na vratima ugledati Jennifer Parker.

Jennifer je počinila neoprostivo djelo. Podala se čovjeku koji ga je htio uništiti. Što mu je još dala? Koje mu je tajne ispričala?

Adam Warner je bio otac Jenniferinog sina. Michael je sada bio u to uvjeren. Jennifer mu je lagala od samog početka. Rekla mu je da je Joshuin otac mrtav.

Pa, to će se proročanstvo ubrzo ispuniti, pomisli Michael. Znao je da se našao u škripcu. Kakve li ironije!

S jedne strane, imao je u ruci snažno oružje kojim je mogao diskreditirati i uništiti Adama Warnera. Mogao ga je ucjenjivati prijetnjom da će odati javnosti njegov odnos s Jennifer; no kad bi to učinio, odao bi i sebe.

Kad bi Obitelji saznale - što bi se nedvojbeno dogodilo - da je Michaelova ženska bila ljubavnica predsjednika senatske istražne komisije, svi bi mu se smijali.

Ne bi više mogao zapovijedati svojim ljudima. Rogonja nije mogao biti don. Stoga je prijetnja ucjenom bila dvosjekli mač, i usprkos iskušenju, Michael je znao da je ne smije iskoristiti. Morat će neprijatelje uništiti nekim drugim sredstvom.

Pogledao je malu, grubo nacrtanu skicu na stolu ispred sebe. Na njoj je bio prikazan put kojim je Adam Warner te večeri trebao otići na banket u korist fonda za kampanju. Skica je Michaela Morettija stajala pet tisuća dolara. Adam će je platiti životom.

Telefon na stolu je zazvonio, i Michael se nehotice trgne. Podigao je slušalicu i začuo Jenniferin glas. Glas koji mu je u uho šaptao nježnosti, koji ga je molio da je uzme, koji...

- Michael... Jesi li to ti?
- Ja sam. Gdje si ti?
- Odveli su me na Riker's Island. Optužili su me zbog ubojstva. Još nisu donijeli odluku o kauciji. Kad ćeš moći... ?
- Začas ću te izvući. Samo mirno sjedi i čekaj. Okej?
- OK, Michael. - Osjetio je olakšanje u njenom glasu.
- Poslat ću Gina po tebe.

Trenutak kasnije Michael ponovno posegne za slušalicom. Govorio je nekoliko minuta.

- Baš me briga kolika je kaucija. Hoću da je odmah puste.
- Odložio je slušalicu i pritisnuo taster na stolu. U sobu uđe Gino Gallo.
- Jennifer Parker je na Riker's Islandu. Pustit će je uz kauciju za sat-dva. Pođi po nju i dovezi je ovamo.
  - Odmah, šefe.

Michael se uspravi na stolici. - Reci joj da se od danas više ne moramo brinuti zbog Adama Warnera.

- Zaista? - Ginovo lice se ozari.
- Zaista. Putuje na banket, ali neće nikada stići na cilj. Dogodit će mu se nesreća na mostu nedaleko od New Canaana.
Gino Gallo se nasmiješi. - Baš izvrsno, šefe.
Michael mahne rukom prema vratima. - Putuj.

Okružni javni tužilac Di Silva pokušao je pobiti Jenniferino pravo na kauciju svim mogućim pravnim smicalicama. Odluku je morao donijeti William Bennett, sudac Vrhovnog suda savezne države New York.

- Gospodine suče - reče Robert Di Silva - Jennifer Parker je optužena za desetak krivičnih djela. Morali smo zatražiti izručenje iz Singapura. Ako joj se odobri puštanje uz kauciju, pobjeći će nekamo gdje nema ekstradicije. Molim vas da joj uskratite pravo na puštanje uz kauciju.

- Okružni javni tužilac grubo izvrće činjenice, gospodine suče - javi se John Lester, bivši sudac koji je zastupao Jennifer. - Moja klijentica nije nikamo pobjegla. Otputovala je službeno u Singapur. Da su vlasti od nje zatražile da se vrati, ona bi to dobrovoljno učinila. Ona je ugledna odvjetnica s velikom praksom u ovom gradu. Nezamislivo je da bi pobjegla. Natezali su se više od trideset minuta.

Sudac Bennett je napokon donio odluku: - Odobrava se kaucija u iznosu od pet stotina tisuća dolara.

- Hvala vam, gospodine suče - reče Jenniferin zastupnik. - Platit ćemo kauciju.

Petnaest minuta kasnije Gino Gallo je pomagao Jennifer da uđe u mercedes.

- Nije dugo trajalo - primijeti Gino.

Nije mu odgovorila. Misli su joj neprekidno bile zaokupljene neočekivanim događajima. U Singapuru je bila posve izolirana. Nije imala ni pojma što se događa kod kuće, ali je bila uvjerena da njeno hapšenje nije bilo slučajno. Ne bi samo nju uhapsili. Jedva je čekala da porazgovara s Michaelom i ustanovi što se dogodilo.

Di Silva je nedvojbeno imao čvrste dokaze kad ju je doveo natrag pod optužbom za ubojstvo. On...

Gino Gallo je izustio dvije riječi koje su joj privukle pažnju. -...Adam Warner...

Prenula se iz misli.

- Što ste rekli?

- Rekao sam da ne moramo više brinuti za Adama Warnera. Mike će se pobrinuta za njega.

Osjetila je kako joj srce lupa. - Pobrinuti? Kada?

Gino Gallo podigne ruku s upravljača i pogleda na sat. - Za petnaestak minuta. Sve je namješteno kao nesreća.

Usta su joj se osušila. - Gdje...- Riječi su joj zapinjale u grlu. - Gdje...će se dogoditi?

- New Canaan. Kod mosta.

Prolazili su kroz Queens. Ugledala je ispred sebe robnu kuću s

drugstoreom.

- Gino, stanite, molim vas, pred onim drugstoreom, Moram nešto kupiti.

- Nema problema. - Vješto je skrenuo upravljачem i stao pred ulazom u robnu kuću. - Mogu li vam pomoći?

- Ne, ne. Neću... Neću se dugo zadržati.

Izišla je iz automobila i utrčala u drugstore. Činilo joj se da će joj popucati živci. Telefonska govornica bila je u stražnjem dijelu. Posegla je u torbicu. Nije imala sitniša osim nekoliko singapurskih novčića. Požurila je do blagajne i izvukla dolar.

- Molim vas sitniša za telefon.

Blagajnica lijeno uzme dolar i uzvratu joj pregršt novčića. Jennifer jurne natrag do govornice. Krupna je žena upravo dizala slušalicu i birala broj.

- Morala bih hitno telefonirati - reče Jennifer. - Da li biste me... Žena je osorno pogleda i nastavi birati.

- Zdravo, Hazel - zatuli žena. - Horoskop je imao pravo. Danas mi je zaista bio najgori dan! Znaš li one cipele što sam ih htjela kupiti kod Dellmana? Vjerovala ili ne, prodali su jedini par mog broja!

Jennifer dodirne ženinu ruku i molećivo je pogleda.

- Molim vas.

- Nađite si drugi telefon - sikne žena pa nastavi razgovor. - A sjećaš li se onih antilopki? Prodane!

Znaš što sam učinila? Rekla sam tom prodavaču...

Jennifer je zatvorila oči i ukočeno stajala ne osjećajući ništa osim tjeskobe koja ju je raspinjala. Michael ne smije ubiti Adama. Morala je poduzeti sve što može da ga spasi.

Žena spusti slušalicu i okrene se prema Jennifer. - Najradije bih još nekome telefonirala da vas naučim pristojnosti. - Otišla je samozadovoljno se smiješeci.

Jennifer zgrabi slušalicu. Nazvala je Adamovu kancelariju.

Žao mi je - javi se njegova sekretarica - senator Warner nije u kancelariji. Želite li ostaviti poruku?

Robert Di Silva javio se minutu kasnije. - Da? - Glas mu nije zvučao nimalo prijateljski.

- Slušajte me pažljivo - reče Jennifer. - Ubit će Adama Warnera. Za deset ili petnaest minuta. Namjeravaju to izvesti kod mosta New Canaan.

Spustila je slušalicu. Više nije mogla učiniti. Stresla se kad joj je mislima proletjela slika Adamovog smrskanog tijela. Pogledala je na sat. Valjda će Di Silva i stići nešto poduzeti na vrijeme.

Robert Di Silva spusti slušalicu i pogleda prisutne.

- Čudnog li poziva !

- Tko je to bio?

- Jennifer Parker. Rekla je da namjeravaju ubiti senatora Warnera.

- Zašto je nazvala vas?

- Tko to zna?

- Mislite li da je govorila istinu?
- Jest vruga - reče okružni javni tužilac Di Silva.

Ušla je u sobu, i Michael se usprkos svemu nije rnogao oteti dojmu što ga je na njega ostavljala njena ljepota. Kao i uvijek. Izvana, bila je najljepša žena što ju je ikad vidio. No, iznutra je vrebala izdaja i smrt. Gledao je usne koje su ljubile Adama Warnera i tijelo koje je ležalo u Warnerovom naručju.

- Tako mi je drago što te vidim, Michaele - počela je još s vrata. - Hvala ti što si sve tako brzo sredio.

- To bar nije bilo teško. Čekao sam te, Jennifer. - Nikada neće saznati koliko je u tome bilo istine.

Umorno se zavalila u naslonjač. - Zaboga, Michaele, što se to dešava? Kakva je to gužva?

Pažljivo ju je promatrao napola joj se diveći. Pridonijela je rušenju njegovog carstva i još ga naivno pita što se dešava!

- Znaš li zašto su me vratili?

Naravno, pomisli Michael. Da im još malo propjevaš.

Sjetio se malog žutog kanarinca slomljenog vrata. Jennifer će ubrzo njegovim stopama.

Zagledala se u njegove crne oči. - Je li ti dobro?

- Nisam se nikada bolje osjećao. - On se nasloni.

- Za nekoliko minuta svima će našim problemima doći kraj.

- Što hoćeš time reći?

- Senator Warner će doživjeti nesreću. To će malo smiriti komisiju.

- Pogledao je sat na zidu. - Mislim da će me svakog trenutka nazvati.

Bilo je nečeg čudnog u Michaelovom ponašanju. Nečeg odbojnog. Odjednom je predosjetila opasnost. Znala je da se mora izvući.

Ustala je. - Nisam se još stigla ni raspakirati. Idem da...

- Sjedni. - Sledila se od prizvuka u njegovom , glasu.

- Michaele...

- Sjedni.

Bacila je pogled prema vratima. Gino Gallo se na njih naslonio leđima i bezizražajno je promatrao. Ne ideš nikamo - reče Michael.

- Ne razum...

- Šuti. Ni riječi više.

Sjedili su i čekali, netremice se promatrajući, a jedini zvuk, koji se čuo u sobi, bilo je glasno kucanje zidnog sata. Pokušala je nešto pročitati u njegovim očima, ali bile su bezizražajne, prazne, i nisu ništa odavale.

Iznenadna zvonjava telefona prekinula je tišinu. Michael podigne slušalicu. - Halo?...Jesi li siguran? U redu. Brišite. - Spustio je slušalicu i pogledao Jennifer. - Most kod New Canaana vrvi od pajkana.

Preplavio ju je osjećaj olakšanja, a zatim i radosti.

Michael ju je promatrao, pa se trudila da ne oda osjećaje.

- Što hoćeš time reći? - upita Michaela.

- Ništa - odgovori polako Michael. - Jer to nije mjesto gdje će Adam Warner umrijeti.

Dvojni mostovi auto-ceste Garden State nisu bili označeni na karti. Auto-cesta prelazi rijeku Raritan račvajući se u dva mosta, jedan za promet prema sjeveru, a drugi za promet prema jugu, koji spajaju Perth Amboy i South Amboy.

Limuzina je bila zapadno od Perth Amboya i kretala se prema mostu za južni smjer. Otraga je sjedio Adam Warner, a pokraj njega agent tajne službe. Sprijeda su sjedila još dva agenta.

Agent Clay Reddin dodijeljen je senatoru kao pratnja prije šest mjeseci pa je dobro upoznao Adama Warnera. Uvijek ga je smatrao srdačnim, pristupačnim čovjekom, ali tog je dana senator bio neobično šutljiv i povučen. Duboko uznemirene bile su riječi koje su Reddinu pale na um. Bio je uvjeren da će senator Warner postati slijedeći predsjednik Sjedinjenih Država, i Reddin je bio odgovoran da mu se ništa ne dogodi. Ponovo je razmotrio mjere opreza poduzete radi senatorove sigurnosti, pa zadovoljno ustanovio da je sve u najboljem redu.

Još jednom je bacio pogled na vjerojatnog budućeg predsjednika pitajući se o čemu li razmišlja.

Adam Warner bio je zaokupljen teškom kušnjom koja ga je snašla. Di Silva ga je obavijestio da je Jennifer Parker uhapšena. Užasavala ga je pomisao da je iza rešetaka poput životinje. Neprekidno je razmišljao o divnim trenucima što su ih proveli zajedno. Jennifer je bila i ostala njegova najveća ljubav.

- Trebali bismo stići u Atlantic City točno na vrijeme, gospodine predsjedniče - govorio je jedan od agenata koji su sjedili sprijeda.

Gospodine predsjedniče. Ponovo te riječi. Prema svim najnovijim anketama bio je daleko ispred ostalih kandidata. Bio je novi narodni junak i znao je da tu popularnost uvelike duguje istraživanju kriminala koje je vodio, istraživanju koje će uništiti Jennifer Parker.

Podigao je glavu i spazio da se približavaju dvojnim mostovima. Neposredno prije mosta s auto-cestom se spajala sporedna cesta, i na ulaznoj rampi, na suprotnoj strani, stajao je golemi kamion tegljač s poluprikolicom. Kad se limuzina približila mostu krenuo je i kamion, pa su oba vozila stigla na most u isto vrijeme.

Vozač limuzine, također iz tajne službe, pritisne kočnicu i uspori. - Pogledaj tog idiota!

- Far 1 ! Javite se, far 1 ! - kratkovalni radio je odjednom pucketajući oživio.

Agent na suvozačevom mjestu podigne mikrofon odašiljača. - Ovdje far 1.

Veliki kamion je vozio usporedno s limuzinom kad su prešli na most. Bilo je pravo čudovište, i vozaču je potpuno blokirao pogled. Vozač limuzine poveća brzinu da ga pretekne, ali je i vozač kamiona ubrzao.

- Kog li vraga izvodi? - promrmlja vozač.

- Primili smo hitan poziv iz okružnog tužilaštva. Lisica 1 je u opasnosti! Čujete li me?

Kamion je bez upozorenja skrenuo udesno i udario u bok limuzine gurajući je prema ogradi na mostu. Trojica agenata odmah su izvukli pištolje.

- Lezite !

Adam osjeti kako ga guraju na pod, dok je agent Reddin štitio njegovo tijelo, Agenti su otvorili prozore s lijeve strane limuzine i uperili pištolje. No nisu znali u što bi pucali. Od ogromne poluprikolice nije se ništa vidjelo. Vozač je bio sprijeda, nevidljiv. Začuo se još jedan udarac, pa mrvljenje lima kad je kamion ponovno odbacio limuzinu na ogradu. Vozač zakrene upravljačem u lijevo trudeći se svim silama da održi automobil na mostu, ali ga je kamion neprekidno gurao prema rubu. Šezdesetak metara ispod njih nazirali su se hladni virovi rijeke Raritan.

Agent uz vozača zgrabi radio-mikrofon i zaurla: - Ovdje far 1! Pomoć! Javite se, sve jedinice!

No, svi su u limuzini znali da im više nitko ne može pomoći. Vozač je pokušao zaustaviti automobil, ali su se golemi odbojnici kamiona zarili u lim vukući limuzinu. Bilo je jasno da će ih za nekoliko sekundi kamion gurnuti preko ruba mosta. Vozač je pokušavao izbjeći nesreću pritiskujući čas kočnicu, čas gas, ali kamion je nesmiljeno nabio automobil na ogradu. Limuzina nije imala mjesta za manevriranje: slijeva je bio kamion, a zdesna željezna ograda mosta. Vozač limuzine se očajnički trudio da sačuva vlast nad upravljačem kad je kamion još jednom tresnuo u limuzinu, i svi su osjetili kako ograda mosta počinje popuštati.

Kamion ih je sve jače pritiskao gurajući limuzinu preko ruba. Osjetili su kako se limuzina iznenada naginje kad su prednji kotači prešli preko ograde viseći iznad rijeke. Automobil se lagano njihao na rubu ponora, i svi su se u njemu pripremili na smrt, svatko na svoj način.

Adam nije osjećao nikakav strah, već samo neizrecivu tugu zbog promašenog života. Trebalo je da dijeli život s Jennifer, da s njom ima djece - i odjednom je znao, posve nagonski, da su imali dijete.

Limuzina se još jednom zaljulja, i Adam glasno uzvikne kao da želi optužiti nepravdu što su mu je nanijele prošlost i sadašnjost.

Odozgo se začula buka dvaju policijskih helikoptera, koji su se odjednom pojavili s neba, a trenutak kasnije i prasak automatskog oružja. Kamion se zatresao, i odjednom je sve stalo. Čuli su zvuk helikoptera koji su kružili iznad njih. Nisu se micali znajući da bi i najmanji pokret mogao poremetiti labilnu ravnotežu automobila i srušiti ga u rijeku.

Izdaleka se približavalo zavijanje policijskih sirena, a nekoliko minuta kasnije začuli su i glasove policajaca koji su izvikivali naređenja. Motor kamiona je ponovno zagrmio. Kamion se polako i oprezno odmicao od zarobljenog automobila centimetar po centimetar smanjujući pritisak. Limuzina se još jednom zaljuljala, a tada se smirila. Trenutak kasnije kamion se napokon potpuno odmaknuo, pa su Adam i njegovi pratioci mogli nešto vidjeti kroz lijeve prozore.

Na mostu je bilo pet-šest policijskih automobila i desetak policajaca s revolverima u ruci.

Policijski kapetan priđe izobličenom automobilu.

- Nećemo nikad uspjeti otvoriti vrata - reče. - Izvući ćemo vas kroz prozor...Ništa ne brinite.

Prvog su kroz prozor izvukli Adama, polako i oprezno da ne poremeti ravnotežu automobila. Zatim je došao red na agente.

- Sve u redu, gospodine? - upita policijski kapetan Adama kad su ih sve izvukli.

- Adam se okrene i zagleda se u automobil koji je visio na rubu mosta, pa u tamnu vodu rijeke duboko ispod njih.

- Da - reče. - Sve je u redu.

Michael Moretti baci pogled na zidni sat. - Sve je gotovo. - Okrenuo se i prodorno pogledao Jennifer.

- Tvoj je prijatelj već u rijeci.

Promatrala ga je blijeda lica. - Ne možeš...

- Ne brini. Pošteno ću ti suditi. - Okrenuo se prema Gallu. -Jesi li joj rekao da će Adama Warnera likvidirati u New Canaanu?

- Sve kako si mi rekao, šefe.

Michael pogleda Jennifer. - Proces je završen.

Ustao je i prišao naslonjaču u kojem je sjedila. Zgrabio ju je za bluzu i grubo podigao.

- Volio sam te - prošapta, a tada je svom snagom pljusne. Nije ni trepnula. Udario ju je još jednom, snažnije, pa treći put, i ona padne na pod.

- Diži se. Čeka nas dalek put.

Ležala je, omamljena od udaraca, pokušavajući se pribrati. Grubo ju je podigao na noge.

- Da se ja pobrinem za nju? - upita Gino Gallo.

- Ne. Dovezi automobil otraga.

- Odmah, šefe. - Hitro je izišao iz sobe.

- Zašto? - upita je Michael. - Svijet je bio naš, a ti si ga odbacila.

Zašto?

Šutjela je.

- Hoćeš da te još jednom pojbem, zbog starih uspomena? - Prišao joj je i zgrabio je za ruku. - Hoćeš li? - Jennifer je šutjela. - Nećeš se više ni s kim jebati, čuješ li me? Bacit ću te u rijeku za tvojim ljubavnikom! Bar ćete jedno drugome praviti društvo.

Gino Gallo upadne u sobu. Lice mu je bilo samrtno blijedo. - Šefe! Ima ih...

Michael strelovito posegne za revolverom u ladici. Držao ga je u ruci kad su se vrata uz tresak otvorila.

U sobu su upala dva agenta FBI-a s revolverima u ruci.

- Ne miči se !

U tom djeliću sekunde Michael je donio odluku.

Podigao je revolver, okrenuo se i stao pucati u Jennifer. Vidio je kako je meci pogađaju u tijelo sekundu prije nego što su agenti zapucali.

Promatrao je kako joj krv šiklja iz prsiju, a tada i sam osjeti udarac metka, pa još jedan. Jennifer je ležala na podu, a on nije znao što ga više boli,

njena ili vlastita smrt. Osjetio je kako mu u tijelo prodire još jedan metak, a zatim je sve obavila tama.

Dva su stažista na kolicima izgurala Jennifer iz operacijske dvorane pa je odvezli u odjel za intenzivnu njegu. Uniformirani policajac nije se odvajao od njih. Bolnički hodnik nalikovao je na ludnicu zbog mnoštva policajaca, agenata i novinara.

- Htio bih posjetiti Jennifer Parker - reče nepoznati muškarac prišavši recepciji.

- Jeste li joj rođak?

- Ne. Prijatelj.

- Žao mi je. Nema posjeta. Ona je na intenzivnoj njezi.

- Pričekat ću.

- Tko zna kako će dugo biti na tom odjelu.

- Nije važno - reče Ken Bailey.

Adam Warner, upala i izmučena lica, okružen skupinom agenata, ušao je na sporedna vrata.

Dočekao ga je i pozdravio liječnik. - Izvolite, senatore. - Uveo je Adama u mali ured.

- Kako joj je? - upita Adam.

- Nisam optimist. Izvadili smo iz nje tri metka.

Vrata se otvoriše i u sobu hitro uđe okružni javni tužilac Robert Di Silva. Pogledao je Warnera i rekao:

- Zaista mi je drago da ste živi i zdravi.

- Koliko mi je poznato, ja vama dugujem zahvalnost - reče Adam. - Kako ste saznali?

- Nazvala me Jennifer Parker. Rekla mi je da su vam namjestili klopku u New Canaanu. Činilo mi se da nam time hoće skrenuti pažnju, ali nisam mogao riskirati pa sam poslao ljude tamo. U međuvremenu sam saznao za put kojim ste pošli, pa smo poslali za vama nekoliko helikoptera da vas zaštite. Mislim da vam je ta Parkerova htjela namjestiti minu.

- Ne - reče Adam. - Ne.

Robert Di Silva slegne ramenima. - Kako vam drago, senatore. Važno je da ste živi. - Okrenuo se prema liječniku i upitao, kao da mu je to tek kasnije palo na um: - Hoće li preživjeti?

- Izgledi baš nisu naročiti.

Okružni tužilac je zapazio izraz na Warnerovom licu i pogrešno ga protumačio. - Ne brinite. Ako se izvuče, nama neće izbjeći.

Pažljivije je pogledao Adama. - Užasno izgledate.

Zašto ne odete kući i ne odmorite se?

- Htio bih najprije vidjeti Jennifer Parker.

- U komi je - reče liječnik. - Možda se neće ni probuditi iz nje.

- Htio bih je vidjeti, molim vas.

- Naravno, senatore. Pođite za mnom.

Liječnik iziđe iz sobe, a Adam i Di Silva za njim. Prešli su nekoliko metara hodnikom, sve do vrata na kojima je pisalo ODJEL ZA INTENZIVNU NJEGU - NE ULAZI.

Liječnik je otvorio vrata i pridržao ih da Warner i Di Silva uđu. - Ona je

u prvoj sobi.

Pred vratima je stražario policajac. Stao je „mirno“ kad je ugledao okružnog javnog tužioca.

- Nitko se ne smije ni približiti ovoj sobi bez mog pismenog ovlaštenja, jasno? - upita Di Silva.

- Da, gospodine.

Adam i Di Silva uđoše u sobu. U njoj su bila tri kreveta, ali su dva bila prazna. Na trećem je ležala Jennifer. Gumene cjevčice ulazile su joj u nosnice i vene na rukama. Adam priđe krevetu i prodorno se zagleda u nju. Lice joj je bilo neobično blijedo na bijelim jastučnicama, a oči sklopljene. Ovako mirna činila mu se mlađom i nježnijom. Kao da gleda naivnu djevojku koja mu je srdito rekla: Mislite li da bih živjela u takvom stanu da me netko potplatio? Baš me briga što ćete poduzeti. Želim samo da me ostavite na miru.

Sjetio se njene hrabrosti, idealizma i ranjivosti. Bila je na strani anđela, vjerovala je u pravdu i htjela se boriti za nju. Što je otišla pogrešnim putem? Još ju je uvijek volio, ali je pogrešnim izborom zatrovao sebi i njoj život, i znao je da se, dok živi, neće riješiti osjećaja krivnje. Okrenuo se prema liječniku. - Javite mi kada ... - Nije mogao izustiti kobnu riječ. -... kako joj je.

- Naravno - reče liječnik.

Pogledao ju je još jednom, dugo, a tada se šutke oprostio od nje pa izašao pred reportere koji su ga čekali.

Čula ih je kako izlaze, iako je bila omamljena i napola onesviještena. Nije razmišljala što su govorili jer je bol izobličavala njihove riječi. Učinilo joj se da čuje Adamov glas, ali je znala da je to nemoguće. On je bio mrtav. Pokušala je otvoriti oči, ali nije smogla toliko snage.

Misli su joj počele lutati... U sobu je utrčao Abraham Wilson s kutijom u ruci. Spotaknuo se, kutija se otvorila i iz nje je izletio žuti kanarinac... Uhvati ga! urlao je Di Silva. Nemoj da pobjegne!... A Michael Moretti ga je držao i smijao se... Pogledajte! Čudo! govorio je otac Ryan, a Connie Garrett je plesala po sobi i svi su pljeskali...

Poklonit ću vam Wyoming...Wyoming...Wyoming...

Ušao je Adam s desecima crvenih ruža, i Michael je rekao: To je od mene, a Jennifer je rekla: Staviti ću ih u vazu, i ruže su se skupile i uvenule, voda se prolila na pod i pretvorila u jezero, ona i Adam su jedrili, a Michael ih je progonio na skijama na vodi, pa postao Joshua i smiješio se Jennifer i mahao i počeo gubiti ravnotežu, a ona je vrištala: Nemoj pasti... Nemoj pasti... Nemoj pasti...i golemi val je bacio Joshuu u zrak, pa je raširio ruke poput Isusa i nestao.

Na trenutak su joj se misli razbistrile.

Joshua je umro.

Adam je umro.

Michael je umro.

Ostala je sama. Na kraju svatko ostaje sam. Svatko mora umrijeti na svoj način. Sada bi bilo lako umrijeti.

Počeo ju je obuzimati blaženi mir. Ubrzo će boli nestati.

Jednog hladnog siječanjskog dana Adam Warner je u Capitolu položio zakletvu kao 40. predsjednik Sjedinjenih Država. Samurova bunda njegove žene divno joj je isticala blijeđu put i gotovo prikrivala trudnoću. Stajala je uz svoju kćerku, i obje su ponosno promatrale Adama kako polaže zakletvu, a zemlja se radovala s njima. Bili su ono najbolje što Amerika može pružiti: plemeniti i pošteni i dobri, i mjesto im je bilo u Bijeloj kući.

U maloj odvjetničkoj kancelariji u Kelsu, savezna država Washington, Jennifer Parker je sama gledala inauguraciju na televiziji. Gledala je sve dok ceremonija nije završila i sve dok Adam, Mary Beth i Samantha nisu sišli s platforme, okruženi agentima tajne službe. A tada je isključila televizor, i likovi su se rasplinuli u ništavilo. Činilo joj se da je time isključila prošlost, sve što je doživjela: ljubav i smrt, radost i bol. Ništa je nije uništilo. Preživjela je.

Odjenula je kaput i šešir te izišla zastavši na trenutak da pogleda natpis na kojem je pisalo: Jennifer Parker, odvjetnik. Letimično se sjetila porote koja ju je oslobodila. Još je uvijek bila advokat, kao i njen otac. I dalje će tražiti neuhvatljivu stvar koju nazivaju pravdom. Okrenula se i pošla prema sudnici.

Polako je hodala pustom ulicom kojom je brisao vjetar. Počeo je padati rijetki snijeg zavijajući svijet u šifonski veo. Iz obližnje zgrade začuše se iznenada zvuci zabave; bili su joj toliko strani da je na trenutak zastala i poslušala. Čvršće se umotala u kaput i krenula dalje ulicom vireći u snježnu zavjesu, kao da pokušava baciti pogled u budućnost.

No, gledala je u prošlost pokušavajući shvatiti kad je sav smijeh zamro.

KRAJ

*KIRA
ŽELJEZNE*

www.CroWarez.org

www.BosnaUnited.net